

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

КРЕЙГ РЪСЕЛ

МРТЪСНИЯТ ХАМБУРГ

Как да се издири убиец, който не остава следи?!

КРЕЙГ РЪСЕЛ МРЪСНИЯТ ХАМБУРГ

Превод: Емилия Масларова

chitanka.info

Как да се издири убиец, който не оставя следи?!

Градът е Хамбург. Град, в който престъпни банди от Турция и Украйна се борят за надмощие.

„Мръсният Хамбург“ е първият от три романа за следователя Ян Фабел и неговите отчаяни опити да издири убиец, който не оставя следи и сякаш подбира случайни жертви.

Белите дробове на първата жена са изтръгнати. Когато зловещият ритуал е повторен, става ясно, че извършителят е един и същи човек, чийто подбуди ни пращат в най-тъмните кътчета на човешката душа.

С изключение на страховитото съобщение, изпратено по електронната поща, няма доказателства, които да свързват двата случая.

След като прочетете „Мръсният Хамбург“, ще добиете представа какво ви чака със следващия роман „Братът Грим“.

Посвещавам на Уенди, Джонатан, Софи и Хелън

Никъде средновековието не е било толкова безпросветно и страшно, както в земите на викингите. Там процъфтяват могъщи култове, култове със суеверия и кървави обреди, които се основават на тайно познание. Сред най-ужасяващите ритуали е обредът на Кървавия орел.

Обред, при който в жертва се принасят хора.

ПЪРВА ЧАСТ

СРЯДА, 4 ЮНИ — ЧЕТВЪРТЪК, 5 ЮНИ

До полицейското управление на Хамбург
Отдел „Убийства“

От: СИНА НА СВЕН
До: ГЛАВЕН КРИМИНАЛЕН КОМИСАР ЯН
ФАБЕЛ
Относно: ВРЕМЕТО

3 юни 2003 г., 23:00 ч.

ВРЕМЕТО Е СТРАННО НЕЩО, НАЛИ? АЗ ПИША, ВИЕ ЧЕТЕТЕ. И ДВАМАТА СМЕ В ЕДИН И СЪЩИ МИГ. И ВСЕ ПАК, ДОКАТО АЗ ПИША, ГОСПОДИН ГЛАВЕН КОМИСАР, ВИЕ СПИТЕ, А СЛЕДВАЩАТА МИ ЖЕРТВА ОЩЕ Е ЖИВА: КОГАТО ПРОЧЕТЕТЕ ТОВА, ТЯ ВЕЧЕ ЩЕ Е МЪРТВА. НАШИЯТ ТАНЦ ПРОДЪЛЖАВА.

ЦЯЛ ЖИВОТ СЪМ ЖИВЯЛ В ПЕРИФЕРИЯТА НА ЧУЖДИ СНИМКИ. НЕЗАБЕЛЯЗАНО, НО БЕЗ ДА ЗНАМ, БЕЗ И СВЕТЪТ ДА ПОДОЗИРА, ДЪЛБОКО В МЕН СА БИЛИ ЗАЛОЖЕНИ КЪЛНОВЕТЕ НА НЕЩО ВЕЛИКО И БЛАГОРОДНО.

СЕГА ТОВА ВЕЛИЧИЕ СИЯЕ ВЪТРЕ В МЕН. НЕ, НЕ ТВЪРДЯ, ЧЕ САМИЯТ АЗ СЪМ ВЕЛИК: АЗ СЪМ САМО ОРЪДИЕТО, СРЕДСТВОТО.

ВИДЯХТЕ НА КАКВО СЪМ СПОСОБЕН: НА СВЕЩЕНОДЕЙСТВИЕ. СЕГА Е МОЙ СВЕЩЕН ДЪЛГ, МОЕ ПРИЗВАНИЕ ДА ПРОДЪЛЖА, ТОЧНО КАКТО Е ВАШ ДЪЛГ ДА МЕ СПРЕТЕ. ЩЕ ВИ ОТНЕМЕ МНОГО

ВРЕМЕ ДА МЕ ОТКРИЕТЕ, ГОСПОДИН ФАБЕЛ, НО ДОКАТО ГО НАПРАВИТЕ, АЗ ВЕЧЕ ЩЕ СЪМ РАЗПРОСТРЯЛ НАДАЛЕЧ КРИЛЕТЕ НА ОРЕЛА. ЩЕ ОСТАВЯ СВОЯ КЪРВАВ ОТПЕЧАТЪК ВЪРХУ СВЕЩЕНАТА НИ ЗЕМЯ.

МОЖЕТЕ ДА МЕ СПРЕТЕ. НО НИКОГА НЯМА ДА МЕ ЗАЛОВИТЕ.

ВЕЧЕ НЯМА ДА СЪМ В ПЕРИФЕРИЯТА НА ЧУЖДИ СНИМКИ. МОЙ РЕД Е ДА ЗАСТАНА В ЦЕНТЪРА.

СИНЪТ НА СВЕН

Сряда, 4 юни, 4:30 ч. след полунощ

Пьозелдорф, Хамбург

Фабел сънуваше.

Стихията на Хамбург е водата: тук има повече канали, отколкото в Амстердам или Венеция. Аусеналстер е най-голямото езеро в центъра на европейски град. Освен това в Хамбург вали целогодишно. Тази нощ, след като предния ден въздухът се бе разпрострял над града като влажно задушавашо наметало, небето се разтвори с гръм и трясък.

Докато навън бурята тътнеше и фучеше, в съзнанието на Фабел проблясваха различни образи. Времето се пръсна и се събра отново на кълбо. Хора и събития, разделени от десетилетия, се срещнаха извън времето. Фабел все сънуваше едно и също: неразборията на живота, където имаше толкова неразгадани тайни и неразплетени случаи. Десетки неразкрити престъпления се просмукваха във всяко кътче на съненото му съзнание. Както в толкова сънища досега, и в този Фабел вървеше сред убитите от последните петнайсет години. Познаваше ги всички, помнеше всяко обезкървено от смъртта лице така, както обикновено помним лицата на далечни роднини. Повечето мъртъвци, онези, чиито убийци Фабел беше заловил, не му обръщаха внимание и го подминаваха, ала мъртвите очи на жертвите, чиито случаи той не бе

разкрил, го гледаха вторачено, с мрачен укор, и му показваха раните си.

Множеството се разстъпи и пред Фабел застана Урсула Кастнер. Пак беше облечена в скъпото сиво сако на „Шанел“, както и последния път, единствения път, когато я беше виждал. Фабел се взря в петънцето кръв върху сакото. То стана по-голямо. По-наситеночервено. Обезкръвените, сиви устни на убитата се размърдаха и изрекоха: „Защо не го залови?“. За миг Фабел се учуди — някак между другото, както се учудваме насън — защо не чува гласа ѝ. Дали защото не го е чувал никога, докато жената е била жива? После осъзна: ами да, не го чуваше, защото белите ѝ дробове бяха изтръгнати и нямаше въздух, който да пренесе думите.

Събуди го някакъв шум. Зад огромните прозорци тътнеха гръмотевици, по рамките потропваха капки дъжд. После се чу припреният звън на телефона. Фабел разтърка очи, за да се разсъни, и вдигна.

— Ало!

— Здравей, Ян. Обажда се Вернер. Не е зле да дойдеш, шефе... още едно.

Бурята продължаваше да бушува. По небето над Хамбург танцуваха светкавици и от тях черните сенки на телевизионната кула и на „Свети Михаелис“ наподобяваха плосък сценичен декор. Чистачките на Фабел се включиха на най-бързо в опит да разчистят предното стъкло на беемвето, върху което се сипеше градушка от едри капки, а те се взривяваха и превръщаха в натрошени звезди уличните лампи и фаровете на отсрещните автомобили. Фабел беше минал да вземе от полицейското управление едрият като канара Вернер Майер, който едвам се беше сместил на предната седалка и изпълваше купето с миризмата на мокър плат, идваща от прогизналото му от дъжда сако.

— Определено прилича на нашия човек, нали? — попита Фабел.

— Да, доколкото разбрах от описанието, което направи колегата от отдел „Тежки престъпления“ в участъка на Давидваше.

— Мамка му! — изруга Фабел на английски. — Значи наистина е сериен убиец. Свърза ли се с криминалистите?

— Да — потвърди Вернер и сви едрите си рамене. — Опасявам се, че са пратили онзи кретен Мьолер. Сигурно вече е там. Мария също е на местопрестъплението, а Паул и Ана ни чакат в участъка.

— Има ли съобщение по електронната поща?

— Засега не.

Фабел зави от Ост-Вест Щрасе, подкара по Санкт Паули и после навлезе в Реепербан, квартала на порока в Хамбург, който и в пет призори още проблясваше унило в дъжда. Вече не валеше като из ведро. В тази част на града, отколешната похот воюваше с вноската еснафщина и Фабел се намираше на предната линия в тази война. Сексмагазините и стриптийзбаровете провеждаха подмолни бойни действия срещу нашествието на нашумели ресторанти и мюзикъли, внесени от Бродуей и лондонския Уест Енд. Ярките обещания „Секс на живо“, „Пийпшоу“ и „Порнофилми“ се състезаваха с още по-ярките афиши на „Котките“, „Цар Лъв“ и табелите на „Мамма Мия“. Кой знае защо, похотта се струваше на Фабел по-безобидна.

— Предадоха ли ти, че те търси някой си професор Дорн? — попита Вернер. — Трябвало на всяка цена да говори с теб във връзка със случая Кастнер.

— Матиас Дорн ли?

Фабел продължи да гледа вторачено пътя, защото така съсредоточен, сякаш държеше надалеч призраците, дебнещи в най-потайните кътчета на паметта му.

— Не знам. Представи се само като професор Дорн, познавал си го от Хамбургския университет. Каза, че трябвало час по-скоро да говори с теб.

— Да го вземат мътните! Какво общо има той със случая Кастнер? — попита Фабел сякаш самия себе си.

Зави по Давидщрасе. Подминаха тясната Хербертщрасе, скрита зад няколко паравана. Преди години Фабел беше работил като полицай в този квартал и знаеше, че зад параваните, в мъждивата светлина на витрините седят проститутки, а в ситния дъждец под уличните лампи се стрелкат призрачните безплътни сенки на клиентите, които обикалят и разглеждат. Любов през двама и първи век. Фабел продължи нататък, мина през пулсиращата дискомузика, която се лееше в нощта от „Бялата мишка“ на Таубенщрасе, и спря пред червената тухлена сграда, с вид на корабен нос, на полицейския

участък в Давидваше. Двама души бяха застанали под козирката на входа, за да не ги мокри дъждът: мъжът беше висок и слаб, с пясъчноруса коса, а момичето беше дребничко и красиво, с остра черна коса и червило, алено като пожарникарска кола. Беше облечено в черно кожено яке, което му беше възголямо. Тук, в тази обстановка, двамата се сториха на Фабел съвсем млади.

— Здравсти, шефе — поздрави следователката от криминалната полиция Ана Волф, след като се качи отзад в автомобила и се дръпна навътре, за да направи място на колегата си Паул Линдемман, който също седна и затръшна вратата след себе си. — От криминалния отдел на участъка ни казаха накъде да караме. Ще ти обясня...

Излязоха от Давидщрасе. Фалшивото лустро на Санкт Паули сега се превърна в откровена запуснатост. Крещящите неоновы обещания за незабравими сексуални изживявания бяха превзели нощта и се отразяваха мътно по мокрия от дъжда паваж. Тук-там се мяркаха случайни минувачи, които се бяха сгърбили, за да се предпазят от дъжда, и отказваха или приемаха поканите, отправяни им от охраната на стриптийзбаровете, която подвикваше вяло от вратата. Поредният завой: още по-голямо падение. Тук по входовете вече стояха или изпити посърнали проститутки, някои стряскащо млади, други невъобразимо стари, или окъснели пияници. Пред един от входовете се бяха струпали превъзбудени хлапетии, които пиеха направо от бутилката и крещяха ругатни на минаващите автомобили, на проститутките, на всички и на никой. И зад вратите, зад мътните слепи прозорци кипеше търговия с плът. Това беше зоната на вечния здрач в Хамбург, място, където можеше да си купиш човеци за всякакви цели и на всякаква цена, място на необузdana сексуална анархия, където хората идваха да надзъртат в най-мътните кътчета на душите си.

Навремето, докато Фабел разследваше един случай, му се беше наложило да изгледа един порнофилм. Заради самото естество на работата си той обикновено се появяваше на местопрестъплението вече след извършване на деянието. Виждаше трупа, уликите, свидетелите и след това въз основа на тях си съставяше картина на убийството: представяше си бавно мига на смъртта. При онзи случай за пръв път му се наложи да стане свидетел на престъплението, което разследваше. Беше се вторачил в телевизионния екран, а в душата му се въртеше вихрушка от страх и погнуса. Една проститутка, която, без

да подозира, се беше превърнала в порноактриса, изпълняваше обичайната си роля и както винаги, се преструваше доста неумело на много възбудена. Докато трима маскирани мъже я обладаваха грубо, без следа от любов, тя стенеше с прозрачно престорена страст, без да знае каква ще бъде развързката на точно тази драма. Най-неочаквано един от мъжете направи с бързо ловко движение примка около врата ѝ. Фабел видя изненадата и едва загатнатото притеснение върху лицето ѝ: това не беше част от сценария, доколкото такива неща изобщо имаха сценарий, но жената продължи да играе и да се прави на още по-възбудена. После, когато примката се затегна, престорената ѝ наслада отстъпи място на истинския ужас. Лицето ѝ потъмня и докато оставаше без въздух, проститутката се замята необуздано като риба на сухо.

Не бяха заловили убийците ѝ и тя се бе присъединила към легиона убити, който прекосяваше с упрек сънищата на Фабел. Видеото беше заснето някъде наблизко, зад някой от тези слепи прозорци. Може би сега, докато минаваха с автомобила, се снимаше друго такова видео.

След поредния завой Фабел се озова на улица, от двете страни, на която имаше четириетажни жилищни блокове. От тази внезапна нормалност му се стори, че се е загубил. Още един завой: поредните жилищни блокове, тук обаче дойде и краят на нормалността. Около полицейския кордон се беше събрала малка тълпа, а той на свой ред беше опасал няколко полицейски автомобила, спрени пред нисък блок от петдесетте години.

Фабел натисна клаксона и през навалищата при тях дойде униформен полицаи. Това беше обичайната тълпа от хора без самоличност, с любопитни или безизразни лица. Някои бяха по пеньоари, халати и пантофи, явно бяха изскочили от апартаментите наоколо, други бяха застанали на пръста или проточваха вратове, за да видят какво става.

Фабел забеляза стареца вероятно защото беше свикнал до болка с тези тълпи. Докато пъплеше с автомобила през насъбралите се, видя мъжа: приближаваше седемдесетте, беше нисък, най-много метър и шейсет и пет, но беше як и набит. Лицето му наподобяваше плоскост, по която изпъкваха острите ъгли най-вече на издадените скули под малките пронизващи зелени очи, очи, които в слабата светлина на

уличните лампи и фаровете сякаш излъчваха ярък студен блясък. Беше източно лице, някъде от района на Балтийско море, от Полша или още по-нататък. За разлика от другите в изражението на стареца се долавяше нещо повече от нехайно зловещо полулюбопитство. Пак, за разлика от другите, мъжът не гледаше към полицаите, които се суетяха пред жилищния блок: беше се вторачил право във Фабел през прозореца на беемвето. Униформеният полицаи застана между стареца и автомобила на Фабел, наведе се и надзърна точно когато инспекторът му показва служебната значка на криминалната полиция. Мъжът изкозирува и махна на един от колегите си да вдигне лентата и да пусне Фабел. Когато полицаят се дръпна, Фабел се опита да открие възрастния мъж със светещите очи, но него го нямаше.

— Видя ли онзи старец, Вернер?

— Какъв старец?

— А вие? — извърна се Фабел към Ана и Паул.

— Не, шефе, съжалявам — отговори жената.

— Какво за този старец? — полюбопитства Паул.

— А, нищо...

Фабел сви рамене и подкара към другите полицейски автомобили, струпани пред входа на жилищния блок.

До апартамента имаше три стълбищни площадки. Стълбището беше окъпано в слабата светлина на аплиците по стените на всяка площадка. Докато Фабел и хората му се качваха, от време на време се налагаше да се отдръпнат встрани, за да направят място на униформените полицаи и криминалистите. Всеки път забелязваха колко вгълбени, мрачни и смълчаните са те. Някои бяха бледи като платно не само от неприветливата електрическа светлина. Фабел се досети, че в горния край на стълбите ги чака нещо не особено приятно.

Младият униформен полицаи се бе навел като бегач, който току-що е участвал в маратон: беше опрял кръста си върху рамката на вратата, беше присвил леко крака, беше се подпрял на коленете си и беше отпуснал надолу и напред глава. Дишаше бавно, с усилие и гледаше втренчено пода под краката си, сякаш за да не пропусне нито една драскотинка и петно по цимента. Едва в последния момент усети присъствието на Фабел. Той му показва овалната значка на

криминалната полиция и младежът се изправи сковано. Отметна гъстата си разрошена червеникаворуса коса и Фабел видя, че зад съзвездието лунички е съвсем блед.

— Извинявайте, господин главен комисар, не ви видях.

— Не се притеснявайте. Добре ли сте? — Фабел се взря в лицето на младежа и сложи ръка върху рамото му. Полицаят се поотпусна и кимна. Фабел се усмихна. — Това първото убийство ли ви е?

Младият полицай го погледна право в очите.

— Не, господин главен комисар. Не ми е първото. Но е най-ужасното... Никога досега не съм виждал такова чудо.

— Опасявам се, че аз също — отбеляза Фабел.

Паул Линдемман и Ана Волф също се бяха качили по стълбището и спряха при Фабел и Вернер. Един от криминалистите връчи на всеки чифт светлосини найлонови терлици и бели хирургични ръкавици. След като ги сложиха, Фабел кимна към вратата на жилището.

— Да влизаме ли?

Първото, което му направи впечатление, беше, че всичко вътре свети от чистота. Малкото антре явно беше боядисано съвсем наскоро. Цветът наподобяваше бледожълто масло: приятен, но някак безлик, бездушен, анонимен. В антрето имаше три врати. Точно вляво от Фабел беше банята. Той надзърна набързо и видя, че и тя като антрето е малка, чиста и ремонтирана. Сякаш почти не беше използвана. Фабел забеляза, че по малкото лавици и плоскости ги няма обичайните шишенца и тубички, които придават някакъв облик на една баня. Втората врата беше широко отворена и зад нея очевидно беше основното помещение в жилището: нещо като хол и спалня едновременно. То също беше малко и изглеждаше още по-тясно от полицаите и криминалистите, които сновяха вътре: всеки си вършеше работата в някакъв странен танц с останалите, които вдигаха ръце и се разминаваха като в тронав балет. След като влезе вътре, Фабел забеляза, че всички лица са мрачни — нещо, което очакваш при такива обстоятелства, но което всъщност виждаш рядко. Обикновено се долавяше някакъв черен хумор, неуместен и може би наглед лековат, но именно той позволяваше на хората, занимаващи се със смъртта, да останат недокоснати от нея. Но не и тези полицаи тук. Този път смъртта се беше пресегнала и ги беше застигнала, беше се вкопчила с костеливи пръсти в сърцата им.

Фабел се извърна към леглото и разбра защо. Някъде зад него Вернер изруга тихо:

— Мамка му!

Стояха пред взрив в червено. От разлетялата се кръв леглото беше обогрено в алено, имаше пръски и по килима и стената. Завивките бяха наквасени с тъмна лепкава кръв и дори във въздуха се стелеше тежката ѝ сладникава миризма. В сърцевината на кървавата експлозия Фабел видя тялото на жена. Беше трудно да определи възрастта ѝ. Най-вероятно бе някъде на двайсет и пет — трийсет години. Беше просната на леглото, разперените ѝ китки и глезени бяха завързани за подпорите, а коремната област бе гротескно обезобразена. Гърдите ѝ бяха разрязани, ребрата ѝ бяха раздалечени и издърпани навън и стърчаха като лодка в ремонт. Бели и оголени, те лъщяха сред разкъсаната плът и проблясващите тъмни вътрешности. Две черни окървавени парчета тъкан — белите дробове, покрити с разпенена ярка кръв, бяха метнати зад раменете на жената.

Тя сякаш се беше взривила отвътре.

Сърцето на Фабел се разтуптя и на него му се стори, че и той ще се пръсне. Знаеше, че е блед като тебешир. Когато Вернер се провря покрай фотографа на полицията и дойде при него, Фабел забеляза същата бледност и върху неговото лице.

— Пак е същият. Лоша работа, шефе. Много лоша, най-големият психар се разхожда на свобода.

За миг Фабел усети, че не може да откъсне поглед от трупа. Пое си въздух и се обърна към Паул.

— Свидетели?

— Няма. Не ме питай как е възможно никой да не е чул такава касапница, но жената е била открита точно така. Единственото, с което разполагаме, е мъжът, който я е намерил. Никой не е видял и не е чул нищо.

— Следи от проникване с взлом?

Паул поклати глава.

— Мъжът, който я е намерил, твърди, че вратата е зеела и не е била разбита.

Фабел се приближи до трупа. Стори му се много жестоко, че жената е била убита по такъв насилствен, ужасен начин, а никой не е забелязал нищо. Ужасът ѝ е бил самотен ужас. Смъртта ѝ — смърт,

която той не можеше да си представи, колкото и недвусмислено да бе изложена тя пред него — беше безутешна, самотна, в свят, изпълнен само от студения садизъм на нейния убиец. Фабел плъзна поглед от обезобразеното тяло към лицето на жената. Беше напръскано с кръв, устата и очите бяха отворени. Върху него не се четеше ужас: не се четеше нито страх, нито омраза, нито дори умиротворение. То наподобяваше безизразна маска, която не даваше представа що за човек е живял зад нея. Патологът Мьолер с марля на лицето и бял защитен костюм, с който приличаше на зайче от детска пиеса, правеше оглед на разрязаната и отворена коремна област. Той махна нетърпеливо на Фабел да се дръпне назад.

Фабел откъсна очи от трупа, който бе не просто предмет, а точка във времето, събитие. Олицетворяваше мига, когато убийството беше извършено на отцепеното от полицията местопрестъпление, и всичко наоколо беше свързано с времето преди и след този миг. Фабел огледа помещението и се опита да си представи как изглежда то без вихрушката от полицаи и криминалисти. Стаята беше малка, но в нея нямаше много мебели. Беше лишена от облик, сякаш бе работно, а не жилищно помещение. На лампата върху тоалетката до вратата беше подпряна малка излиняла снимка, която веднага привличаше вниманието като единственото тук, което можеше да се нарече лична вещ. Върху стената имаше графика — полегнала гола жена с премрежени от еротична наслада очи. Една жена не би украсила жилището си точно с такава картина. Върху стената между тази и съседната стая — както Фабел предположи, вероятно кухнята — имаше огромно широко огледало, в което се отразяваше леглото. Фабел забеляза на нощното шкафче раkitова кошничка: беше пълна с презервативи в най-различни цветове. Той се обърна към Ана Волф.

— Проститутка?

— Така изглежда, макар че... в полицейския участък на Давидваше не я познават. — Лицето на Ана под острата тъмна коса изглеждаше съвсем бледо. Фабел забеляза, че младата жена се старее да не поглежда към обезобразения труп. — Затова пък знаем кой е мъжът, който е дошъл в жилището.

— Виж ти!

— Казва се Клугман. Бивш хамбургски полицаи.

— Бивше ченге?

— Всъщност е бил командос в отряда за бързо реагиране. Твърди, че бил приятел... той е наел апартамента.

— „Твърди“ ли?

— Колегите от участъка са убедени, че е бил сводник на жената — отговори Паул.

— Я чакай... — прекъсна го Фабел нетърпеливо, сякаш обвиняваше Паул за объркването. — Казахте, че е бил командос от отряда за бързо реагиране, а сега ми разправяш, че бил сводник.

— Според нас е възможно. Работел е в отряда за бързо реагиране, бил е прикрепен към отдел „Организирана престъпност“, но са го изритали.

— Защо?

— Очевидно е започнал да посяга към стоката — отговори този път Ана Волф. — Заловили са го с малко количество кокаин и са го уволнили. Предявили са му обвинение, но се е отървал с условна присъда. Прокурорът се е уплашил да праща зад решетките командос от отряда за бързо реагиране, пък и кокаинът е бил съвсем малко... изкарали го еднократна доза за лична употреба.

— Както виждам, знаеш всичко.

Ана се засмя.

— Докато те чакахме с Паул в участъка на Давидваше, един от колегите там ни разказа всичко. Клугман е участвал в една-две внезапни проверки в Санкт Паули. Отделът за бързо реагиране често организира светкавични нападения срещу наркофабриките на турската мафия. Но и двата пъти не намерили нищо, турците очевидно били предупредени. Тъй като отрядът за бързо реагиране провеждал операцията съвместно с криминалния отдел към полицейския участък в Давидваше, накрая обвинили местните полицаи, че от участъка изтича информация. След като заловили Клугман да бърка в кацата с меда, всичко си дошло на мястото.

— Нима не е плащал за дрогата в брой?

— Така поне ни обясниха. От отряда за бързо реагиране се опитали да докажат, че той съобщава поверителни сведения на бандата на Улугбей, но така и не открили безспорни доказателства.

— Значи Клугман се е отървал леко — шляпнали са го през ръцете, и толкова.

— Да. А сега работи в стриптийзбар на Улугбей.

Фабел се усмихна.

— И като сводник.

— Така поне подозират в тукашния полицейски участък... и не само това.

— Досещам се — отвърна Фабел. Един бивш полицаи от специалните служби би бил невероятно ценен за Улугбей: мускули и вътрешна информация. — Да го смятаме ли за заподозрян?

— Трябва да го проверим, но се съмнявам да го е извършил той. Когато униформените полицаи от местния участък дошли тук, Клугман изглеждал наистина страшно объркан. Поговорихме с него в участъка. Има вид на врял и кипял, а не беше измислил никакво правдоподобно алиби. Само повтаряше, че е приятел на убитата и просто наминал да я види.

— А тя как се казва?

— Там е лошото, че не можем да установим — отговори Паул. — Клугман твърди, че винаги я е познавал просто като „Моник“.

— Французойка ли е?

Паул се подсмивва и погледна Фабел, за да провери дали върху лицето му се е изписала ирония: беше чувал, че der englische Kommissar^[1] се слави с британското си чувство за хумор. Никаква ирония. Само нетърпение.

— Според Клугман не е французойка. Звучи като професионален псевдоним.

— А лични вещи. Картата ѝ за самоличност?

— Нищо.

Фабел забеляза, че вече са взели пръстови отпечатаци от нощното шкафче. Издърпа едно от чекмеджетата. Вътре имаше голям несесер и четири порносписания, едното за садо-мазо. Фабел отново погледна трупа: китките и глезените бяха завързани здраво за леглото с нещо, което приличаше на черни чорапи — по-скоро практично и импровизирано, отколкото еротично и предумишлено. Освен това нямаше и следа от някакви други атрибути, свързани със садомазохизма. В следващото чекмедже имаше още презервативи, голяма кутия с хартиени салфетки и шишенце масло за масаж. Третото чекмедже беше празно, ако не се броят тефтерът и двете химикалки. Фабел се обърна към криминалистите.

— Къде е Холгер Браунер? — попита той.

Имаше предвид шефа на криминалистите.

— В отпуск е до понеделник.

Фабел съжали, че Браунер не е на работа. Той можеше да разчете местопрестъплението така, както археологът разчита пейзажа: да забележи следи от онези, минали оттук преди него, и останали невидими за останалите. — Ще приберете ли това тук, момчета?

— Разбира се, господин главен комисар.

— В долното чекмедже нищо друго ли нямаше?

Шефът на екипа се свъси.

— Не. Върнахме вътре всичко, след като проверихме за отпечатъци. Нямаше нищо друго.

— Намерихте ли бележника ѝ с уговорени срещи?

Криминалистът и този път беше озадачен.

— Тя е била проститутка, но не е чакала по улиците — обясни Фабел. — Клиентите ѝ първо са си уговаряли час, вероятно по телефона. Тя със сигурност е имала бележник, където е вписвала часовете.

— Не сме намирали никакъв бележник.

— Предполагам, че ако е имала, го е държала тук — продължи Фабел и кимна към изтегленото трето чекмедже. — Щом не го намираме, значи го е взел нашият човек.

— За да се прикрие ли? Смяташ, че я е убил някой клиент? — попита Паул.

— Съмнявам се. Нашият човек — а това е работа именно на нашия човек — не е толкова глупав, че да убива жена, която го познава.

— Значи със сигурност е същият тип, който уби и Кастнер?

— А кой друг! — възкликна Вернер и кимна към трупа. — Това очевидно е неговият почерк.

Всички замълчаха — замислиха се какво ги чака, щом това тук е дело на сериен убиец. Знаеха, че няма да скъсат пропастта между себе си и това чудовище, докато то не извърши още убийства. И то не само едно. На всяко местопрестъпление щяха да откриват по още нещо: малки стъпки в разследването, за които невинни жертви щяха да заплатят с кръвта си. Фабел наруши пръв мълчанието.

— Дори и нашият човек да не е взел бележника, сигурно го е прибрал Клулман, за да прикрие клиентите си.

Патологът Мьолер още стоеше надвесен над трупа и се взираше в празната стомашна кухня на момичето. Изправи се, смъкна окървавените хирургични ръкавици и се извърна към главния комисар.

— Така е, Фабел, извършил го е същият човек. — Той вдигна изненадващо нежно русата коса, паднала върху челото на жената. — Убита е по съвсем същия начин, както предишната жертва.

— Това го виждам и сам. Кога е издъхнала?

— При такова ужасяващо разчленяване е трудно да се установи по телесната температура...

— Все пак някакви предположения? — прекъсна го Фабел.

Мьолер отметна глава назад. Беше доста по-висок от Фабел и го погледна така, сякаш виждаше нещо, недостойно за вниманието му.

— Според мен е издъхнала някъде между един и три след полунощ.

Откъм антрето се появи висока руса жена в елегантно сиво сако и панталон. Изглеждаше така, сякаш щеше да се вписва по-добре в заседателната зала на управителния съвет на голяма банка, отколкото на местопрестъпление. Това беше главен криминален комисар Мария Клее, най-новото попълнение в екипа на Фабел.

— Ела да видиш нещо, шефе.

Фабел мина заедно с нея през антрето и отиде в невероятно тясната кухничка. Както и целият апартамент, и тя изглеждаше така, сякаш тук не е стъпвал никой. На плотата имаше чайник и пакет чай. Върху поставката за сушене на съдове беше оставена изплакната чаша, която обаче не беше обърната. Ако не броим това, нямаше никакви следи от живот: чинии в мивката, писма по плотата или отгоре на хладилника, нищо, от което да личи, че пространството е подчинено на нечий житейски цикъл. Мария Клее посочи отворената врата на едно от шкафчетата върху стената. Фабел надзърна вътре и видя, че мазилката е изрязана и е сложено стъкло, през което съвсем ясно се виждат съседната стая и точно отсреща окървавеното легло.

— Само от едната страна ли? — попита той Мария.

— Да. От другата е голямото огледало. Виж. — Тя се промуши покрай него, пресегна се с ръка, на която беше сложила латексова ръкавица, и изтегли от шкафа електрически кабел. — Обзалагам се, че тук е имало камера.

— Значи нашият човек е заснет на видеолента.

— С тази малка подробност, че тук вътре няма нищо — възрази Мария. — Може би е намерил касетата и я е взел.

— Добре. Кажи на криминалистите да огледат шкафа сантиметър по сантиметър.

Фабел понечи да излезе, но Мария го спря.

— Помня, че когато бях малка, от училище ни заведоха на едnodневна обиколка из студиите на телевизия „Ен Де Ер“. Показаха ни декорите на някакъв сапунен сериал... нещо от рода на „Линденцрасе“. Помня колко истинска изглеждаше стаята... докато не се приближиш. После виждаш, че небето зад прозорците е нарисувано, а вратите на шкафчетата не се отварят...

— Накъде биеш, Мария?

— Тук има всичко, каквото очакваш да видиш в жилището на момиче на повикване... само дето прилича на декор за такова жилище. Тук сякаш не е живял никой.

— Доколкото знаем, наистина никой не е живял в апартамента. Не е изключено това тук да са „работните“ помещения на няколко момичета...

— Знам... и все пак има нещо съмнително. Разбираш ме, нали?

Фабел си пое дълбоко въздух, позадържа го и чак тогава отговори:

— Всъщност те разбирам прекрасно, Мария.

Върна се в стаята. Фотографът снимаше педя по педя местопрестъплението и трупа. Беше сложил прожектор върху поставка и от ярката светлина, насочена към тялото, кръвта, разхвърчала се из стаята, изглеждаше още по-очевидна и създаваше усещането за взрив от насилие. Младият униформен полицаи още стоеше на вратата и гледаше вторачено трупа. Фабел застана между него и леглото.

— Как се казваш, момчето ми?

— Белер, господин главен комисар. Уве Белер.

— Добре, Белер. Разговаря ли с някого от съседите?

Белер пак плъзна поглед над рамото на Фабел, към ужаса в стаята. После трепна.

— Моля? А, да... Извинявайте, господин главен комисар, да, разговарях. На партера живее семейство, а точно отдолу — една старица. Не са чули нищо. Но бабката е глуха.

— Знаят ли как се казва момичето?

— Не. Но те почти не са го виждали. Навремето тук живяла друга старица, която преди година — година и нещо починала. Около три месеца апартаментът пустеел, после пак го взели под наем.

— Видели ли са някой да влиза или да излиза снощи?

— Не. Не са видели никого, освен онзи тип, който ни се обади, дошъл е в два и половина. Мъжът и жената от партера са се събудили от трясъка на входната врата — на пружина е и когато се затваря, кънти във входа... но преди това никой не е чул нищо. Както казах, мъжът и жената на партера са спели, а старицата отдолу недочува. — Белер се поизвърна и погледна през рамото на Фабел към трупа. — Който го е направил, е абсолютен психар. Е, тя все пак си е търсела белята, щом се е забъркала в тези игри... да лови на улицата какви ли не извратеняци и да ги води тук.

Фабел взе опърпаната по краищата снимка, подпряна на лампата върху тоалетката. Износена частица от чужд живот, истински живот. Вписваше се в това бездушно жилище точно толкова, колкото прашинка в окото. Беше правена в слънчев ден вероятно в Ботаническата градина на Хамбург. Беше стара и мътна, заснета от разстояние, но Фабел все пак различи чертите на момиче с пепелява коса на около четиринайсет години. В лице не беше нито грозно, нито хубаво, на улицата ще го подминеш, без изобщо да го забележиш. До момичето на снимката имаше по-голямо момче на около деветнайсет години и мъж и жена към четирийсет и пет. Във вида им се долавяше свойско държане и спокойствие, от които веднага разбираш, че са семейство.

— Жената все пак е била жив човек — отговори Фабел, без да поглежда младия полицаи, — била е нечия дъщеря. Въпросът е на кого.

Той извади от джоба на самото си найлонов плик за веществени доказателства и прибра в него снимката. После се извърна към Мьолер.

— Подготви доклада възможно най-бързо.

*Сряда, 4 юни, 6:00 ч. призори
Санкт Паули, Хамбург*

Преди да си тръгне, Фабел каза на Белер да дойде с него в жилището на долния етаж. Там вече имаше униформен полицаи, който пиеше чай със старица с птичи вид и с кожа като пергамент. Апартаментът беше съвсем същият — поне като разположение. Но десетилетията живот бяха оставили отпечатък по стените на гарсоньерата, докато тя се беше превърнала в придатък към старицата. Докато в апартамента на горния етаж единствено смъртта бе оставила някаква следа.

Полицаят стана от фотьойла още щом видя Фабел, но той му направи знак с ръка да не се изправя. Белер представи възрастната жена като „госпожа Щайнер“. Тя впи във Фабел големи, кръгли, воднисти очи. С този вперен поглед и с птичата си крехкост тя му заприлича на кукумявка. До едната стена имаше маса и столове. Фабел издърпа единия и седна с лице към старицата.

— Добре ли сте, госпожо Щайнер? Знам, за вас е голямо изпитание. Ужасна история. И със сигурност тази суматоха ви притеснява. Целият този шум...

Докато той говореше, бабката се наведе напред и сбърчи чело над бухаловите очи, сякаш се бе съсредоточила върху думите му.

— Няма нищо, шумът не ме притеснява. Недочувам...

— Ясно — отвърна малко по-високо Фабел. — Значи нощес не сте чули нищо?

Най-неочаквано госпожо Щайнер се натъжи много.

— Точно там е работата. Вероятно съм чула... Чула съм нещо, а не съм разбрала.

— Не ви разбирам — рече Фабел.

— Шум в ушите. От глухотата е. Преди да си легна, махам слуховото апаратче... всяка нощ чувам звуци... удари, оглушителни писъци... крясъци. Но е от шума в ушите. Всъщност никога не съм сигурна дали е от него.

— Ясно, лоша работа. Сигурно е неприятно.

— Човек трябва да се научи да не му обръща внимание. Иначе ще полудее. — Старицата поклати пилешката си главица съвсем бавно, сякаш, ако я раздвижеше по-бързо, щеше да я повреди. — Имам го от много отдавна, млади момко. По-точно от юли 1943 година.

— Бомбардировките на англичаните ли?

— Радвам се, че си знаете историята. А аз трябва да живея с моята. Или най-малкото с отгласа от нея. Първата вълна ме застигна на улицата. Спукани са ми тъпанчетата и на двете уши. И това тук... — Тя вдигна черния вълнен ръкав и изпод него се показва невъзможно слаба ръка. Кожата беше набръчкана, на розови и бели петна. — Изгаряния върху трийсет на сто от кожата по тялото. Но най-тежко ми се отрази шумът в ушите. — Старицата замълча и в бухаловите ѝ очи се загнезди тъга. — Не мога да понеса това, че клетото момиче е викало за помощ, а аз не съм чула.

Фабел насочи поглед зад главата на жената, към старите черно-бели снимки по шкафа: тя като малка и като млада, пак със същите бухалови очи, заедно с мъж с гъста черна коса, друга снимка на същия мъж в униформа, вероятно на Вермахта. После обаче Фабел се взря и видя, че е на военновременния Полицейски батальон на запасняците. Деца нямаше. Нямаше и фотографии, които да не са поне на половин век.

— Често ли срещяхте жената?

— Не. Всъщност съм разговаряла с нея само веднъж. Метях стълбищната площадка, когато тя мина покрай мен, качваше се нагоре.

— Говорихте ли с нея?

— Всъщност не. Тя ме поздрави и каза нещо за времето, после продължи нагоре. Мислех да я поканя на кафе, но ми се стори, че бърза. Имаше делови вид... беше облечена много добре. Със скъпи обувки, доколкото си спомням. Красиви. Вносни. Освен онзи път само съм я чувала от време на време по стълбището. Мислех, че често пътува по работа, нещо такова.

— Често ли имаше гости. И по-точно мъже?

Старицата отново се съсредоточи, от което лицето ѝ се сбръчка.

— Не... не, не бих казала, че съм виждала да ѝ идват на гости.

— Знам, че е много неприятно, но съм длъжен да ви попитам, госпожо Щайнер... има ли нещо, което да ви е накарало да си помислите, че жената е проститутка?

Бухаловите очи се разшириха още повече.

— Не. И дума да не става. Такава ли е била?

— Не знаем. Ако наистина е била проститутка, би трябвало при нея често да са идвали мъже.

— Не, честно да ви кажа, виждала съм при нея да идват само двама-трима души. Но сега, след като го споменахте, се сещам, че бяха все мъже, никога не съм виждала друга жена.

— Можете ли да ги опишете?

— Всъщност не — поклати тя пак бавно глава. — Дори не съм сигурна дали съм забелязвала повече от двама мъже. А не е изключено да е бил и един и същ. — Старицата посочи към антрето зад Фабел и към матовото стъкло на входната врата. — Виждала съм само силуети... сенки.

— Значи няма да ги познаете?

— Само младежът, който всъщност ѝ е дал жилището под наем...

— Това сигурно е Клугман, господин главен комисар — намеси се Белер. — Онзи, който е открил трупа и се е обадил в полицията.

— Често ли идваше? — попита Фабел.

Старицата сви крехки рамене.

— Виждала съм го само два-три пъти. Както казах, вероятно именно него съм забелязала да слиза и да се качва. — Тя пак погледна към матовото стъкло на входната врата в антрето. — Ето какво означава да остарееш, млади момко. Светът се свива и свива, докато се превърне в сенки, които минават пред вратата.

— Кога за последно е идвал господин Клугман, помните ли?

— Миналата седмица... или по-миналата. Съжалявам, но не обръщам особено внимание на тези неща.

— Не се притеснявайте, госпожо Щайнер. Благодаря ви, че ни отделихте време.

Фабел се изправи от стола.

— Господин главен комисар!

Воднистите бухалови очи примигаха.

— Да, госпожо Щайнер.

— Мъчила ли се е много?

Нямаше смисъл да я лъже. Не след дълго новината щеше да гръмне по всички вестници.

— Опасявам се, че да. Но сега вече е намерила покой. Довиждане, госпожо Щайнер. Ако имате нужда от нещо, на всяка цена кажете на някой от полицаите.

Но старицата като че ли не го чу.

— Трагедия! Каква трагедия! — продължи да клати тя глава.

След като излязоха от жилището, Фабел се обърна към Белер.
— Каза, че си дошъл пръв на местопрестъплението.
— Да, господин главен комисар.
— Никой ли не се навърташе наоколо?
— Не, господине. Само мъжът, който се обади в участъка... и после младото семейство от партера.
— А не забеляза ли някъде наблизко един по-възрастен мъж?
Белер поклати замислено глава.
— Дори по-късно, когато започнаха да се събират любопитните? Нисък такъв и набит, към седемдесетте? Прилича на чужденец... На славянин, може би на руснак.
— Не, господин главен комисар... съжалявам. Важно ли е?
— Не знам — отвърна Фабел. — Вероятно не.

*Сряда, 4 юни, 7:30 ч. сутринта
Санкт Паули, Хамбург*

В помещението за разпити в полицейския участък на Давидваше човек можеше много успешно да изучава минимализма в действие. По голите белосани стени имаше само врата и един прозорец, който би трябвало да гледа към Давидщрасе, ако стъклото не беше дебело и матово като разлято замръзнало мляко — изгревната светлина, която се процеждаше през него, наподобяваше бледа мътилка. Масата за разпити беше опряна в стената, а от другите ѝ две страни бяха сложени четири метални тръбни стола. В единия край на плота ѝ беше оставен черен касетофон. Отгоре, на стената имаше табели с препоръки кой откъде да мине и какво да прави в случай на пожар. А най-отгоре беше закачен надпис, че пушенето е забранено.

От едната страна на масата седяха Фабел и Вернер. Срещу Фабел имаше мъж на около трийсет и пет години с гъста, намазана с гел черна коса, сресана назад на лъскави кичури, които постоянно падаха върху челото му. Беше висок, с внушително телосложение. Раменете му щяха да изскочат изпод евтината черна кожа на препалено тясното яке. Мъжът имаше вид на бивш спортист, който вече не се състезава: около кръста му бяха започнали да се трупат първите признаци на

затлъстяване, под очите му тъмнееха сенки, кожата му изглеждаше твърде бледа заради черната коса и двудневната брада — лицето му бе волево и силно, но леко подпухнало.

— Вие сте Ханс Клугман, нали така? — попита Фабел, без да вдига очи от доклада.

— Да...

Клугман се наведе напред, сгърби се, подпря китки върху ръба на масата и започна да бели кожичката на палеца си с нокътя на другия палец. Положение почти като за молитва, ако не бяха притеснението и напрежението.

— Намерили сте момичето... — Фабел прелисти няколко страници. — „Моник“.

— Да...

Нокътят на палеца се заби по-надълбоко. Единият крак започна да подскача като от тик под масата. От това и ръцете се затресоха ритмично.

— Сигурно за вас е било шок... много неприятен.

В очите на Клугман се четеше неподправена мъка.

— Би могло да се каже...

— Моник каква ви беше, приятелка ли?

— Да.

— И въпреки това твърдите, че не знаете фамилното ѝ име.

— Не го знам.

— Вижте какво, господин Клугман, трябва да призная, че наистина се нуждая от помощта ви. Много съм объркан и разчитам на вас да ми съдействате да си изясня нещата. Дотук разполагам с трупа на безименно момиче, което лежи разчленено в жилище без следа от лични вещи, ако не броим единия кат дрехи за смяна в гардероба... няма дамска чанта, няма документи... всъщност няма и храна, освен опаковката мляко в хладилника. Освен това намерихме някои неща, които човек очаква да открие в жилище, използвано за публичен дом. А апартаментът е с доста удобно разположение, само на две крачки от квартала на проститутките, но не и в него. Въпреки това няма доказателства, че там са ходили много мъже. Разбирате ли сега защо съм объркан?

Клугман сви рамене.

— И за капак установяваме, че официално жилището е наето от бивш полицай, командос от отряда за бързо реагиране, и той твърди, че не знае фамилното име на жената, която го е наела от него. — Фабел изчака Клугман да осмисли думите му. Той продължи да гледа безучастно ръцете си. — Защо не престанете да ни разигравате, господин Клугман? И аз, и вие знаем, че жилището се е използвало за проституция, но по някакъв твърде избирателен начин, и че тази Моник не е живеела там. Вижте какво, изобщо не ме вълнува какви са били отношенията ви с момичето, от вас искам само информация за него. Ясен ли бях?

Клугман кимна, но не вдигна поглед от ръцете си.

— И как се казва тя?

— Обясних ви вече, не знам... Кълна се, че това е истината. Винаги съм я наричал Моник, а и тя се представяше с това име.

— Но беше проститутка, нали?

— Е, възможно е... нямам представа... може би от време на време. Това няма нищо общо с мен. Но е възможно, защото тя винаги разполагаше с пари.

— Откога я познавате?

— От около три-четири месеца.

— Щом вие не знаете как се казва, сигурно има и такива, които знаят — включи се и Вернер. — С кого се срещаше тая Моник?

— Не знам.

— Никога ли не сте се засичали с нейни приятели? — попита Фабел, без да крие недоверието си.

— Не, никога.

Фабел побутна през масата снимка на първата жертва — Урсула Кастнер.

— Познавате ли я?

— Не. Всъщност... да, но само от вестниците. Това не е ли убитата юрисконсултка? По същия начин ли са я очистили?

Фабел не отговори на въпроса, но остави снимката върху масата. Клугман не я погледна отново. Фабел остана с впечатлението, че младият мъж нарочно избягва да поглежда лицето на Кастнер. Инстинктът му подсказа, че тук има нещо гнило.

— А къде е живеела Моник, преди да се нанесе в гарсониерата?

Клугман сви рамене.

— Я не ни прави на луди — наведе се напред Вернер. Беше много едър, чертите на лицето му бяха груби и от това движенията му изглеждаха застрашителни, нещо, което той рядко търсеше преднамерено. В отговор Клугман се изправи на стола и отметна предизвикателно назад глава. — Нима искаш да ни убедиш, че момчето е влязло в живота и в жилището ти, а ти дори не знаеш как се казва и нищо за него?

— Трябва да признаете, господин Клугман, че всичко това изглежда доста странно. Все пак сте работили в полицията — допълни Фабел.

Клугман се поотпусна.

— Да. Сигурно. Но ви казвам истината. Вижте какво, онзи свят там е съвсем различен. Една вечер Моник просто се появи в заведението, където работя, и се заприказвахме...

— Сама ли беше?

— Да. Точно заради това я заприказвах. Арно... шефът, де, реши, че е скъпа проститутка, която си търси клиенти в заведението ни, и ми нареди да я разкарам. Заприказвахме се и тя ми се видя свястно дете. Попита дали съм знаел някой да дава стая или апартамент под наем и аз ѝ казах за моето жилище.

— Защо ѝ го предложихте? Защо вие не живеете там?

— Аз... обвързан съм с една от танцьорките в заведението... Соня. Спя при нея, живее съвсем наблизо до бара. След като взех гарсонирата, се пренесохме със Соня да живеем там, докато я ремонтират. После се запознах с Моник и тя ми обясни, че си търсела прилична квартира, за която била готова да даде добър наем, при това с предплата. Добави, че ѝ трябвала само за шест, най-много девет месеца. Казах си — защо да не спечеля малко пари...

— При условие че не ѝ се пречкаш — вметна Вернер.

— Така се бяхме уговорили.

— Защо тогава си отишъл там посред нощ?

— Отбих се да видя Моник. Правех го от време на време, за да се уверя, че всичко е наред. Разбирахме се добре...

— Отишли сте да я навестите като приятел в два и половина след полунощ? — учуди се Фабел.

— И двамата нямахме обичайното работно време.

— А какво точно работите, господин Клугман?

— Както вече ви обясних, работя в нощен клуб... стриптийзбар.
Заместник-управител съм.

Фабел пак погледна папката.

— А, да, бар „Рай“ при Гросе Фрайхайт... там ли?

— Да.

— Значи работите при...

— Знаете при кого работя.

Клугман погледна нокътя на палеца, с който чоплеше другия си палец.

Фабел извади изпод първата папка втора. Отвори я с рязко движение и погледна първата страница. Вдясно горе Клугман видя снимката си. Раменете му се смъкнаха още повече.

— Така... — Фабел се облегна на стола и огледа замислено Клугман. — Сега ваш работодател е Ерсин Улугбей... не бих казал, че той е образцовият гражданин на Хамбург за този месец, нали?

— Вероятно не е.

— Странен завој в професионалното ти поприще — подметна Вернер, — от елитна полицейска част да се прехвърлиш при турската мафия.

— След като напуснах полицията, нямах голям избор — усмихна се цинично младежът. — Както вероятно вече знаете. Но при всички положения не работя за никаква „мафия“. Знам какво върши Улугбей, но нямам нищо общо. Той може да е собственик на бара, но пряк началник ми е Арно Хофкнехт, управителят. Не е кой знае какво да си заместник-управител, аз обаче не умея нищо друго, освен да съм прославен полицај. Но гледам да не си пъхам носа, където не ми е работа.

— Виж ти! — възкликна Вернер. — Добре казано. Но се съмнявам носът ти да е чак толкова чист.

— В смисъл?

— Кога смръкна последната линийка?

Жилите по врата на Клугман се изопнаха.

— Що не си таковаш таковата, лайнар такъв!

Очите на Вернер блеснаха и той го погледна така, сякаш всеки момент ще замахне, Фабел обаче се намеси.

— Надявам се все пак да ни съдействате, господин Клугман. Едва ли искате да си усложнявате допълнително положението.

— Какво искате да кажете? Аз нямам нищо общо с това. Пък и нямате никакви доказателства...

— Премълчавате нещо.

— Например?

— Например къде е бележникът с уговорените срещи на Моник?

— Нямам представа за какво говорите.

— Или видеокамерата, която сте скрили зад огледалото. Изнудвахте ли жената, или просто сте си снимали порно?

За миг Клугман се озадачи.

— Вижте какво, нямам абсолютно никаква представа за какво ми говорите. Ама никаква.

Фабел се облегна. Вернер усети накъде духа вятърът и, ухилен, наклони напред огромната си глава с подстригана на канадска ливада коса.

— Хич не си ми симпатичен, Клугман...

— Нима? — престори се на обиден и учуден Клугман. — Пък аз си мислех, че може би имаме общо бъдеще...

— Не си ми симпатичен, защото си предател и подляр. Зарязал си службата в полицията, когато си започнал да продаваш информация на Улугбей. — Вернер се дръпна назад и се свъси погнузен. — Вониш. Смърдиш на буницето, където си се заврял и живееш като проститутка...

Клугман се напрегна и внезапно направи рязко движение напред. Фабел вдигна ръка.

— По-кратко...

Вернер продължи невъзмутимо:

— Живееш с проститутка, дал си под наем гарсоньерата на друга проститутка, за да я заколи някой превъртял маниак, и работиш в онова свърталище за един от кръстниците на турската мафия. Как се чувстваш, Клугман... как се чувстваш, когато сутрин се погледнеш в огледалото? За бога, бил си полицай... и доколкото виждаме от служебното досие, доста добър. Навремето сигурно си имал амбиции. А сега си... — Той махна към Клугман и разпери ръце, сякаш искаше да се предпази от нещо отвратително. — Сега си гнида, Клугман — заяви Вернер, след като отново се приближи към него. — Изобщо не се съмнявам, че си способен да обезобразиш момичето. И на друг ги разправяй тия, че не знаеш за него нищо, освен малкото му име.

Най-неочаквано Вернер млъкна. В помещението настана тишина. Хладна, пресметната. Клугман се облегна тежко на стола, беше изпружил единия си крак, а другият продължаваше странния си припрян танц. Фабел огледа лицето му. Както и очакваше, видя нехайната маска: заучено отегчение, каквото си бяха лепвали върху лицата безброй хора, седели през годините от другата страна на масата; израз, който трябваше да внуши безгрижие, но Фабел безпогрешно разчиташе какво се крие зад него. Ала докато наблюдаваше Клугман, той си даде сметка, че този път не може да проникне отвъд маската.

Вернер продължи:

— Не си бил приятел, не си бил и клиент... не си отишъл там колкото да се отчукаш качествено за четиристотин евро, нали? От онова, което знаем за така наречената Моник, тя не е била лъжица за твоята уста... и не ти е била по джоба.

Клугман не отговори, само се вторачи в ръба на масата.

— И не ти вярвам, че си просто някакъв нещастен хазяин на безименно момиче, и то по една случайност е било заклано в гарсоньерата, която държиш под наем. И така, какво означава всичко това? — Вернер повтори вироглаво: — Не си приятел. Не си и клиент. Това означава или че си нарязал тая Моник на парченца, или че си й бил сводник, назначен от Улугбей. Според мен си ходел да прибираш не само наема, а ако тя се е правела на интересна, си я плясвал през ръцете. Нали?

Мълчание.

— Може би си харесваш работата. Може би дори се възбуждаш, докато строяваш момичетата. Може би снощи, докато си се забавлявал по някакъв по-особен начин...

Клугман избухна:

— Стига с тия тъпотии... Видяхте в какво състояние е стаята... ако съм го извършил аз, щях да съм целият в кръв...

— Може би си се преоблякъл, преди да ни разиграеш този театър... Дали да не пратим криминалистите да...

— Правете каквото решите... Добре де, наистина работя за Улугбей. Това няма нищо общо със случилото се нощес. Нямам нищо общо с Улугбей и не смятам да забърквам и него. От вас не ме е страх, както ме е страх от ония тъпанари, турците. Знаете какъв е

сценарият... ако разберат, че говоря за тях тук, ще свърша в гората с обезобразено лице.

Фабел знаеше какво има предвид Клугман: ако някой започнеше да мъти водата на турските мафиоти, ако се опиташе да ги излъже с дрога или пропееше пред полицията, те имаха навика да го изхвърлят в гората северно от Хамбург, Режеха му ръцете, избиваха му зъбите и му обезобразяваха лицето. Така ставаше трудно, дори невъзможно да се установи самоличността на жертвата и разследването се проточваше, така че накрая следата обикновено изстиваше и бе невъзможно да се предяви обвинение.

— Добре, добре... успокойте се — намеси се Фабел. — Но и вие ни разберете... Вие сте единственият човек, за когото знаем, че е влизал в жилището на жертвата...

— Да бе, да, за трийсет секунди. Веднага щом я видях... в този вид... изхвърчах от апартамента и ви се обадох.

— Но не от нейния телефон, нали?

— Не. От клетъчния. Нямах сили да остана вътре. Трябваше да изляза.

— И сте отишли там в два и половина след полунощ, така ли? — попита Фабел.

— Да.

— А пипали ли сте нещо?

— Не. Само влязох и веднага излязох.

— Как влязохте? Имате ли ключ?

— Не. Всъщност да, имам, но не съм отключвал. Вратата беше открената.

— От централата казват, че сте се обадили в полицията в два и половина. Къде бяхте, преди да отидете в апартамента на момичето?

— Бях на работа, в бар „Рай“.

— Докога по-точно?

— Някъде до два без петнайсет.

— От Гросе Фрайхайд до гарсоньерата се стига за по-малко от четирийсет и пет минути.

— Имах да върша една работа...

— Каква работа?

Клугман вдигна ръце с дланите нагоре и понаведе главата си на една страна. Фабел взе химикалката и я завъртя шумно между зъбите

си.

— Ако не можете или не искате да ни съобщите, това означава, че е напълно възможно да сте убили момичето, да сте се преоблекли и после да сте казали, че току-що сте дошли и сте намерили трупа.

— Добре, де, добре... бях на пристанището, трябваше да се видя с един познат... купих малко дрога...

— От кого?

— Ама вие шегувате ли се?

Фабел сложи върху масата една от снимките, направени на местопрестъплението. Беше цветна и толкова подробна и ярка, че изглеждаше като измислена.

— Това тук не е шега.

Клугман се вцепени и пребледня. Очевидно отново бе застигнат от спомени.

— Беше ми приятелка. Нищо повече.

Вернер въздъхна тежко. Клугман не му обърна внимание и погледна Фабел право в лицето.

— И вие, господин Фабел, знаете, че не съм я убил аз... — Погледът и стойката му вече не бяха толкова напрегнати. — Добре. От клуба взех такси и отидох на пристанището. Таксиметровият шофьор ме изчака да се срещна с онзи човек, после ме закара до гарсоньерата. Остави ме пред блока някъде в два и половина. Той ще потвърди всяко мое движение от мига, когато излязох от заведението, до пристигането ми в жилището. Попитайте във фирмата.

— Вече проверяваме.

Фабел затвори папката и се изправи. Беше ясно, че не Клугман е убиецът, нямаха безспорни доказателства, въз основа на които да го задържат дори като основен свидетел. Но Фабел приключи разпита с някаква смътна тревога. Клугман очевидно беше точно такъв, за какъвто се представяше, през цялото време обаче Фабел имаше чувството, че гледа преобърната карта: всички познати знаци са върху нея, но вместо да те насочат, те те объркват още повече. Фабел стисна под мишница двете папки и като се отправи към вратата, каза на Клугман, без да се обръща назад към него:

— Въпреки всичко ще пратим криминалистите да ви проверят — и вас, и дрехите ви.

Всичко в Мария Клее беше изпълнено с живот и енергия: от отсечения ѝ хановерски акцент до късата, красиво сресана руса коса. Когато Фабел излезе от помещението за разпити, тя стоеше в коридора и го чакаше. Държеше в ръка лист хартия.

— Как мина? — попита отсечено жената.

Фабел тъкмо понечи да ѝ отговори, когато се появи униформен полицај, дошъл да заведе Клугман при криминалистите. Погледите на Клугман и на Мария се срещнаха за миг: нищо в очите на Клугман не трепна, сякаш не я бе видял, но Мария се свъси, явно се опитваше да си припомни нещо.

— Познаваш ли го? — попита Фабел, след като Клугман ѝ придружаващият го полицај се отдалечиха.

— Не знам... Стори ми се познат, но не се сещам къде съм го виждала...

— Е, нищо чудно и да сте се срещали. Навремето е работил като полицај в Хамбург.

Мария отново сви рамене, сякаш се отърсваше от дразнеща дреболия.

— Та как мина разпитът?

— Очевидно не е нашият човек, но е затънал до гуша. Здравно е оплел конците. Премълчава нещо. Всъщност премълчава много неща. А при теб какво става?

— Разговарях с управителя на стриптийзбара Арно Хофкнехт. Потвърди, че Клугман е бил на работа някъде до един и половина след полунощ.

— Възможно ли е да го прикрива?

— Само да го беше видял! Ужасно хлъзгав тип, не може да му се има вяра. Чак настръгнах. — Мария потрепери. — Но не го прикрива. И много други са видели Клугман, стоял е до края на смяната. От участъка в Давидваше провериха твърдението му, че е обикалял с едно и също такси...

— И на нас каза същото.

— Шофьорът потвърди, че в един и половина след полунощ го е взел от клуба, закарал го е до една кръчма при пристанището, Клугман му казал да изчака, а после, някъде в два и половина, го оставил пред жилищния блок.

— Добре. Нещо друго.

— Да, опасявам се, че има и друго — отвърна Мария и му подаде разпечатката на съобщението, което се беше получило по електронната поща.

*Сряда, 4 юни, 10:00 ч. сутринта
полицейското управление на Хамбург*

Фабел прочете още веднъж на глас страницата, после я остави на масата и отиде при прозореца. Заседателната зала се намираше на третия етаж в полицейското управление. Движението долу пулсираше според светофарите: вдъхващият сигурност ритъм на живота в Хамбург.

— Значи съобщението по електронната поща е адресирано лично до теб, така ли? — попита Ван Хайден.

— Да, както последния път.

Фабел отпи от чая. Продължи да стои с гръб към останалите и да гледа през дъжда към парка Винтерхудер отсреща, зад който центърът на града се беше врязал в стоманеносивото небе.

— Няма ли начин да разберем кой го е пратил? — попита Ван Хайден.

— За съжаление не, господин началник-управление — отговори Мария Клее. — Както личи, нашият приятел познава доста добре информационните технологии. Освен ако не го засечем онлайн, няма как да го издирим. Но и да го засечем, пак ще бъде трудно.

— Занесохте ли писмото в техническия отдел — да го видят?

— Да, господине — потвърди Мария Клее. Фабел още не се беше обърнал и гледаше съсредоточено пулсиращото движение долу. — Възложихме и на независим експерт да си каже мнението. Просто не съществува начин да установим откъде е пратено писмото.

— Добре измислено — намеси се и Фабел. — Едно анонимно писмо или бележка ни дават веществени улики: можем да проверим за ДНК, да възложим графологична експертиза, да установим откъде са взети хартията и мастилото... докато такава писмо има само електронно присъствие. От гледна точка на криминалистиката то не съществува.

— А аз си мислех, че няма такова нещо като анонимно електронно съобщение — каза Ван Хайден. — Нали компютърът си има идентификационен номер в Интернет.

За миг Фабел се изуми от познанията, които Ван Хайден имаше за информационните технологии.

— Точно така. Имаме две електронни съобщения, получени през различни доставчици с различен адрес. Издирихме ги и установихме, че нашият човек е проникнал в мрежа, която би трябвало да е непробиваема, и е направил фалшиви акаунти. Именно от тях е пратил електронните съобщения.

Фабел се дръпна от прозореца. Около масата от черешово дърво седяха шестима души. Четиримата основни членове от екипа му в отдел „Убийства“: Вернер Майер, Мария Клее, Ана Волф и Паул Линдеман, се бяха разположили от едната страна. Срещу тях седяха привлекателна тъмнокоса жена на около трийсет и пет години, доктор Сузана Екхарт, психолог криминалист. На челно място седеше Холет Ван Хайден, началник-управление „Тежки престъпления“ към полицейското управление на град Хамбург, шефът на Фабел. Той стана от стола. Сякаш бе генетично предопределен за полицаи и дори сега, в светлосивия костюм марка „Хуго Бос“, успяваше да създаде впечатлението, че е в униформа. Той отиде до една от стените на заседателната зала, върху която бяха накачени големи цветни снимки от различен ъгъл с обезобразените трупове на две млади жени. Навсякъде кръв. Бяла кост, проблясваща през пихтията и плътта. Две различни жени, две различни места, но ужасът в средата на изображенията си оставаше същият: белите им дробове бяха изтръгнати и бяха извадени от телата. Ван Хайден огледа ужаса с безизразно лице.

— Сигурно знаеш, Фабел, кого чакам горе при мен... при нас.

— Да, знам, господин началник.

— Знаеш, освен това, че той ме притиска да сложим край на... на това тук.

— Давам си сметка, че ти се оказва политически натиск. Но основната ми грижа е да направя така, че да няма още злочести жени, които са станали жертва на този звяр.

Сините очички на Ван Хайден проблеснаха студено.

— Аз, господин главен комисар, степенувам нещата точно както го изисква дългът ми. — Той пак погледна към снимките. — Имам дъщеря приблизително на възрастта на втората жертва. — Ван Хайден отново се извърна към Фабел. — Но не искам господин кметът на Хамбург да ми диша във врата.

— Както вече споменах, шефе, правим всичко възможно да заловим час по-скоро този изверг.

— И още нещо. Тия „разперени криле на орела“ и „свещената ни земя“... Не ми харесват никак. Намирисва на политика. Орелът... кой орел, германският ли?

— Не е изключено — отвърна Фабел, извърнат към Сузане Екхарт.

— Да, не е изключено — потвърди тя. Говореше с южняшки акцент, вероятно мюнхенски, както предположи Фабел. — Но орелът е мощен психологически образ във всяка култура, олицетворение на силата и на хищническия устрем. Възможно е орелът да е метафората на този човек: той дебне, кръжи отгоре, незабелязван от жертвата, после се спуска тихо и убива. По-вероятно е мотивиран от някакъв сублимиран, откъснат от обстоятелствата полов нагон, отколкото от екстремистка политическа идеология. Този човек не е фанатик, той е психопат. Има разлика... Макар че, трябва да призная, ме притеснява религиозният привкус на електронното съобщение — усещането за кръстоносен поход... и начинът на убийство, който наподобява някакъв ритуал.

— Кого издирваме, някакъв превъртял неонацист ли? — попита доста войнствено Ван Хайден.

— Съмнявам се. Силно се съмнявам. Жертвите не са чужденки, не са обичайните мишени на неонацистки нападения. Но не можем да го изключим като възможност. Лично според мен това по-вероятно е някакъв личен кръстоносен поход...

Сузане Екхарт имаше вид на човек, който се опитва да се сети къде е оставил ключовете от колата си.

— Какво има, докторе? — попита Фабел.

Жената се подсмихна едва ли не гузно.

— А, нищо... при всички положения не би издържало на професионална и дори обективна проверка...

— Въпреки това ни кажете — подкани Ван Хайден.

— Ами това електронно съобщение е учебнически пример за психопат, който е загубил връзка с обществото. В него има всичко: усещането за социална отчужденост и изолация, криворазбрана войнствена нравоучителност, отъждествяване с възвишен символ на хищническия устрем...

Фабел усети как настръхва. Още нещо, което се вписваше прекалено добре.

— Не разбирам... — Ван Хайден определено не беше доловил подтекста. — Твърдите, че електронното съобщение не е фалшификат. Че е написано от нашия убиец.

— Не... всъщност да. — Екхарт се усмихна отново, при което се видяха съвършените ѝ зъби, проблеснали като порцелан. — Наистина не знам какво говоря. Но ако аз бях седнала да пиша писмо от сериен убиец, щях да включа всички тези неща.

— Какво твърдите, че писмото е подправено, или че е истинско? — В гласа на Ван Хайден отново се долавяше войнственост. — Започвам да се обърквам...

— Вероятно е истинско. Две убийства, две получени по електронната поща съобщения. Ако този човек беше измамник или шегобиец, едва ли щеше да улучи толкова добре момента. Просто го отбелязвам като възможност.

Тя огледа стаята, сякаш търсеше подкрепа. Намери я: Фабел кимаше замислено.

— Последното изстъпление... имаме ли нещо повече, за което да се заловим, Фабел?

— Точно това ме притеснява най-много — призна той. — Има някои несъответствия. Всъщност има куп неща, които не знаем за жертвата.

— Например нейната самоличност — отбеляза Ван Хайден.

Фабел не разбра дали го казва със сарказъм.

— Работим за изясняването ѝ.

Ван Хайден прехвърли страниците в доклада.

— А този бивш командос, който е бил свързан с нея? Само това оставаше, човек, работил в полицейското управление на Хамбург, да е станал сводник. Медиите ще ни разкъсат.

— За съжаление бяхме принудени да го пуснем — обясни Фабел. — Но го държим под наблюдение. Ще бъде следен денонощно.

Сигурен съм, че укрива улики, но няма как да го докажем.

— Прегледахте ли служебното му досие?

— Донесоха ми го преди малко — отвърна Фабел, след което седна и се подпря на масата. Преигра малко нехайството в позата си: знаеше, че със свойското си държане дразни Ван Хайден, и това му доставяше удоволствие. — Нямах време да се запозная подробно с него, но, както личи, Клугман е бил сред най-добрите в отряда, гледали са на него като на многообещаващ полицай, докато не са го заловили с дрогата. Преди да постъпи в полицейското управление на Хамбург, е служил като парашутист. Чудесен трамплин за отряда за бързо реагиране. — Фабел се подсмихна. — Богат опит, ако си решил да мислиш само с оръжие в ръка.

Ван Хайден настръхна.

— Отрядът за бързо реагиране е много полезен. Хората в него са полицаи като нас. Каква е оценката за работата на Клугман като военен?

— Поне доколкото виждам, е бил сочен като пример за подражание...

— Свестен човек, който се е прекършил...

— По-скоро отличен професионалист, наемник, който е преминал в противниковия лагер... Всичко зависи от гледната точка.

Този път Ван Хайден не се хвана на въдицата на Фабел.

— И смяташ, че укрива нещо от нас?

— Изобщо не му вярвам, че не знае името на жертвата. Но алибито му е желязно. Още не сме установили кога точно е настъпила смъртта, почти сигурно е обаче, че Клугман няма пръст в тая работа.

— Защо тогава го държите под наблюдение? Дали ресурсите ни не могат да имат по-добро приложение?

Фабел забеляза, че хората от екипа му се споглеждат невярващо.

— Имаме, господин Ван Хайден, труп без име, открит при възможно най-необичайните обстоятелства, и според мен Клугман е най-добрата ни следа, ако искаме да установим самоличността на жертвата. Както вече отбелязах, според мен той укрива нещо. Съвсем не е изключено това да е самоличността на убиеца... няма да се учудя, ако този „Син на Свен“ е бил сред клиентите на момичето.

Фабел усети, че доктор Екхарт го гледа, но не й обърна внимание: психоложката беше наясно, че той хвърля димна завеса, за

да накара Ван Хайден да не го притиска до стената. И успя.

— Добре — каза началникът на управлението. — Но мен ме вълнува самоличността не толкова на жертвата, колкото на убиеца. Какво още правим по въпроса?

— И досега издирваме подробности за другата жертва. — Мария Клее извади от папката лист с бележки. — Доколкото можем да преценим, между двете жертви няма връзка. Проститутка и многообещаваща юристка. Както личи, убиецът избира жертвите съвсем произволно.

— На нас може и да ни се струва произволно — намеси се доктор Екхарт, — за убиеца обаче между жените има някаква връзка, която ние засега не виждаме. Не забравяйте, че си имаме работа с човек с тежко душевно разстройство — той не мисли като нас. Може би подбира жертвите по сходния ръст или походка, по формата на носа... Колкото и абстрактна да е, между тях има някаква прилика, която само убиецът вижда.

След кратко мълчание Вернер подметна:

— И какво означава това?

— Това означава, че всяка жена в Хамбург, независимо от възрастта и професията си, може да стане следващата жертва.

Ван Хайден се почеса по острата прошарена коса.

— И засега разполагаме само с една следа към убиеца — този Клугман, който може да го познава като клиент на последната жертва, но може и да не го познава. Така ли?

— Има още една възможна връзка — отбеляза доктор Екхарт, без да вдига поглед от масата. Беше обгърнала с ръце папките. Всички насочиха вниманието си към нея. — И тази връзка е главният комисар от криминалната полиция Фабел. Точно както убиецът се ръководи от някакъв отвлечен критерий, когато избира жертвите си, по същия начин той е избрал и господин Фабел за свое... за свое алтер его, за свой противник в играта. В неговите очи господин Фабел е достоен неприятел. Той го е избрал за свой кръвен враг. Главен комисар Фабел всъщност се е превърнал в основен елемент в неговата фантазия и план. Убиецът даде да се разбере, че възнамерява сам да определи завършека на гонитбата. — Психоложката се извърна към Фабел. — Дори и това да означава да ви принуди да го убие. Заявлението му:

„Можете да ме спрете, но никога няма да ме заловите“, е обещание за нещо.

— Че ще се наложи да го убия, ако искам да го спра ли?

— Може би. Той очевидно е убеден, че психопатското в личността му е неуязвимо за вас. Дори може би си въобразява, че е безсмъртен, и дори да го убие, не можете да му направите нищо. Че между вас има нещо като буфер.

— Но аз съм полицай, а не палач. — Фабел замълча и се свъси. — Защо е избрал точно мен?

— Не знам. Вероятно само „Синът на Свен“ е наясно каква точно е причината да избере вас... но...

— Но какво? — подкани Ван Хайден.

Доктор Екхарт продължи да говори, извърната само към Фабел.

— Той се чувства свързан с вас. Не е изключено в миналото пътищата ви да са се пресичали. Или вие да го познавате.

— Това обаче е твърде конкретно — възрази Фабел и думите му прозвучаха по-скоро КАТО въпрос.

— Не, не е конкретно. Просто е поредната възможност. Убиецът може би е решил, че двамата сте свързани по някакъв начин, покрай нещата, които например е чел за вас... или за някой от случаите... и ви е избрал заради това.

— Но не е изключено това да е човек, чийто път в миналото се е пресичал с моя, и то с важни последици, нали?

— Смятам, че има такава възможност... но нищо повече.

Фабел се извърна към Ван Хайден: поглед, зареден с дълбок смисъл. Другият мъж поклати глава.

— Не рови чак толкова назад в миналото, Фабел...

Фабел сви рамене.

— Прав си, излишно е. Но все ми се струва, че ако съм прав, всичко си идва на мястото: Свенсон^[2] ми отправя предизвикателство с тези дрънканици за „Сина на Свен“... съобщава ми, че е жив и че го е извършил той...

Ван Хайден пак поклати глава.

— Остави това, Фабел. Свенсон не е сред живите. Мъртъв е от близо двайсет години.

— Кой е този Свенсон? — любопитства доктор Екхарт.

— История — отвърна Ван Хайден. — Далечна история, която няма абсолютно нищо общо със случая. Свенсон отдавна не е сред живите.

— Все пак това е само предположение — поправи го Фабел. — Смята се, че е изгорял. Но няма достатъчно данни, които да доказват, че трупът е негов. Казваше се Карл-Хайнц Свенсон, изключителен манипулатор и злодей, който беше създал терористична организация само от млади жени. Беше членувал във Фракция „Червената армия“ на Баадер-Майнхоф и после се беше отцепил. По онова време мнозина напускаха Фракция „Червената армия“, защото не споделяха схващането за изцяло нелегална дейност, изповядвано от Баадер-Майнхоф. Например Движението „Втори юни“ и Ес Пе Ка, възникнали след Фракция „Червената армия“, а също „Революционните групи“, където членуваха и активни терористи под дълбоко прикритие, и сътрудници, които работеха „легално“, пред очите на всички, и „Червен гняв“, която си беше женска организация. Свенсон привличаше членове от всички тях и заимстваше от идеологията им. Беше нарекъл организацията си ГРД, Група за радикални действия. Членската маса се свеждаше главно до момичета, които още не бяха навършили и двайсет години. Свенсон ги пращаше да слагат бомби по търговските центрове и заведенията край Алстер и да обират банки.

— Вече сме обсъждали всичко това с Фабел — намеси се и Ван Хайден, обръщайки се към доктор Екхарт. — Тъй като не бе установено по безусловен начин, че трупът е на Свенсон, Фабел подозира, че той някак си е възкръснал от гроба и се е върнал, за да извършва тези убийства.

— Наистина ли сте убеден в това? — попита жената, Фабел.

— Не, не съм. Но смятам, че има такава възможност и ние не бива да я изключваме...

— Извинявайте, но не разбирам — прекъсна го доктор Екхарт. — Защо изобщо разглеждате този човек като възможен заподозрян? Не виждам никаква връзка между един мъртъв терорист и тези серийни убийства...

— Признавам, че такава връзка е почти изключена. И съм съгласен с господин Ван Хайден — в онази експлозия е загинал вероятно именно Свенсон. Но съмнението се загнезди в мен веднага щом видях това „Синът на Свен“... и че в писмата постоянно се говори

за орли. Нелегалното име на Свенсон беше Орела. И ако добавим към всичко това странните му отношения с жените...

— Защо странни?

— Явно изпитваше необходимост да ги подчини изцяло. Предполагаме, че е имал интимни отношения с всички момичета в организацията. Журналистите ги наричаха „Харема на Свенсон“.

— И каква връзка има това с вас?

— През 1983 година се опитаха да оберат централния клон на търговската банка на площад „Паул Неверман“. В обира участваха три жени от отцепилата се групировка на Свенсон. Точно излизали от банката, когато се натъкнали на двама униформени полицаи, които патрулирали в района. Избухнала престрелка... две от терористките били убити, както и единият полицай, а другият бил тежко ранен. Когато пристигнах на местопрестъплението, третата терористка тъкмо се опитваше да избяга. Гоних я до реката, извиках ѝ да хвърли оръжието, но тя се обърна и откри стрелба. Уцели ме в хълбока и аз също започнах да стрелям: два изстрела — в главата и лицето. Момичето умря на място. Казваше се Гизела Фром. Беше на седемнайсет години. Дете.

— Ясно. — Доктор Екхарт свали очилата си и за миг се взря във Фабел. — Разбирам защо правите такава връзка, но съм длъжна да отбележа, че според мен, дори и този Свенсон да не е загинал, едва ли би се наредил сред заподозрените за убийствата.

— Защо?

— Защото не се вписва в портрета на убиеца — като възраст, психология, като нищо... — Доктор Екхарт вдигна кичура гарвановочерна коса, паднал върху широкото ѝ чело. Сложи си отново очилата и зачете: — Имаме две неща, въз основа на които да съставим психологическия портрет на нашия убиец: веществените доказателства, събрани от местопрестъплението, и съдържанието на съобщенията, получени по електронната поща. Като цяло психологическият портрет, с който разполагаме засега, е: мъж на възраст между дваисет и четирийсет години, но по-скоро ненавършил трийсет. Очевидно умен, но може би не толкова, колкото си мисли. Завършил най-малко средно образование, но може би и университет. Има сравнително отговорна работа, но смята, че тя е под възможностите му. Не е изключено обаче да е лишен от възможността

да прояви докрай академичния си потенциал и да заема ниска изпълнителска длъжност. Ако е висшист, тогава долната възрастова граница се покачва, разбира се, на двайсет и шест години. Както вече отбеляза и госпожа Клее, убиецът разбира много от компютри. По всяка вероятност живее сам, но това не е задължително. От електронното съобщение личи, че е единак и е маргинализиран, а това съответства на типичния психологически профил. Самотник е, човек, който няма високо мнение за себе си. Смята, че е недооценяван и че светът ограничава възможностите му... свят, на който е обявил война. В детството или младостта му може би се е случило нещо или няколко неща, когато жена го е унизявала или е налагала волята си. Възможно е и той да обвинява майка си, че не го е защитила от баща му, който или е бил прекалено властен, или е упражнявал насилие над него. При всички положения това навярно е съвпаднало с пубертета, когато той е започнал да свързва фантазиите си по време на мастурбация с насилствено отмъщение към жените. В такъв случай омразата и страхът от жените са станали неразделна част от половата възбуда. Убиецът вероятно има някакви полови отклонения или е импотентен, освен когато възбудата и оргазмът са предизвикани от крайно насилие над жени.

— Но на местопрестъплението не намерихме семенна течност и дори следи от проникване — напомни Фабел.

Красивата лекарка отговори на погледа му, като наклони лице и се взря в него над очилата.

— Да, не сте намерили. Но това не означава, че той не е осъществил полов акт. Може би е носел презерватив, за да не оставя следи, по които да се установи ДНК-то. Но е по-вероятно този човек да изпитва полова наслада от неща, които са толкова далеч от обичайното, че ние дори не можем да се досетим за тях. Както казах вече, не е изключено и да е импотентен. По своето естество престъплението е сексуално, но извършителят може и да не осъзнава или да не признава половите си подбуди. Освен това основното, което се откроява в пратените по електронната поща съобщения — и в ритуалния начин на извършване на убийствата, — е религиозният привкус на деянието. Това е някакъв обред, който убиецът изпълнява по причини, по-

отвлечени, отколкото простото или непосредствено сексуално удовлетворение.

Мария Клее също се включи.

— Възможно ли е извършителят да не е само един? Както го описвате, прилича едва ли не на ритуал. Щом подбудите не са политически, възможно ли е да имаме пред себе си някакъв култ?

Вернер Майер се засмя пренебрежително. Но и двете жени не му обърнаха внимание. Фабел го погледна предупредително.

— Възможно е, но е малко вероятно — отговори Сузане Екхарт. — Дори и да са го направили няколко души, психологическият портрет на основното действащо лице — на човека, извършил убийствата — си остава същият. Ако е замесен и друг, той изпълнява ролята на манипулатора... на човека, запълващ бездната, оставена от родителя, който се е отнасял небрежно или е прибегвал до насилие. В такива случаи — например в случая с Ленард Лейк и Чарлс Нъг в Щатите от осемдесетте години — единият от двамата няма високо мнение за себе си, а другият е патологичен егоист. В нашия случай обаче много вероятно става въпрос за солов кръстоносен поход. Извършителят го е загатнал и във второто електронно съобщение. Той е вълк единак. И това, разбира се, се среща много по-често, отколкото серийни убийци на групи. — Доктор Екхарт замълча и си свали очилата. — Чрез такива деяния този човек запълва липсата на самочувствие. Точно заради това е почти изключено да си имаме работа с терориста на господин Фабел: друга възраст, други подбуди, друга психика, друга политика...

Ван Хайден реагира, сякаш го е ударил лек ток.

— Какво искате да кажете с това „друга политика“?

— Ами основният психологичен портрет, който изложих пред вас: това, че извършителят вини за личните си провали обществото, че е убеден как личните му възможности не намират развитие и са спирани от несправедливия свят... всъщност почти всичко, без психосексуалната травма, се вписва и в неонацисткия тип.

— Не казахте ли, че тук няма политически подбуди?

— Да. Според мен няма. Този човек вероятно има психосексуални подбуди да убива, но като всички останали има политически възгледи. В нашия случай тези възгледи може да са гротескно изкривени заради психологическите проблеми и дори може да са се превърнали в оправдание — в извинение за деянията. Поне

отчасти. Искам да кажа, че един терорист левичар като Свенсон не се вмести в същия портрет.

Фабел кимна бавно.

— Съгласен съм, но ако именно аз съм във фокуса на всичко това? Ако той ме въвлича в... в някакво предизвикателство? Убил съм една от жените му, затова сега той избива жени, които аз като полицаи би трябвало да защитавам.

Сузане Екхарт се засмя.

— Ето че си разменихме ролите, но съм длъжна да отбележа, че такава психология е доста неубедителна. В най-добрия случай връзката е доста произволна. — Тя остави очилата на масата пред себе си, изправи рамене и след като отметна назад глава, впери очи във Фабел. Той се почувства неловко от безпощадния ѝ поглед и се притесни да не проличи, че я харесва като жена. — Но ако ще се правите на психолог — продължи с усмивка лекарката, — нека аз заема мястото на полицаи. Сам признахте, че говорим за човек, който почти със сигурност е мъртъв...

— Да.

— А в последното съобщение от електронната поща той описва себе си като човек, живял „в периферията на чужди снимки“. Това не съответства напълно на образа на терорист с цял харем млади привърженички, за когото вестниците пишат по първите си страници...

Ван Хайден се засмя.

— Дали, доктор Екхарт, да не ви назнача на длъжността на господин Фабел! — Той се извърна към Фабел и усмивката му изчезна. — А сега, Фабел, нека насочим вниманието към живите заподозрени.

Фабел още се беше вторачил в доктор Екхарт. Тя продължи да се усмихва и издържа на погледа му, а в очите ѝ проблеснаха дяволити пламъчета.

— Както вече споменах, това за мен е просто поредната далечна възможност. — Тя си сложи отново очилата и се зачете в доклада, който беше подготвила. — Другото, което трябва да прегледаме, е неразкритите случаи на изнасилване или на опити за изнасилване. Като подготовка за най-важното събитие, нашият убиец може би е вършил и преди сексуални престъпления.

— Проверили ли сме сексуалните посегателства от последно време, за които говори доктор Екхарт? — попита Ван Хайден.

Вернер погледна през масата Фабел така, сякаш му казваше: „Леле, как не сме се сетили досега?“ Поредният предупредителен поглед.

— Да, господин началник-отдел — отговори Фабел. — Разпитахме всички, за които знаем, че са извършили сексуални престъпления и които се вместили в широкия психологически портрет. Нищо. Макар че има няколко нападения над жени, извършени миналата година в Хамбург и Алтона, за които още не сме направили проверка. За всеки случай разговаряме още веднъж с жертвите.

— Добре, главен криминален комисар Фабел, дръж ме в течение — каза Ван Хайден. — Не бива да закъсняваме за срещата горе. — Той си погледна часовника. — Ще те чакам след десет минути.

— Чудесно.

Фабел отиде при стената, която беше покрита със снимки на жертвите, направени на местопрестъплението. От ярката светлина образите бяха неестествено ярки: цветовете, които сякаш се бяха взривили върху лъскавата хартия и от които на човек му се повдигаше. Изглеждаха нереални, сякаш нарисувани от Гоя. Но си бяха съвсем истински: преди четири дълги месеца Вернер и Фабел бяха стояли на хапливия вятър, който се беше родил в Сибир и прекосяваше безпрепятствено ниските плоски балтийски равнини. Фабел беше останал с чувството, че се намира сред лунен пейзаж, нощният мрак беше озарен от безпощадната светлина на преносимите дъгови лампи, а мразовитият въздух пукаше заедно със съскащите полицейски радиостанции. Бяха гледали вторачено обезобразеното тяло на първата жертва — Урсула Кастнер, двама и девет годишна юрисконсултката, която си беше тръгнала от работа, за да се озове в ада. Лежеше с черна дупка наред гърдите. На следващия ден Фабел беше получил първото съобщение по електронната поща.

Той забеляза, че до него стои Мария Клее.

— Защо го правят? — пророни Фабел сякаш на себе си.

Той плъзна отново поглед по снимките.

— В какъв смисъл „защо го правят“?

— Защо му се подчиняват? Първата жертва очевидно е имала уговорена среща. Автомобилът беше намерен в една от отбивките за почивка на магистралата, нямаше следи от боричкане или насилствено отвличане. А втората жертва... тя очевидно е поканила убиеца си. Или

той е имал ключ. Няма следи от проникване с взлом, от борба в антрето. Е, сигурно до известна степен е разбираемо, че една проститутка е гостоприемна. Но Урсула Кастнер е била умна млада жена, която е била наясно, че трябва да внимава. Защо и двете са се подчинили на един напълно непознат?

— Ако наистина е непознат — напомни Мария.

— Ако нашият човек наистина се вмести в психологическия портрет на серийния убиец, той няма да избере жертви, които са го познавали — отбеляза Сузане Екхарт, която беше дошла при Фабел и Мария.

— В такъв случай защо Кастнер е отишла с него, а „Моник“ го е пуснала вътре? — повтори въпроса си Фабел.

Мария сви рамене.

— Нещо в него може би е пораждало доверие... — Сузане замълча, сякаш за да претегли думите си. — Помните ли случая с Албърт Десалво?

Мария и Фабел се спогледаха — очевидно не го помнеха.

— Албърт Десалво. Бостънският удушвач. В началото на седемдесетте е убил в Бостън десетина жени...

— И какво той? — каза Фабел, наистина беше объркан.

— Бостънските полицаи са си задавали съвсем същия въпрос, както и вие: „Защо жертвите го пускат в жилищата си?“

— И защо?

— По професия Десалво бил водопроводчик. Звънял на входните врати и обяснявал, че го е пратил домоуправителят. Ако жертвата се усъмняла или откажела да го пусне, Десалво казвал само: „Добре“, и си тръгвал, сякаш му е все едно. И понеже жертвите не искали да си имат неприятности с хазяите и Десалво наистина носел инструменти на водопроводчик, освен това не бил особено настойчив, жените му отваряли и го викали да влезе вътре.

— И какво означава това? — намеси се Мария. — Че трябва да търсим водопроводчик ли?

Сузане въздъхна нетърпеливо.

— Не, не непременно. Но не е изключено и нашият човек да се е предрешил. Да изглежда така, че да вдъхва доверие, дори и жертвата да не го познава.

Мария почука с химикалката по зъбите си.

— Знаем от думите на самия извършител, че той е анонимен на вид. Може би, преди да извърши убийството, се преоблича като човек с власт...

— Е, това, господин Фабел, е много по-добър любителски опит да се направи психологически портрет, отколкото вашия — усмихна се широко Сузане Екхарт, откривайки свършените си зъби.

Фабел отново плъзна очи по образите върху стената.

— Да предположим, че той разкрсява ритуала и се облича като човек с власт. Кой за жертвите би олицетворявал власт и същевременно би им вдъхвал доверие?

Мария Клее се взря в шефа си. После каза почти през шепот:

— Ох, да му се не види!

— Аз ли да съобщя новината на началника на управлението, или ще го направиш ти?

Преди да се качи в кабинета на Ван Хайден, Фабел звънна по телефона в Седми отдел на Криминалната полиция, който се занимаваше с борбата с организираната престъпност. Уреди си среща с главен комисар Бухолц, шеф на групата, която държеше под наблюдение организацията на Улугбей. Нещо в тона на Бухолц накара Фабел да си помисли, че са очаквали той да се обади, макар и без особено желание. Бухолц му насрочи среща за два и половина. След разговора с него Фабел извади синята папка със служебното досие на Клугман от полицията в Хамбург. Прочете вътре каквото и беше очаквал: в продължение на шест месеца — всъщност шестте месеца непосредствено преди да напусне полицията, — като член на отряда за бързо реагиране Клугман е бил на пряко подчинение на Бухолц.

Фабел тъкмо си беше събрал книгата, за да отиде в кабинета на Ван Хайден, когато Вернер провря през вратата острата си глава с четинеста коса.

— Ян, пак се обади професор Дорн. И този път пита дали можеш да се срещнеш с него.

— Взе ли телефонния му номер? — отвърна Фабел, без да вдига поглед от папките, които подреждаше.

— Да. Дорн твърди, че можел да ни помогне с разследването на случая. Много настоява, Ян.

Фабел пак не вдигна очи.

— Добре. Уреди да се срещнем.

Вернер кимна и изчезна. Фабел стисна под мишница папките, излезе от кабинета и се насочи към асансьора. Усети как при спомена за бившия му преподавател го присвива под лъжичката. Представи си го съвсем ясно. После се опита да си спомни едно друго лице, лице, свързано с името „Дорн“, но не успя.

Кабинетът на Ван Хайден се намираше на четвъртия етаж в управлението на полицията. Веднага щом слезе от асансьора, Фабел застана пред симпатична усмихната млада секретарка в цивилни дрехи. Пясъчнорусата ѝ коса беше прихваната отзад на конска опашка. Младата жена беше облечена в строга бяла блуза и черен костюм. Фабел можеше да си помисли, че се е озовал в банка, ако не знаеше, че красивата млада секретарка е полицай и на колана на полата има прикачен деветмилиметров автомат „Зиг Зауер“. След като се увери, че Фабел наистина има уговорена среща, секретарката го заведе по коридора в просторна заседателна зала: дълъг правоъгълник с големи прозорци от едната страна, които, както и в заседателната зала долу, гледаха към Хинденбургщрасе. От двете страни на дългата маса от черешово дърво имаше столове с черна кожена тапицерия. Три от тях в горния край бяха заети: Ван Хайден седеше до набит як мъж с къса черна коса, започнала да окапва по слепоочията, когото Фабел не познаваше, и до пълен мъж с пясъчноруса коса и червендалесто лице, сякаш кожата му току-що беше търкана с четка: Хуго Ганц, завеждащ отдел „Вътрешни работи“ към кметството на Хамбург. При прозореца с гръб към Фабел стоеше четвърти мъж, който гледаше оживеното движение долу. Беше много висок и беше облечен в елегантен костюм, който не беше германски, а вероятно италиански. Тримата мъже около масата бяха погълнати от оживен тих разговор и постоянно поглеждаха бележките пред себе си.

Фабел погледна през масата право към непознатия. Ван Хайден го забеляза и представи мъжа:

— Това е полковник Гердфолкер от ФРС, или Федералната разузнавателна служба. Полковник Фолкер, това е главен криминален комисар Фабел. Заповядай, седни, Фабел.

„Работата става дебела“, помисли си Фабел. ФРС беше натоварено да следи за спазването на Grundgesetz^[3], или

Конституцията на Федерална република Германия. Пак негова работа беше да държи под наблюдение терористичните и екстремистките групировки, и десни, и леви, и активни, и в изчаквателна позиция, в политическия пейзаж на Германия. От 1996 година Федералната разузнавателна служба се беше включила и в борбата с организираната престъпност. Фабел нямаше никакво доверие на службата. Тайната полиция си беше тайна полиция, с каквито и инициали да я обозначиш.

Фолкер се усмихна и се пресегна през масата.

— Радвам се да се запознаем, господин Фабел. Чел съм много за работата ви по миналогодишния случай с Маркус Щумбке...

Двамата се ръкуваха.

— А това е градският съветник Ганц — продължи Ван Хайден.

Ганц протегна ръка, върху червендалестото му лице не се появи усмивка.

— Каква ужасна история, господин криминален комисар — отбеляза той, като понижи Фабел с няколко чина. — Надявам се да сте впрегнали всичките си усилия, за да сложите край на това.

— Главен криминален комисар — поправи го Фабел. — И се разбира от само себе си, господин градски съветник, че правим всичко възможно да заловим убиеца.

— Сигурен съм, знаете, че печатът подклажда тревогата сред обществото, която прераства в истерия...

Каза го мъжът при прозореца, след като най-после се извърна с лице към останалите. Беше снажен, елегантен, слаб, но широкоплещест мъж, прехвърлил петдесетте, с наситеносини очи и дълго, слабо, умно лице, насечено от отвесни бръчки. Беше рус и прошарен, очевидно посещаваше скъп фризьорски салон. Самият Фабел бе поклонник на качествените английски дрехи и беше готов да се обзаложи, че хубавата морскосиня риза е купена на Джърмин стрийт в Лондон. Костюмът определено беше италиански. Мъжът създаваше впечатление по-скоро за вкус и стил, отколкото за суета и показност. Фабел го срещаше за пръв път, но го позна веднага. Все пак беше гласувал за него.

— Да, господин кмет, и аз го забелязах.

Фабел се завъртя на кожения стол, за да е с лице към доктор Ханс Шрайбер, кмет на Хамбург и водач на градския съвет.

Той се усмихна.

— Значи вие сте прословутият Английски комисар?

— Това не е много точно.

— Защо, не сте ли англичанин?

— Не. Да ви призная, нямам и капка английска кръв във вените си. Майка ми е шотландка, баща ми е фриз. Когато бях малък, живяхме известно време в Англия. Учил съм там. Защо питате?

— Просто ми е любопитно. Самият аз съм англофил. В края на краищата нали твърдят, че Хамбург е „най-английският град извън Обединеното кралство“!... Все пак е любопитно... че ви наричат Английския комисар, де. Това ви откроява като... различен. Смятате ли се за различен, господин Фабел?

Той сви рамене. Не разбираше защо изобщо водят този разговор, а свойският тон започваше да го дразни. Фабел наистина се чувстваше различен. Цял живот беше усещал, че не прилича на другите германци. Беше му неприятно, но същевременно ценеше тази своя особеност.

Шрайбер очевидно долови, че Фабел се чувства все по-неловко.

— Извинявайте, не исках да любопитствам излишно. Но прочетох служебното ви досие и е ясно, че сте изключителен полицай. Убеден съм, че наистина сте различен, че имате устрем и прозорливост, с каквито останалите не могат да се похвалят. Точно заради това вярвам, че сте човекът, който ще спре това чудовище.

— Нямам избор — отбеляза Фабел и обясни защо е бил „избран“ от така наречения Син на Свен.

Докато той говореше, Шрайбер кимаше и се въсеше съсредоточено, сякаш за да осмисли и да претегли цялата информация. На Фабел обаче му направи впечатление, че погледът на кмета шари из помещението. От това напрегнатите очи с увиснали клепачи придобиха някакъв почти хищнически вид. Човек оставаше с впечатлението, че мислите на Шрайбер са на няколко места едновременно.

— Всъщност искам да знам, господин главен комисар, дали имате стратегия — намеси се градският съветник Ганц. — Надявам се да не сте оставили този маниак да определя дневния ред. В случая са необходими целенасочени действия...

Фабел тъкмо понечи да отговори, когато Шрайбер го прекъсна.

— Имам пълно доверие на господин Фабел, Хуго. И според мен е неуместно ние, политиците, да казваме на полицията как да си върши работата.

Розовите бузи на Ганц почервенияха още повече. Беше ясно кой командва парада. Най-странното беше, че макар и Шрайбер да бе казал твърде насърчителни думи, Фабел не бе никак убеден, че той му има доверие. Или че самият кмет е човек, на когото Фабел може да се довери.

Ван Хайден наруши мълчанието, което започваше да става тягостно.

— Може би точно сега е моментът главен криминален комисар Фабел да ни докладва за положението.

Шрайбер също седна при останалите и Фабел изложи накратко хода на разследването до този момент. Докладът му беше придружен със снимки от местопрестъпленията. На няколко пъти Ганц изглеждаше така, сякаш му е прилошало, а Шрайбер си беше сложил маската на заучена загриженост. Към края на доклада Фабел се облегна на стола и погледна към Ван Хайден.

— Какво става, Фабел? Имаш ли да ни съобщаваш още нещо?

— Опасявам се, че да, господин началник. Засега е само предположение, но...

— Но?

— Както вече отбелязах, няма следи от проникване с взлом в жилището на втората жертва, по нищо не личи и че в началото и двете жертви са оказали някаква съпротива на извършителя. Това ни кара да направим извода, че той или е бил въоръжен и ги е принудил да му се подчиняват, или те по някаква причина са му се доверили. Второто означава или че вече са го познавали — което според нас е малко вероятно, ако се съди от психологическия портрет, който съставихме на убиеца, и от това, че двете жертви са живели твърде далеч една от друга и са се занимавали с коренно различни неща...

— А втората възможност? — попита този път Шрайбер.

— Втората възможност е нашият убиец да се облича като човек, който има власт и вдъхва доверие...

— Например? — намеси се отново Ван Хайден.

— Например като полицай... или представител на градската управа...

За миг всички замълчаха. Шрайбер и Ганц си размениха поглед, за който беше трудно да се определи какво точно означава. Ван Хайден седеше като попарен. Лицето на Фолкер беше безизразно.

— Но това не е установено със сигурност, вали?

Въпросът на Ван Хайден прозвуча по-скоро като молба.

— Не, не е. Но трябва да намерим някакво обяснение на факта, че жертвите не са се съпротивлявали на своя убиец и са го допуснали до себе си. Той може би се е представил за майстор и е разказал нещо правдоподобно, но психологическият портрет по-скоро ни навежда на мисълта, че мъжът изпитва наслада от властта, която има над жертвите, а полицейската униформа и значка биха му дали такава власт.

Лицето на Ганц стана още по-червендалесто.

— Сигурен съм, господа, не е нужно да ви напомням, че точно сега полицията в Хамбург е подложена на жестоки нападки в средствата за масово осведомяване. Ето, вчера например обсъждахме доста разгорещено с ръководството на полицията твърдението на журналистите, че в управлението цари расизъм. Последното, от което имаме нужда, е някой маниак да се разхожда по улиците на Хамбург в полицейска униформа и да коли наред жените...

Търпението на Фабел се изчерпа.

— За бога, господине, какво сме виновни ние, че някакъв психопат е решил да се представя за полицай! И това още далеч не е доказано. Нямаме власт над такива неща...

— Градският съветник Ганц всъщност искаше да каже друго — намеси се Шрайбер. — Че обществеността ще започне да гледа с още по-голямо недоверие на полицаите, ако реши, че някакъв убиец психопат се разхожда в полицейска униформа.

— Но само ако сме прави и само ако информацията изтече. Както вече подчертах, засега това е предположение.

— Искрено се надявам да се окаже погрешно, господин Фабел — каза Ганц и понечи да добави нещо, но Шрайбер го спря с поглед и отбеляза:

— Убеден съм, че няма да се разчуе. Вярвам, че съвсем скоро господин Фабел ще залови това чудовище.

„Така ли! — помисли си Фабел. — Аз не съм толкова сигурен.“

— Очаквам, естествено, че възможно най-бързо ще бъдем в състояние да съобщим за напредък в разследването — продължи Шрайбер, като се обърна към Ван Хайден. — Знам, господа, трудно ви е да се съобразявате прекалено много с обществените настроения —

както всъщност и на мен, — но съм длъжен да мисля и за шума, който печатните издания вдигат за престъпността в Хамбург. Поредният сериен убиец е още една причина съгражданките ни да се чувстват обезвластени.

„Обезвластени ли? Тези хора не знаят дори да се изразяват правилно“, помисли си Фабел.

Шрайбер се обърна към вратата. Ганц разбра намека и стана от стола. Човекът от тайните служби Фолкер, Ван Хайден и Фабел също се изправиха.

— Много ви моля, дръжте ни постоянно в течение докъде сте стигнали с разследването — призова Ганц.

— На всяка цена, господин градски съветник — обеща Ван Хайден.

След като двамата политици си тръгнаха, Фабел се обърна към Фолкер.

— Разрешете, господин полковник, да попитам защо разузнаването проявява интерес към случая?

— Надявам се да не проявяваме интерес — усмихна се прекалено широко Фолкер, но усмивката някак си не достигна до очите му. Фабел усети как недоверието му към човека от тайните служби се задълбочава. — Аз съм от отдел „Подривна дейност“, който се намира тук, в полицейското управление. Господин Ван Хайден ме предупреди, че в тези престъпления може би има и крайнодесен екстремистки политически елемент.

Фабел кимна бавно, докато осмисляше информацията. Защо ли човек от тайните служби и от отдел „Подривна дейност“ ще се занимава със случая? Отделът беше създаден към разузнаването след стряскащото откритие, че един малък апартамент на Мариенщрасе № 54 в Хамбург е служил за база на терористите, осъществили нападенията от единайсети септември в Съединените щати. През този апартамент бяха минали поне осмина от терористите, включително ръководителят на групата Мохамед Ата. Германското правителство беше отговорило, като беше създадо отдел „Подривна дейност“. В него работеха седемдесет криминалисти, двайсет и пет полицаи и следователи и шестима американци от ФБР, насочили усилията си главно към това да събират разузнавателни данни за „Ал Кайда“ и други ислямски терористични групировки. Фабел усети, че му е

неприятно да обсъжда случая с човек, който нямаше нищо общо с него.

— Вече обясних на началника на управлението, че е почти изключено зад това да стоят неонацисти — сви рамене Фабел, а не успя да прикрие раздражението в гласа си.

Фолкер продължи да се усмихва.

— О, да, разбрах, господин Фабел. И въпреки всичко, ако има и най-малка вероятност, в случая да присъства политически елемент, смятам, че ще бъде добре да държите в течение отдела докъде е стигнало разследването. Обещавам да ви се бъркам възможно най-малко... стига да ме уведомявате, особено ако се установи наличието на политически елемент...

— Разбира се, полковник Фолкер.

Ван Хайден се изправи.

— Благодаря, господин Фабел, смятам, че докладът съдържа важни за всички сведения.

Той тръгна да го изпрати до вратата. Фабел си събра папките и стисна ръката, която Фолкер му протегна, после също се отправи към изхода.

Ван Хайден му държа вратата и излезе заедно с него в коридора. Каза му със съзаклятнически шепот:

— И за бога, Фабел, на всяка цена ми събщи, ако откриете нещо, доказващо предположението ви за малоумника, който ходи предрешен като полицаи. Тази работа не ми харесва. Никак. Особено пък ако се окаже вярно, че последната жертва наистина е проститутка със сутенър бивш полицаи от полицията на Хамбург.

— На всяка цена, господин началник.

Фабел понечи да си тръгне, но Ван Хайден го хвана за ръката и го спря.

— И се постарай да уведомиш първо мен... преди да съобщаваш на полковник Фолкер.

Фабел се понавъси.

— Разбира се, господин началник...

След като Ван Хайден се върна в заседателната зала, Фабел постоя още известно време в коридора, за да събере мислите си. Нещо в цялата тази история — присъствието на Фолкер от тайните служби, притесненията на градския съветник Ганц, че е възможно убиецът да

ходи облечен като полицай, това, че заседанието всъщност бе направлявано от Шрайбер — остави у Фабел усещането, че става въпрос не просто за издирването на сериен убиец и че съществува дневен ред, в който той не е включен.

Сряда, 4 юни, 12 ч.

моргата на Institut für Rechtsmedizin^[4], Епендорф, Хамбург

Всички случаи на внезапна смърт в Хамбург минаваха през моргата към: Института по съдебна медицина.

Фабел усети как го присвива коремът от миризмата на морга, която вече познаваше добре, но с която така и не можеше да свикне: миризма не на разложение, както би могло да се очаква, а на дезинфектант и на застояло. По масите от неръждаема стомана за аутопсии нямаше трупове, а ярките лампи бяха окъпали помещението с тъжната си безпощадна светлина. Когато Фабел влезе вътре, Мьолер, който още беше в зелената престилка, седеше на бюрото и поглеждаше ту към записките си, ту към монитора на компютъра. Междувременно загребваше разсеяно с вилицата от готовите спагети в пластмасова чиния. Изобщо не забеляза Фабел.

— Мислех, че тук е забранено да се яде — отбеляза Фабел и, без да чака покана, притегли един от столовете.

— Да, забранено е. Арестувай ме де — каза Мьолер, без да вдига очи от записките си.

— Какво установи за момичето?

— Следобед ще си получиш заключението. — Патологът почука с химикалката по бележките. — Сега го пиша.

— Кажи ми най-важното.

Мьолер метна химикалката на бюрото, след което се облегна на стола, прокара ръце през косата си и ги сложи на тила си. Изглежда Фабел със заучения си високомерен поглед.

— Имаш ли някакви вести от онова приятелче, с което си пишете?

— Нямам време за такива неща, Мьолер. Кажи каквото имаш да ми казваш.

— Да, случаят е любопитен, господин главен комисар. — Патологът взе бележките си. — Жертвата е жена на възраст между

двайсет и пет и трийсет и пет години, висока е метър и шейсет и пет, със сини очи и изрусена кестенява коса. Смъртта е причинена от сърдечна недостатъчност, предизвикана от шока и загубата на кръв вследствие на тежкото нараняване в коремната област. Починала е, преди белите дробове да бъдат изтръгнати. — Мьолер вдигна очи от записките си. — Сигурен ли си, че е проститутка?

— Да. Защо?

— Четирийсет и осем часа преди да настъпи смъртта, не е осъществявала полов акт. Другото интересно е, че се е грижела много добре за себе си.

— Виж ти!

— Мускулният ѝ тонус е изключително добър, съотношението между телесни мазнини и мускули е много ниско. Според мен или е била спортистка, или е спортувала често. Не е пушела, в кръвта ѝ няма следи от алкохол. Очевидно се е хранела здравословно: преди да почине, е яла риба и боб. — Мьолер пак прегледа бележките си. — Проверихме я за наркотици — нищо. Каквато и да е генетичната предопределеност на тази млада жена, ако на пътя ѝ не беше изникнал онзи, с когото си пишеш, вероятно е щяла да доживее до дълбока старост.

— Нещо за убиеца?

— Никакви веществени доказателства за присъствието му. Както вече споменах, няма доказателства и за полово сношение или някакво сексуално посегателство. Със сигурност убиецът е същият — или най-малкото начинът, по който е извършено убийството, е същият. Извършителят е направил един-единствен разрез с мощен, но въпреки това невероятно точен удар по гръдната кост, явно с тежък нож с широко острие или с кама, след което е изтръгнал ребрата и е извадил белите дробове. По краищата на ребрата се забелязват среди от натиск, някои са натрошени, от което се вижда, че ударът е бил нанесен много силно по посока надолу. За отделянето на ребрата, както и за разреза се иска голяма физическа сила. Извършителят определено е мъж, а от дъгата на проникване може да се съди, че вероятно е висок най-малко метър и седемдесет и е с най-малко средно телосложение.

— Това стеснява разследването до деветдесет на сто от мъжкото население на Хамбург — отбеляза Фабел, но без жлъч и по-скоро на себе си, отколкото на Мьолер.

— Аз се осланям единствено на веществените доказателства. Колкото и да съм заинтригуван от очевидните грижи, които жертвата е полагала за здравето и добрата си форма — засмя се патологът, — нямам предимството да познавам като теб тъмната страна от живота в града. Въпреки това и през ум не ми е минавало, че средностатистическата хамбургска проститутка държи толкова на здравето си — своето и на клиентите.

— Зависи. Както личи, била е скъпа проститутка... Ако се е грижела за здравето си, е правела своеобразно вложение в... продукта, който е предлагала. Моите хора взеха ли й пръстови отпечатъци?

— Да, минаха малко по-рано насам.

— Добре. Благодаря ти, доктор Мьолер — каза Фабел и се запъти към вратата. — Следобед чакам окончателното заключение.

— Фабел!

— Да!

— Има още нещо...

— Какво?

— Стара рана горе на дясното бедро, отдавна зараснала. Белег.

— Достатъчно сериозен ли е, че да ни помогне да установим самоличността?

— Да, според мен увеличава значително вероятността. Но не е само това...

— В смисъл?

Мьолер отново се извърна към компютъра и тракна няколко клавиша.

— Направил съм снимка с дигиталния фотоапарат и съм я приложил към заключението. Ето, виж.

Фабел се взря в екрана. Фотография на бедрото на жената, кожата беше съвсем бяла. Отстрани на бедрото се виждаше белег с нагъната около него кожа. Приличаше на стар блед лунен кратер. Мьолер натисна един клавиш и върху екрана се появи друго изображение. Този път на бедрото отзад. Сега обаче белегът беше не блед, а лъскав и морав. Дължеше се на това, че трупът беше лежал по гръб и от земното притегляне кръвта се бе събрала в най-ниските точки.

— Виждаш ли тук? — Мьолер почука с химикалката по екрана. — Същият белег, само че от другата страна. И двата са съвсем бледи...

отпреди пет-шест години. Знаеш ли от какво са?

— Да, знам — отвърна Фабел.

То оставаше да не знае — самият той имаше същите два белега.

Мьолер се облегна на стола.

— Мисля, че това ще стесни малко кръга, докато установявате самоличността й... Все пак не са много младите жени в Хамбург, които през последните години са потърсили лекарска помощ заради огнестрелна рана.

Валеше като из ведро. Въпреки това Фабел усети непреодолимо желание да излезе на чист въздух, така че проливният дъжд и влагата да изчистят дрехите и белите му дробове от спарената миризма на морга. Беше спрял автомобила на няколко пресечки оттам и докато отиде при него, русата му коса се слепна. Фабел подкара към доковете на пристанището. Само след няколко минути небето беше запълнено от крановете по брега и кейовете на Елба. Фабел се обади по клетъчния телефон в службата — искаше да говори с Вернер, но намери Мария Клее, която обясни, че Вернер е отишъл да провери екипа, който държеше под наблюдение Клугман. Фабел й разказа за раната от огнестрелно оръжие върху трупа и я помоли да прегледа внимателно архива на всички болници, клиники и частни лекари в Хамбург от последните петнайсет години. По закон всички лекари, и в обществените, и в частните лечебни заведения, бяха задължени да съобщават в полицията, ако им се наложи да лекуват рана, получена от огнестрелно оръжие. Мария отбеляза, че ако момичето е било проститутка, е напълно възможно да е било ранено при престрелка между престъпни групировки и после да е било лекувано, без това да се отбелязва в регистрите. Фабел сподели, че и това е възможно, но според него е почти изключено.

— Някакви други съобщения? — попита той подчинената си.

— Вернер помоли да ти предам, че е уредил за утре срещата с професор Дорн. За три следобед. — Известно време Мария мълча. — Той какъв е, криминалист ли?

— Не, историк — отговори Фабел. След миг добави: — И мислех, че се е превърнал в история. Нещо друго?

Мария отвърна, че една журналистка, някоя си Анжелика Блюм, го била търсила два пъти. Фабел чуваше името за пръв път.

— Каза ли й да се обърне към пресцентъра?

— Да. Тя обаче настоя, че трябвало да говори на всяка цена с теб. Обясних й, че всички въпроси на средствата за масово осведомяване трябва да минат през пресцентъра, но жената възрази, че не искала да задава въпроси и трябвало да обсъди с теб нещо от изключителна важност.

— Попита ли я какво?

— Разбира се. Но тя ми каза едва ли не да вървя по дяволите.

— Взе ли телефонния й номер?

— Да.

— Добре. Ще се видим, когато се върна. В два и половина имам среща в Отдела за борба с организираната престъпност.

На фона на крановете, надвиснали отгоре, павилионът за закуски при доковете на Елба приличаше на джудже. Помещаваше се в каравана с голям отворен прозорец, който служеше за щанд, и с ярък навес. Беше заобиколен от сложени на еднакво разстояние маси на височината на кръста с чадъри, където неколцина клиенти закусваха или пиеха бира и кафе. До щанда имаше стойка за вестници. Въпреки неугледната обстановка и лошото време павилионът за закуски успяваше да изглежда и ведър, и безупречно чист.

Фабел спря наблизко и притича, за да се скрие от дъжда под навеса. Зад щанда стоеше пълен мъж към петдесетте с червени бузи, бяла престилка и шапка на готвач. Докато Фабел се приближаваше, той се облакът и зачака.

— Добро утро, господин главен криминален комисар — поздрави мъжът с акцент, широк и плосък като фризкия пейзаж, откъдето и идваше. — Изглеждаш ужасно.

— Имах тежка нощ, Дирк — отговори Фабел, като от книжовния немски също премина на фризки диалект. — Дай една бира и едно кафе.

Дирк му ги поднесе.

— Виждал ли си напоследък Махмут?

— Не, сега, като ми спомена за него, си давам сметка, че не съм го виждал от доста време. Защо?

Фабел отпи от бирата.

— Просто трябва да поговоря с него. По-късно ще му звънна... ако го открия де. Знаеш го какъв е.

Фабел пийна и от гъстото кафе без сметана. Опари се и отпи отново от бирата.

— Това сигурно ти е обядът — кимна Дирк към бирата и кафето.

— Добре, дай и един сандвич към тях. Ако случайно видиш Махмут, нали ще му предадеш, че го търся? Знам, излишно е да те моля да си държиш езика зад зъбите.

Фабел погледна зад Дирк, към стената на караваната, там имаше снимка на мъжа, само че отпреди петнайсетина години, когато е бил по-млад и по-слаб, в зелена полицейска униформа. Фабел кимна към снимката.

— Не ти ли създава главоболия?

Дирк му подаде кифличката със сирене и кисела краставица и сви рамене. Усмивката му стана по-широка.

— Случва се. Понякога тук се навъртат и съмнителни типове, но аз съм дипломат, обикновено намирам общ език с тях...

Той бръкна под щанда и извади голям автоматичен глок. Фабел се задави с бирата и се огледа, за да се увери, че другите клиенти не са видели оръжието.

— За бога, Дирк, скрий го. А аз ще се престоря, че не си ми го показвал.

Дирк се засмя, после се пресегна и го потупа с обич по бузата.

— Не се притеснявай толкова, Яник...

Малкият Ян. Дирк го беше наричал така, докато бяха работили заедно в полицията. Той беше с по-нисък чин, но по-младият комисар Фабел веднага беше оценил огромния опит на по-възрастния полицай, който можеше да му бъде от полза. Дирк по свое желание му беше показал тънкостите на професията. Беше се отнесъл по същия начин и към Франц Веберн, младия полицай, загинал същия ден, когато Фабел беше ранен. След престрелката Дирк беше дошъл на свиждане на Фабел в болницата и тогава той го видя за пръв път без заразителното му чувство за хумор.

Спря да вали, слънцето се опита да пробие през кълбестите облаци и хвърли върху паркираните автомобили приличната на дантела сянка на крановете. Фабел плати бирата и кафето. Метна на щанда още няколко монети.

— Ще взема и един „Шау Мал!“^[5] — каза той и издърпа от поставката едно списание.

— Не знаех, че четеш „Шау Мал!“ — учуди се Дирк.

— Не го чета...

Фабел разтвори сгънатия таблоид. Заглавието върху първата страница го удари право в лицето: „МАНИАКЪТ ИЗКОРМВАЧ НАНАСЯ ПОРЕДНИЯ СИ УДАР! ПОЛИЦИЯТА В ХАМБУРГ Е БЕЗСИЛНА ДА ГО СПРЕ!“ Отдолу имаше снимка на Хорст ван Хайден и текст към нея: „Началникът на управление «Тежки престъпления» Ван Хайден, човекът, който не успява да гарантира сигурност на жените в Хамбург“.

— Мамка му — изруга тихо Фабел.

Ван Хайден сигурно беше позеленял от яд. Уводната статия сипеше огън и жупел срещу него. Предлагаше се и награда за информация. Материалът върху средната страница също беше посветен на случая. Поредното огромно заглавие гласеше: „КОЙ ПРАВИ ВСИЧКО ВЪЗМОЖНО ДА ЗАЛОВИ ЧУДОВИЩЕТО? «ШАУ МАЛ!» ПРЕДЛАГАМЕ 10000 ЕВРО ЗА ВСЯКА ИНФОРМАЦИЯ, КОЯТО ЩЕ ДОВЕДЕ ДО ЗАДЪРЖАНЕТО И ОСЪЖДАНЕТО НА ТОЗИ МАНИАК!“

— Какво има? — попита Дирк. Фабел му метна вестника върху щанда. — А, сега разбирам... чакай да видим дали ще позная, случаят е твой, нали?

— Позна. — Фабел изпи бирата, после и кафето и остави сандвича непокътнат върху щанда. — Трябва да вървя! Нищо чудно Ван Хайден вече да е обявил награда за кожата ми.

— Чао, Ян!

*Сряда, 4 юни, 2:45 ч. следобед
полицейското управление на Хамбург*

Седми отдел към управление „Борба с организираната престъпност“ е отделен от другите помещения в сградата на полицията

в Хамбург с тежка врата, зад която има и пропуск. Коридорите, водещи към отдела, се следят с камери и всеки, който се доближи, се наблюдава от въоръжения полицаи на пропуска. Помещения, които се охраняват най-строго в сграда, която също се охранява: полицейско управление вътре в полицейското управление.

Борбата срещу организираната престъпност в Хамбург се беше превърнала в потайна, изпълнена с насилие игра. Мафиите на имигрантите, най-вече на турците, руснаците, украинците и литовците, постоянно си оспорваха с местните германски банди надмощието на двата най-доходоносни престъпни пазара: проституцията и наркотиците. Вътре в отдела дори имаше обособен подотдел, който държеше под наблюдение Ангелите на ада в Хамбург — те също бяха завзели парне от пазара на организираната престъпност в града.

Ето защо Седми отдел постепенно си беше извоювал славата на служба, където всичко бе строго поверително. Бушуваше война и офицерите в отдела бяха започнали да мислят по-скоро като войници, отколкото като полицаи.

Фабел се доближи до матовата врата и натисна звънеца. Казаха му по високоговорителя над вратата да се представи и той доближи до камерата служебната си карта. Грубият електрически звън и силното щракване потвърдиха, че е допуснат да влезе. На пропуска го чакаше по-възрастен униформен полицаи с едро телосложение и бръсната глава.

— След малко ще дойдат да ви вземат, господине — усмихна се той. Но явно беше отвикнал. — Ще ви заведат при главен комисар Бухолц.

Фабел тъкмо беше седнал в тясното пространство, обособено като чакалня, когато се доближи друг едър като канара мъж. Русата му коса беше подстригана съвсем късо, от мускулите платът на черното му поло се беше опънал. През широките рамене беше праметнат светлокафявият ремък на кожения кобур, в който стърчеше голям автоматичен магнум. След като се доближи, мускулестият мъж се усмихна и показа ред свършени бели зъби. Първото, което изникна в съзнанието на Фабел, беше въпросът: „Дали не хапе?“

— Добър ден, господин главен криминален комисар. Аз съм криминален комисар Лотар Колски, подчинен съм на главен комисар Бухолц.

Фабел се изправи, но и докато се ръкуваше с Колски, го гледаше от долу нагоре.

— Елате с мен, господин Фабел, ще ви отведа при шефа.

Докато вървяха по коридора, Колски продължи да приказва от любезност. На Фабел всичко му се стори много нереално: той крачеше до огромния въоръжен мъжага, който му говореше за времето и как, макар че сезонът да бил минал, смятал да излезе в отпуск и да отиде да си почине може би на Гран Канария.

От двете страни на коридора имаше еднакви кабинети, където офицерите работеха по двама, единствен Бухолц очевидно разполагаше със самостоятелно помещение. Колски отвори вратата и изчака Фабел да влезе пръв, а докато минаваше покрай него, той изпита чувството, че е незначителен спътник, който кръжи около огромна планета. Зад голямото писалище с компютър отгоре седеше мъж на около петдесет и пет години. Вече оплешивяваше, а малкото останала му черна коса бе подстригана съвсем късо и се сливаше с четината, от която се чернееше долната част на волевото му лице. Носът му очевидно бе чупен многократно. Фабел беше чувал, че в по-младите си години Бухолц е бил боксьор, и сега забеляза по стената отзад снимките в рамки: същото лице, макар по-младо, по-тънко, но също толкова яко тяло. Всяка от фотографиите показваше различен етап от пътя на Бухолц като боксьор аматьор и от преобразяването на носа му. На една от снимките още ненавършилият и двайсет години Бухолц по боксьорски екип държеше високо купа. Отдолу пишеше: „Шампион на Харбург, Хамбург, в средна категория младша възраст, 1964 г.“.

— Заповядайте, седнете, господин Фабел. — Бухолц се понадигна от стола и посочи един от двата стола пред писалището. Фабел седна и се изненада, когато Колски придърпа другия стол. — Криминален комисар Колски оглавява групата, която държи под наблюдение Улугбей — обясни Бухолц, — и вероятно ще може да ви каже повече от мен.

— Може би не се налага — подхвана Фабел, — но докато разследваме случая, ми се иска да държим връзка с вашия отдел — очевидно с вас, господин Колски. Смятаме, че жертвата е била проститутка, която навярно е работела за Улугбей... чрез сводника си Клугман, бивш полицай от управлението в Хамбург.

Бухолц и Колски се спогледаха многозначително.

— О, да — каза Колски, — господин Клугман е наш добър познайник. Заподозрян ли е във вашето разследване?

— Не. Поне засега. А трябва ли да е заподозрян?

— Казвате, че става въпрос за сериен убиец. За психопат ли? — попита Бухолц.

— Да... — Фабел разлисти папката и му подаде снимка от местопрестъплението. Бухолц я разгледа мълчаливо и я връчи на Колски, който подсвирна. — Ето какво е забъркал нашият човек — обясни Фабел. — Има ли някакви причини да се занимаем по-отблизо с Клугман?

Бухолц поклати глава и погледна Колски, който сви широките си рамене и каза:

— Не, познавам Клугман от едно време. Той е ченге, което се продаде... Улугбей понякога използва мускулите му, но не си представям Клугман да извърши подобно нещо. Той е наемник, а не психар.

— Доколкото разбрах, преди да го уволнят, е работил при вас в Седми отдел като командос, прикрепен към групата за борба с наркотиците...

— Точно така... за съжаление — потвърди Бухолц. — Издънихме се с няколко операции. Хората, които държахме под наблюдение, явно имаха вътрешна информация, но на нас и през ум не ни минаваше, че я предоставя някой от нашите хора. После, разбира се, се установи, че Клугман я заменя срещу дрога. Ако тогава не го бяхме изритали, кой знае какви вреди щеше да нанесе на работата...

— Как го заловихте?

— Претърсихме шкафчето му — уточни Колски. Той кръстоса ръце и мускулите му изпъкнаха като дебели въжета под плата на полото. — Намерихме нерегистриран автомат, пачка банкноти и малко кокаин...

— Тук, направо в управлението?

— Да.

— Не ви ли се стори малко странно... Дори удобно?

— Всъщност да, стори ни се — отвърна Бухолц. — Другото, което ни учуди, бе, че го натопиха с анонимно обаждане, иначе изобщо нямаше да го заловим. Но Клугман си призна почти веднага, че

използва наркотици, и заяви — бил решил, че управлението е най-безопасното място да ги скрие. В края на краищата на кого ще му хрумне да търси тук наркотици?

— Но ние говорим за съвсем малко количество, нали?

— Да, няколко грама. Но достатъчно. — Бухолц се наведе напред. — Както казахте и вие, всичко стана прекалено лесно, но ние имаме някакво предположение за причината.

— И какво е то?

— Клугман е много полезен на Улугбей. Така и не успяхме да докажем, че той му предоставя информация за операциите срещу турците. Ако го бяхме направили, сега Клугман щеше да е зад решетките. Но единственото, в което успяхме да го изобличим, беше притежанието на малкото количество наркотици и на незаконното огнестрелно оръжие. Дори не му иззехме парите: нямаше как да докажем, че са мръсни. Това беше достатъчно, за да го изритаме от полицията, но не и да го обезвредим.

Колски продължи нататък:

— Улугбей обаче можеше да ни предостави доказателствата, които ни трябваха... и главата на Клугман на тепсия.

Фабел кимна.

— Значи Клугман не е имал друг избор, освен да работи за Улугбей.

— Точно така — потвърди Бухолц.

— И вие смятате, че зад анонимното обаждане е стоял Улугбей, така ли?

— Възможно е, но е почти изключено. Сега Клугман е много ценен за Улугбей — като източник на информация и добре обучен боец, но му беше далеч по-полезен като полицаи от елитна част със специално предназначение.

— И кой е натопил Клугман? Имате ли някакви предположения?

— И ние недоумяваме — отговори Бухолц. — Информацията беше изключително ценна — за такива неща обикновено плащаме скъпо и прескъпо на информатора. Наистина беше много странно, че я получихме безплатно и анонимно.

— Може би някой в организацията на Улугбей си гони своите интереси?

— И това е възможно, но е твърде невероятно. Тези проклетници, турците, не си поплюват. Който пропее пред полицията, не само престъпва неписаните им закони, но и се излага на опасността да бъде наказан със смърт — доста неприятна смърт, — и лицето му да бъде обезобразено.

— И дори да не те е страх какво ще се случи с теб — допълни Колски, — съществува вероятността да си отмъстят на близките ти, независимо дали те са тук, в Германия, или в Турция.

Фабел кимна замислено, после почука по снимката от местопрестъплението.

— Възможно ли е това да се вмести в тази категория? Да е някакво наказание? Някакво ритуално предупреждение, както се прави по престъпните банди...

Бухолц се усмихна — както се стори на Фабел, донякъде покровителствено — и погледна Колски.

— Не, господин Фабел, това няма нищо общо с обичаите на престъпните банди. Според мен е по-безопасно да се придържате към предположението за серийния убиец. След като казах това, нека подчертая, че никак не ми харесва тази връзка с Улугбей... — Бухолц се извърна към подчинения си. — Лоша работа, нали, Лотар?

— Да, шефе.

Бухолц пак погледна Фабел.

— Ако Улугбей е искал момичето да умре, то е щяло просто да изчезне. А ние вероятно е нямало и да разберем. Ако, от друга страна, Улугбей е искал да сплаши със смъртта й останалите, ако тя например го е измамила нещо или е пропяла — щяхме да я намерим с куршум в главата. Или в най-лошия случай, ако той наистина е искал смъртта й да бъде за назидание, са щели да я удушат. При всички положения точно сега Улугбей внимава да не привлича вниманието.

— Така ли!

— Той има един братовчед — Мехмет Йелмъз — продължи Колски. — Успехът на Улугбей се дължи главно на неговите усилия. Йелмъз се стреми да узакони голяма част от престъпната дейност на Улугбей и е смятан за мозъка, който движи най-доходоносните далавери. Точно Йелмъз е негласният главатар. Понякога Улугбей си е голям *Arschloch*^[6]. Избухлив и непредсказуем е, случва се и да е неопикуемо жесток. Ако някой обиди организацията му или отправи

заплаха, той се държи направо като ненормален и осейва всичко наоколо с трупове — точно тогава обикновено сме на крачка от това да го заловим. Тогава Улугбей изобщо не мисли. Но истинската ни цел всъщност е Йелмъз. Той озаптява Улугбей и ни пречи да се доберем до безспорни доказателства. И макар да се опитва да узакони дейността би, е направо безпощаден. Ако тръгне да убива, обмисля всичко като военна операция... пипа хладнокръвно и безпогрешно и не оставя никакви улики и следи. Охраната и мерките му за сигурност са непробиваеми. При всички положения Йелмъз внимава много да няма издънки и около организацията да не се вдига излишна шумотевица, за да не се провалят намеренията му да узакони дейността ѝ.

— Значи според вас те нямат пръст във всичко това?

— Изключено — потвърди Бухолц. — Стилът им изобщо не е такъв, камо ли пък сега. Но този тип е убивал и друг път, нали?

— Да. Поне ние знаем за още един случай.

— И предишната жертва не е свързана с организацията на Улугбей, нали?

— Не. Най-малкото не знаем да е свързана.

Бухолц сви рамене и вдигна длани. След миг посочи някак разсеяно към папката в ръката на Фабел.

— Ще ни предоставите ли копие?

Фабел му подаде екземпляра, който му беше донесъл.

— Това е за вас, господин главен комисар.

Бухолц я връчи демонстративно на Колски.

— Ще държим връзка, господин Фабел. И ще ви бъдем признателни, разбира се, ако ни уведомите, в случай че решете да разследвате пряко някого от организацията на Улугбей.

— Точно заради това съм тук, господин главен комисар.

— Благодарен съм ви — повтори Бухолц. — Не можем, естествено, да искаме да участваме пряко в разследването, но поне можем да не си пречим взаимно.

— Надявам се това да е от полза и на двата отдела, господин Бухолц.

*Сряда, 4 юни, 4:30 ч. следобед
Пьозелдорф, Хамбург*

Наближаваше пет следобед, когато Фабел отключи входната врата на жилището си. Взе пощата и започна да я преглежда, като затвори с рамо вратата след себе си. Метна на масичката пликовете и папките, които беше донесъл вкъщи, и мина през кухнята, ярка ниша от стомана и мрамор до всекидневната. Зареди кафемашината и я включи, после отиде в банята, съблече се набързо и пъкна ризата и бельото си в пералнята отстрани. Обърсна се и застана под душа. Не се помръдваше, само наклони назад глава, така че мощната струя да се впие в лицето му и струите вода да се стичат надолу по тялото му. Водата бе доста гореща, но Фабел не пусна студена — надяваше се така да махне от себе си мръсотията от нощта.

Прехвърли наум последните единайсет часа. Опита да се съсредоточи върху фактите, върху картината, която малко по малко извикваше в съзнанието му, но не успя да заличи образа, който през няколко секунди блясваше в ума му: трупа на мъртвото момиче. Божичко, онзи беше изтръгнал белите му дробове... какво ли чудовище бе способно на такова деяние? Ако подбудите бяха сексуални, какво извращение би накарало човек да изпитва наслада от такова нещо? Фабел се замисли за Клугман, за това как човек, толкова покварен от сребролюбието, дрогата и насилието, се е разграничил ясно, с лекота от подобно невъобразимо деяние. Фабел беше пълно отрицание на Клугман. Те олицетворяваха двете крайности в човешката природа, озовали се на едно място заради жестокост, отричаща човешкото във всичките му разновидности.

Макар да стоеше гол под душа и да беше обгърнат като в облак от прекалено горещата вода, Фабел пак усещаше ледена тръпка, която го беше стиснала с мразовити пръсти под лъжичката. Този студ беше породен от един-единствен факт, който Фабел бе затаил дълбоко в себе си: този тип щеше да убие отново и това бе сигурно, точно както и че утре слънцето ще изгрее.

След душа Фабел облече черен кашмирен пуловер и яке и закачи автоматичния пистолет на черния кожен колан, който беше сложил на светлия панталон. Сипа си кафе и отиде с него до огромните прозорци. Живееше в Пьозелдорф, в квартал Ротербаум. Апартаментът му се намираше на последния етаж в скъпа сграда от началото на ХХ век, разположила се със строга самоувереност, точно както и съседните постройки, на една пресечка от Милхщрасе. Когато бяха ремонтирали

сградата, за да я превърнат в жилищен блок, бяха сложили в апартамента на Фабел огромни прозорци от пода почти до тавана, които гледаха към покривите на Магдалененщрасе и към обточения с паркове Аусеналстер. От прозорците Фабел можеше да наблюдава как червено-белите корабчета прекосяват на зигзаг Алстер и взимат пътници: туристи, хора, тръгнали на работа, влюбени — от единия бряг, за да ги откарат до другия с весел точен ритъм, вдъхващ живот на града. Когато слънчевата светлина падаше под определен ъгъл, Фабел виждаше едва доловимия тюркоазен блясък на иранската джамия в Шоне Аусихт на отсрещния бряг на Алстер. Всеки път, когато се наслаждаваше ненаситно на гледката, той благославяше незнайния архитект за тези прозорци.

Живееше тук от години. Харесваше му. Жилището се намиреше точно там, където студентският квартал — университетът беше само на две крачки — опираше в богатия лъскав Пьозелдорф. В едната посока Фабел можеше да обикаля из безбройните книжарници и музикални магазини по Гринделхоф или да отиде на късната прожекция на някой никому неизвестен чужд филм в кино „Абатон“. В другата посока можеше да се потопи в изтънченото охолство на Милхщрасе с нейните винарни, джаз клубове, бутици и ресторанти.

Облаците най-сетне бяха отстъпили небето на слънцето. Фабел се вторачи невиждащо в гледката, под лъжичката го глождеше тъпо безпокойство, от което му се повдигаше. Той отново погледна към Аусеналстер и се опита да попие неговото спокойствие. Панорамата на Хамбург, която се беше ширнала зад прозорците на жилището, му се видя някак похлупена. Той насочи поглед към хоризонта, после го плъзна като лъча на фенер по познатата гледка: огромното огледало на реката, отразила стоманеното небе, зелените площи, осеяли града, подредените спретнати жилищни сгради и учреждения, разположили се като улегнали самодоволни еснафи, които наблюдават как напредва денят. Днес гледката не вдъхна спокойствие на Фабел. Днес това не беше „другият“ Хамбург, откъснат от града, където той работеше. Днес, докато се взираше, Фабел усети как градът, който обичаше, се слива с града, който пазеше. Някъде там се спотайваше нещо чудовищно. Нещо зло. Нещо, белязано с такова насилие и злост, че на Фабел му беше трудно да го свърже с човешко същество.

Той се върна в кухнята и си наля още кафе. Докато минаваше покрай телефона, натисна копчето за съобщенията. Бездушният електронен глас оповести, че има три нови съобщения. Първото беше от „Хамбургер Моргенпост“, искаха да чуят мнението му за последното убийство. Как, да го вземат мътните, се бяха добрали до домашния му телефон? А и вече трябваше да знаят, че е безпредметно, и се налага да изчакат официалното изявление. Останалите две съобщения бяха от друга журналистка, Анжелика Блюм. Името, което Мария му беше споменала. Тонът ѝ беше странен, настойчив. Вместо да иска от Фабел някакъв коментар, във второто съобщение тя беше отсякла: „Трябва да поговорим на всяка цена...“ „Нов подход, няма що — помисли Фабел. — Не се занимавай с нея.“

Изпи кафето и отиде при телефона. Обади се на двама души. Първо на Вернер в службата: той разговаряше по другия телефон и Фабел му остави съобщение, че тръгва към тях. За да набере втория телефон, той стисна слушалката между рамото и ухото си и затърси в бележника номера. Телефонът звъня дълго, докато отсреща отговорят.

— Ало!

— Махмут? Фабел е. Трябва да се срещнем...

— Кога?

— На туристическите корабчета. В седем и половина...

— Добре.

Фабел затвори, пхна бележника обратно в джоба на якето и включи телефонния секретар. Тръгна да излиза, но се върна и прослуша още веднъж съобщенията. И този път чу телефона на Анжелика Блюм — започваше с 040, значи беше хамбургски. Сега вече си го записа върху листовете отстрани на апарата. За всеки случай.

Стъпките му в кънтящия вход тъкмо бяха заглъхнали, когато телефонът иззвъня. След две позвънявания се включи телефонният секретар със записаните напътствия на Фабел: който се обажда, да остави след сигнала съобщение. Гласът беше на жена, която изруга наистина отчаяно; „Мамка му“, и затвори.

*Сряда, 4 юни, 4:30 ч. следобед
хотел „Алтона Кроне“, Хамбург*

Пристигна на рецепцията едва ли не царствено. Високият слаб мъж към осемдесетте, облечен в светлосив шлифер и по-тъмносив официален костюм, беше заобиколен от цял облак едри като канари бодигардове в черни кожени якета. Вървеше изправен, като мъж, с двайсетина години по-млад, а острите му черти, гърбавият нос и гривата гъста коса с цвят на слонова кост му придаваха аристократичен нагъл вид.

Появата му във фоайето беше възвестена от цяла канонада фотографски светкавици. За да имат по-добра видимост, някои от фотографите започнаха да подскачат зад обръча от мускули и черни кожени якета, един дори се просна на мраморния под.

Когато високият мъж отиде при администратора, облакът от бодигардове се разтвори, за да го пусне. Администраторът от рецепцията, който се беше нагледал на какво ли не; на рокгрупи, политици, кинозвезди и милиардери със самочувствие, огромно точно като банковите им сметки, не вдигна очи, докато групичката не застана точно пред него. Сетне попита с учтива, но и отегчена усмивка:

— Какво обичате, драги господине?

— Имам резервация...

Високият мъж говореше с кънтящ властен глас. Администраторът от рецепцията продължи да излъчва чудовищно безразличие.

— Името, ако обичате? — попита той, макар и да го знаеше много добре.

Високият мъж издаде челюст, като отметна назад глава и погледна властно иззад орловия си нос администратора, сякаш бе поредната му плячка.

— Айтел — отговори мъжът. — Волфганг Айтел.

През множеството се промуши журналист, размъкнат мъж към четирийсетте с теме, което проблясваше под паяжината нехайно сресани руси кичури.

— Господин Айтел, наистина ли смятате, че синът ви има някакви шансове да стане кмет? Хамбург все пак се слави с либералните и социалдемократическите си традиции...

Очите на Айтел изстреляха лазерен лъч от презрение и високомерие.

— Важно е какво мислят жителите на Хамбург, а не какво им казват да мислят хора като вас. — Айтел надвеси хищнически лице над репортера. — Жителите на Хамбург купуват списанието на моя син... „Шау Мал!“ се превърна в глас на обикновения човек от улицата. Жителите на Хамбург искат да бъдат чути — те заслужават да бъдат чути. Синът ми ще направи всичко възможно да бъдат чути — от страниците на „Шау Мал!“, чрез самия него — като градски съветник, а накрая и като кмет.

— И какво послание ще отстоява той от тяхно име? — намеси се една журналистка: привлекателна жена на около четирийсет и пет години с късо подстригана светлокестенява коса. Беше облечена в скъп черен костюм на „Шанел“, с пола, достатъчно къса, за да се виждат все още стегнатите ѝ красиви крака.

Тя протегна диктофона иззад един от бодигардовете, който сложи възпиращо едрата си длан върху рамото ѝ.

— Махнете ръката, Schatzchen^[7], или ще ви съдя за посегателство срещу личността — дрезгавият ѝ глас прозвуча спокойно, но и точно толкова заканащо.

Ръката беше махната. Айтел се извърна към журналистката. И тя като него говореше с южняшки акцент. Айтел тракна с токове и кимна отсечено, сякаш се кланяше.

— Gnadige Frau^[8]... разрешете да отговоря на въпроса ви. Посланието, което моят син ще отстоява — посланието на жителите на Хамбург, — е просто. То е, че на Хамбург вече му е дотегнало от тълпите имигранти, от наркопласъорите, които тровят децата ни, от ширещата се престъпност, от чужденците, които заемат работните ни места, опропастват културата ни и превръщат Хамбург — а и другите прекрасни германски градове — в клоака на престъпността, проституцията и наркотиците.

— Значи обвинявате чужденците?

— Всъщност ви казвам, уважаема госпожо, че прехваленият експеримент с многообразието от култури, отстояван толкова ревностно от социалдемократите, се провали. За съжаление сега сме принудени да живеем с този провал. — Айтел се изпъчи и се поизвърна към рецепцията, като погледна над главите на бодигардовете и превърна отговора си в нещо като обръщение към насъбралите се. — Докога ще търпим това постоянно покушение

срещу живота на честните германци? Цялата тъкан на обществото ни е разядена. Никой не се чувства в сигурност и безопасност...

Айтел пак се извърна към журналистката и се усмихна. Лицето ѝ под гъстата светлокестенява коса беше волево, с големи пронизващи зелени очи, с месести устни с яркочервено червило и добре очертана челюст. Тя не отвърна на усмивката му.

— Господин Айтел, списанието на сина ви „Шау Мал!“ се слави с това, че набляга на сензациите и често пъти... как ли да се изразя... представя едностранчиво сложните наболели политически въпроси. Можем ли да обобщим по този начин политическите възгледи на съюза „Германия за германците“?

Всеки въпрос се разбиваше в стената на добронамереността на Айтел и бързо и неотклонно я подкопаваше. Усмивката не помръкна, но тънката горна устна на мъжа се сви в нещо, което съвсем не изразяваше дружелюбно отношение.

— Има сложни въпроси, има и прости. Това, че обществото ни е покварявано от чужди елементи, е прост въпрос. И има прост отговор.

— Изгонването им ли? Или под „просто“ решение вие разбирате „окончателно“? — попита другият журналист, който се беше наклонил към Айтел.

Той не му обърна внимание и продължи да гледа с пронизващ като лазерен лъч поглед жената.

— Уместен въпрос, господин Айтел. Ще отговорите ли на него? — Журналистката замълча, но не го изчака да даде отговор. — Или може би предпочитате да обясните защо, при положение че и двамата със сина ви сте настроени толкова много срещу чужденците, групировката „Айтел“ преговаря за закупуването на недвижими имоти тук в Хамбург с източноевропейски капитали?

За стотна от секундата Айтел като че ли се обърка. После в очите му се мерна нещо мрачно и злобно.

Точно тогава във фоайето влезе втора група. По-малка, по-достоплепа. По-малко мускули и повече деловитост. Айтел се извърна към нея, без да отговаря на въпроса.

— Татко!

До Айтел се приближи набит мъж, висок най-много метър седемдесет и два, с гъста тъмна коса и красиво лице, прорязано от

широка усмивка. Стисна му ръката, разтреса я и положи другата си длан върху рамото на по-високия мъж.

— А това, уважаема госпожо, е синът ми. Норберт Айтел, следващият кмет на Хамбург!

Отново блеснаха фотографски светкавици.

Журналистката се усмихна, но не за поздрав, а от учудване колко различни на външен вид бяха бащата и синът.

— Познавам вече Норберт, разбира се...

Тя пак се усмихна и протегна ръка на по-ниския и по-млад Айтел. Той отвърна на усмивката и ѝ целуна ръка.

— Извинявайте — намеси се възрастният Айтел, — но се опасявам, че ни предстои да обсъдим много важни неща.

Двамата кимнаха отсечено. По-възрастният протегна ръка.

— Не отговорихте на въпроса ми, господин Айтел — напомни спокойно журналистката.

— Може би някой друг път. За мен беше удоволствие, уважаема госпожо...

Журналистката се отдалечи с усмивка. „Уважаема госпожо...“ Лично тя би се обърнала така към някоя строга възрастна аристократка.

Докато Айтел — баща и син — я гледаха как върви през фойето към изхода, усмивката на Волфганг Айтел беше изместена от похищнически израз и, без да се обръща към сина си, попита:

— Коя беше тази, Норберт?

— Тази ли? Журналистка на свободна практика... доста уважавана, сътрудничила е на „Шпигел“ и „Щерн“.

— Името... — Прозвуча по-скоро като заповед, отколкото като въпрос.

— Блум... Анжелика Блум.

*Сряда, 4 юни, 6:45 ч. вечерта
магистрала 73, Хамбург-Куксхафен*

Страхът го прониза като електрически ток. Приятен страх, който го погъделичка по главата и от който усети тежест в гърдите. Сам беше избрал да го направи и нито за миг не съжаляваше, че е поел всички рискове.

Свали първо едната, после и другата си ръка от волана, избърса потта, избила по дланите му, и отново насочи вниманието си към пътя. Само това оставаше — да му направят пътна проверка или да стане дребно произшествие. Да спуска гума и патрулът по аутобана да му се притече на помощ. И всичко щеше да приключи. Намести огледалото за обратно виждане, така че да провери какво прави жената. Беше се свлякла на задната седалка. Звучното ѝ дишане беше дълбоко, но неравномерно, със свистене. Мамка му! Дали не беше прекалил с дозата? „Само да не вземеш да умреш — изруга, понеже знаеше, че жената не може да го чуе. — Стой жива още два-три часа, тъпа кучко!“

*Сряда, 4 юни, 7:40 ч. вечерта
Аусеналстер, Хамбург*

Увеселителното корабче, което потегляше в седем и половина вечерта, проблясваше като, златно под залязващото слънце, удържало най-после победа над дъжда. Фабел беше застанал на палубата и се бе подпрял на перилата. Нямаше много пътници, а на палубата седеше само възрастно семейство, разположило се на една от пейките. Двамата просто наблюдаваха водата, не говореха, не се докосваха, не се поглеждаха. На Фабел му се стори, че им е останало да споделят единствено самотата, и за миг се замисли, че откакто се бе развел, самотата му бе станала пълна. Несподелена и необратима. Беше се срещал с доста жени, но с всяка нова връзка се появяваше и силната болка, нещо като вина, след което връзката се разпадаше. Фабел търсеше нещо, за което да се залови, нещо, което да внесе усещането за смисъл, но така и не го намираще. Беше израсъл сред сплотените лутерани в Източна Фризия, където хората се женеха до гроб. За добро или — доста често — за лошо. Никога не му беше хрумвало, че ще бъде друго, освен съпруг и баща на пълен работен ден. Това беше постоянна величина в живота му, точка на равновесие, както работата в полицията. После жена му Ренате беше махнала жалона на брака от живота му и от много, много отдавна Фабел имаше чувството, че се е загубил. И сега, пет години след развода, споделеше ли леглото на някоя жена, имаше чувството, че върши малко прелюбодеяние, че изневерява в брак, който отдавна не съществуваше.

Корабчето продължи да се плъзга нататък. Фабел се беше качил на Алстерпарк и сега се отдалечаваха от зелените и златни пространства, които сякаш грееха от залеза. Фабел тъкмо си погледна часовника — осем без двацет, — когато усети, че някой се е подпрял до него на перилата. Обърна се и вися висок турчин на около трийсет и пет години с въздълго красиво лице и гъста черна коса. Турчинът се усмихна широко и бръчките около очите му станаха още по-дълбоки.

— Здравей, господин главен криминален комисар. Как върви борбата с престъпността?

Фабел се засмя.

— Какво да ти кажа? То е като в твоя бизнес, никога не оставаме без работа. А как е светът на порното?

Турчинът прихна в такъв звучен смях, че двамата старци погледнаха безизразно към тях, после пак забиха погледи в хоризонта.

— Вече не се занимавам с това. Нали знаеш, нови технологии, видео, дивиди, компактдискове, с това се занимавам сега. — Той въздъхна с пресилена тъга. — Никой вече не търси старите мръсни снимки. Това е достатъчно, за да те принуди да се захванеш с почтен бизнес.

— Не мисля, че има такава опасност. — Фабел замълча. — Радвам се да те видя, Махмут. Как я караш, сериозно те питам?

— Добре, де. От време на време продавам на таблоидите по някоя и друга папарашка снимка. Току-що осребрих чек за две хиляди евро от „Шау Мал!“ за снимка, на която се вижда как един от най-преданите и достопочтени градски съветници излиза от стриптийз бар.

— „Шау Мал!“ ли? — изненада се Фабел.

Махмут се засмя.

— О, нямат нищо против да работят и с турчин, стига това да вдигне тиража.

— И не е трудно да се досетя, че въпросният градски съветник е социалдемократ, нали? — попита Фабел.

— Естествено.

— Не проумявам защо изобщо се занимаваш с тях. В края на краищата те са си заклетите расисти.

Махмут сви рамене.

— Виж какво. Роден съм и съм израсъл в Германия. Германец съм като всички останали. Но тъй като родителите ми са дошли от

Турция като гастарбайтери, почти цял живот, всъщност до правителството на Шрьодер, нямах право на паспорт и гражданство. — Полуусмивката върху лицето му помръкна. — Решил съм да взема от тази страна всичко, каквото мога.

Фабел се вторачи във водата. Корабчето беше дошло откъм източната страна на Алстер, при Уленхорст, и се отправяше на юг.

— Не мога да те виня, Махмут. Но смятам, че наистина имаш талант. Някои от снимките, които направи на семействата на имигранти, са наистина блестящи... Неприятно ми е, че пилееш така дарбата си.

— Виж какво, Ян. Гордеех се с тези фотографии, но никой не искаше да ги купува. Затова започнах да правя евтини за жълтите вестници, а когато и оттам нямам поръчки, се хващам с порноснимки. Знаеш, че и на мен ми е страшно неприятно, но трябва да си вадя някак хляба.

— Да, знам.

— Но ти едва ли се обади, за да обсъждаме душевното ми състояние — усмихна се отново Махмут. — С какво мога да ти бъда полезен?

— С едно-две неща. Първо... — Фабел бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади една снимка. Беше лицето на убитото момиче. Снимката беше направена в моргата и кръвта беше измита, а косата сресана назад — от смъртта и стерилната светлина лицето приличаше на бездушна маска. — За съжаление разполагаме само с това и с една мътна снимка на момичето като тийнейджърка. Познаваш ли го?

Махмут поклати глава:

— Не.

— Погледни добре. Според мен е била проститутка. Може би е работила и в порно индустрията.

— Не се сецам... но... но на снимката не е в най-добрия си вид. Трудно ми е да кажа.

Махмут му подаде фотографията.

— Задръж я, поразпитай — рече Фабел. — Важно е.

— Как се казва?

— Точно там е работата, Махмут. Знаят я като „Моник“ но това според мен е някакъв професионален псевдоним, няма си име, няма

постоянен адрес, не знаем нищо за нея до нощта, когато е била убита. Освен едно: в горния край на дясното бедро има белег от огнестрелна рана. Смятаме, че е била ранена някъде преди пет-десет години. Това говори ли ти нещо?

— Съжалявам, Ян... Но нека поразпитам, може да изскочи нещо. Как е била убита?

— Някой е решил да проведе с нея урок по анатомия. Разрязал я е и е извадил белите дробове.

— Ужас! — Махмут наистина беше стъписан. Фабел не проумяваше как е успял да запази интелигентността и човешината си, при положение че работеше в порно индустрията. — Това ли е нашумелият случай, за който вестниците се надпреварват да пишат?

— Да — потвърди Фабел. — Този тип е първа точка в дневния ни ред. Очевидно е сериен убиец. Длъжен съм да го заловя, докато апетитът му не се е възвърнал.

— Ще направя каквото мога. Но знаеш, че трябва да внимавам. Средите, в които се движа, не се славят с гражданската си отговорност. Ако надушат, че работя за ченгетата, нищо чудно и аз да се озова в моргата.

— Знам... и в този случай бъди особено предпазлив...

— Защо?

— Има много неща, за които и аз не знам нищо. Най-неочаквано и от разузнаването започнаха да проявяват интерес... а човекът, наел апартамента, е бивш командос от отряда за бързо реагиране.

Махмут трепна.

— Ханс Клугман ли?

Фабел се изненада, че турчинът знае името.

— Познаваш ли го?

— Бегло. Пътищата ни са се пресичали. — Махмут се изправи и се дръпва една крачка встрани от Фабел. — О, не... я чакай... Клугман е свързан с Улугбей и Мехмет Йелмъз, нали?

— Смятаме, че да.

— Виж какво, Ян, когато мога, ти помагам. В края на краищата ти го дължа... но това тук е различно. И дума да не става да ходя да слухта около Улугбей. Той не само е най-големият кръстник на турската мафия в Хамбург, но е и главорез. Изобщо не си поплюва.

— Добре, добре, успокой се! — Фабел вдигна ръце, сякаш за да притъпи настойчивостта, с която Махмут му отказваше. — Не те пращам да правиш нещо опасно, искам само да надаваш ухо. Виж дали можеш да се добереш до нещо за Клугман. Всъщност какво знаеш за него?

— Знам само, че е един от биячите на Ерсин Улугбей и от време на време си докарва пари и като сводник. Със сигурност е дребна риба, но и той не цепи басма на никого. Има приятелка... Соня Брун, стриптийзьорка в бар „Рай“. Навремето беше проститутка, Клугман ѝ беше сводник, но я изтегли от улицата. Очевидно любовта е надделяла над бизнеса.

— А ти откъде я познаваш?

— От „Еликсир“, нали се сецаш, порно списанието. Преди половин година ми бяха поръчали две-три снимки. Сред момичетата беше и Соня. Добро дете... сърцето ми се късаше да го гледам какви неща върши, докато го снимам. Клугман дойде да я вземе от снимките. Беше ядосан, накара ѝ се. После я изтегли от улицата и тя престана да се снима.

— А този стриптийз бар „Рай“?

— Там Клугман е нещо като бияч. „Рай“ не е прикрит публичен дом. Печели по обичайния начин: дебели пияни бизнесмени от Франкфурт и Щутгарт зяпат стриптийзьорките и са прекалено замаяни, за да забележат, че им пробутват чаша долнопробно вино за трийсет евро. Там обаче няма чукане. Улугбей купи заведението преди около година, очевидно на сметка. После сложи за управител Хофкнехт... все едно да сложиш вегетарианец за управител на месарница. Улугбей знае, че Хофкнехт няма да закача момичетата. Той явно си пада повече по осемнайсетгодишни момченца. Доколкото разбирам, работата на Клугман е да гони скандалджиите и ако някой от „клиентите“ започне да мърмори заради високата сметка, да му я обясни: Знаеш какво имам предвид. — Махмут замълча, поклати глава и се засмя горчиво. После лицето му отново се озари от обичайната широка усмивка. — Добре... Ще поразуча и ще договоря със Соня. Дори ще приказвам с онзи стар мръсник Арно Хофкнехт. Ще видим какво ще излезе. Но не ти обещавам нищо.

Фабел също се усмихна.

— Няма нужда да обещаващ. Благодаря ти, Махмут. Ето ти обичайната сума, да си покриеш разходите...

Фабел извади от вътрешния си джоб издут плик и го подаде на Махмут, който побърза да го прибере в якето си.

— Има още нещо за мафиотите на Улугбей, което трябва да знаеш... в случай че вече не си научил...

— Така ли! Какво?

— Притиснати са до стената. Доста. Говори се, че в града се е появила нова банда украинци...

— Мислех, че турците и украинците открай време си оспорват териториите...

— Вече не. Тази нова банда е подчинила всички стари украински групировки. Още ги има, пак са оглавявани от някогашните си босове, но плащат „данък“ на новите и не им е разрешено да се бият помежду си и с турците. Ако се вярва на слуховете, Йелмъз, братовчедът на Улугбей, е бил принуден да се споразумее с новите. Пак според слуховете е притиснат да ускори узаконяването на бизнеса на Улугбей... и да се оттегли от престъпната дейност. Както личи, Улугбей е много ядосан от този развой на събитията.

— И кой ръководи новата банда?

— Точно там е работата. Говори се, че тази нова организация на украинците се състои само от десетина-дванайсет души, оглавявани от някакъв изключителен главорез.

Фабел се загледа във водата и се замисли над това, което му беше съобщил Махмут. Защо, да го вземат мътните, Бухолц и Колски не му бяха казали нищо? Вярно, тази информация не бе толкова важна за разследването му, но знае ли човек! Фабел се извърна към Махмут.

— Едно не разбирам: щом тази нова групировка е толкова малка, защо другите украинци... или турците не я разбият?

— Не си чувал как говорят украинците... или по-скоро как не говорят... за тези типове. Нали го знаеш Юрий Варасов?

Фабел кимна: Варасов беше огромен като великан главорез украинец, заподозрян в цяла поредица убийства на гангстери. Славеше се с това, че бие с огромните си пестници жертвите, докато издъхнат. В хамбургската полиция така и не успяваха да съберат достатъчно улики срещу него, за да му предявят обвинение.

— Та дори Варасов говори през шепот за тези типове. Доколкото подразбрах, е излязъл рано-рано в пенсия, за да не мъти водата на новите си господари. Уплашили са го до смърт. А украинците не се плашат лесно.

— Още не разбирам какво толкова им е страшното на тези новите.

— Ако се вярва на мълвата, са служили в специалните части...

— Е, и какво от това? Знам, че това ги прави крайно опасни, но половината руска, украинска и балтийска мафия в Европа се състои от главорези от бившите съветски специални части...

Махмут поклати нетърпеливо глава.

— Не, не. Тези типове са различни. Работили са в специална полицейска част към Вътрешното министерство на Съветския съюз или нещо от този род. Ветерани от Афганистан и Чечня. Не ги знам какво са вършили там, но явно тъкмо то плаши до смърт останалите.

По високоговорителя обявиха, че корабчето ще спре на кея при „Свети Георг“. Махмут стисна радушно ръката на Фабел, като се постара никой да не забележи тази проява на приятелски чувства към полицая.

— Аз ще сляза тук. Ще видя какво мога да науча за момичето и Клугман. Пази се, приятелю.

— Ти също, Махмут.

Фабел го изпрати с поглед. Докато корабчето потегляше, забеляза хубаво момиче с къса руса коса, което също бе слязло — залязващото слънце бе направило косата му златисто многобагрена. Докато наблюдаваше тази искряща младост, Фабел усети тъга. Обърна се и отиде в другия край на палубата — така и не забеляза, че момичето е тръгнало в същата посока като Махмут, на двайсетина метра след него.

Сряда, 4 юни, 8:45 ч. вечерта

„Алстерпаливион“, Хамбург

Умората, която следобед бе започнала да оборва Фабел, затегна хватката си. Когато слезе от корабчето, той се чувстваше смазан и мръсен. Вечерта беше отпредила предизвикателство на мрачния ден и ниското слънце бе обагрило града в червено и меднозлатисто. Фабел слезе в южния край на Биненалстер и отиде пеш до „Алстераркаден“ в

центъра, който беше съвсем наблизно. Седна под колоните на безистена и си поръча салата с риба и бира, с която да я преглъща. От ресторанта се виждаше реката и Фабел плъзна уморен поглед по водата, която проблясваше на вечерната светлина и по чиято повърхност без всякакво усилие се плъзгаха лебеди. От другата страна на реката беше централният градски площад, където Rathaus^[9] се възправяше властно към небето, а часовниците от потъмняла мед на кулата грееха ярко в предзалезното слънце.

Фабел не знаеше откога жената стои там и трепна, щом чу мюнхенския ѝ акцент.

— Може ли?

— Да... да... разбира се, госпожо доктор...

Той махна припряно салфетката и се изправи, за да придърпа един от столовете.

— Дано не преча — каза Сузана Екхарт.

— Не... ни най-малко. — Фабел повика сервитьорката и отново се извърна към Сузана. — Какво да ви поръчам?

Тя каза сама на келнерката да ѝ донесе чаша бяло вино. Фабел отново я попита не иска ли нещо за ядене, Сузана обаче поклати глава.

— Хапнах в службата. Но вие яжте.

Фабел си гребна малко от херингата. Почувства се странно уязвим — той ядеше, а Сузана го гледаше. Тя отметна назад глава, за да почувства върху лицето си топлото слънце, и Фабел пак усети, че се е прехласнал по красотата ѝ.

— Пазарувах в безистена — кимна жената към пликите, които беше оставила до себе си — и ви видях да седите тук. Изглеждате капнал от умора. Тежък ден, а?

— Определено. За съжаление тежките дни и безсънните нощи са задължителни при този вид работа.

Донесоха виното. Сузана вдигна чашата.

— Zum Wohl!^[10] За тежките дни и безсънните нощи!

— Cheers!^[11] — Както обикновено, Фабел го каза на английски. Сузана се засмя.

— А, да, Английския комисар... Забравих, че ви наричат така...

Фабел също се засмя.

— Наполовина шотландец съм. Майка ми беше шотландка и за малко да ме кръстят Йън. Ян е някакъв компромис. При всички

положения мнозина в Хамбург се чувстват поне малко англичани. Наричат града най-източния квартал на Лондон... Сигурен съм, че вие, като човек от юга, разбирате какво имам предвид...

Сузана остави чашата.

— О, да... Не очаквах да изживея културен шок, без да напускам Германия, но трябва да призная, че когато пристигнах от Мюнхен, имах чувството, че съм се преселила в чужда държава. Хората тук понякога са малко...

— Англосаксонци, нали?

— Смятах да кажа „сдържани“... но да, сега, след като поживях известно време тук, разбирам защо наричат така жителите на Хамбург... — Тя отпи отново от виното. — Но тук ми харесва. Градът е страхотен.

— Така е. — Фабел погледна към водата. — Откога живеете в Хамбург?

— От две години... не, вече близо три. Свикнах.

— Какво ви доведе тук? Работата или мъжът ви е оттук?

Тя се засмя на прозрачния му въпрос. Фабел също прихна.

— Не, господин Фабел... Не съм омъжена... не съм обвързана по никакъв начин. Преместих се тук заради работата, която ми предложиха в Института по съдебна медицина. А чрез него ми предложиха да стана консултант към полицейското управление на Хамбург. — Тя се наведе напред, облакът се на масата, сплете пръсти и подпря на тях брадичката си. — А как госпожа Фабел се отнася към прекалено дългото ви работно време.

Фабел се засмя на въпроса, породен от собствената му недодяланост.

— Няма госпожа Фабел. Вече. Разведен съм от около пет години.

— Извинявайте... не исках да...

Фабел вдигна ръце.

— Не се притеснявайте. Свикнал съм. За една съпруга е трудно да се примири с такъв живот... а моята си намери друг... който бе до нея, докато мен ме нямаше.

— Наистина съжалявам.

— Казах ви вече, не се притеснявайте. Имам красива дъщеря, която винаги е с мен, когато може.

И двамата замълчаха. Разговорът най-неочаквано бе приел твърде личен обрат и те не знаеха как да се върнат назад. Сузана погледна през водата към площада със сградата на кметството, а Фабел побутна с вилицата едно от парчетата херинга в чинията. След няколко мига мълчание двамата заговориха едновременно.

Сузана се засмя.

— Вие пръв...

— Канех се да попитам... — подхвана Фабел, но усети, че говори прекалено плахо, и продължи по-уверено: — Виждам, че сега нямате време, и затова искам да ви поканя някой път на вечеря...

Сузана грейна в усмивка.

— С удоволствие. Дали да не го направим другата седмица? Обадете ми се в службата да се разберем. — Тя си погледна часовника. — Господи, по това време трябваше да бъда на друго място... благодаря за виното, господин Фабел...

— Наричайте ме Ян...

— Благодаря за виното, Ян... Нали ще се обадите следващата седмица?

Фабел стана от стола и се ръкува с жената.

— На всяка цена...

Изпрати я с поглед, докато тя вървеше през безистена и влизаше ту в златистата слънчева светлина, ту в сенките, хвърляни от колоните. Бирата и умората се сляха и създадоха усещането за нереалност. Дали Сузана наистина беше казала „да“?

Сряда, 4 юни, 9:00 ч. вечерта

Аусендайх край Куксхафен

Тя имаше чувството, че е изгубила връзка с тялото си, с нещата наоколо, със света. Съзнанието ѝ беше обръгнато с дебела лепкава пелена. Понякога тя изтъняваше и момичето възприемаше нещата нормално, после пелената пак я обвиваше отвсякъде и затулваше света наоколо. Момичето се дразнеше от това, но ядът му беше притъпен от тинята, която се бе напластила върху всяко усещане и движение. Падна отново. Усети как по лицето му полепват влажни листа и в устата му влиза спарена кал. Беше заобиколено от дървета. Даваше си сметка, че би трябвало да знае как се казва място като това, ала думата „гора“

беше прекалено далеч и изискваше прекалено голямо умствено усилие, за да изникне отново. Момичето полежа миг-два, после се изправи с олюляване, направи няколко крачки и отново се свлече. Тинята, вече гъста и черна, и този път обгърна съзнанието на младата жена и тя отново изпадна в несвяст.

Когато дойде на себе си, беше станало по-тъмно. В нея надделя инстинкт, прекалено силен, за да бъде притъпен от наркотика, и младата жена отново се изправи, залитайки. Отпред се виждаха светлини. Движещи се светлини, които трепкаха между стволите на дърветата. Точно инстинктът тласна жената към светлините, а не ясната мисъл, че отпред има път, помощ, избавление. Тя се препъна още два-три пъти. Сега обаче светлините я привличаха, сякаш я теглеха с въже. Земята отдолу стана по-равна, вече нямаше толкова коренища и клони, които да я спъват. Светлините станаха по-големи. По-ярки.

Съзнанието ѝ се избистри точно преди камионът да я удари. Тя чу воя на спирачките и се взря с широко отворени; но не и уплашени очи във фаровете, които се носеха с бясна скорост към нея. Обзе я единствено изненада: не проумяваше как така знае, че ще умре, а изобщо не е уплашена.

Сряда, 4 юни, 11:50 ч. вечерта

Алтона, Хамбург

Повечето служители и посетители в магазините си бяха тръгнали и в подземния гараж на „Паркхаус“ почти нямаше автомобили. Гумите на сааба изскърцаха тихо, докато колата взимаше стръмния рязък завой от входа към гаража — квадратно пространство с колони. Но вместо да паркира, шофьорът спря наред платното, угаси фаровете и остана само на габарити.

Един мерцедес, който не се виждаше от колоните, потегли рязко и спря, когато предницата му почти опря в сааба. Сега и двата автомобиля не можеха да се измъкнат бързо. Първи слязоха турците от мерцедеса. Трима с едро телосложение. Двама застанаха от двете страни на мерцедеса, като оставиха вратите отворени и сложиха ръце върху тях — да им служат за нещо като щит.

Третият турчин, по-възрастен и облечен по-скъпо от другите двама, отиде при сааба, наведе се и почука по прозореца. Чу се как стъклото се смъква автоматично.

После екна силен пукот.

Двамата турци, застанали при мерцедеса, видяха как кръвта се разхвърчава на ветрило от тила на по-възрастния мъж, когато куршумът, изстрелян от вътрешността на сааба, излезе от черепа му. Преди да успеят да помръднат, чуха още силни изстрели, които изтъгнаха бързо, като градушка по покрив, и този път дойдоха някъде отзад.

И те като възрастния турчин издъгнаха още преди да паднат на земята.

От мрака зад мерцедеса на турците изникнаха двама високи мъже, и двамата руси. Единият се зае да събира гилзите от пода на гаража, другият се приближи спокойно до трупове на тримата турци и изстреля в главите им по един последен куршум. После също се наведе, вдигна гилзите и ги пусна в джоба на коженото си манто. Сетне двамата отидоха при сааба, като пътьом магнаха заглушителите на полуавтоматичните си пистолети. Прекрачиха нехайно трупове и се качиха отзад в автомобила, който после зави внимателно на едно от свободните места за паркиране и подкара към изхода.

Четвъртък, 5 юни, 10:00 ч.

Пьозелдорф, Хамбург

Сега между Фабел и събитията от предния ден се простираше нощта, обзета от дълбок сън без сънища. Но когато се събуди, усети, че умората пак се е впила в костите му. Изпълни вяло обичайния ритуал на бръсненето, душа и обличането. На изтривалката беше оставен брой на „Хамбургер Моргенпост“, който Фабел метна на масичката в антрето, без да го разлиства.

Отиде да изпие кафето си при огромните прозорци, вперил невиждащ поглед в Хамбург. Градът беше похлупен от стоманеното небе, изсмукало цвета от водата, парковете и сградите, но едва загатнатият намек за розово зад облаците обещаващо нещо по-добро за деня. „Ти си някъде там — помисли Фабел. — Под същото небе и чакаш да го извършиш отново. Изгаряш от нетърпение да го направиш

пак. А ние изгаряме от нетърпение да допуснеш грешка.“ Мисълта го блъсна като с юмрук в корема.

Докато гледаше небето и отпиваше от кафето, Фабел прехвърли наум онова, с което разполагаха дотук. Имаше всички парчета на пъзела: продажно бивше ченге; проститутка, убита по особено жесток начин; още една жертва преди четири месеца, която като че ли не беше свързана по никакъв начин с второто убито момиче; социопат маниак, който твърдеше в електронни писма, че точно той е извършил убийствата. Но всеки път, когато Фабел се опиташе да напасне парчетата, те се застъпваха едно с друго и се разместваха. На пръв поглед всичко се връзваше, ала някъде в тъмните дълбини на съзнанието му постоянно мигаше яркочервена предупредителна светлинна.

Допи кафето. Пое си дълбоко въздух, като се опита да запечата в мислите си и гледката към реката, после се обърна, взе якето и ключовете си и тръгна към службата.

В просторното фоайе на полицейското управление завари трескаво суетене. Покрай него като призраци се стрелнаха десетина полицаи със сиво-черни униформи, които, стиснали очилата и шлемовете си, се отправиха към бронирания автомобил, чакащ отпред. Фабел подмина Бухолц и Колски, погълнати от разговора с един от шефовете на полицията, който държеше сини листове в ръка. И двамата погледнаха към Фабел и кимнаха отсечено и мрачно. Фабел също им кимна и макар да изгаряше от любопитство да разбере какво става, видя върху лицата на всички мрачна решителност и предпочете да не задава излишни въпроси. От асансьора слезе човекът от разузнаването Герд Фолкер заедно с още четирима угрижени мъже. Фолкер се усмихна едва доловимо на Фабел и му пожела „добро утро“, сетне продължи нататък като хала.

След като слезе от асансьора, Фабел срещна в коридора на отдел „Убийства“ Вернер.

— Какво става?

Вернер му пъкна в ръцете брой на „Моргенпост“, отворен на съответната страница.

— Ерсин Улугбей е мъртъв. Наистина професионално убийство.

Фабел подсвирна тихо. Върху снимката в „Моргенпост“ се виждаше човек в скъпо сако, проснат на опръскания с кръв и смазка

цимент. В статията не пишеше нищо за подбудите, но се казваше, че една от трите жертви е Ерсин Улугбей, „известен бос в подземния свят на Хамбург“. Още не била установена самоличността на другите две жертви — и двамата мъже, вероятно от турски произход. Фабел не се изненада, че долу се бе натъкнал на толкова много мрачни лица.

— Ужас. Явно ще избухне кървава война.

— Очевидно се готвят за това — съгласи се Мария Клее, която беше застанала до Фабел. Вдигна кафето, което държеше. — Искаш ли?

Фабел поклати глава.

— Цялото управление гъмжи от хора от Седми отдел и Федералната разузнавателна служба — каза той. Мария се засмя. — Всички в черни кожени якета от отдели, чиито имена се изричат шепнешком, са се изсипали тук и се суеят като попарени.

— Защо ли изобщо си правят труда — сви рамене Вернер. — Най-добре да оставят ония копелдаци да се избият помежду си. Така ще си спестим много време и главоболия.

— За съжаление, Вернер, съществува такова нещо като кръстосан огън — отговори Фабел и му върна вестника, — а кръстосаният огън винаги предполага и невинни жертви сред минавачите.

— Дори и да е така, лично аз не бих пролял й една-единствена сълза за такива боклуци.

Фабел тръгна към кабинета и ги попита:

— Имате ли малко време? Седна зад писалището и покани с жест Мария и Вернер да се разполагат. — Има ли нещо ново за жертвата от вчера?

— Нищо — отговори Мария. — Проверих пръстовите отпечатъци в архива и на Хамбург, и на Министерството на вътрешните работи. Момичето няма досие в полицията. Не открих нищо и за огнестрелната рана. Не успяхме да установим да е участвала в престрелка в Хамбург през последните петнайсет години.

— Тогава разширете обхвата.

— Вече го правя, шефе.

— Ана и Паул поеха наблюдението на Клугман — допълни Вернер. — Прибрал се е направо вкъщи и оттогава не е ставал от

леглото. По последни сведения завесите още са спуснати и няма никакви признаци на живот.

— Научихме ли нещо ново от съседите на момичето в жилищния блок? Някой да е споменавал, че е забелязал по-възрастен мъж с вид на славянин?

— За кого говорим? — попита Мария.

— Когато пристигнахме на местопрестъплението, Ян е забелязал сред зяпачите някакъв човек — обясни Вернер.

— Нисък такъв, към шейсетте, може би и по-стар... прилича на чужденец. Той ли? — попита Мария.

И Фабел, и Вернер я погледнаха.

— Видя ли го?

— Пристигнах на местопрестъплението петнайсетина минути преди вас, не помните ли? Вече се беше събрала малка тълпа и аз забелязах този мъж на стотина метра от нея, задаваше се откъм Санкт Паули. Приличаше малко на Хрущов... нали се сещате, съветски президент, или както там го наричат, от шейсетте години.

— Точно той — потвърди Фабел.

— Извинявай, но тогава не се замислих. Мъжът нямаше вид на човек, който бяга от местопрестъплението. А и там най-малко от час имаше хора. И през ум не ми е минало, че може да е извършителят... Смяташ, че той е извършил убийството ли?

— Не... — Фабел се свъси. — Не знам... старецът просто биеше на очи. Вероятно не е извършил нищо. Но очевидно не беше от квартала, ето, и ти си го видяла да идва от друго място. Искам да го издирим и проверим, за да сме сигурни.

— Ще поразпитам — обеща Вернер.

— Опитайте се да разберете и дали някой от съседите е забелязал непосредствено преди убийството в района да се навърта полицаи. Но, за бога, внимавайте... Само това остава — хората да си помислят, че подозираме някого от нашите.

— Разбира се, но е възможно той да не е бил униформен — напомни Мария. — Може просто да се е сдобил отнякъде с полицейска карта или значка.

— Да, така е... ако изобщо се е представял за полицаи. Но една униформа би му осигурила безпрепятствен достъп. Струва си да опитаме.

След като Вернер и Мария излязоха от кабинета, Фабел се опита да се свърже с Махмут по клетъчния му телефон. Всеки момент щеше да избухне кървава гангстерска война, а Фабел беше изпратил турчина невъоръжен право на предната линия. Телефонът звъня дълго, накрая се включи гласовата поща на Махмут.

— Аз съм. Звънни ми. И забрави за услугата, за която те помолих.

Фабел затвори.

*Четвъртък, 5 юни, 10:00 ч. сутринта
държавната болница в Куксхафен*

Униформата на Макс Зюлберг не му стоеше добре. Всъщност не му бе стояла добре и през двайсет и петте години, откакто работеше в полицията, главно в участъка в Куксхафен. През това време бавно се беше преобразил от кльошав и неугледен в пълен и неугледен. Сега жълтата служебна риза с цвят на горчица и с къси ръкави се беше опънала около кръста и се бе намачкала при гърдите и гърба, а униформените панталони изглеждаха така, сякаш отдавна не бяха виждали ютия. Зюлберг изглеждаше от полицаите, които обикновено ходят да се оправдават пред шефа, но от двете златни и едната зелено-бяла нашивка на раменете му се виждаше, че шефът всъщност е самият той.

Беше нисък плешивеец мъж с дружелюбно весело лице, което всеки момент може да грейне в усмивка. Онези, които живееха в равнината, опасана от пясъчната дъга на Куксхафен от Беренш-Аренш до Алтенбрух, познаваха това лице и му се доверяваха.

Сега задължителната усмивка на Макс я нямаше, а на ярката светлина в моргата лицето му беше бледо като тебешир. До него стоеше доктор Франц Щерн, слаб красив лекар с гъста черна коса, който изглеждаше безупречно до неугледния полицаи. Пред тях, на студената метална количка лежеше размазаното тяло на Петра Хайне — деветнайсетгодишна студентка от Хеммоор. Макс Зюлберг беше полицаи от доста време и дори в Куксхафен това означаваше, че се е нагледал на смърт и насилие. Но докато се взираше в безжизненото

лице на момичето, само около година по-голямо от дъщеря му, той усети непреодолимия инстинктивен порив да намери възглавница, нещо, каквото и да било, и да го подложи под главата ѝ. Да ѝ каже нещо. Да я утеши. Тя обаче не можеше да бъде утешена. Макс поклати тъжно глава.

— Колко жалко!

Щерн въздъхна.

— Какво е търсела толкова далеч на онзи път?

— Мога само да се досещам. Нека изчакаме аутопсията, но според мен е била дрогирана. Шофьорът на камиона каза, че когато е изскочила пред него, сякаш изобщо не е осъзнавала какво прави. Той очевидно не е успял да стори нищо, за да не я премаже, сега обаче не може да си го прости. Клетият човек!

— Съобщили ли са на родителите? — попита Щерн.

— Тръгнали са насам. Момичето не е носело дамска чанта или документи за самоличност, но е имало гривна с медицинските данни при спешен случай.

Без да се замисля, Щерн погледна китката на момичето. Беше глупаво да го прави, разбира се, защото полицаите бяха свалили гривната и я бяха прибрали, но нещо привлече погледа му и той се свъси, при което черните му вежди образуваха права черта над очите. Наведе се напред.

— Какво има? — попита Зюлберг.

Без да отговаря, Щерн обърна ръката на момичето и огледа китката. Насочи вниманието си към десния глезен, после към левия глезен и лявата китка.

Зюлберг въздъхна нетърпеливо.

— Какво има, доктор Щерн?

Той вдигна китката на момичето. Полицаят сви рамене.

— Къде трябва да гледам? Не виждам...

— Погледнете по-внимателно.

Зюлберг извади от джоба на униформената риза очилата за четене и си ги сложи. Наведе се да огледа китката на момичето и му се повдигна от миризмата на мъртвец. После видя драскотините по кожата и почти незабележимата червенина около китката.

— Същото е и по глезените... — обясни Щерн.

— Ужас... — Зюлберг махна очилата. — Била е вързана.

— Точно така — потвърди Щерн, — но не се е съпротивлявала и не се е опитвала да се отвърже. Предполагам, че е била в унес или в безсъзнание. Това обяснява защо не е била на себе си и е излязла точно пред камиона.

Мускулите по лицето на Зюлберг се изопнаха, от което то стана по-кораво.

— Няма да чакам цялостната аутопсия, доктор Щерн. Вземете още сега кръв за изследвания.

*Четвъртък, 5 юни, 12:00 ч. на обяд
полицейското управление на Хамбург*

От блясъка в очите на Вернер Фадел разбра, че става въпрос за нещо важно.

Вернер подхождаше последователно и целенасочено към полицейската работа, за разлика от шефа си, който се осланяше по-скоро на интуицията. Вернер беше по подробностите, а Фадел — по цялостната картина. Точно заради тази разлика двамата се бяха сработили толкова добре. Фадел се дразнеше само от нежеланието на Вернер да включи и Мария Клее с нейните аналитични умения. И сега от вида на Вернер Фадел разбра, че е надушил в някое малко ъгълче на разследването следа, по която си заслужава да тръгнат.

— Какво откри, Вернер?

Той седна срещу шефа си и се подсмихна, задето са го „разчели“ толкова лесно.

— Две неща. Първо, колкото и да не ти се вярва, онова приятелче Кругман съвсем не е било откровено с нас.

— Наистина ме изненадваш.

Вернер му показва разпечатка на нещо като извлечение на телефонна сметка, но без цената, само с набраните телефони и продължителността на разговора.

— Взех сметката за клетъчния телефон на Кругман. — Вернер забеляза, че Фадел е вдигнал вежди. — Не беше лесно. — Той почука с месест показалец по един от редовете. — Виж тук... Кругман е набрал този номер в два и трийсет и пет след полунощ... номера на местния полицейски участък. Точно както той обясни и както потвърдиха от

централата в участъка. — Вернер плъзна палец надолу по страницата.
— А сега погледни тук. Два двайсет и две след полунощ...

Фабел вдигна очи от разпечатката и се взря във Вернер.

— Копелдакът му с копелдак.

— Точно така. Разговарял е с този номер дванайсет минути. Очевидно е затворил и чак тогава е набрал местния полицейски участък. И така, на кого ще звъниш, преди да се обадиш в полицията, ако току-що си намерил така наречената си приятелка накълцана на кайма? На доставка на пици по домовете ли?

— И с кого е разговарял? Чий е номерът?

Вернер се облегна на стола и го наклони назад.

— Е, това е другото нещо. Проверих веднъж, после и втори път в съответните служби, в „Дойче Телеком“, при операторите на клетъчни телефони... такъв номер не съществува — оповести Вернер, след като пусна стола отново напред и забучи пръст в разпечатката.

— Не може да не съществува.

— Ами да, щом Клугман е говорил с него в продължение на дванайсет минути, но въпреки това номерът не е регистриран никъде. Остава да направим само едно.

— Не си ли опитал вече?

— Реших да предоставя тази чест на теб, шефе.

Фабел взе клетъчния си телефон и набра номера. Някой вдигна след второто позвъняване, но не каза нищо. Фабел поизчака и рече:

— Ало!

Мълчание.

— Ало!

Стори му се, че чува как някой диша в другия край на линията. Беше сигурен, че се е свързал с клетъчен телефон. След две-три секунди отново каза:

— Ало!... Аз съм...

Линията прекъсна. Фабел набра номера отново. Изчака няколко позвънявания и затвори. Обърна се към Вернер.

— Добре... Ана и Паул още ли държат под наблюдение Клугман? Подчиненият му кимна.

— Що го задържим.

Уличката беше съвсем тясна. Освен това беше мрачна, защото бе разположена от изток на запад, а сградите от червен пясъчник по нея бяха поне на по три етажа. Паркирането беше разрешено само от едната страна и беемвето на Ана Волф и Паул Линдеман беше спряно малко по-надолу. Нямаше други свободни места, затова Фабел, до когото седеше Вернер, се видя принуден да спре зад ъгъла.

От съседната улица се появи Соня Брун, която носеше два големи пазарски плика, пълни с покупки. Беше висока, слаба, с дълги крака с красив тен. Косата ѝ беше тъмна и дълга и тя я беше вдигнала над челото си със слънчевите очила. Беше стройна, поддържана и в чудесна форма. Фабел се сети какво му бе казал Мьолер за формата, в която е била втората жертва. Наред с другото Соня танцуваше на кол в стриптийз бар „Рай“. Може би „Моник“ все пак си беше проститутка.

Соня подмина колата на Фабел, спряна от другата страна на тясната улица, и той я разгледа по-добре. Беше облечена в евтина къса бяла тениска, под която стърчаха гърдите ѝ и се виждаше коремчето ѝ с красив тен. Носеше къса избеляла дънкова пола и беше обута в платнени сандали с каишки, омотани около изваяните ѝ прасци. Фабел видя лицето ѝ само в профил, но и така си личеше, че е красива. С различни дрехи може би дори щеше да изглежда изискано. След като подмина още две коли, спрели пред Фабел, Соня прекоси улицата и свърна в съседната пресечка, където бяха Ана и Паул. Фабел ги предупреди по радиостанцията.

— Ще я проследим до горе. Имам разрешение от прокуратурата да влезем в жилището и да задържим под стража Клугман.

Той извади валтера от кобура и го зареди. Провери го, вдигна предпазителя и пак го прибра в кобура. Обърна се към Вернер.

— Трябва да внимаваме. Сигурен съм, че Клугман няма да ни създава неприятности, но реши ли да се съпротивлява, знае как да го направи.

Вернер също провери оръжието в кобура си.

— Няма да има такава възможност.

Слязоха от автомобила и продължиха пеш след Соня. Щом подминаха спряното беемве, Ана и Паул също слязоха и тръгнаха подире им. Соня, която още държеше в ръце пликите с покупките, се обърна и бутна с гръб тежката входна врата. Погледна към четиримата, които вървяха към нея, но като че ли не ги забеляза. Те влязоха след

нея в застлания с плочник двор и Фабел чу как сандалите ѝ потракват бързо, докато тя се качва по каменното стълбище към апартамента. Четиримата я последваха възможно най-тихо. Пред вратата Соня спря, остави пликовете с покупките до краката си и затърси ключа. Точно тогава ги видя.

— Ханс!

Викът ѝ прокълтня в двора.

Фабел беше стъписан от ужаса, изписал се върху лицето на младата жена. Разбра, че ги е помислила за други. Вдигна ръка и сигурно щеше да успокои Соня, ако в другата си ръка не държеше черния малък валтер.

— Соня... успокойте се. От полицията сме, искаме само да поговорим с Ханс...

Сега ужасът ѝ беше примесен с неувереност. Фабел и останалите изтичаха нагоре по стълбите и дребната Ана Волф изтласка Соня толкова силно, че тя за малко да изгуби равновесие. Ана я долепи до стената, така че, ако избухне престрелка, да не се озове между куршумите. Фабел и Паул също се допряха до стената от двете страни на вратата. Фабел извика:

— Полиция!

После кимна на Вернер, който изрита вратата точно под ключалката.

Фабел, Вернер и Паул притичаха през апартамента, като се редуваха: докато единият оглеждаше стаите, другите двама му осигуряваха прикритие, движейки оръжието в протегнатите си ръце така, сякаш бе електрическо фенерче. Кухня, хол, баня и две стаи, във всичките се влизаше от тясното антре. Жилището беше чисто, уютно и подредено, но с евтино обзавеждане. Освен това в него нямаше никого. Фабел пхна автомата обратно в кобура под мишницата си и кимна на Ана Волф, която се усмихна на Соня и я вкара предпазливо в апартамента. Фабел каза на Паул да вземе покупките и да ги отнесе в кухнята. Ана заведе внимателно Соня в хола и я сложи да седне на канапето. Соня трепереше и всеки момент щеше да се разплаче. Фабел приклепна пред нея.

— Къде е Ханс, Соня?

Младата жена сви рамене, светлокафявите ѝ очи се напълниха със сълзи.

— Не знам. Сутринта, когато излязох, беше тук. Не е споменавал, че ще ходи някъде. Не е излизал, откакто убиха онова момиче. Много е разстроен. — Зад сълзите в очите ѝ проблесна студен пламък. — Заради това ли сте тук?

— Не го обвиняваме в нищо. Просто искахме да му зададем няколко въпроса.

В светлокафявите очи още блестеше смесица от страх и гняв.

— Нали ще ни извиниш за малко, Соня? — Фабел се извърна към подчинените си. — Ана, Паул... една дума. Отвън.

След като излязоха на стълбищната площадка, от изражението на Ана Волф и Паул Линдемман пролича, че знаят за какво става въпрос. Ана реши да изпревари Фабел и вдигна ръце.

— Извинявай, шефе... изключено е да е минал покрай нас. Не сваляхме очи от входа, следяхме го непрекъснато.

— Явно не е било непрекъснато. — Фабел се опита да не дава воля на яда си. — Клугман е единствената следа, с която разполагаме, а вие сте го оставили да се измъкне. Изпуснали сте го. Сега пак вие ще го намерите.

— Слушам, шефе — казаха двамата в хор.

— И започнете със съседите, проверете дали някой от тях си е у дома.

Фабел се върна в хола. Седна на канапето до Соня, облакът се на коленете си и се подпря на длани.

— Сега по-добре ли си?

— Върви на майната си.

— За кои ни помисли?

Соня се обърна към него и примига.

— Моля? В какъв смисъл?

В този миг Фабел разбра, че тя крие нещо.

— Знам, всеки ще се притесни, ако в къщата му нахлуят въоръжени полицаи, но ти ни помисли за други, нали?

Соня впери поглед в коленете си.

— Каж ми, Соня, Ханс в опасност ли е? Ако е в опасност, можем да му помогнем. Но ти ни помогни да го намерим. Доколкото знаем, не е извършил нищо, освен че е укрил информация от нас. Но трябва да поговорим с него.

Младата жена рухна. Разтърсващи ридания. Фабел я прегърна през раменете.

— Не знам къде е. — Соня посочи клетъчния телефон върху масичката. — Това е телефонът му... той не ходи никъде без него.

Тя извърна към Фабел огромни кръгли очи. Той си спомни какво му бе казал Махмут за нея: свястно дете. Вдигна телефона и провери какъв е последният набран номер. Същият, с който Клугман беше разговарял веднага след като беше намерил трупа на Моник. Фабел обърна екранчето към Вернер, който също прочете номера и погледна многозначително шефа си, Фабел пхна телефона в джоба на якето си и пак се извърна към Соня.

— За кои ни помисли?

— Ханс върти някакъв бизнес. С чужденци. Май руснаци или украинци. Опитваше се да не замесва и мен, но аз знам, че тези хора са опасни. Може би нещо се е объркало. Преди два дни Ханс ме предупреди да не отварям на никого, той щял да отваря, ако някой дойде. — Тя продължи да хлипа. — Помислих си, че вие...

— Сега си в безопасност, Соня. Оттук нататък жилището ще бъде под полицейско наблюдение... докато Ханс не се върне или ние не го намерим.

Украинци. Фабел си спомни какво му бе казал Махмут за новата банда в града. Вероятно именно тя беше убила Улугбей. А Клугман беше работил за него. Той обаче беше дребна риба в тази голяма гангстерска война. Фабел се усмихна на Соня, за да я успокои.

— Къде според теб е могъл да отиде? Може би е излязъл да се поразходи?

Соня отново сви рамене, изглеждаше много разтревожена.

— Сутринта щеше да ми каже, ако е смятал да излиза. Знаеше, че отивам да купя нещо за обяд...

Тя погледна към покупките в кухнята. Долната ѝ устна трепереше.

— Не се притеснявай, скъпа — рече ѝ Фабел, — ние ще го намерим.

Надяваше се да е прав.

Всичко отиваше по дяволите и той знаеше, че нервите му вече не издържат. Трябваше да се съсредоточи и да се успокои. Ако си възвърнеш самообладанието, всичко щеше да бъде наред, не го ли направеше, щяха да го убият. Входната врата на апартамента беше с резе — в бързината бе повредил ключалката, — и сега пусна резето с надеждата, че онези няма да забележат ключалката, когато дойдат при вратата, а те неминуемо щяха да дойдат.

Клугман беше успял да стигне само дотук. Беше се притеснил за Соня: беше отишла на пазар и се беше забавила, а той я бе чакал до прозореца, застанал така, че да не го виждат двамата следователи от полицията — мъж и жена — в бежовото беемве. Накрая я видя, стъпваше напето, и се усмихна: тя беше добро дете и се беше опитал да не я забърква. После забеляза, че двете ченгета, които го бяха разпитвали: Фабел и Майер, вървят след Соня. Щом тя подмина беемвето, от него слязоха и другите две ченгета, които също тръгнаха след нея. Клугман разбра, че идват да го задържат. Не знаеше защо, но не можеше да допусне да го отведат на безкраен разпит. Беше прекалено близо. Беше жертвал много, беше хвърлил време и усилия, за да позволи да го извадят от играта в последния момент. Притича през стаята, като пътьом грабна якето и пъкна в джоба оръжието си. Затвори след себе си вратата бързо, но така, че да не се затръшне, и слезе по две стъпала наведнъж. Собственикът на блока бе сложил на всички апартаменти еднакви врати и за сигурността на сградата всъщност разчиташе на вратата на входа. Клугман отвори сгъваемото ножче и го пъкна в ключалката, след което натисна силно с рамо паянтовата врата. Прецени добре натиска, така че да я отвори, без да я разцепи отстрани. Чу скърцането на пружината на входната врата долу, което приличаше на звук от разстроено пиано: Соня беше влязла, а ченгетата сигурно вървяха няколко крачки след нея. Входната врата на апартамента поддаде и Клугман я затвори тихо след себе си. После чу писъка на Соня, крясъците на Фабел, звука от суетене и гласовете в жилището горе. Затвори очи, отпусна глава върху вратата и изрече безмълвно: „Мамка му!“. Клетъчният телефон. Беше го забравил. А това означаваше, че е останал без спасителен пояс. Трябваше да намери друг телефон, и то бързо.

Но сега не можеше да прави нищо, освен да чака.

В апартамента живееше югославянин на около шейсет години. В началото Клугман бе мислил, че югославянинът работи нелегално, после обаче научи, че е градинар към кметството в парка Щерншанцен, където прекопаваше цветните лехи и събираше употребяваните спринцовки. Сега беше редовна смяна, която започваше в единайсет преди обяд. Щеше да се прибере чак към осем вечерта. Дотогава Клугман трябваше да се е измъкнал.

Сигурно щяха да сложат пред блока полицаи, който да стои там през цялото време. Това означаваше, че измъкването ще е трудно. Основното му предимство беше, че те си мислеха, че вече е напуснал сградата, и сега щяха да чакат да се опита да влезе, а не да излезе. Клугман седна, облегна се на вратата и огледа помещението. Може би щеше да намери нещо, което да облече. С което да изглежда по-възрастен. Онзи тъпанар отпред нямаше да направи връзката. Щеше да внимава и да се озърта за млад мъж, който се опитва да влезе, а не за старец, който излиза. Клугман чу гласове по стълбището: Фабел се караше на подчинените си, че са го изпуснали. Позволи си да се подсмихне. Чу стъпки и се долепи до вратата. Чукане: полицаи, който блъска с юмрук. Клугман задиша бавно и равномерно. Почука се още веднъж.

— Полиция. Има ли някого?

Сякаш мина цяла вечност, докато чу как стъпките се отдалечават по стълбищната площадка и кънтят надолу по каменните стъпала. Почука се и на вратата долу. Клугман знаеше, че точно по това време в този апартамент също няма никого. Чу как някаква жена ругае, после и звука от пружината на входната врата. Двама отвън, Фабел и Майер горе. Клугман огледа още веднъж жилището с надеждата да види нещо, с което да успее по-късно да се измъкне. И зачака.

Четвъртък, 5 юни, 2:45 ч. следобед

Фирланде кран Хамбург

Движението в града беше много натоварено и Фабел беше доволен, че е предвидил повече време, за да мине през центъра и да излезе на магистралата. Сега бе извън града и местността наоколо беше гладка и равна като билиардна маса. Беше оставил клетъчния телефон на Клугман на Мария Клее, за да го занесе в техническата

служба и там да извадят от него възможно най-много, информация. Ана Волф и Паул Линдемман сигурно още чукаха по вратите и се опитваха да „притоплят“ изстиналата следа на Кругман. И двамата бяха добри полицаи. Кругман вероятно беше приложил някакъв много хитър ход, за да им се изплъзне.

Веднага след Бергендорф, Фабел зави на юг към Нойенгаме. Сякаш беше в Холандия: пейзаж, толкова равен, сякаш природата го бе изгладила с парна ютия, за да отстрани и последната гънка. Еднообразието се разчупваше от гъстите горички, от църквите с червени покриви, от вятърните мелници в холандски стил и прилежно реставрираните старовремски къщи с оголени греди и добре поддържани сламени покриви. Ширналата се зелена равнина беше набраздена с цяла мрежа от насипи и изкуствени канали, които наподобяваха *пачуърк*^[12].

Когато наближи Нойенгаме, Фабел усети, че го гложди едва доловима неясна тревога. За него тези земи носеха отпечатъка на миналото. Тук доброто вървеше ръка за ръка с лошото. Това бе нещо много лично. За Фабел историята във всичките ѝ разновидности — лична, професионална, национална, се сливаше именно тук, на това място край Елба.

Подобно на всичките си връстници в Германия, Фабел бе поел бремето на тази национална история едва десетгодишен: загубата на невинността и необходимостта да приеме тази история. Беше попитал баща си за онова, което беше чувал. За Германия. За самите тях. За евреите. Фабел още помнеше скръбта в очите на баща си, докато той се мъчеше да обясни на едно десетгодишно дете чудовищната жестокост, извършена в името на Германия. Скоро след това баща му бе предприел дългото пътуване дотук. До това място с красиви, обковани с дърво къщи и прелестен пейзаж. До Нойенгаме.

Тук, в този концентрационен лагер, в какъвто беше превърната бившата тухларна, от изтощителен труд бяха загинали петдесет и пет хиляди концлагеристи. Англичаните бяха освободили оцелелите и тук, и в Берген-Белсен, с присъщата на англосаксонците практичност и оправност през 1948 година бяха върнали лагера на германците с предложението те да направят в него затвор. Бяха ги послушали. До 1989 година тук бяха съжителствали паметник на жертвите от холокоста и затворът „Фирланде“. Накрая градската управа на Хамбург

бе схванала зловещата, горчива ирония да държи затворени хора на място, в което в името на държавата са се вършели такива жестокости, и затворът беше изнесен извън бившия концлагер.

Сега Фабел беше дошъл във Фирланде, та за пръв път от десет години да застане лице в лице с част от личната си история, за която беше смятал, че е отдавна погребана.

Надзирателят го заведе в кабинета на Дорн — светло просторно помещение с големи цветни плакати на исторически забележителности в Германия по стените: градската порта на Любек, Черната порта в Трир, Кьолнската катедрала. Навсякъде по стените имаше лавици с книги и Фабел си помисли, че стаята прилича по-скоро на училищна библиотека, отколкото на някогашния кабинет на Дорн в Хамбургския университет. Когато Фабел влезе, Дорн се беше надвесил заедно с един по-млад мъж над някакъв справочник. Младежът стърчеше доста над Дорн, мускулите му изпъкваха изпод тениската, а по ръцете му имаше татуировки. Грубият му вид не се връзваше с вниманието, с което се бе съсредоточил върху текста. Дорн вдигна очи и като видя Фабел, се извини на начетения бабаит, който си тръгна с тома и тетрадката под мишница.

— Ян! — възкликна Дорн и протегна ръка. — Радвам се, че успя да дойдеш. Заповядай, седни.

Годините бяха добавили още бели косми по старателно поддържаните мустаци и брадичката, бяха се впили по-надълбоко около очите, но ако не броим това, Матиас Дорн беше почти същият, какъвто Фабел го помнеше от времето, когато му бе преподавал европейска история: дребен и спретнат, с порцеланово сини очи и прекалено изискани черти. Фабел пое тънката ръка.

— Радвам се да ви видя, господин професоре — излъга той.

За него Дорн и чувствата, които той събуждаше, принадлежаха на миналото. Фабел предпочиташе да си останат там. Седна от другата страна на писалището. Върху плота имаше снимка: млада жена на около двацет години със също толкова порцеланово крехки черти. Фабел неволно прикова поглед в снимката, изумен колко непознато му се струваше сега лицето.

— Изненадах се, че ви намирам тук — рече той.

— Само два дни в седмицата — усмихна се Дорн. — Достатъчно, за да ме впишат като „щатен историк“. Странно е един

затвор да си има щатен историк. Но пък този затвор има по-особена история. Половината време прекарвам тук, другата половина — в мемориала на концлагеристите.

— Имах предвид, че съм изненадан, задето сте пожелали да работите със закононарушителите след...

Фабел усети, че е започнал изречение, което не желае, а и няма нужда да довършва. Дорн разбра какво иска да му каже и се усмихна.

— Всъщност работата е много благодатна. Някои от лишените от свобода развиха истински глад към историята. По странен начин това им помага да осмислят собствената си история. Но разбрах какво искаш да кажеш. Вероятно съм имал някакви свои цели, когато съм решил да постъпя тук на работа. Сигурно съм искал да разбера що за хора извършват убийство и да бъда край тях. За да... за да проумея какво точно се случи.

— И успяхте ли?

— А това, че ти стана полицай, помогна ли ти?

— Не съм сигурен, че точно това е причината да стана полицай.

И този път Фабел излъга. И двамата знаеха, че общата им лична съдба е тласнала такъв надарен историк като него да стане следовател, който разследва убийства.

Дорн обаче не възрази.

— Искях да поговоря с теб за убийството, по което работиш — обясни той.

— Убийства — поправи го Фабел. — Беше извършено още едно. По същия начин, както бе убита младата Кастнер.

— Господи, какъв ужас! Предположението ми се потвърждава. Точно заради това исках да те видя.

— Какво имате предвид, професоре? Моля ви, кажете ми.

Дорн извади неотдавнашен брой на „Хамбургер Моргенпост“. Беше отворен на статия за убийството на Кастнер.

— И аз като теб — продължи Дорн — бях принуден да се заинтересувам от начина на мислене на психопатите. Неприятно ми е да го призная, но въпреки присъщата му разрушителност понякога в него има и някаква извратена съзидателност. — Той забучи пръст в статията. — Според мен, Ян, си имаш работа с човек, който, освен че е много опасен, има и съзидателна жилка. Психозата на този човек със

сигурност е подкрепена... с богата информация, вероятно това е най-точното определение.

— В смисъл?

Дорн остави вестника върху бюрото. Вдигна ръка, за да покаже на Фабел да не бърза и да го изчака да изложи тезата си. Фабел познаваше много добре това движение от времето, когато бе ученолюбив прилежен студент.

— Кой сме ние? — попита Дорн. — Какво представляваме? Имам предвид германците.

Фабел се свъси.

— Не разбирам...

— Представата за самобитността на германския народ... до какво се свежда тя?

Фабел сви рамене.

— Не знам — призна си той. — И ми е все едно. Това е въпрос, заради който Германия... а и светът е изживял най-много скръб и разруха.

— Точно така — съгласи се Дорн. — Представата за самобитността на германския народ е мит. Мит, който онзи дребосък, австриецът, дето е рисувал къщички, е превърнал в гръмка небивалица, а Германия е повярвала в нея. Сред най-важните уроци, които съм усвоил като историк, е, че има само настояще. Единствено настоящето има непроменлива, безкомпромисна форма, а миналото е онова, което ние решим да направим от него. Историята се предопределя от нашето настояще, а не обратното. Последните два века не правим друго, освен да измисляме отново и отново своето минало: да придаваме нова форма на самобитността си като народ, каквато всъщност изобщо не притежаваме. Германски народ просто не съществува. Ние сме сбирщина от скандинавци и славяни, келти и италийци, племена, населявали Алпите... миш-маш, обединен от общия език и култура, а не от народностна принадлежност.

— Какво искате да кажете? Какво общо има това с убийствата?

Дорн се усмихна.

— Вярваш ли, че бог Туисто^[13] се е родил на германска земя? И че тримата му синове са родоначалници на трите чисти германски племена?

— Разбира се, че не. Това са чисти небивалици.

— Вярваш ли в бог Вотан^[14]? Или в пантеона на северните богове, оглавявани от съответствието на Вотан — Один?

— Не — отговори Фабел. — Отново митове. Вижте, не разбирам какво общо има това с...

И този път Дорн вдигна ръка, за да го спре.

— Това наистина са митове. Измислици. Но както вече отбеляза и ти, вярата в митовете може да е силна и разрушителна. — Дорн взе бързо вестника и го хвърли през писалището на Фабел. — А той вярва в тях.

— Моля? — Фабел наистина беше объркан. — Кой?

— Твоят убиец. Всеки път, когато убива по този начин, той ни насочва към нещо... — Дорн погледна тавана, но мислите му очевидно бяха другаде. — Връща се едно хилядолетие назад във времето... пресяга се и вади от мрака на миналото нещо, което осмисля настоящето му. Щеше да бъде прекрасно, ако не беше толкова зловещо.

Дорн се отърси от унеса и отново погледна Фабел.

— Нима твърдите, че в тези убийства има някаква митологична или историческа връзка? — попита Фабел.

— Кървавият орел.

Дорн се вторачи в очите на Фабел.

— Кървавият какво...

— Кървавият орел. Подбудите на твоя убиец не са сексуални. Те са религиозни. Той прави жертвоприношения.

— Жертвоприношения ли? Кървавият орел? Извинявайте, господин професоре, но за какво изобщо ми говорите?

— Както знаеш, в тази част на Северна Германия са живели скандинавци. Селището Хам е основано от саксите. По време на нашествията си франките и славяните го превземат и го преименуват на Хамабург. После от Дания идват викингите. Погледни Алтона точно в сърцето на днешен Хамбург — до осемнайсети век това е датски град. В жилите ни тече кръвта на викингите... и на мнозина други, разбира се. Тук хората са се прекланяли пред такива богове като Фрея^[15], Балдър^[16], Тор^[17], Локи^[18]... Один. Тези скандинавски богове съвсем не са свършени. Те са своенравни, сприхави, завистливи, алчни... често се гневят. Не прави изключение и мъдрият Один, бащата на всички богове, северният Зевс. Нашите предци са се стремили да получат най-вече неговото благоволение. — Дорн

замълча. Пресегна се през писалището и взе два тома. — Один иска жертвоприношения. Като всички останали богове. Но колкото по-велик е един бог, толкова по-големи са жертвоприношенията. Така например Адам Бременски разказва в летописа си за нещо, което бихме могли да наречем „празник“ в Убсола, или Упсала, както я знаем днес. Този празник се е означавал всеки девет години и продължава девет дни. Всички — кралят, пълководецът и обикновеният човек, трябвало да изпратят дарове. Всъщност един крал на викингите, приел християнството — Инге Стария, е свален от престола, защото отказал да участва. На всеки от деветте дни на празника се колят по девет от всички живи мъжки същества — домашни животни, птици и хора — и после се бесят с краката надолу в горичката при храма. Изумително. И то само защото числото девет е имало някакво значение в култа към Один. Та мисълта ми е, че Один иска в жертва да се принасят хора. И това жертвоприношение често приема формата на така наречения Кървав орел.

— И по-точно? — попита Фабел, който усети как кръвта му заиграва.

— Това е човек, който е принасян в жертва и според преданието сам стига до обиталището на Один. Човек, на когото са дадени орлови криле.

— И как е принасян в жертва? — любопитства Фабел, макар и вече да знаеше отговора.

Дорн погледна Фабел, без да мига, право в очите.

— Взимали затворник. Или жена, отвлечена при някой от набезите на викингите. Събличали я гола и я завързвали надолу с главата, с ръце, разперени като крилете на орел. После жрецът на Один взимал меч с широко острие и разпарял корема й...

Докато Дорн говореше, Фабел усети как сърцето му се разтуптява.

— Тези жреци били точни като хирурзи. С един удар разпаряли жертвата, без да увредят основните органи и без да я убият. После изтръгвали белите дробове и ги мятали зад раменете — крилете на Кървавия орел. Криле, с които жертвите можели да отлетят при Один.

Фабел продължаваше да седи и да гледа вторачено Дорн. Имаше чувството, че се намира в епицентъра на беззвучен взрив.

— Има ли писмени потвърждения на това?

— Да, има и писмени, и исторически свидетелства. Но доколко писаната история съответства на фактите, зависи от гледната точка на летописеца. От всички нашественици викингите са всявали най-гол ям страх. В летописите от онова време са изобразявани като демони. — Дорн разлисти един от томовете. — А, да, ето. В жертва са принасяни и мъже, и жени. Тук например се разказва за английски принц, когото викингите пленили и държали с надеждата да получат откуп. Откупът не бил платен и принцът бил принесен в жертва на Один като Кървав орел. Има и доста други случаи, за които са се запазили писмени свидетелства. — Той се спря на друга страница. — Ето разказ за епископ на един от шотландските острови.

— И нашият убиец повтаря този ритуал? — попита Фабел с глас, в който още се долавяше неверие.

— О, да. Прочетох във вестника някои от подробностите. Видях, че сте се опитали да бъдете възможно най-сдържани в огласяването на фактите, но на мен ми беше достатъчно, да прочета за изкормването, за да се досетя за останалото.

— Не мога да повярвам. Зловец е.

— За теб може и да е зловец — съгласи се Дорн. — Но за убиеца е благородно. Нещо като кръстоносен поход. Той е убеден, че служи на древните богове. Че висшата нравственост е на негова страна. Че е борец за правата вяра, човек, призван да върне Германия към истинската ѝ религия. — Дорн остави книгата. — Ти, Ян, си имаш работа с възможно най-тъмните сили. Този убиец е истински вярващ. И онова, в което вярва, наистина е апокалиптично в смисъл, непостижим за християнското мислене. Викингите също имат своя Ден на Страшния съд. Рагнарьок. Време, когато Один се обединява с асите^[19] в битката срещу Локи и ваните^[20]. Време на огън, кръв и лед, когато погиват и земята, и небесата, и всички живи същества. Този „Кървав орел“ вярва във всичко това. Смята, че е призван да види как небесата се продънват, а океаните се пълнят с кръв.

Фабел продължаваше да седи, да стиска безжизнено вестника в ръцете си и да гледа невидящо заглавието на първата страница. Мислите му препускаха като обезумели.

— Откъде сте толкова сигурен за този човек? Работим със съдебен психолог, според когото...

— Прав си, аз не съм психолог — каза Дорн с глас, в който се долавяше нещо, близко до гнева. — Но през последните двайсет години посветих много време на опитите да разбера как мислят манияци като този. Да проумея какво кара един човек да започне да преследва други хора, да ги изтезава и да ги убива...

Дорн замълча. В очите му се четеше искрена болка.

Фабел продължи да седи като вцепенен. Когато накрая си възвърна дар словото, заговори по-скоро на себе си, отколкото на професора.

— Направо не мога да повярвам. Този тип живее някъде тук със зловещите си фантазии и е убеден, че има призвание, което трябва да изпълни. Така излиза, ако това, което ми разказвате, е вярно.

— Това, което ти разказвам, е част от историческия летопис. Не е важно дали наистина се е случило точно това, което е описано, и дали летописците не са преувеличили, за да изкарат викингите по-черни и от дявола. Важното е, че този летопис съществува. И твоят убиец вярва в него.

— И ако се смята за призван — продължи Фабел, — той няма да спре и ще продължи да убива. Докато не го спрем ние.

Кой знае защо, на Фабел не му се искаше да се обажда от паркинга за посетители пред затвора „Фирланде“. Вместо това отиде с колата при дигата Хаусдайх в Нойенгаме. Слезе от автомобила и се изкачи по стръмния насип. Оттам видя концентрационния лагер „Нойенгаме“ със симетрично разположените постройки и бараки. Тук бяха държали главно жени и ги бяха карали да строят временни жилища за жителите на Хамбург, които по време на бомбардировките бяха останали без покрив. Когато Фабел беше на десет години, баща му го доведе тук и той научи нов израз: *Vernichtung durch Arbeit*: изстребление чрез труд. Концлагеристките бяха карани да работят, докато умрат от изтощение.

Фабел седна на тревата и загледа как празното слънце си играе със сенките на облаците по плоската равнина отвъд концлагера. Видя в далечината сградата на музея, пред която, доколкото си спомняше, имаше паметник с изображение на умиращ концлагерист: изпостеляло тяло с преплетени крайници, сгърчено върху плочника.

Фабел се взря в мястото, където жени бяха измирили в името на някаква налудничава представа за самобитността на германския народ, и се замисли над онова, което му беше разказал Дорн: че има човек с извратено схващане за историята, етнологията и вярата, който оправдава с него най-ниските си инстинкти и налудничавата си кръвожадност.

Фабел поизчака, за да събере мислите си, преди да се обади в службата. Опита се да открие Махмут, но пак се свърза само с гласовата му поща. Изруга тихо и затвори клетъчния телефон. Тази работа не му харесваше. Ама никак. Фабел все пак се надяваше, че Махмут е проявил здрав разум и се е отказал, след като е научил за покушението срещу Улугбей. Обхванал коленете си с ръце, поседя още няколко минути и продължи да гледа как слънцето и сянката танцуват по равнината, после се свърза по телефона с Вернер и му изложи предположението на Дорн.

— Ще се прибера след час. Ще се съберем на съвещание в заседателната зала. Повикай и Паул и Ана. Научили ли са нещо за Клугман?

— Не, нищо.

— Така си и знаех. Свържи се, ако обичаш, и с Ван Хайден и виж дали е свободен, за да дойде на съвещанието. Със сигурност ще му хареса.

[1] Английският комисар (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Букв. „синът на Свен“. — Б.пр. ↑

[3] Основен закон (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Институт по съдебна медицина (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Букв. „Я виж!“ (нем.). — Б.пр. ↑

[6] Задник (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Драги (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Уважаема госпожо (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Кметство (нем.). — Б.пр. ↑

[10] Наздраве (нем.). — Б.пр. ↑

[11] Наздраве (англ.). — Б.пр. ↑

[12] Ръкоделие от различни парчета плат. — Б.ред. ↑

[13] Двуполово същество, според древногерманската митология земноводно божество, чийто син е първият човек — Ман. — Б.пр. ↑

[14] Върховен бог, който съответства на Меркурий. Носител на магическа сила, олицетворява духовната власт и мъдрост. — Б.пр. ↑

[15] Букв. „госпожа“ (древноисландски), в древноскандинавската митология богиня на плодородието, на любовта и красотата, жена на Один. — Б.пр. ↑

[16] В древноскандинавската митология млад бог, любим син на Один и Фриг, който страда и олицетворява култовата жертва. Неговата смърт предвещава гибелта на боговете и на целия свят. — Б.пр. ↑

[17] Букв. „гръмовержец“ (древногермански), в германоскандинавската митология бог на гръмотевиците, бурите и плодородието. — Б.пр. ↑

[18] В древноскандинавската митология бог, който често е враждебно настроен към другите богове, присмива им се и се държи коварно и злобно. — Б.пр. ↑

[19] В древноскандинавската митология основна група богове, оглавявани от Один, който се смята за баща на повечето от тях, понякога думата означава и всички богове като цяло. — Б.пр. ↑

[20] В древноскандинавската митология група богове на плодородието. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ

ПЕТЪК, 13 ЮНИ — ВТОРНИК, 17 ЮНИ

Петък, 13 юни, 1:50 ч. след полунощ

Санкт Паули, Хамбург

Басът тътнеше неуморно. Светлините се стрелкаха по четиристотинте лъскави от потта тела, които се гънеха като едно същество и следваха такта на музиката. Жената се вкопчи в мъжа, сякаш двамата се носеха напосоки из този човешки океан. Той прокара език по устните ѝ и я опипа. Тя откъсна устни от неговите и ги долепи до ухото му, за да му извика нещо, то обаче бе удавено от оглушителната музика. Мъжът се усмихна и кимна въодушевено два-три пъти към изхода. Без да пуска ръцете ѝ, се дръпна от нея и все така усмихнат, я поведе през навалищата към вратата. Божичко, беше красив. И секси. Тениската му беше мокра от потта и очертаваше добре оформените мускули. Беше висок и слаб, косата му бе тъмна и пригладена с гел, очите му бяха невероятно зелени. Жената го желаше неудържимо.

Щом усети въздуха навън, тя изпита чувството, че е скочила от трамплин в басейн. Двамата изхвърчаха от заведението, все така прегърнати, а мъжът от охраната на входа дори не ги погледна. Улицата беше тиха, ако не се брои приглушеният тътен откъм клуба, и за миг жената спря — хапчето „Екстази“, което беше взела, вече ней действаше, хладният въздух я поободри и изведнъж тя се притесни. В края на краищата дори не знаеше как се казва този мъж. Той усети съпротивата в тялото ѝ и се доближи до нея. Озари я с красива усмивка, при което свършените му зъби проблеснаха като порцелан на уличните лампи.

— Ей, сладур, какво има?

Тя чуваше за пръв път ясно гласа му. В него се долавяше съвсем слаб акцент.

— Жадна съм. На „Екстази“ съм. Не искам да се обезводня.

— Тогава хайде у нас, да се поохладиш. Имам в колата минерална вода. Спрял съм зад ъгъла. Ела.

Хвана я здраво за ръката.

Автомобилът му беше лъскаво, ново, сребристо порше и след като се облегнаха на него, двамата отново се прегърнаха. Жената се дръпна.

— Наистина съм жадна... дали да не се върнем в клуба...

Мъжът изключи алармата, наведе се вътре в автомобила и извади две половинлитрови бутилки минерална вода „Евиан“. Отвъртя капачката на едната и я подаде на жената, после пийна от втората. Тя взе бутилката и загълта жадно.

— Солена е — рече му.

Мъжът прокара език по врата ѝ, от презрамката върху рамото ѝ до месестата част на ухото.

— И ти си солена.

Жената внезапно усети, че ѝ се вие свят, и се отпусна върху автомобила. Мъжът я хвана бързо под мишниците.

— Не се притеснявай — рече ѝ, за да я успокои. — Я поседни малко.

Поведе я към отворената врата на поршето. Тя погледна улицата в едната посока, после в другата, и се взря в очите на мъжа. Те се бяха преобразили: все така изумително зелени, но вече изцъклени и със студен блясък.

Но жената не се уплаши.

Петък, 13 юни, 11:50 ч. преди обяд

„Алстераркаден“, Хамбург

Фабел беше излязъл от управлението веднага след заседанието. Бяха обсъдили случая: за една седмица никакъв напредък. Клугман още беше на свобода и като бивш полицаи знаеше как да не го заловят. Всички следи, свързани с последното убийство, водеха в задънена улица и в полицията още не бяха установили самоличността на убитата. Дори зеленоокият славянин на Фабел сякаш се беше изпарил безследно от местопрестъплението. Бяха много далеч и от залавянето на убиеца, ако не се брои това, че Дорн беше посочил името и произхода на ритуала, с който беше свързано жестокото престъпление.

Фабел се притесняваше много и за Махмут, когото все още не беше намерил. Махмут се славеше с това, че е трудно откриваем, но той трябваше да знае, че Фабел ще се притесни до смърт, ако не отговори на обаждането му.

Фабел не беше единственият полицаи в Хамбург, който не бележеше никакъв напредък. Почти всички, свързани с правоохранителните органи в града, бяха изнервени — така и не бе избухнала гангстерска война. Никой не беше тръгнал да отмъщава за убийството на Улугбей. На пръв поглед бандите бяха престанали да си оспорват територии и това само по себе си беше доста странно. Полицейското управление още гъмжеше от хора от ФРС и от Седми отдел, но зареденото с адреналин напрежение бе отстъпило място на отчаяната готовност.

Случаят беше започнал да изсмуква светлината от живота на Фабел. Не се случваше за пръв път и Фабел знаеше, че ще го изживява отново и отново. Все едно си проправяше път през непроходима джунгла: изсичаше гъстия храсталак долу, колкото да установи, че отново го е затиснал като стена отзад, и Фабел не може да се върне на светло, в живота си и в света, населен от любимите му хора. Единственият начин бе да продължи напред и да проправя пътека към светлината.

Беше се обадил по телефона на дъщеря си Габи. Тя смяташе да прекара с него края на седмицата, но той ѝ обясни, че му се налага да работи. Беше му неприятно да се лиши от това скъпоценно време с Габи, но тя, както обикновено, беше проявила разбиране. Бившата му жена Ренате не бе откликнала толкова състрадателно и в гласа ѝ по телефона се долавяше кисело примирение.

Вместо да отиде с колата, Фабел предпочете да спре такси, което да го откара при колоната край Алстер. Грееше слънце и нямаше вятър, което беше необичайно за Хамбург. Бе приятно топло. Както винаги, под колоните беше пълно с хора, излезли на пазар, и Фабел си запроправя път през множеството целеустремено, но без да бърза. Беше тръгнал към книжарница „Йенсен“, държеше я един негов приятел от университета, Ото Йенсен.

Фабел харесваше книжарницата. Ото не се беше поскъпил да вложи пари във възможно най-стилното минималистично обзавеждане: изчистени прави лавици и маси от буково дърво и ярко осветление, за

каквото по всяка вероятност беше настояла жена му Елзе, далеч по-организирана от Ото и с по-изострен вкус към красивото. От друга страна, Ото беше подвижен фокус на хаоса: висока метър и деветдесет върлина с недодялани крайници, с които сякаш постоянно преобръщаше нещо или събаряше водопади от книги и вестници, сипещи се от ръцете му. Върху всяка повърхност бяха струпани томове, по пода или щанда имаше камари от списания. Но многообразието от заглавия беше изумително, а безредието превръщаше всяко посещение тук в чудно пътешествие на откритията. По някакъв странен начин бъркотията бе най-чистият език на библиофила. Езикът, на който говореше и Фабел.

Той влезе и видя, че Ото седи зад щанда. Беше сложил върху коленете си книги, беше се облакът на тях и се беше подпрял на дланите си. Това беше поза, която Фабел свързваше с приятеля си още от годините в университета: поза, в която Ото сякаш се затваряше в клетката на крайниците си, в някакъв пашкул, който да го предпазва от външния свят и чрез който да се отдаде изцяло на света, съществуващ между кориците на книгата, която четеше.

Фабел отиде при щанда и се облакът на една от купчините книги. Трябваше да минат няколко секунди, докато Ото усети, че пред него стои някой.

— Извинявайте... какво обичате... — Въпросът беше последван от широка усмивка. — Бре, бре, бре... кой е дошъл при нас, човекът, охраняващ закона...

Фабел се усмихна.

— Здравей, Ото, здравей, стари приятелю!

— Здравсти, Ян. Как си?

— Криво-ляво. А ти?

— Хич и не питай. Книжарницата ми е пълна с хора, които разглеждат, докато открият нещо, което им харесва, а после си отиват вкъщи и го намират втора ръка по интернет. А наемът за помещението е астрономичен. Защото се намира в моден квартал, така поне твърди Елзе.

— Как е тя? — попита Фабел. — Още ли не е проумяла, че изобщо не я заслужаваш?

— А, повтаря ми го непрекъснато. Както личи, трябва да съм й признателен до гроб, че се е смилила над мен — усмихна се, както

винаги добродушно, Ото.

— Права е. Получи ли книгите, които поръчах?

— О, да. — Ото се скри зад щанда и затършува. След малко се чу как на пода падат книги. — Чакай малко... — провикна се книжарят.

Фабел се усмихна. Добрият стар Ото: не се променяше.

Той се появи театрално и стовари цял куп книги върху щанда.

— Готово! — Дръпна талона за поръчки, прихванат с жълто ластиче към томовете. — Все английски писатели... и всичките в оригинал на английски. — Ото погледна Фабел. — Малко леко четиво, а? Ох, забравих, че си заклет англофил... майка ти беше англичанка, нали?

— Шотландка... — поправи го Фабел.

— А, това обяснява всичко! — плесна се театрално по челото книжарят.

— Какво да обяснява?

— Защо никога не черпиш ти!

Фабел прихна.

— Не черпя не защото съм половин шотландец, а защото съм фриз. Но при всички положения е твой ред да черпиш. Последния път платих аз.

— Такъв блестящ ум, а паметта слаба — рече замислен Ото. — А, между другото, искам да ти подаря нещо. — Отново бърникане под щанда. Книжарят добави към купчината и един справочник. — Някой от университета го поръча, а не дойде да си го прибере. Речник на английските фамилни имена. Запитах се кой ли сухар ще ме отърве от него... и се сетих за теб.

— Благодаря ти, Ото. Какво ти дължа?

— Нали ти казах, подарък! Радвай му се.

Фабел му благодари още веднъж.

— Намира ли ти се нещо за древноскандинавската религия?

— Разбира се. Може и да не ти се вярва, но има голямо търсене.

— Виж ти! — възкликна учуден Фабел.

— Да, моля ти се. Главно сред единистите.

— Единистите ли? Кои са тези? Хората, изповядващи тази религия ли? — Фабел усети как настръхва.

— Да. Струват ми се безобидни. И може би малко тъжни.

— За пръв път чувам — призна си Фабел. — И какво, тук наминават много от тях, така ли?

— А, не, двама-трима са. Особняци. Макар че един-два пъти е идвал един, който изобщо не изглежда странно и не прилича на хипар.

Фабел настръхна още повече.

— Кога за последно се отби?

Ото се засмя.

— Полицията ли ме разпитва?

— Много те моля, Ото, може би е важно.

Книжарят видя, че лицето на приятеля му е угрижено.

— Май преди около месец. Може да е идвал и след това, но да го е обслужвал друг.

— Какво купи?

Ото свъси съсредоточено огромното си чело. Фабел знаеше, че колкото и неподреден да изглежда приятелят му, умът му е като свръхмощен компютър, пълен със заглавия на книги и имена на писатели и издатели. От съсредоточаването не остана и следа, обработката на данните беше приключила.

— Ще ти покажа. Имам още една бройка от книгата.

Фабел отиде заедно с Ото при лавиците с окултна литература и с книги „Ню Ейдж“. Книжарят свали един дебел том и го подаде на приятеля си. Беше озаглавен „Руните. Обреди и ритуали на викингите“. Очевидно книгата не съдържаше научен труд и беше предназначена за широкия читател. Фабел отвори на показалеца и го прегледа набързо. Имаше и статия за Кървавия орел. Той хвърли един поглед на текста и видя, че на ритуала е посветена страница и половина.

— Ото, трябва ми името на този клиент. Или поне описанието му.

— Лесна работа. Май нямам адреса му, той никога не е поръчвал книги. Ще погледна обаче дали имам данните от кредитната му карта. Но както ти казах вече, името му се помни лесно. Той говореше чист немски със съвсем слаб акцент, ала името му е английско или американско: Джон Максудейн.

Петък, 13 юни, 3:45 ч. следобед

Ротербаум, Хамбург

Ако не заради друго, Фабел предупреди от любезност за намеренията си Колски от Седми отдел към управление „Борба с организираната престъпност“. Усети, че Колски не е доволен, но тъй като отделът му не бе особено отзивчив в предоставянето на информация, Фабел реши, че е в правото си да разшири обхвата на разследването.

Видя, че стои пред къща за три милиона евро. Тук живееше Мехмет Йелмъз. Сградата беше триетажна и се намираше в Ротербаум, само на десетина минути пеш от апартамента на Фабел. Фасадата в стил „Ар Нуово“ наистина се открояваше с изтънчеността си на улицата, от двете страни, на която имаше дървета. Освен тази къща в редицата имаше още четири сгради, всичките строени със замах, внушителни като присъствие и различни като стил: „Баухаус“ съжителстваше с „Ар Деко“ и неоготическия стил.

Фабел очакваше да му отвори някой едър мустакат турчин. Вместо това се появи красива млада икономка с къса, но гъста златисторуса коса, която го попита учтиво какво обича, а после го заведе през антрето от полиран камък в просторния кръгъл хол. Това беше центърът на къщата: помещението беше с височината на трите етажа и бе увенчано с купол, в средата на който имаше стъклопис, хвърлящ по пода многоцветни ярки петна. Някъде от другия край на къщата се чу как някой се упражнява да свири на пиано, ечна и детски смях.

Върху огромната кръгла маса от орехово дърво в средата на хола имаше две купчинки книги с кожени подвързии. Фабел тъкмо беше взел една от тях — второ издание на „Страданията на младия Вертер“ на Гьоте, когато в помещението влезе висок и снажен, гладко обръснат мъж към петдесетте. Кестенявата му коса бе започнала да побелява по слепоочията.

— Чухме се по телефона, господин главен криминален комисар. Споменахте, че искате да поговорим — каза Мехмет Йелмъз без следа от турски акцент.

Фабел забеляза, че още държи в ръката си томчето на Гьоте.

— О, извинявайте... — Той остави книгата. — В чудесно състояние е. Колекционер ли сте?

— Всъщност да — потвърди Йелмъз. — Немските романтици, Sturm und Drang^[1], такива неща. Когато мога — когато ми е по джоба, предпочитам да купувам първи издания.

Фабел едва се сдържа да не се усмихне: в тази обстановка му беше трудно да си представи, че Йелмъз се затруднява да плати за каквото и да било. Турчинът се доближи до масата и взе друг, по-малък том с виненочервена подвързия.

— Теодор Щорм, „Ездачът на белия кон“... първо издание и последната ми придобивка.

Той подаде книгата на Фабел. Виненочервената кожа беше мека и поддаде. Сякаш излъчваше топлина. И усещането за отминалото време. Фабел изпита чувството, че върховете на пръстите му допират отпечатъците от всички други пръсти, докосвали книгата през последния век.

— Красива е — възхити се той искрено. Върна тома. — Извинявайте, че ви безпокоя у дома, господин Йелмъз, и ви благодаря, че се съгласихте да се видим толкова, бързо. Просто реших, че няма да е така официално... Бих искал да ви задам няколко въпроса, свързани със случай, по който работя.

— Да, споменахте ми по телефона. Сигурен ли сте, че не трябва да се направи по установения ред? И по-точно в присъствието на адвокатата ми?

— Това, разбира се, ще решите вие, господин Йелмъз. Искам обаче да бъде ясно, че разговарям с вас не като със заподозрян, а като с човек, който може би е в състояние да предостави ценни сведения. Но преди да продължим, господин Йелмъз, моите съболезнования за братовчед ви.

Йелмъз отиде при масичката и двата кожени фотьойла до стената.

— Заповядайте, седнете, господин Фабел.

Русата икономка донесе кафеник. Напълни две чаши с кафе и излезе.

— Благодаря ви, господин Фабел. Не се случва често полицаи от Хамбург да се държи с мен толкова... любезно. Тъжно е, но Ерсин открай време беше... как да се изразя... невъздържан. Но както и да е. Задайте си въпросите, а аз ще се опитам да ви помогна. За какъв случай става дума? Споменахте по телефона, че искате да разговаряте

с мен за Ханс Клугман, нали така? Вече говорих за него с колегите ви господин Бухолц и господин Колски. Обясних им, че нямам, никаква представа къде е Клугман.

Чак сега Фабел разбра защо Колски е бил подразнен, че той смята да ходи при Йелмъз. Защо обаче и те издирваха Клугман?

— Да. Но аз не работя по този случай. Разследвам убийството на млада проститутка, която е живяла в апартамент, нает от Клугман. Знаем само, че са я наричали „Моник“.

Йелмъз отпи от кафето, без да сваля очи от Фабел. Не реагира по никакъв начин на името. Погледът му не трепна.

— За вас ли работеше тази Моник? — попита Фабел. — Дори косвено, чрез Клугман.

— Не, господин Фабел, не е работила за мен.

— Вижте какво, господин Йелмъз, не ме вълнува вашият бизнес и с какво се занимавате. Просто се опитвам да заловя сериен убиец, докато не е извършил поредното убийство. Това, което ми казвате тук, няма да влезе в никакъв протокол. Не сме на разпит.

— Признателен съм ви, господин Фабел, и ви повтарям: това момиче не е работило за мен пряко или косвено. Може да се занимавам с всичко, но не и с долнопробни проститутки...

— Дали Клугман не ѝ е бил сводник по своя инициатива?

— Възможно е. Наистина няма откъде да знам. Клугман не е от моите хора, каквото и да твърдят колегите ви от Седми отдел в управление „Борба с организираната престъпност“.

— Няма как да не признаете, че човек с неговия трудов стаж би бил твърде полезен на организацията ви.

— Дотук бяхме откровени един с друг, господин главен комисар. В същия дух ще ви заявя най-чистосърдечно: както вече отбелязахте, не сме на разпит. Клугман е човек от периферията. Прав сте, с неговата трудова биография може да бъде много полезен, но никой от нашата страна на барикадата не му се е доверявал напълно. Всички си имат едно наум за човек, работил в полицията. — Йелмъз отпи от кафето. — Братовчед ми Ерсин ползваше понякога услугите на Клугман, но толкова.

— В такъв случай от какво живее той?

— Моята организация не е единствената в града, господин Фабел. Освен това Клугман се водеше на редовен щат, беше

заместник-управител на един от клубовете ни, стриптийз бар „Рай“. Всичко там си е съвсем законно. — Йелмъз се подсмихна и пак отпи от кафето. — Е, почти всичко.

— Според нас в жилището на момичето е имало скрита камера. Тя липсва заедно със записите. Казахте, че не се занимавате с долнопробни проститутки. Е, лично аз не бих причислил момичето, към тази категория. То е било от скъпите проститутки. А изнудвачество? С това занимавате ли се?

Йелмъз трепна.

— Става малко досадно, господин Фабел. Вече ви обясних, че изобщо не съм знаел за съществуването на момичето, още по-малко за взаимоотношенията му с Кругман. — Турчинът замълча, облегна се и се поотпусна. — Вижте какво, нека ви обясня нещо. Почти половината си живот съм прекарал в Германия. Когато дойдох тук, бързо установих, че за турци гастарбайтери са отворени само някои врати. За мен се отвори само вратата на братовчед ми Ерсин. Двайсет години работих за организацията му. Последните десет от тях правих всичко възможно да узаконя онова, което беше под мое ръководство. Сега, след смъртта на братовчед ми, всичко премина в мои ръце и аз го узаконявам.

— Но бъдете откровен, вие и досега държите голяма част от наркобизнеса в Хамбург...

— Нали не очаквате изповеди — усмихна се студено Йелмъз; — Знаем, че Бухолц ме смята за турския Ал Капоне, и доброволно си признавам, че съм нарушавал и продължавам да нарушавам закона, но съм престъпник по-скоро случайно, отколкото умишлено. Може и да не ви се вярва, но съм човек с висока нравственост. За мен обаче законът далеч не се покрива с правдата и справедливостта. Понякога си мисля, че ако има нещо, което да дразни особено много главен комисар Бухолц, това е, че аз, турчинът и според него негодникът, съм в състояние да направя с един замах онова, което той се опитва да постигне от години: да заличи престъпната организация на Улугбей. Признавам, Ерсин не се свенеше и да изнудва, особено ако това му носеше пари и му даваше достъп до влиянието на жертвата. Аз обаче не го правя.

Най-неочаквано Йелмъз стана, прекоси помещението и отиде при богато украсената мраморна камина. Взе една снимка в сребърна

рамка и я донесе на Фабел. Беше на усмихнато момче, около четиринайсетгодишно. Детската мекота вече се бе позаличила от лицето, за да отстъпи място на същата волева брадичка, както при Йелмъз.

— Това синът ви ли е?

— Да. Йохан. Немско име за немско бъдеще. Знае съвсем малко турски, при това го говори със силен немски акцент. Неговото бъдеще е тук, в Германия, господин Фабел. Правя всичко възможно, когато синът ми поеме от мен семейния бизнес, той да е съвсем чист. Законен бизнес. Германски бизнес.

Фабел му върна снимката.

— Вярвам ви, господин Йелмъз. Но междувременно вие продължавате да пласирате дрога на деца и да воювате по улиците с украинците.

Лицето на турчина стана сурово.

— Няма никаква война с украинците. Всичко това е минало.

— А аз си мислех, че те са основните заподозрени за убийството на братовчед ви.

По лицето на Йелмъз се мерна нещо като усмивка, той обаче не свали черните си очи от Фабел.

— Да ви кажа ли какво мисля за вас, господин Фабел?

Фабел се постъписа, но сви рамене.

— Защо не! Слушам ви.

— Вие сте полицаи, според мен честен и почтен. Очевидно сте умен мъж, но гледате на работата си опростенчески. Всъщност го наричате не работа, а свой дълг. Смятате се за призван да защитавате невинните и да залавяте онези, които могат да им навредят. Хора като мен. Или психопати и други болни хора, за които не съществува добро и зло. За вас законът е всичко. Той е ваш щит, щитът, с който браните останалите.

— И греша ли някъде?

— Както казах, възприемате нещата опростено. Страдате от нравствен далтонизъм. За вас силите на закона са сили на доброто, а хора като мен са злото. Някои от колегите ви обаче забелязват и отънъците. Понякога всъщност именно те са отънъците.

— Нима намеквате, че в смъртта на Улугбей са замесени и полицаи?

— Казвам само, господин Фабел, че стават неща, които човек като вас не може да проумее. И моите уважения към вас, но ви препоръчвам да стоите настрана. — Йелмъз се изправи. — Съжалявам, но не мога да ви помогна в разследването.

Фабел остави чашата на старинната масичка отстриани.

— Господин Йелмъз, там някъде се спотайва чудовище. Този човек буквално изтръгва белите дробове на жените. Нуждая се от помощ, за да го спря. Ако можете да ми кажете нещо...

— Да лъжа полицията, е умение, което бях принуден да усвоя през годините. В този случай обаче ви уверявам, че ви казвам истината. Наистина не познавам момичето и не знам какви са били отношенията му с Клугман. — Йелмъз замълча, сякаш премисляше нещо. — Знаете ли какво, ще накарам някои от моите хора да поразпитат. Те вероятно имат достъп до източници, които отказват да говорят пред полицията. Освен това ние можем да бъдем и по-... по-прями в подхода. Обещавам да ви съобща, ако науча нещо.

Йелмъз изпрати сам Фабел до входната врата. Преди да си тръгне, той се обърна към турчина.

— Едно не разбирам. Щом имате такова голямо желание да узаконите бизнеса си, защо не прекратите всякаква незаконна дейност, вместо да я прикривате с красиви имена?

Йелмъз се засмя.

— Попитайте, който и да е бизнес консултант: диверсификацията се финансира и се гради при силен основен бизнес. Веднага след като оборотът от законните сделки — най-вече в строителството и в областта на недвижимите имоти, — се изравни с оборота от основната дейност, ще разполагам със сигурността, необходима, за да узаконя целия си бизнес. — Той излезе заедно с Фабел на улицата, обърна се и погледна нагоре към къщата си. — Харесва ли ви моят дом, господин Фабел?

— Да. Наистина е възхитителен.

— Строен е през двайсетте години на XX век. Архитектът, който го е проектирал, е правил и много други сгради в Ротербаум. Германски архитект, най-прочутият и един от най-преуспелите в Германия. Богат, уважаван и преуспял. — Йелмъз се извърна към Фабел. — Освен това е бил евреин. Умрял е в концентрационен лагер „Дахау“. Както вече ви обясних, господин Фабел, правя разлика между

закон и нравственост и има граници, в които се придържам към представата за самобитността на германците. Надявам се синът ми да има добро бъдеще, но знам, че винаги ще бъде чужденец. Затова и досега има „алтернативен“ елемент в бизнеса ми. Довиждане, господин Фабел. И успех в разследването.

Фабел се обади от автомобила си в отдел „Убийства“. Беше възложил на Мария да издири Джон Максудейн — името беше твърде особено, сигурно щяха да го открият лесно в Хамбург и Мария вероятно щеше да се справи по-бързо, отколкото Ото, който трябваше да търси из отчетите. Фабел се свърза с Вернер, който му обясни, че вече разполагат с адреса на Джон Максудейн в Харвестехуде, но че засега не са научили нищо друго за него.

— Имам още нещо странно за теб, шефе — продължи Вернер. — Обади ми се някой си главен комисар Зюлберг от Куксхафен. Помоли да се свържеш незабавно с него. Имал два случая на ритуално изнасилване. Смятал, че може би има някаква връзка с нашия сериен убиец. А, да, отново те търси и онази журналистка, Анжелика Блум.

— Добре, връщам се веднага.

Фабел сгъна клетъчния телефон и го пъхна в джоба си. Докато потегляше, забеляза в страничното огледало красиво момиче. Качваше се на автомобил, спрял малко по-надолу на улицата. Беше с гъста руса лъскава коса и излъчваше жизненост и младост. Фабел така и не успя да се сети къде го е виждал.

Гласът от другия край на линията беше плътен и сърдечен, с едва доловим Plattdeutsch^[2] акцент, сред който Фабел беше израсъл. Още в началото на разговора той си даде сметка, че зад познатите провинциални тонове се крие остър ум.

— И вие смятате, че може би има връзка между тези случаи и убийствата, които разследвам. Въз основа на какво, главен комисар Зюлберг? — попита Фабел.

— Не е изключено да греша и това да са само предположения. Но те не са съвсем лишени от основания. Тук, в държавната болница, лежат две млади жени, едната е на лечение, другата е в моргата.

— Убита ли е?

— Не... най-малкото не пряко. Но за мен това си е предумишлено убийство. И на мъртвото момиче, и на момичето, което лежи в болницата, е даван хипно-халюциноген, без те да подозират.

— Някакъв вид наркотик ли?

— Поне така показват изследванията. И двете момичета са били с вързани китки и глезени и са били изнасилени по време на някакъв ритуал. Прочетох в полицейския бюлетин подробностите за вашите две убийства и открих някои прилики. Снощи втората жертва е била при братовчедка си в Хамбург. В един нощен клуб в Санкт Паули се е запознала с някакъв тип и смята, че той ѝ е дал упойващо вещество, сложено в бутилка с минерална вода. Така че първоначално местопрестъплението се е намирало във вашия район.

Фабел се усмихна. Провинциалното ченге си разбираше от работата.

— Защо смятате, че във всичко това присъства някакъв ритуал?

— Както знаете, тези упойващи вещества причиняват тежка загуба на паметта, но въпреки амнезията жертвата си спомня смътно, че е била завързана за нещо като жертвеник. Твърди и че е видяла нещо като истукан.

— Благодаря ви, че се обадихте, господин Зюлберг. Според мен наистина си заслужава да проверим. С мен по случая работи и криминалист психиатър, доктор Екхарт. Нали нямате нищо против да доведе и нея?

Зюлберг каза, че не възразява, и двамата си уговориха среща за следващия ден.

Петък, 13 юни, 7:30 ч. вечерта

Харвестехуде, Хамбург

Фабел беше на мнение, че в разпита на заподозрените и свидетелите има повратни моменти: част от секундата, когато хората се държат естествено и непринудено и дори най-добре заучената измислица не им помага. Такъв момент е, когато полицията отиде без предизвестие при някого. Официалните контакти с полицията са изключение в живота на обикновения гражданин и когато на вратата позвъни полицай, този обикновен човек реагира по строго определен

начин. Най-разпространена е тревогата: най-често се смята, че полицаят носи лоши новини, главно за смъртта на близък човек. При всички положения полицаят на входната врата се разглежда като знак за неприятности, за престъпление или злополука и хората обикновено го посрещат с широко отворени очи и нещо средно между безпокойство и сприхавост.

А Джон Максуйн дори не трепна. Когато Фабел и Вернер му показаха овалните си полицейски значки, той само се усмихна нехайно, дръпна се встрани и ги покани да влязат.

За втори път този ден Фабел се озова в дом, който беше далеч над възможностите му. Жилището на Максуйн беше огромно, със скъпо обзавеждане. Вкусът беше безупречен. Самият Максуйн беше висок и тъмнокос мъж към трийсетте, облечен спортно, но скъпо. Имаше мускулестия мъжкарски вид на киноактьор. Фабел забеляза, че най-изумителното в него са очите, светлоизумрудени, почти като очите на славянина, когото беше видял онази нощ пред блока на убитото момиче. Чертите на лицето обаче бяха съвсем различни.

Максуйн ги заведе в огромния хол с лъснат до блясък буков паркет. По няколко стъпала се слизаше на по-ниско равнище, където домакинът се отпусна изискано на едно от двете огромни канапета, после махна с ръка към другото.

— Какво обичате, господа?

Немският му беше безупречен, почти без никакъв акцент. Фабел се усмихна и отговори на английски:

— Доколкото разбирам, не сте германец. Англичанин ли сте? Или може би американец?

Максуйн изглеждаше изненадан.

— Всъщност съм шотландец... английският ви е изключителен, господин...

— Фабел. Главен криминален комисар Фабел. Всъщност и моята майка е шотландка. Учил съм известно време в Англия.

— Изумително. — Максуйн впери зелени очи в него, сякаш търсеше нещо. — С какво мога да ви бъда полезен, господин Фабел?

— Разследваме един случай... убийство, извършено като ритуал. Според нас този ритуал вероятно е свързан с древноскандинавската митология, с единизма или... с ас...

Фабел не успя да си спомни думата, която му беше казал Ото. Максуйейн му се притече на помощ.

— Асатру. Означава „вяра в асите“. Или, ако искате да бъдете съвсем точен, Fom Siar, което ще рече „древният път“.

— Благодаря ви, точно така, асатру. Разбрахме, че в известен смисъл сте експерт в тази област, и се запитахме дали няма да ни помогнете и да ни разкажете за тези обреди.

Доста дълго Максуйейн не свали зелен поглед от Фабел, после отговори:

— Господин Фабел, аз съм консултант по информационни технологии, а не първосвещеник единист.

— Но се интересувате от въпроса, нали?

— Аз се интересувам от много неща. Сред тях е и окултизмът. Но не членувам в никаква група на единисти. Не е ли по-разумно да потърсите информация от някой по-подготвен източник, например от преподавателите във факултета по история на средновековието?

— И това ще направим. Но междувременно търсим съдействие навсякъде, където можем да го намерим.

Вернер се прокашля силно и изкуствено. Фабел го разбра: досега разговорът се водеше само на английски.

— Извинявайте — продължи той на немски, — но нека говорим на немски, за да ни разбира и главен комисар Майер.

— Нямам нищо против. Значи разследвате убийство.

— Да. Жертвите са убити по начин, който много прилича на ритуала „Кървавия орел“.

Фабел не свалише очи от лицето на Максуйейн. Единственото, което се изписа върху него, беше любопитство.

— Какво прави, изтръгва белите дробове или изрязва върху гърба им изображение на орел?

— Не знаех, че има две разновидности.

Максуйейн стана и отиде при голямата библиотека от пода до тавана, изработена от същото брястово дърво, само че не полирано, и разделяща на две огромното помещение. Взе две книги: първата беше томът, който Фабел беше видял в книжарницата на Ото. Максуйейн или се владееше безупречно, или нямаше какво да крие.

Той разлисти втория том и накрая намери каквото търсеше.

— Всъщност съвсем не е изключено ритуалът изобщо да не е бил изпълняван в никоя от разновидностите си.

— Така ли?

— Според някои историци всички предания за Кървавия орел са измислица, разпространявана от пострадалите от нашествията на викингите. В летописите са посочени примери, но те са доста противоречиви... В някои се твърди, че жертвата била изкормвана, в други пък се казва, че орелът бил изрязан от плътта по гърба ѝ. И това, че в летописите се разказва за такъв ритуал, съвсем не означава, че наистина го е имало.

— А асатру? Едва ли има много последователи.

Максуейн го озари със свършената си усмивка.

— Тук грешите, господин Фабел. Напоследък единизмът, или асатру, е много разпространен. Особено в Щатите. Официално се смята за неоезичество. Сега е изчистен от много подробности, Хитлер обаче е заимствал в нацизма доста от митовете и символите му. Ако трябва да съм откровен, единизмът присъства осезаемо и в направлението „Ню Ейдж“, наред с будизма, шаманизма на индианците, уика и така нататък.

— Знаете ли дали в Хамбург има хора, изповядващи тази религия?

Максуейн си потърка брадичката.

— Тях ли подозирате за тези убийства? Те са по-скоро безобидни и се прекланят главно пред Балдър. — Младежът забеляза, че Фабел не го е разбрал. — Балдър е нещо като Христос в пантеона на асите. Добро божество на викингите. Но да отговоря на въпроса ви: да, има такава общност. Наричат се Храм на асатру. Поне доколкото съм чувал, се събират в изоставен склад в Билщет.

— Благодаря ви за съдействието, господин Максуейн — каза Фабел на английски и стана от канапето.

Докато слизаха с асансьора в жилищния блок на Максуейн, той гледаше невиждащо вратата.

— Има нещо гнило в този тип. Дори и да няма нищо общо с убийствата, изобщо не се изненада, че на гости са му дошли хора от полицейското управление в Хамбург.

— Понякога имам чувството, че половината население на града има нещо за криене — отбеляза Вернер.

— Ще поставим Максуйн под денонощно наблюдение. И искам да го проверите много добре.

— Имаме ли основания да заделим хора, които да го следят денонощно? Все пак единственото, на което се осланяш, е някакво предчувствие... Макар че съм съгласен. Владееше се прекалено добре.

— Организирай го, Вернер. А аз ще уредя формалностите с Ван Хайден.

Петък, 13 юни, 11:00 ч. вечерта

Хамбург-Билцет, Хамбург

Празният плувен басейн беше осветен от яркия диск на луната, която блестеше през големия прозорец на покрива, единствения, който заради недостъпността си не беше счупен от хулиганите. Лъчът на електрическото фенерче се плъзна по напуканите плочки на басейна и по стените. Плувният басейн не се използват от години. Веселият стенопис с изобразени на него яркосини делфини и деца с поясчета почти не се виждаше под пластовете прах и графити. Всички прозорци в дъното бяха счупени, а самият басейн, който не беше пълен отдавна, беше затлачен с боклуци и мръсотии. Навсякъде се виждаха употребявани спринцовки. Някой дори се беше облекчил в ъгъла.

— Навремето това беше приличен работнически квартал — каза мъжът, който стоеше в другия край на басейна и гледаше през счупените прозорци. Той насочи фенерчето към двойната врата, от която беше оцеляло само едното крило. — Провери дали има някой...

По-младият мъж отиде при вратата и освети с фенерчето помещението, което някога бе служило за съблекалня.

— Празно е.

По-възрастният мъж продължи със спомените:

— Излизах с едно момиче, което живееше само на пресечка оттук. Дори съм я водил на този басейн.

Докато разказваше, сякаш възстановяваше миналото и се опитваше да види нещата такива, каквито са били, а не каквито бяха сега. Погледна към по-младия мъж — той вече беше опрял пистолета до покривата с груба торба глава на човек, който беше коленичил до

басейна с ръце, вързани на гърба. По-възрастният мъж си пое дълбоко въздух. Когато заговори, в гласа му нямаше гняв, нямаше злоба, нямаше вълнение:

— Убий го!

Писькът на коленичилия: „Не!“, беше удавен в пукота на автоматичния пистолет със заглушител. Човекът залитна и падна в басейна.

— Приличен квартал... — повтори по-възрастният мъж, докато вървеше към вратата.

Събота, 14 юни, 11:00 ч. преди обяд

Куксхафен

Минаха близо два часа, докато пристигнат в Куксхафен, но пътуването беше приятно: денят беше ясен и топъл, а и по време на пътя Фабел успя да поговори със Сузана, която се беше възползвала от възможността да смени пейзажа. Той уточни и подробностите около вечерята, на която я беше поканил. Вече се държаха по-спокойно и между тях имаше някаква неизречена близост.

По пътя Фабел спря само веднъж — на отбивката за почивка при Аусендайх, за която Зюлберг му беше разказал по телефона. Мястото беше отделено от пътя от гъста гора, която спираше и вездесъщият брулещ вятър. Именно от тази гора мъртвото момиче беше изскочило пред камиона. Фабел плъзна поглед по паркинга. Неговото беемве беше единственият автомобил и той си каза, че нощем мястото сигурно е още по-самотно. Второто момиче беше зарязано на същия път, но на двайсетина километра отук по посока на Хамбург.

Седеметажната сграда на държавната болница в Куксхафен се намираше в зелен квадрат от залесени площи и дървета край Алтенвалдерското шосе. Заведоха Фабел и Сузана в светла чакалня с големи прозорци, гледащи към безупречно поддържани цветни лехи и малка квадратна морава. След десетина минути вратата се отвори и при тях влезе нисък, размъкнат на вид полицаи. Цялото му лице сякаш грееше от лъчезарната сърдечна усмивка.

— Главен комисар Фабел? Доктор Екхарт? Аз съм главен комисар Зюлберг.

Той се ръкува с тях и се извини, че доктор Щерн бил зает и щял да дойде след двайсетина минути, после предложи да отидат направо при момичето и да го разпитат.

Михаела Палмер беше висока, с дълги крайници. От доклада, предоставен му от Зюлберг, Фабел знаеше, че момичето е на двайсет и три години. Беше с пясъчноруса коса, която изглеждаше с естествен цвят. Михаела щеше да бъде красива, ако не беше въздългият ѝ нос, който нарушаваше инак съвършеното равновесие на чертите ѝ. Беше със златист тен, който, доколкото Фабел можеше да прецени, не беше от северногерманското слънце или от някакви пътешествия в по-топли страни — поне ако се съди от сведенията, които беше получил за нея. Това беше тен от солариум, който ѝ придаваше прекалено здрав вид и изпъкваше заради парчето бяла марля, залепено на челото ѝ. Само под сините очи неестественият загар не успяваше да прикрие тъмните сенки, останали след онова, което се беше случило на Михаела през последните четирийсет и осем часа. Стаята ѝ беше на третия етаж в държавната болница и Фабел волю-неволю си помисли каква щастливка е тя, че не се е озовала в сутерена. Там беше моргата.

Фабел махна с ръка към леглото и я погледна така, сякаш искаше разрешение. Михаела кимна и се отмести малко. Белият ѝ хавлиен халат се поразтвори и отдолу се видя бронзовото ѝ гладко бедро. Тя го скри с бързо движение. Очите ѝ шареха, държеше се като подгонена лисица, която всеки момент ще хукне да бяга. Фабел се усмихна, за да я поуспокои, доколкото може.

— Аз съм главен криминален полицаи в полицейското управление на Хамбург — представи се той, като пропусна преднамерено да уточни, че е от отдел „Убийства“ — страхуваше се Михаела да не рухне. Трябваше да разпита свидетелката предпазливо, в противен случай тя щеше просто да се взриви. — А това е доктор Екхарт. Психолог е и разбира от вида наркотици, с които са те упоили. Бих искал да ти задам няколко въпроса. Нали нямаш нищо против?

Михаела поклати глава.

— Какво ви интересува? Не помня много. Точно там е работата... — Тя сбърчи чело. — Всъщност не помня почти нищо. И то не само отвличането, не помня доста неща и от предишните дни. —

Момичето се взря изпитателно във Фабел и долната му устна потрепери. — Защо се получава така? Защо не помня какво се е случило, преди да ме дрогират?

Фабел се обърна към Сузане.

— Видът наркотик, който са ти дали, уврежда мозъчния център на паметта — обясни тя. — Ще установиш, че има и някои неща от времето, преди да те упоят, които сякаш са се заличили от спомените ти. Те ще изникват в съзнанието ти, поне отчасти. Но онова, което не помниш от времето, след като са те упоили... то няма да се възстанови. А това може би е добре. — Сузане се приближи. — Виж какво, Михаела, длъжна съм да те предупредя, че за съжаление понякога ще си спомняш много ярко някои подробности от отвличането, които не са се заличили от паметта ти.

Михаела изхлипа тихо.

— Не искам да си спомням нищо. — Тя се вгледа право в очите на Фабел. — Много ви моля, не ме карайте да си спомням.

— Никой не те кара да си спомняш, Михаела — отвърна Сузане, като вдигна от челото ѝ кичура руса коса, сякаш успокояваше дете, събудило се от кошмар. — Каквото не помниш, не помниш. Но онова, което помниш, може да ни помогне да заловим този изверг.

— Не беше само един. — Момичето сведе очи и започна да си играе с хавлиения халат. — Бяха няколко. В началото мислех, че е само един, защото лицето беше едно и също. Но телата бяха различни.

— Извинявай, Михаела, но нещо не разбирам — рече Фабел. — Какво искаш да кажеш, как така мъжете са имали едно и също лице и различни тела?

— Ами така. Съжалявам, знам, че звучи глупаво, но помня, че единият беше дебел и по-стар, а другият — млад и тънък. Но всички бяха с едно и също ужасно лице.

„Мамка му“, помисли Фабел. Колкото и да му беше мъчно за момичето, напразно бяха били толкова път: нямаше да научат нищо полезно.

— Можеш ли да опишеш лицето, което си видяла? Лицето, което, както твърдиш, са имали всички те?

Михаела потрепери.

— Беше ужасно. Безизразно. Не го виждах много ясно, но съм сигурна, че беше с брада... и само с едно око.

— Моля?

Михаела поклати глава, сякаш за да се отърси от нещо.

— Да. Само едно око. Другото око сякаш беше празна дупка...
черна и...

Тя се разхлипа.

— Не се притеснявай, Михаела — каза Фабел. — Успокой се.

Сузана прегърна през раменете разтрепераното момиче. Известно време седяха и мълчаха, докато Михаела дойде на себе си.

— Колко бяха според теб? — попита накрая Фабел.

— Не знам. Помня само откъслечни неща. Според мен трима. Най-малко трима...

Фабел я хвана за ръката. Тя я дръпна, сякаш я бяха ужилили. После се вторачи в дланта му.

— Имаше още нещо. Единият имаше белег върху ръката. Лявата. Всъщност по-скоро два белега, един до друг. Образуваха нещо като ядец.

— Сигурна ли си? — попита Фабел.

Михаела се засмя горчиво.

— Това е едно от малкото неща, които помня ясно. — Тя отново вдигна умолително поглед. — Няма никаква логика. Защо ще помня точно това?

— Не знам, Михаела. — Фабел се усмихна възможно най-успокоително. — Но може да ни бъде от полза. От голяма полза. — Той извади бележник и го сложи на леглото, после остави върху него и химикалка. — Можеш ли да нарисуваш белега?

Момичето взе химикалката и бележника, сбърчи чело, после прокара решително и бързо две черти. Наистина имаха формата на ядец, но с леко изкривяване в двата края.

— Ето — отсече Михаела.

— Благодаря — каза Фабел и стана. — Съжалявам за случилото се, Михаела. Обещавам ти, че ще направим всичко по силите си да открием извършителя.

Момичето кимна, без да вдига очи. После сякаш бе оборено от нещо. Очите му отново зашариха, а челото му се сбърчи от усилието и съсредоточаването.

— Чакайте... има още нещо... бях в един клуб... Не... не... помня как се казваше. Там имаше един мъж. Даде ми вода... солена на

вкус...

— Знаем, Михаела, вече си казала на господин Зюлберг. Можеш ли да опишеш мъжа? Имаше ли нещо по-особено в него?

— Очите... очите му бяха зелени. Студени и ярки. И зелени...

Преди да си тръгнат, Фабел и Сузана се отбиха в кабинета на доктор Щерн. Високият лекар се беше надвесил над писалището, отрупано с папки, диаграми и жълти листчета, които бяха подредени на пластове като откъснати от вятъра листа. Фабел се замисли за своята подреденост — в кабинета, в дома, в живота му всичко си имаше място. Ако вещите се натрупаха, той се чувстваше длъжен да ги подреди, иначе даваше засечка. Смяташе го за слабост, за нещо, което вдигаше зидове около иначе интуитивната му природа. И което му пречеше.

Щерн се изправи и волево му красиво лице грейна в широка лъчезарна усмивка.

— Главен комисар Фабел! Доктор Екхарт!

Фабел протегна ръка.

— Приятно ми е, доктор Щерн! Благодаря ви, че ни отделихте от времето си.

— За мен е удоволствие. — Щерн се пресегна към безредието по бюрото си и извади една папка. — Направих ви копие от доклада, който предоставих на местната полиция.

Щерн кимна по посока на Зюлберг, който беше влязъл в кабинета.

— Признателен съм ви. — Фабел взе доклада, но не започна да го преглежда веднага. — Правилно ли е предположението ми, че момичето е било упоено с рохипнол?

— Да, било е упоено. Да, с рохипнол. Но не само с него. Както съм подчертал и в доклада, в кръвта на пациентката има съвсем незначителни количества рохипнол. Той се разгражда бавно... след поглъщането обикновено се задържа в кръвта доста часове.

— Възможно ли е дозата да е била достатъчна, за да замае момичето, но и не много силна и затова да няма следи в кръвта?

Този път му отговори Сузана.

— Не. Дори и да не бъде открит в кръвта, през следващите седемдесет и два часа може да бъде намерен в урината. — Тя се извърна към Щерн. — Предполагам, че сте направили изследване на урината, нали?

Той кимна.

— Проверихме урината за аминофлунизезапам седем. Съвсем малки количества в утайката. Както изтъкна и доктор Екхарт, ако през последните три дни Михаела е била упоявана с рохипнол, щяхме да открием значителни количества от препаратата.

— Но момичето е било упоено, нали? — попита Фабел.

— Повече от сигурно е. Михаела има слаби изгаряния от химикал — наистина съвсем слаби, по-скоро нещо като кожно възпаление по устата и гърлото. А когато я попитах какво помни от това състояние на замаяност, тя ми отговори, че не е изпитвала никакъв страх.

— Ами да — намеси се отново Сузана. — Някакъв коктейл от опиати, сред които е имало и гама-хидроксипутират, нали?

— Не е изключено... — сви рамене Щерн. — Но гама-хидроксипутиратът се разгражда много бързо и не оставя следи, по които да докажем наличието му...

— Гама какво?

Разговорът се водеше прекалено бързо и Фабел не разбираше за какво точно става въпрос.

— Извинявайте — рече Щерн и направи движение, сякаш искаше прошка. — Гама-хидроксипутират, или ГХБ. Познат е още като гук и цонкед.

И този път по-нататък с обясненията продължи Сузана.

— Много коварен препарат, потиска централната нервна система. Причинява същото, както рохипнола, но може да бъде много по-опасен. Колкото и да не ти се вярва, доскоро се продаваше в магазините за здравословно хранене, като добавка за хора, които се занимават с бодибилдинг. В медицината се прилага рядко, затова се произвежда предимно в нелегални лаборатории.

— А там няма контрол — допълни Щерн — и в състава се срещат невероятни отклонения. Химикалите, употребявани за синтеза и стабилизирането му, са силно отровни.

— И според вас именно тези отровни химикали са причинили изгарянията в устата, така ли? — попита Сузана.

— Да... освен това ГХБ може да има доста коварно странично действие. Дори малки дози причиняват гадене, повръщане, бълнуване, халюцинации, пристъпи и разбира се, загуба на съзнание. Понякога човек се отърсва от всякакви; страхове, както е било при Михаела. Ако са й дали флунитразепам или клоназепам, примесен с гама-хидроксибутират, тя е била изложена на опасността да получи обща амнезия, да диша трудно и дори да изпадне в кома. Пак е извадила късмет, че сега не е на командно дишане. Както каза и доктор Екхарт, ГХБ е изключително коварен препарат. Който й го е дал, го е смесил с други опиати, които взаимно засилват действието си. Те може би не са се опитвали да убият жертвите си, но със сигурност не ги е вълнувало особено дали ще оживеят.

— И ГХБ се произвежда незаконно колкото да се дава на момичетата и те после да бъдат изнасилвани? — попита Фабел.

— Не. Всъщност наркотикът е много разпространен по клубовете и дискотеките. Често го взимат хора, които искат да засилят въздействието на „Екстази“ и кокаина. Сигурен съм, че колегите ви от отдел „Борба с наркотиците“ го познават добре от хамбургските заведения.

— А как се взима? И той ли като рохипнола е без вкус?

— Почти. Разреден с вода, има възсолен вкус. Всъщност едно от имената му е солена вода. Освен това може лесно да се даде с някаква спиртна напитка, която ускорява въздействието му, или стрит на прах и сложен в храната.

— Михаела току-що ни каза, че е била в един клуб и някакъв тип й е дал вода, която й се е сторила солена.

— Това вероятно е било ГХБ.

Фабел извърна очи към доклада на Щерн.

— А изнасилването? Открихте ли някакви веществени доказателства?

— Единственото, което можем да кажем, е, че пациентката е била изнасилвана вагинално в продължение на два до четири часа... вероятно от няколко мъже. Няма следи от содомия. Или насилствен орален секс. И за съжаление няма и семенна течност, която да изследваме за ДНК. Той... или те явно са били с презервативи.

Момичето не е било бито или насилвано по друг начин. Единствените други наранявания са ожулванията по глезените и китките. — Лекарят кимна към доклада в ръцете на Фабел. — Снимките са вътре.

Фабел отвори папката. На фотографиите се виждаха следите по китките и глезените на Михаела. И тя като убитите беше държана с разперени ръце и разкрячени крака. Но за разлика от тях беше жива. Имаше още една снимка — на женско чело с руса коса, вдигната нагоре, за да се види бледата, но все пак ясна червена следа.

— Това какво е?

Щерн се усмихна.

— Това, господин комисар, е улика, която изнасилвачът или изнасилвачите едва ли са смятали, че ще забележите. Михаела има много чувствителна кожа, страда от екзема. Това е една от причините за тена ѝ — лечение с ултравиолетови лъчи. — „Е, дотук бяхме с теориите за солариумите“, помисли си Фабел. — И така — продължи Щерн, — който я е изнасилвал, е нарисувал някакъв знак върху челото ѝ. Опитали са се да го изтрият, но чувствителната кожа на Михаела е реагирала на боята или каквото там са използвали. Стори ми се много важно, затова го включих в обичайните при изнасилване снимки, макар че не е кой знае какво нараняване.

— Страшно съм ви признателен, докторе — каза Фабел. — Като доказателство знакът може да се окаже от огромно значение.

— Прилича ми на Х — отбеляза Щерн. — Имате ли представа какво означава?

Фабел се взря в знака и се свъси.

— Всъщност имам... според мен това е някакъв рунически символ.

Щерн сви неразбиращо рамене. Сузана отиде при Фабел, който наклони снимката към нея.

— Руни на викингите?

Фабел кимна и пъкна фотографията обратно в папката.

Събота, 14 юни, 3:50 ч. следобед

Йовергъоне, Хамбург

Преди да слезе от автомобила, Сузана се наведе, целуна Фабел и го помилва по бузата.

— Уговорката за довечера остава ли?

Фабел се усмихна.

— Естествено.

— Ще се срещнем там в осем.

Докато Сузане се качваше по стълбището пред входа на жилищния блок, Фабел я изпрати с поглед, възхитен от извивките на тялото ѝ. При вратата тя се обърна и му махна, той ѝ отговори. След като Сузане влезе във входа, той почака малко, извади клетъчния телефон и се обади на Вернер у тях. Когато той вдигна, на Фабел му се стори, че чува някъде в далечината деца. Най-голямата дъщеря на подчинения му Надя вече го беше направила на два пъти дядо. Фабел се извини, че го притеснява в събота.

— Няма проблем. Какво има, Ян?

Той му разказа за разпита на Михаела Палмер. Включи и описанието, което тя бе направила на очите на мъжа от клуба. Нарочно не наблегна на тази подробност: искаше да види дали и Вернер ще реагира по същия начин като него. Когато подчиненият му замълча, Фабел се досети, че и той вероятно си мисли за същото.

— Нашият приятел от снощи ли? Господин Англосаксонца със страхотното самообладание?

— Възможно е. Дали да не го посетим отново?

— Внимавай, Ян — предупреди го Вернер, — само това оставаше — да го подплашим. Максуйн е под денонощно наблюдение. Сгафи ли някъде, ще го пипнем. Но това, че си купува книги и е със зелени очи, едва ли е повод да го посещаваме отново. И преди нямахме основания да ходим при него. Ако той отиде при адвоката си и се оплаче, че нарушаваме гражданските му права, едва ли някой ще признае за доказателства онова, което можем да кажем срещу него.

— Прав си, Вернер — съгласи се Фабел. — Но ти звъни на всички от екипа... и прати на Ван Хайден съобщение по електронната поща... Рано сутринта в понеделник искам да обсъдим още веднъж случая.

— Да звъня ли и на доктор Екхарт?

— За нея не се притеснявай, Вернер, аз ще имам грижата.

Вернер се засмя в другия край на линията.

— Не се и съмнявам, шефе. Никак.

Фабел се избърсна, взе душ и облече тъмносиня английска памучна риза и светлосив костюм с едноредно закопчаване. До срещата със Сузане имаше един час, затова прегледа още веднъж папката, която беше донесъл от Куксхафен. Смяташе се за всякакъв, но не и за закостенял и правеше всичко възможно да е в крак с времето, понякога обаче недоумяваше какво му става на този свят. Изнасилванията не бяха, разбира се, нещо ново, но сега се бяха навъдили младежи, които редовно упойваха жените с наркотици, увреждащи трайно мозъчната дейност, само за да спят с тях. Тази мисъл озадачаваше Фабел и го изпълваше със страх за бъдещето. Този тип обаче беше нещо различно. Беше част от някаква група. И деянията на членовете ѝ определено имаха обредно значение и цел. Той смесваше наркотици, за да осигурява жертви за другите и за себе си. Може би дори не за себе си. Фабел извади листа хартия, върху който бе прерисувал белега от фотографията с прогореното чело на Михаела. Дали не му отдаваше прекалено голямо значение? В края на краищата това може би бе някакво произволно съчетание на черти, а не рунически знак. Но се губеше смисълът. Те бяха белязали момичето, бяха го дамгосали с нещо със символично значение. Фабел беше почти сигурен, че това е гебу на викингите — съответствието на буквата „Г“. Знаеше обаче и че руните имат не само фонетично значение и че във всяка е заложена символика, свързваща я със скандинавските богове и предания. Фабел отиде до библиотеката и взе два дебели справочника — единият беше екземплярът от книгата, която Максуйн също беше купил, Ото му беше услужил за малко с него. Прегледа го и накрая откри каквото търсеше. Прочете свъсен статията и си преписа най-важното върху същия лист хартия. Гебу беше руна, свързана с жертвоприношенията и с даровете на боговете. Жертвоприношение. Това беше и седмата руна. Числото седем: Фабел си спомни как Дорн му бе обяснил, че в религията на викингите числата имат строго определено значение. Гебу беше руната, свързвана най-вече с Vlot, или обреда на жертвоприношението.

Дали имаше някаква връзка между тези отвличания двете убийства? Михаела Палмер не само беше белязана с обреден знак, той представляваше и руна, свързвана с жертвоприношенията. Но ако тя и

другото момиче е трябвало да бъдат принесени в жертва, защо са ги пуснали? Защо са хвърлили толкова усилия да заличат всички следи от знака и защо момичетата са били упоени, за да не помнят почти нищо за нападателите си? На първото заседание след убийството в Санкт Паули, Сузана беше изказала предположението, че това може би са сухи тренировки за най-важното събитие, то обаче вече не се вписваше в образа на убиеца, когото Фабел инстинктивно усещаше, че издирва. При всички положения тези нападения не бяха сухи тренировки. Нямахме ескалация: и двете момичета бяха отвлечени вече след убийствата. Фабел остави книгата до себе си на канапето и погледна през прозореца на жилището към Алстер. Провери колко е часът: седем и половина. Трябваше да тръгва — не искаше Сузана да отиде първа и да го чака.

Ако не беше почти маниакалната му подреденост, нямаше да забележи илюстрацията. Стана от канапето, за да върне двата справочника върху лавицата. Точно преди да сложи книгата от магазина на Ото, я разлисти разсеяно, като остави страниците да падат покрай пръстите му. И ето! Цветна илюстрация върху цяла страница на дървено изображение на Один. Тъмното дърво беше издялано грубо, но така, че да се получи изумително лице с брада и с оголените зъби на храбър воин, надал боен вик. Беше ликът на премъдрия Один. Той трябвало да плати, задето е пил от извора на мъдростта, с това, че изгубил едното си око.

Ето защо всички са били с еднакво лице, докато са изнасилвали Михаела, помисли Фабел. Всички са носели маска. Същата маска. Маската на едноокия Один.

Събота, 14 юни, 8:00 ч. вечерта

Пьозелдорф, Хамбург

На Фабел не му се наложи да се обръща, за да разбере, че тя е влязла в заведението. Барманът, който беше с лице към него, погледна разсеяно над рамото му и застина, както бършеше една чаша. Фабел чу и как разговорът на двамата мъже отдясно заглъхва и те се дръпнаха, за да й направят път. Усети присъствието й, когато се наведе до него към барплота й го лъхна едва доловимото чувствено ухание на парфюма й. Той се усмихна и без да извърща глава, поздрави:

— Добър вечер, доктор Екхарт.

— Добър вечер, главен криминален комисар.

Фабел се извърна. Сузана беше облечена в черна рокля без ръкави с проста кройка, а гарвановочерната ѝ коса беше прихваната на ниска опашка. Фабел все пак се окопоти и си пое въздух.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза той.

— Аз също.

Той поръча нещо за пиене и отидоха на една от масите при прозореца. Милхщрасе гъмжеше от хора, излезли на разходка или седнали в кафенетата на открито, за да се порадват на залеза.

— Твърдо съм решен тази вечер да не говорим по работа — подхвана Фабел, — но в десет сутринта в понеделник свободна ли си, защото смятам да свикам заседание, на което да обсъдим случая.

— Няма проблем — отговори Сузана. — Този случай наистина те е погълнал, нали?

Фабел се усмихна едва-едва.

— Всички случаи ме поглъщат. Но да, този е по-особен. В него има прекалено много неща, които не се вписват, и прекалено много неща, които се вписват твърде добре.

Фабел изложи набързо предположението си за маските на Один.

— Не знам, Ян — каза Сузана, като въртеше между пръстите си столчето на чашата с виното, — продължавам да мисля, че убиецът е един. И че нямаш доводи за предположението си за някакви скрити подбуди. Според мен това е психопат единак, който си изкарва яда, като подбира произволно жени и ги убива.

— Това, докторе, не прозвуча никак професионално.

Сузана се засмя.

— Понякога самата аз не се чувствам никаква професионалистка. И аз съм най-обикновен човек и от време на време не мога да се съдържа и реагирам емоционално на целия този ужас. Вероятно и ти понякога се чувстваш така.

Фабел се засмя.

— Всъщност почти през цялото време. Но щом гледаш така на нещата, защо изобщо си се хванала на тази работа?

— А ти защо си се хванал на своята?

— Защо съм полицаи ли? Защото някой трябва да върши и това. Някой вероятно трябва да застане между обикновения мъж, жена, дете

и онези, които искат да ги наранят. — Фабел внезапно млъкна — беше усетил, че повтаря почти дословно онова, което Йелмъз бе казал за него. — При всички положения — продължи той — ти си лекарка... можеш да помагаш на хората по стотици други начини. Защо си избрала този?

— Вероятно случайно. След като завърших обща медицина, записах като специализация психиатрия. После психология. След това криминалистика и съдебна психология. Още преди да се усетя, получих подготовката, необходима единствено за тази работа.

Фабел грейна в усмивка.

— Е, радвам се, че е станало така. Иначе нямаше да се озовеш случайно на пътя ми. Но стига сме говорили за работа...

Той повика сервитьора.

Събота, 14 юни, 8:50 ч. вечерта

Уленхорст, Хамбург

Анжелика Блум разчисти широката ниска масичка и сложи на нея голяма подробна карта на Средна и Източна Европа. Отгоре нареди снимките, изрезките от вестници, подробностите за фирмите и листчета, върху които беше написала имена: Клименко, Кастнер, Шрайбер, Фон Берг, Айтел (младши), Айтел (старши). В средата на картата сложи последното име. Всички останали бяха написани с черно, а това бе с главни букви и с червен флумастер: Витренко.

Всичко беше тук. Но връзките, които образуваха спойката в нейната теория, бяха прекалено тънки и нямаше да издържат пред съда. Единственото, което Анжелика Блум можеше да направи, беше да опише всичко и да го предостави на хора, които разполагаха с големи възможности от нея, за да проведат разследване. Защо ли този проклет полицай не ѝ се обаждаше? Анжелика знаеше, че Фабел разследва убийството на Урсула, и онова, което тя можеше да му съобщи, щеше да хвърли повече светлина върху случая. Журналистката беше прочела и за второто убийство: момичето, чиято снимка бяха поместили във вестниците с надеждата да установят самоличността му. Анжелика не познаваше жената и не виждаше как тя е свързана с Урсула и с другите елементи в разследването ѝ. Второто убийство може би беше извършено от човек, повторил стила на първия

убиец, но не беше изключено и да има някаква връзка, която журналистката нямаше сили да установи.

Тя се подпря с лакти върху коленете си и стиснала чашата с кафе между дланите си, огледа снимките и листчетата. Приличаха на машинни части, които чакат да бъдат сглобени, но Анжелика не знаеше как работи тази машина и какво всъщност е предназначението ѝ. Ако всичките части се съединяха, щеше да се получи, разбира се, страхотна история: градски съветник от Хамбург, кабинетът на кмета, неонацисти, водеща медийна групировка и точно в епицентъра на всичко това безлик украинец, командир от специалните части с такава неутолима жестокост, че другите дори не смееха да изрекат името му: Васил Витренко.

Анжелика отпи от кафето и за миг се опита да откъсне мислите си от пъзела. Понякога се налагаше човек да извърне поглед, а после да се съсредоточи отново, за да види онова, което през цялото време е било пред очите му. На вратата се позвъни и жената подскочи. Въздъхна, сложи кафето върху разтворената карта и отиде на домофона.

— Кой е?

— Госпожа Блюм ли е? Аз съм главен криминален комисар Фабел от полицейското управление на Хамбург. Опитвали сте се да се свържете с мен. Мога ли да се кача?

Анжелика погледна халата за баня и пантофите, с които беше, и изруга тихо. Въздъхна и каза:

— Разбира се, господин Фабел. Заповядайте, елате.

Натисна бутона, за да отвори входната врата долу, и след броени мигове чу как стъпките на посетителя кълъчат по стълбището. Отвори вратата на апартамента, но без да маха веригата. Мъжът на стълбищната площадка показва овалната полицейска значка, Анжелика се усмихна и вдигна веригата.

— Извинете ме, господин Фабел. Не очаквах посещение.

Тя се дръпна встрани, за да го пусне да влезе.

*Събота, 14 юни, 11:30 ч. вечерта
Пьозелдорф, Хамбург*

Лунната светлина, която проникваше през огромните прозорци, очертаваше геометрични фигури по пода и стените в спалнята на Фабел и на нея извивките и гънките по тялото на Сузана изпъкнаха още повече, когато тя се надвеси над него. Сянката ѝ върху стената се задвижи бавно и спокойно, после ускори ритъма си, когато двамата започнаха да се любят все по-страстно.

Сетне продължиха да лежат заедно: Сузана по гръб, а Фабел на една страна, подпрял с ръка главата си, за да вижда по-добре открития в лунната светлина профил на своята любовница. Повдигна се на лакът и я погледна. Вдигна нежно кичура коса, паднал върху челото ѝ.

— При мен ли ще спиш?

Сузана простена лениво.

— Тук ми е много хубаво, не ми се става и облича. — Извърна се към него и му се усмихна закачливо. — Но не съм чак толкова уморена, че да спя.

Фабел понечи да отговори, но иззвъня телефонът. Той се усмихна примирено на Сузана и рече:

— Запомни какво искаше да кажеш. Връщам се веднага.

Стана и отиде гол при телефонния апарат. Обаждаше се Карл Цимер, дежурният в отдел „Убийства“.

— Извинявайте, че ви безпокоя, господине — подхвана той, — но се получи нещо, за което трябва да знаете.

— Какво?

— Още едно съобщение по електронната поща от Сина на Свен.

До полицейското управление на Хамбург
Отдел „Убийства“

От: СИНА НА СВЕН
До: ГЛАВЕН КРИМИНАЛЕН КОМИСАР ЯН
ФАБЕЛ
Относно: ДУМИТЕ

14 юни 2003 г., 23:00 ч.

КАКТО ВЕРОЯТНО СТЕ СЕ ДОСЕТИЛИ, АЗ СЪМ НЕМНОГОСЛОВЕН ЧОВЕК. НО МОЯТА ЖЕРТВА БЕШЕ МНОГОСЛОВНА ЖЕНА.

НЕНАВИЖДАМ ЖЕНИ, КОИТО НЕ ИЗПЪЛНЯВАТ СВОЕТО ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ, А ПРЕДПОЧИТАТ СЕБИЧНО ДА ПРАВЯТ КАРИЕРА, ЗАГЪРБВАЙКИ ПОВЕЛЯТА НА МАЙКАТА ПРИРОДА ДА РАЖДАТ ДЕЦА. ТАЗИ ЖЕНА БЕШЕ ОТ НАЙ-ПРЕЗРЕНИТЕ. СМЯТАШЕ ЗА СВОЕ ПРИЗВАНИЕ ДА СЕ ОПЪЛЧВА СРЕЩУ ОНЕЗИ, ЗА ЧИЕТО БЛАГОРОДСТВО НЕ МОЖЕШЕ И ДА МЕЧТАЕ: ВОЙНИ, ВДИГНАЛИ СЕ НА БИТКА СРЕЩУ АНАРХИЯТА И ХАОСА.

ТОЗИ ПЪТ ДОБАВИХ ОЩЕ НЕЩО. ЖЕНАТА СМЯТАШЕ, ЧЕ Я УБИВАТЕ ВИЕ, ГОСПОДИН ФАБЕЛ. ИМЕННО ВАС УМОЛЯВАШЕ ДА ПОЩАДИТЕ ЖИВОТА Й. ИМЕННО ВАШЕТО ИМЕ СЕ ЗАПЕЧАТА В СЪЗНАНИЕТО Й, ДОКАТО ИЗДЪХВАШЕ.

ЖЕНАТА РАЗПЕРИ КРИЛЕ.

СИНЪТ НА СВЕН.

*Неделя, 15 юни, 1:30 ч. след полунощ
полицейското управление на Хамбург*

— Извинявайте, че ви повиках в такъв нечовешки час — започна Фабел, изражението му обаче беше много угрижено и от това се виждаше, че го казва само от любезност. Всички около масата бяха с подпухнали лица, но никой не недоволстваше, че са го вдигнали посред нощ от сън: всички съзнаваха колко е важно, че по електронната поща се е получило поредното съобщение. — В това ново писмо има някои добавки, които, меко казано, са доста неприятни.

Вернер, Мария, Ана и Паул кимнаха мрачно. Сузане също седеше в стаята и останалите се бяха спогледали съзаклятнически, когато тя беше дошла заедно с Фабел.

— И какво ни казва това ново електронно съобщение? — попита Фабел и подкани с ръка всичките си подчинени да отговорят.

Първа се обади Мария.

— Колкото и да е неприятно, съобщението потвърждава, че този човек се представя за полицай. В случая за теб.

— Аз не съм униформен. Значи нашият човек не носи униформа.

— Очевидно се е сдобил отнякъде с полицейска значка или карта... или и с двете — предположи Вернер.

— А жертвата му? — попита Фабел и това му напомни думите в електронното съобщение: че жената е издъхнала, смятайки, че я е убил той. Тази мисъл го прониза като с нож в гърдите и Фабел усети как му се повдига. — Описва я като „многословна жена“...

— Дали не се занимава с политика? — каза Мария. — Или може би е актриса... писателка, журналистка?

— Възможно е — съгласи се Сузана, — не забравяйте обаче, че той е психопат с изопачена представа за света. Може би просто смята, че жената е приказвала прекалено много.

— А какво да кажем за това, че, както се е изразил той, жената се е опълчила срещу войните? Явно е имала достъп до широка аудитория — намеси се и Паул Линдеман.

— А какво мислите за самото електронно съобщение? — продължи с въпросите Фабел. — Предполагам, че и идентификационният номер на компютъра в интернет е фалшив.

— От техническия отдел го проверяват — поясни Мария. — Вдигнах шефа от сън. Сега ми е сърдит.

Вернер най-неочаквано се изправи, лицето му беше помръкнало от гняв и отчаяние. Отиде до обсидиановата плоскост на прозореца, която отразяваше помещението.

— Единственото, което можем да направим, е да чакаме, докато открият трупа. Този не оставя никакви следи, за които да се заловим.

— Прав си, Вернер — съгласи се Фабел. Погледна си часовника. — Мисля да се опитаме да поспим. Ще се съберем отново тук в десет сутринта.

Всички станаха уморено от столовете, но точно тогава телефонът в заседателната зала иззвъня. Най-близо до него беше Ана Волф, която вдигна. Умората в миг изчезна от лицето ѝ. Тя махна със свободната си ръка, за да покаже на останалите да не се разотиват.

— Обадиха се от техническия отдел — обясни младата жена. — От интернет доставчика сме получили истински номер на компютъра. Регистриран е на името на Анжелика Блум. Имаме и адреса ѝ в Уленхорст.

— Господи! — възкликна Фабел. — Това е журналистката, която се опитваше да се свърже с мен.

— Журналистка ли? — учуди се Мария.

— Да — потвърди шефът ѝ, — многословна жена.

Неделя, 15 юни, 2:15 ч. след полунощ

Уленхорст, Хамбург

Жилищната сграда отговаряше на всички изисквания за хамбургски шик. Беше строена през двайсетте години на ХХ век и както личеше, наскоро беше ремонтирана основно. Фабел, който поназнайваше някои неща за модернистичната архитектура, бе готов да се обзаложи, че сградата е дело на Шнайдер или поне на някого от неговата школа. По нея нямаше остри ръбове: там, където се срещаха, белосаните стени образуваха меки извивки, а не ъгли, а прозорците бяха високи и широки. Уленхорст никога не беше имал славата на Ротербаум, но пак се смяташе за моден квартал на заможни хора.

Точно пред вратата от стъкло и месинг на ярко осветения мраморен вход бяха спрели два полицейски автомобила, пратени, както предположи Фабел, от участъка в Уленхорст. На самия вход на пост стоеше униформен полицай, втори слушаше някакъв висок мъж, прехвърлил шейсетте, който му обясняваше нещо разгорещено. Фабел спря зад полицейските автомобили и докато тримата с Мария и Вернер слизаха, се появи и колата на Паул и Ана. Фабел отиде при униформения полицай, който слушаше търпеливо по-възрастния мъж. От еполетите му разбра, че е полицейски комисар. Показа му служебната си значка и полицаят кимна. По-високият възрастен мъж, който имаше неугледния вид и зачервените очи на човек, вдигнат от дълбок сън, понечи да каже нещо. Фабел го прекъсна, като се обърна направо към полицаия:

— Още никой ли не се е опитал да влезе вътре?

— Не, господине. Реших, че е най-добре да ви изчакаме. Сложил съм двама души пред жилището на госпожа Блум, отвътре не се чува

нищо.

Фабел погледна към цивилния.

— Това е домоуправителят — отговори полицаят на неизречения му въпрос.

Той се обърна към мъжа и протегна ръка.

— Дайте ми резервния ключ от апартамента на госпожа Блюм.

Домоуправителят имаше надменния полублагороднически вид на английски лакей.

— И дума да не става. Това е частна собственост и наемателите имат правото да...

И този път Фабел го прекъсна.

— Разбрах. — Той се извърна към Вернер. — Донеси от багажника лоста, ще разбием вратата.

— Ама как така ще разбивате... — подвижна домоуправителят. — Трябва да имате заповед...

Фабел дори не го погледна.

— Не ни трябва заповед. Разследваме убийство и имаме основание да смятаме, че наемателката е в опасност. — Той кимна рязко към автомобила. — Вернер... лоста!

Домоуправителят, който беше на ръба на припадъка, смотолеви ядосано:

— Не... не... Ще донеса ключовете.

Вратите на асансьора се плъзнаха и се отвориха на стълбищната площадка на третия етаж, просторно безупречно пространство, ярко осветено от вградените в тавана лампи, които хвърляха локвички светлина върху снежнобелия мрамор. Фабел махна с ръка, за да покаже на домоуправителя да води. Завиха зад меката чупка в коридора и се озоваха пред двама полицаи, застанали от двете страни на входната врата на апартамента. Фабел сложи ръка върху рамото на домоуправителя, за да го спре, и тръгна напред, като показа на Вернер и Мария да дойдат с него. Махна на Ана и Паул да застанат от другата страна на вратата, при втория полицаи. Всички погледи бяха вперени във Фабел. Той повика домоуправителя и долепил пръст до устните си, прошепна:

— Кой ключ?

Мъжът го затърси и го показа. Фабел взе връзката и вдигна длан, та домоуправителят отново да се дръпне. Пантомимата продължи: Фабел посочи себе си и Вернер и вдигна един пръст, после два, с което да покаже, че двамата с Вернер ще минат отпред. Те извадиха оръжието и Фабел натисна звънеца. Чува електронното жужене вътре. После тишина. Фабел кимна на Вернер и пъхна ключа в ключалката. Завъртя го, отключи и отвори вратата с едно-единствено плавно движение. В жилището светеше. Вернер влезе пръв, следван по петите от Фабел.

— Госпожо Блюм!

Викът му беше посрещнат от тишина. Той огледа каквото се виждаше от апартамента. До входната врата имаше стол и масичка. На стола нехайно беше метнато скъпо на вид дамско яке, на масичката беше оставена италианска кожена дамска чанта. Фабел отпусна хватката върху валтера. Вече знаеше, че в жилището няма хора. Най-малкото живи.

Антрето беше боядисано в бледосиньо и по стените бяха наслагани големи картини: абстрактни платна с наситенолилави и червени багри, които сякаш тлееха върху хладната боя.

Фабел тръгна по коридора и надзърна вляво, през отворената остъклена двойна врата на хола. Там нямаше никого. И тук хладни, подобрани с вкус тонове като фон на скъпите мебели и на няколкото произведения на изкуството. Докато оглеждаше набързо помещението, Фабел мерна източените линии на скулптура на Джакомети. Беше малка, но очевидно оригинална. Фабел продължи нататък. Вдясно — банята. Празна. Пак вдясно — спалнята. Празна. Последната врата в коридора беше затворена и когато Фабел я отвори, вътре беше тъмно. Пресегна се и плъзна ръка по стената до вратата, докато намери ключа. Поставените под ъгъл аплици удавиха стаята в светлина.

Ужас.

Фабел не проумяваше защо е неподготвен за това. Знаеше, че ще намери жената мъртва в жилището, и когато видя, че вратата е затворена и стаята е тъмна, инстинктът му подсказа, че трупът е именно тук. Въпреки това се почувства, сякаш го бе блъснал камион.

— О, Господи... — Въздухът сякаш бе изсмукан от гърдите му. Усети, че му се повдига. — Божичко!

Помещението беше предвидено за спалня, но бе превърнато в кабинет. Върху трите стени имаше лавици, отрупани с книги и папки. Почти върху цялата четвърта стена имаше прозорец, скрит зад отвесни щори. До него имаше широко писалище с лаптоп. Както навсякъде в жилището, и тук обзавеждането беше изискано и подбрано със съдържаност и вкус.

В средата на стаята се виждаше взрив от плът, кръв и кости. Труп на жена. Гърбът беше разрязан с два удара успоредно на гръбначния стълб. Ребрата бяха изтръгнати и се виждаше стомашната кухина, а белите дробове бяха извадени и метнати отвън.

Жената беше гола, само по хавлиени пантофи с платнени подметки. В единия ъгъл беше захвърлен хавлиен халат за баня в тон с чехлите. Ако не се брои това, в стаята нямате други дрехи.

Освен обезобразеното тяло Фабел забеляза голямото кърваво ветрило, което започваше от главата на жената и се разпростираше по боровия паркет. Тилът ѝ представляваше сплъстено валмо от кръв и светлокестенява коса.

— Ах, мамка му... — възкликна между два пристъпа на гадене Вернер, който беше дошъл при Фабел. — Ах, мамка му.

Влязоха и Мария и Ана Волф. Ана се задави и изтича обратно в коридора. Фабел я чу как повръща в тоалетната чиния в банята на Блюм. На криминалистите щеше да им хареса: те държаха да затварят местопрестъплението непокътнато. Фабел обаче не можеше да вини дребната сърцата Ана. На самия него му се наложи да затвори за миг очи и да се опита да изтрие образа от ретината си, докато възвърне самообладанието си. Запита се дали Ана е приключила в тоалетната. Пое си бавно и дълбоко въздух. Не се доближи до трупа: знаеше, че местопрестъплението трябва да остане непокътнато, затова, когато и други започнаха да се трупат на вратата, им заповяда да се отдръпнат и да излязат от жилището.

След час цялата сграда вече гъмжеше от хора. Фабел беше помолил полицаия от участъка в Уленхорст да повика още свои униформени колеги, които да разпитат един по един съседите. Криминалистите бяха пристигнали начело с Холгер Браунер, с тях беше и патологът доктор Мьолер. Фабел познаваше Браунер от

предишни случаи и го уважаваше много. Единственият проблем беше, че онзи наглед Мьолер сякаш постоянно се надпреварваше с Браунер. Колкото и да беше неприятно на Фабел да признае, истината бе, че и Мьолер беше отличен патолог и имаше остър като бръснач ум.

Фабел беше отцепил местопрестъплението, когато дойдоха криминалистите. По правилник пръв оглед правеше Браунер, без да пипа трупа, и чак след като екипът му приключеше, се включваше и Мьолер. Затова сега Мьолер стоеше свъсен като буреносен облак на входната врата.

Накрая Браунер излезе от стаята. Без да обръща внимание на Мьолер, той повика Фабел.

— Искам да видиш нещо, преди да го опаковаме за лабораторен анализ.

Браунер го отведе на местопрестъплението. Фабел трябваше да мине покрай трупа, като се провираше между криминалистите в предпазни гащеризони. Фотографът от полицията прибираше оборудването си и в стаята бе пълно с хора. Браунер го заведе при бюрото и му посочи лаптопа. На екрана се виждаше съобщение, изпратено наскоро по електронната поща. Беше същото, което се беше получило малко след единайсет снощи в полицейското управление и ги беше насочило към жилището. Убиецът не само го беше изпратил от компютъра на Анжелика Блум, но и беше оставил лаптопа отворен, така че, щом дойдат, да го видят.

— Негодникът му с негодник!

Фабел усети как някъде от дълбините на душата му се надига черна ярост. Гордееше се, че винаги е спокоен и запазва самообладание, този тип обаче му беше влязъл под кожата и сега Фабел не се сдържа.

— Подиграва се с нас. Точно това е искал, представял си е точно такава сцена... как стоя в стаята с трупа на жената и чета за втори път тъпото му съобщение! — Фабел се обърна към Браунер. — Значи е бил тук около единайсет часа.

— Не е задължително. Съобщението е пратено с предварителна настройка на времето. Но има още нещо. — Браунер, който беше с латексови ръкавици, натисна предпазливо с пръст един от клавишите, после започна да отваря една по една папките. Всички бяха празни. —

Странна работа — отбеляза криминалистът. — Кой сериен убиец ще си прави труда да влиза в папките на жертвата и да ги трие?

— Може ли да взема лаптопа, искам да го погледнат в техническия отдел.

— Чакай малко. Проверихме за пръстови отпечатащи, но искам да отворя клавиатурата. Компютърните клавиатури се състоят от точно толкова процепи, колкото и клавиши... под които се събират какви ли не неща. С повечко късмет можем да открием някой косъм или епителий на нашия убиец.

— Силно се съмнявам — отвърна посърнал Фабел. — Този тип не допуска грешки. Въпреки хаоса, който създава по време на убийството, го извършва едва ли не в стерилна обстановка. Не оставя нищо от себе си.

— Все пак си заслужава да опитаме — каза Браунер, като се постара да звучи насърчително, но не успя. — Може пък да ни провърви.

— Съмнявам се. Да кажа ли на Мьолер, че може да идва?

Браунер се усмихна.

— Вероятно да.

Докато вървеше към коридора, Фабел провери как е Ана Волф, която изглеждаше съвсем пребледняла с острата черна коса, скъпата спирала за мигли и огненото червило.

— Добре съм, шефе... съжалявам. Този път просто не издържах...

Фабел се усмихна, за да я успокои.

— Не е нужно да се извиняваш, Ана, случва се на всички ни. Така или иначе наказанието ти ще е достатъчно сурово: Браунер и останалите криминалисти от екипа няма да ти простят до гроб.

Вернер потупа Фабел по рамото.

— Направо няма да повярваш, Ян... знаем кога точно е дошъл убиецът, имаме и свидетелка.

— А описание?

— Да, и описание, макар и твърде приблизително.

Фабел направи нетърпелива физиономия.

— На долния етаж живее едно момиче — продължи Вернер. — На около трийсет години е, работи в рекламна агенция или в нещо, не по-малко значимо и важно. Та момичето има ново гадже. Ходили да

спортуват във фитнес зала и към девет часа снощи се върнали тук. Останах с впечатлението, че приятелят на момичето си е правел устата за още една тренировка, този път от хоризонтален вид, но понеже е нов, не е бил поканен. Към осем и половина е спрял колата от другата страна на улицата. Седели са с момичето вътре на изгасен двигател, той очевидно се е опитвал да я убеди да го пусне в жилището си. Точно тогава са видели онзи тип, дошъл пеш. Не са забелязали кола, така че, и да е имало, той я е спрял някъде по-далеч оттук. Обърнали му внимание, защото точно преди да натисне звънеца, оглеждал дълго улицата първо в едната, а после и в другата посока. Момичето твърди, че дори е проверил през стъклената врата и входа.

— Значи го е разгледало добре.

— Да, доколкото е възможно от такова разстояние. — Вернер разлисти с рязко движение бележника си, за да провери какво точно е записал. — Висок и добре сложен. Момичето наблегна, че бил широкоплещест. Вписвал се напълно в квартала, бил добре облечен, в тъмносин костюм.

„Значи не е моят нисък и набит славянин със зелените очи“, помисли Фабел.

— Бил рус, с късо подстригана коса — допълни Вернер. — Но има още една важна подробност... момичето твърди, че мъжът носел светлосив шлифер, метнат над голям сак.

— Оръдията на труда — отбеляза горчиво и тихо Фабел.

— Момичето каза, че снощи е видяло за пръв път мъжа, а домоуправителят се сети само за един от живеещите тук, който отговаря на такова описание, но младата жена го познава по лице и се къльне, че не е той. При всички положения е видяла как нашият човек натиска звънеца на един от апартаментите, така че е изключено да живее в сградата. Остава ни да проверим още няколко апартамента, някои от които са празни, дотук обаче всички твърдят, че не са имали посетители, които да отговарят на описанието.

— Някой видял ли го е, когато си е тръгнал?

— Не. И никой не е чул боричкане или викове за помощ. Стените в сградата са дебели, но все някой е щял да чуе нещо.

— Не се заблуждавай от тази бъркотия тук, Вернер. Този тип е много хладнокръвен и обмисля всичко до най-малките подробности. Ще изчакаме цялостната аутопсия, но от състоянието на тила и сега

можем да кажем, че жената е била мъртва или почти мъртва още преди да се свлече на пода. Негодникът очевидно се е представил за полицай, вероятно за мен, и я е оставил да го доведе дотук. Докато жената е била с гръб към него, той я е ударил с все сила по тила. Така си е осигурил цялото време на тоя свят, за да извади инструментите и да се заеме с работа.

Вернер се почеса по острата коса.

— Този тип наистина е чудовище, Ян. Явно никога не допуска грешки. Освен снощи. Не е огледал достатъчно добре улицата. Но не ни е оставил нищо, освен приблизително описание.

— Нека чуем какво имат да ни кажат Браунер и Мьолер. — Фабел стовари насърчително ръка върху огромното рамо на Вернер. — Може пък нашият приятел да е имал лош ден.

След като се върна в апартамента, Фабел видя, че патологът Мьолер още стои край трупа и си води записки. Обърна се към двамата криминалисти в гащеризони.

— Ако фотографът е приключил, можете да отнесете трупа в моргата.

Докато говореше, Мьолер забеляза Фабел и кимна. Явно се беше отказал от доста грубото си поведение и в очите му се четеше нещо като скръб. „Този тип извади от равновесие всички“, помисли си Фабел.

— Едва ли е нужно професионалното ми мнение, за да видите, че убийството е извършено по същия начин, както предишните две.

— Не — потвърди Фабел. — Убиецът ми е пратил електронно съобщение ей от онзи компютър там.

Мьолер поклати глава.

— И все пак за протокола ще кажа, че и за миг не се съмнявам, че това е дело на същия човек или същите хора. След като приключи аутопсията, ще ти пратя, разбира се, заключението. Ела да видиш нещо.

Патологът се наведе и показа с върха на химикалката мястото, където плътта беше разрязана и ребрата издърпани. Фабел се доближи, за да разгледа по-добре. Имаше чувството, че е в касапница. „Съсредоточи се — заповтаря си той, — съсредоточи се, не гледай човека, гледай подробностите. Не се разсейвай.“ Но пак трябваше да хвърли доста усилия, за да преодолее гаденето.

— Виждаш ли къде нашият приятел е допуснал малка грешка?
— Мьолер проследи с върха на химикалката чертата, образувана от дълбокия разрез, който беше направен под ъгъл спрямо основната рана, нанесена с ножа. — Личи формата на острието — то е широко и дебело, по-скоро като на къс меч или на много тежък ловджийски нож. По време на аутопсията ще направя няколко снимки.

Фабел си пое бавно въздух, после каза:

— Това единственото отклонение от основния разрез ли е?

Мьолер се почеса по прошарената брада.

— Да... Точно там е работата. Не става въпрос за нападение, извършено набързо. Убиецът е разполагал с време. — Патологът посочи тила на Анжелика Блум. — Отново смъртоносната или почти смъртоносна рана на тила, която и този път е нанесена с много тежък инструмент, отново дисекцията, за да стигне до белите дробове и да ги изтръгне... това му е нещо като запазена марка.

— Страхотна запазена марка, няма що — каза Фабел.

Мьолер не отговори веднага. Беше приклепнал и се изправи със стон. Погледна трупа, но така, сякаш не го виждаше, а се взираше отвъд него.

— Този тип има огромна физическа сила, най-меко казано. За да разтворят тялото, хирурзите използват пила и щипци, с които раздалечават ребрата. А този приятел разрязва жертвите си с изумителна точност и после изтръгва ребрата. Наистина е много силен.

В стаята влезе Мария, която повика Фабел:

— Шефе!

Той отиде с нея в хола. Там с екипа си беше Холгер Браунер.

— Погледни — подкани той Фабел, като посочи масичката. — Какво виждаш?

Фабел се взря в големия правоъгълник светло дърво. Изглеждаше масивно и скъпо. Фабел сви рамене.

— Нищо, освен масичка.

— Точно така, масичка — потвърди Браунер. — И по нея нищо. Никакви пепелници, керамични съдове, книги. — Криминалистът вдигна един от мощните ръчни прожектори на екипа. Той окъпа масата със студена бяла ослепителна светлина. — Виж тук... — Браунер се наведе и описа квадрат върху плота. — Тук е имало нещо. И тук. — Нарисува с пръст кръг в другия край на масата. — Тук също. —

Браунер изключи прожектора и се извърна към прозореца, който беше скрит зад спуснатите щори. — Тези прозорци са невероятни, нали? Проверих с компаса: стаята е обърната точно на юг. През целия ден в нея има дневна светлина. Така обстановката е много ведра и приятна.

— Ти, Холгер, да не си решил да си сменяш професията и да ставаш брокер на недвижими имоти? — учуди се Фабел.

Криминалистът се засмя.

— Със сигурност ще печеля много повече. Но не... просто искам да ти обясня, че от светлината мебелите избеляват. Включително дървото. На тези по-тъмни петна по масичката Анжелика Блум е държала книги или някакви други неща... които са били там почти през цялото време.

— А сега ги няма.

— Точно така. И според мен не ги е махнал нашият извършител.

Браунер отиде при каменната камина, която работеше на газ. Взе от горната рамка три сложени една върху друга книги и ги премести върху масичката. Корицата на най-долната запълни малко по-тъмния правоъгълник, който патологът беше показал. После Браунер взе от високата маса зад Фабел кръгъл керамичен съд. Той също запълни сянката върху масичката.

— Нашият приятел внимава много да остави всичко, както го е заварил. Моето предположение е, че Анжелика Блум е разчистила малката масичка, за да сложи нещо върху нея. Някакви документи или папки. И каквото е било на масичката е взето от убиеца. Той обаче не е знаел какво е имало преди това на нея.

— Доколкото разбирам, твърдиш, че краде разни вещи като трофеи?

— Не, Ян. — Гласът на Браунер изведнъж прозвуча по-напрегнато. — Според мен този тип не е сериен убиец психопат, който подбира случайно жертвите си. Повечето серийни престъпници психопати наистина си взимат нещо за спомен, като се почне от лични вещи и се стигне до вътрешни органи. Докато трофеите на това приятелче винаги са някакви документи. Помниш ли, попита ме дали сме намерили в жилището на второто момиче някакъв дневник или бележник с уговорените срещи? И онова, което всъщност ме кара да се замисля, е, че нашият човек е изтрил всички файлове в компютъра.

Обзалагам се, че ако се разтърсим, ще установим липсата на още файлове и папки. Жената е била журналистка, нали?

Фабел кимна.

— Работила е на свободна практика, нали? В кабинета в съседната стая.

— Предполагам — потвърди Фабел.

— В такъв случай прегледай архива ѝ. Сигурно и там липсват някои неща.

Фабел премести поглед от Браунер към Мария, после и към Вернер, който беше дошъл при тях в хола и бе чул основната част от теорията на Браунер.

— Твърдиш, че тук има някакви скрити, обективни подбуди, така ли? Този тип със сигурност е психар...

Браунер сви рамене.

— Нека каже криминалният ви психолог, но да, съгласен съм, че убиецът е психопат. Това обаче не означава, че се вписва в портрета на серийния убиец. Чувал ли си за Иван Грозни?

— То оставаше да не съм чувал.

— Иван Грозни е обединил Русия. Той е баща на народа. Превърнал го е от сбирщина феодални владения в обединена държава. Такива са били неговите подбуди. Но освен че е бил монарх и пълководец, Иван Грозни се е вписвал напълно в описанието на серийния убиец психопат: свито, кротко, чувствително дете, което от съвсем невръстно било малтретирано. Още като дете започнал да изтезава и да убива малки животни. Първия човек убил едва тринайсетгодишен. След това извършил безброй изнасилвания и убийства, изтезавал хора по неописуем начин... слагал ги в нагорещена мазнина и във вряла вода, набучвал ги на кол или ги давал за храна на дивите зверове. Тук говорим за хиляди изнасилвания и за стотици убийства, извършени собственоръчно от Иван Грозни. — Браунер кимна по посока на съседната стая. — Дори имал вкус към ритуалите. Имал войска главорези наемници — така наречените опричници. Създал я едва ли не като свещен орден, оглавяван от него. Те изнасилвали, изтезавали и осакатявали жертвите като пародия на богослужението в руската православна църква.

— Какво искаш да кажеш, Холгер?

— Само че Иван Грозни очевидно е бил психопат. Всъщност социопат, който не е изпитвал и сянка от състрадание към жертвите си. Същевременно обаче е бил изключително умен човек и най-страшните му престъпления са извършени в строго определени рамки. Иван Грозни е използвал психопатията си като средство да всява ужас и да заздравява властта си в държавата и сред народа. Мисълта ми е, че неговото социопатско поведение е било не цел, а средство за постигането на дадена цел. Той е направлявал психопатията си, за да осъществи своята стратегия и да постигне задачите си.

— И ти смяташ, че тук става въпрос за същото, но в по-малък мащаб? — попита Фабел.

Всичко, което беше казал Браунер, съответстваше на онова, в което и Фабел лека-полека се убеждаваше след второто убийство.

— Да, но всъщност искам да подчертая, че твоят убиец се прикрива с психопатията си. Иска да ти внуши, че това са произволни злодеяния, за да прикрие истинските си цели.

— А какви са те? — попита Мария, която се беше свъсила и гледаше повърхността на масичката, сякаш за да види какво е махнато от нея. — Той убива една журналистка и както смятаме, отнася част от документацията ѝ.

— Неща, свързани със статия, върху която тя е работела. Вероятно ги е сложила върху масата, за да прави справки — добави Вернер.

— Убива журналистката, за да унищожи и статията?

Мария вдигна очи и се извърна към Фабел.

— Възможно е. Но не се връзва с другите убийства. На проститутка и на юристка.

— Може и да се връзва — възрази Вернер, — а ние още да не знаем как. В края на краищата не знаем почти нищо за мъртвата проститутка. Дали тя няма нещо общо с материала на Анжелика Блум? Например да е забъркана в сексуален скандал?

— Анжелика Блум не е работела за жълтите издания, но ако в този сексуален скандал са замесени и политици, може би си прав. — Фабел потърка отчаяно брадичката си, сякаш това щеше да ускори мисловната му дейност. — Просто трябва да разберем коя е била Моник. И да се върнем към случая Кастнер. Трябва да прегледаме по-внимателно личната ѝ документация. Не проучихме и

професионалните ѝ дела, защото решихме, че е убита случайно. Трябва да се върнем отново на случая. Мария... нали ще се заемеш с това? Знам, възложихме ти да установиш самоличността на втората жертва, но ми се иска да поемеш и Кастнер.

— Разбира се, шефе — отвърна тя без особен ентузиазъм.

Фабел очакваше Вернер да се зарадва, че не са го възложили на него. Но се излъга. Знаеше, че не му е особено приятно, защото Мария получава такива отговорни задачи, но сега не му беше до това да се упражнява в добро управление на екипа.

— Ти, Вернер, проучи професионалните контакти на Анжелика Блум и виж дали можеш да установиш върху какво е работила. И нека проверим дали още някой тук не е зърнал тайнствения ни посетител.

Браунер се намеси отново.

— Между другото, Ян, открихме пръстови отпечатъци на още един човек.

— Виж ти! — вдигна вежди Фабел.

— Не бързай да се радваш. Има ги навсякъде, някои са нови, други са по-стари и са по-трудни за снемане, но съм сигурен, че са на същия човек. Някой, който от известно време е познавал добре жилището на госпожа Блум. Съмнявам се да са на нашия приятел.

Изведнъж Фабел се почувства капнал и изнемощял, сякаш адреналинът беше секнал и умората и отпадналостта го бяха застигнали телом и духом. Той се върна в кабинета на Анжелика Блум.

Погледна обезобразеното ѝ тяло. Патолозите бяха разгънали чувала и се готвеха да сложат трупа в него. Фабел загледа как вдигат ципа на чувала с останките на жената, която на няколко пъти се беше опитвала да се свърже с него. Той беше сметнал за излишно да отговаря на обажданията, защото имаше да провежда важно разследване на убийство. Сега журналистката се беше превърнала в част от това разследване. Фабел знаеше, че буцата, заседнала като олово в гърдите му, е вина. Заговори на жената, която вече не можеше да го чуе:

— Е, госпожо Блум, ще се постарая да разбера какво толкова искахте да ми кажете.

Неделя, 15 юни, 9:45 ч. сутринта

Харбург, Хамбург

Ханзи Краус приличаше по-скоро на хрътка, отколкото на човек: дребен и неугледен, торба кости, които се крепяха от сивкава, изсъхнала кожа. Навремето очите му в дълбоките очни кухини върху изпитото като муцуна на гризач лице бяха воднистосини, но сега бяха помръкнали, безжизнени и синкавосиви от петнайсетте години, през които се беше тъпкал с чудовищни количества хероин. Ханзи лежеше на мръсния дюшек без чаршаф, който смърдеше на застояло и нечистотии, миризма, която не забелязваше главно защото я носеше постоянно със себе си. Лежеше, подпрял главата си на свитата в лакътя ръка, а с другата държеше цигарата до тънките устни.

Искаше да се почувства щастлив. И то час по-скоро. Знаеше, че болката, зараждаща се в изпосталялото му тяло, не след дълго ще стане непоносима. А за да се почувства щастлив, трябваше да плати, той обаче нямаше пари. Макар и да беше редовен клиент, който купуваше големи дози, доставчиците едва ли щяха да му отпуснат някаква форма на кредит. Мръсни турци! Но възможностите на Ханзи да се спазари най-неочаквано се бяха увеличили значително. Той свали крака от леглото и приседна на края му. Стиснал очи, за да не му люти от тютюневия дим, бръкна и с двете ръце под леглото. Вързопът още си беше там. Ханзи стоя така няколко минути, заслушан в звуците, раздаващи се из приюта: кашлица като на туберкулозен долу, радиоприемник в съседната стая. Ханзи издърпа малкия вързоп, омотан в два-три мръсни парцала, и го сложи на дюшека. Отметна внимателно плата, изпод който се показва лъскав деветмилиметров автоматичен пистолет. Ханзи не разбираше нищо от оръжие, но въпреки това знаеше, че това тук е по-особено. Изглеждаше скъпо. Отстрани беше украсено с множество декоративни мотиви, по които май беше инкрустирано злато. Явно беше произведено някъде в чужбина: името на завода беше написано на кирилица — на руски или на нещо подобно, помисли си Ханзи, — виждаше се и цифрата дванайсет. Ханзи отново намота парчето плат около пистолета, като внимаваше да не го докосва: не искаше да се забърка в онова, което беше сполетяло клетника край плувния басейн.

Беше се случило по-предната нощ. Ханзи беше отишъл да си купи от турчина дрога. Често сключваше „делките“ си на изоставения плуven басейн. Стига да имаше достатъчно пари в брой, купуваше

повечко хероин, част от който препродаваше. Турците нямаха нищо против, стига да не го правеше често или да нагазваше в техни води. В петък Ханзи нямаше толкова пари и си купи доза само за себе си. Турчинът си тръгна, за да продължи обиколката, когато Ханзи усети, че трябва веднага да се облекчи. Беше свикнал, че пристъпите запек, при които стомахът го присвиваше ужасно, се редуват с разстройство, нещо обичайно при заклетите наркомани. Тъкмо се облекчи на пода, когато чу автомобила. Не видя предупредителната мърдаща светлина на фаровете — очевидно бяха угасени. Години наред Ханзи беше живял по улиците и това бе развило у него някакво шесто чувство, подсказващо кога да се направи на невидим, затова вдигна дънките, закопча ги припряно и се шумгна зад вратата, откъдето навремето къпещите се в басейна бяха влизали в съблекалните.

Инстинктът не го подведе. В сградата на плувния басейн влязоха трима мъже: един по-възрастен, един млад, който приличаше на културист, и някакъв клетник с платнена торба на главата и ръце, вързани на гърба. В този миг Ханзи разбра, че са дошли трима, но ще си тръгнат само двама. Загледа ги през полукръга на прозореца върху оцелялото крило на двойната врата. По-младият мъж, който беше с ръкавици и в едната ръка стискаше пистолет, а в другата — електрическо фенерче, дойде при вратата. Ханзи успя да се дръпне в последния момент — внимаваше да не се спъне или да не вдигне шум, като настъпи някой от многото боклуци по пода, и се пхна в онова, което бе останало от една кабинка. По-младият мъж огледа с фенерчето съблекалнята, за да се увери, че няма никого. Ханзи издиша бавно въздуха. Чу, че по-възрастният мъж казва нещо, и се върна предпазливо при вратата. Бяха накарали онзи тип с торбата на главата да коленичи край басейна и Ханзи чу как той крещи: „Не!“ После се видя искра и пистолетът гръмна. Ханзи очакваше блясъкът да е по-ярък и гърмежът — по-силен, но забеляза, че оръжието изглежда по-дълго от обикновено. Заглушител. Чу се кънтящо потропване, когато гилзата падна на напуканите плочки.

Двамата мъже си тръгнаха, без да бързат. Тогава Ханзи видя, че правят възможно най-странното нещо. Преди да излязат, вдигнаха капака на старата боклукчийска кофа при вратата и по-младият пусна вътре пистолета. Очевидно не се притесняваха, че оръжието, с което бе извършено убийството, ще бъде намерено. На неколкостотин метра

оттам имаше изкуствен канал, който вероятно служеше за хранилище вече на десетки улики и веществени доказателства. Да хвърлиш оръжието тук, означаваше да очакваш то да бъде намерено. И след като мъжете си тръгнаха, Ханзи нямаше нищо против да го направи.

Сега имаше какво да предложи вместо пари в брой. Знаеше наизуст номера на клетъчния телефон на турчина, знаеше и че сега има най-голяма вероятност да го намери. Ханзи стана от леглото и облече стария шинел, който носеше в дъжд и пек, зиме и лете. Взе старателно сгънатия вързоп и го пхна в широкия джоб на шинела. Не му се искаше да носи със себе си оръжието, но знаеше, че каквото и да остави в приюта, то има навика да изчезва.

Отиде на стълбищната площадка и слезе по паянтовото стълбище на улицата, като се опита да си спомни къде е най-близкият уличен телефон, който не е разбит от хулигани.

*Понеделник, 16 юни, 10:05 ч. преди обяд
полицейското управление на Хамбург*

Фабел стоеше край масата от черешово дърво в заседателната зала и чакаше другите да седнат. Обърна се към дъската отзад. Върху нея отразяваха хода на разследването и сега тя бе запълнена с нови подробности. Имаше карта на Хамбург и на околността, върху която със знаменца бяха отбелязани двете места в Хамбург, където бяха извършени убийствата, и третото, където беше намерен трупът на Урсула Кастнер.

Снимките, които криминалистите бяха направили на обезобразеното тяло на Анжелика Блум, бяха закачени до фотографиите на двете предишни жертви. До копията на електронното съобщение, получено от убиеца, бяха залепени копия на страници от научни трудове, посветени на обредите на викингите. В средата на бялата дъска Фабел беше написал имената на трите жертви, като втората беше обозначена само с „Моник?“. Отгоре беше добавил „Синът на Свен“ и думите „Кървавият орел“. Отдясно името „Ханс Клугман“ беше свързано с насочена нагоре стрелка с „Арно Хофкнехт“, който на свой ред беше свързан с друга стрелка с „Улугбей — Йелмъз“. След това Фабел беше написал „украинци“ също с въпросителен знак. От другата страна беше сложил имената на двете

отвлечени и изнасилени жертви и между тях и думите „Кървавият орел“ беше прокарал черта, прекъсната от думите „единистки култ?“

На масата пред Фабел беше сложена папката с документите по случая, към които той беше добавил разказа на професор Дорн и предварителното заключение на криминалистите и на патолога за убийството на Блум. Върху папката беше оставен сложеният в найлонов плик клетъчен телефон, който бяха извели от жилището на Клугман. Всички от основния екип на отдел „Убийства“, без Мария Клее, се бяха събрали около масата от черешово дърво: Фабел, Вернер Майер, Ана Волф и Паул Линдеман. Фабел се подразни, че Мария я няма.

— Отиде да проверява нещо — обясни Вернер. — Обеща да не се бави много.

Освен хората от отдела присъстваха и петима-шестима други следователи, които Ван Хайден беше привлякъл да помагат в разследването. Фабел се беше свързал по телефона със Сузане Екхарт и тя също беше дошла на заседанието. В другия край на масата Ван Хайден слушаше невъзмутимо, докато Фабел излагаше накратко разговора си с Дорн. След като приключи, първа се обади Сузане Екхарт.

— Виждам, че професор Дорн се е възползвал от опита си на историк, но защо се е запалил толкова по любителската психология? Той смята, че начинът, по който са извършени убийствата, наподобява този обред, свързан с жертвоприношенията, но доколкото виждам, се е опитал да състави и портрет на убиеца.

— От доста години професор Дорн работи с извършители на тежки престъпления — обясни Фабел.

— Това обаче едва ли му дава нужните познания, за да...

Фабел се извърна и се вторачи в очите на Сузане. В гласа му прозвуча студена стоманена нотка.

— В университета, Дорн ми преподаваше европейска история. Дъщеря му Хана беше отвлечена, изтезавана, изнасилена и убита. Преди около двайсет години. Момичето беше на двайсет и две години. Смятам, че професорът познава... — Фабел затърси точната дума. — Че познава по-отблизо убийствата, отколкото ние с вас.

Все пак не спомена, че по онова време е ходел с Хана Дорн. Виждаха се едва от половин месец. Тъкмо бяха стигнали прага между

колебливата плахост и близостта, когато някакъв с нищо незабележим трийсетгодишен санитар на име Лутгер Фос я беше отвлякъл направо от улицата, докато тя се прибираше от среща с Фабел. В полицията го попитаха защо не я е изпратил до тях. Той отново и отново си задаваше същия въпрос и отговорът, че е имал да учи, все не му се струваше особено убедителен. Беше се дипломирал още преди съдебния процес. Веднага след него беше постъпил на работа в полицейското управление на Хамбург.

Неловкото мълчание беше нарушено от Ван Хайден.

— Доколко правдоподобно е всичко това, доктор Екхарт? Смятате ли, че този психопат вярва в небивалиците за „Кървавия орел“?

— Възможно е. Определено. И това обяснява религиозния дух на електронното съобщение. Но ако е вярно, значи имаме пред себе си много по-сложна психопатия. Според мен този човек обмисля предварително всичко до най-малките подробности. А това означава, че не оставя почти нищо на случайността.

Фабел въртеше между пръстите си молив. Въздъхна и го метна на масата.

— Кое то на свой ред означава, че има по-малка вероятност той да допусне грешка и да ни насочи по някаква следа. Както вече подозираме, религиозните подбуди означават, че този човек е предприел нещо като кръстоносен поход... освен ако всичко това не е димна завеса.

— В смисъл? — попита Сузана.

— И аз не знам точно. Не се и съмнявам, че нашият човек вярва в тези небивалици, но не е изключено подбудите му да са други и по този начин да ги прикрива. Защо е изтрил всичко в компютъра на Блюм? И защо е взел папките? И други са на това мнение.

Той им обясни накратко какво му е казал Браунер.

— Доктор Екхарт! — възкликна Ван Хайден в очакване да чуе мнението ѝ за предположението на Фабел.

Сузана се свъси.

— Възможно е. Хора с подбуди да убиват често ги „разкрасяват“, за да ги вместят в друг психологически дневен ред. — Тя се извърна отново към Фабел. — Смяташ, че може би има разграничение между

подбуди и начин? Че чрез убийството извършителят му извлича не само наслада и получава психологическо удовлетворение?

— Точно така.

— Възможно е. Не мога да твърдя, че истината е такава, но не е изключено.

Вратата на заседателната зала се отвори. Вътре влезе Мария Клее, която стискаше дебела папка и се извини, че е закъсняла, макар че не изглеждаше притеснена, обратното, имаше доста самодоволен вид. Фабел замълча и я изчака.

— Можем за проверим дали е така само като установим още факти — продължи той. — Длъжни сме да проникнем по-надълбоко. Трябва да намерим Клугман и да разберем какво крие от нас. Ако има някаква връзка между жертвите, трябва да установим каква е. Има ли надежда да открием Клугман?

— Не, шефе — отговори Ана Волф. — Съжалявам. Клугман очевидно знае как да се крие. Държим под око приятелката му Соня, но той не се е опитвал да се свърже с нея.

Фабел потърка с палец и показалец брадичката си.

Държа да отделим повече внимание на връзката с одинизма. Разполагам с едно име — Храма на асатру, което трябва да се провери. Не е зле, Вернер, да посетиш още веднъж господин Максуйн и да го попиташ къде е бил по времето, когато е убита Анжелика Блюм.

— Мислиш, че може да го е извършил той ли?

— Нямахме време да го поставим под наблюдение, а той донякъде отговаря на описанието, което даде съседката на Блюм. Но ако то е вярно, косата на Максуйн е прекалено тъмна. — Фабел замълча и се замисли. Върху лицето му се изписа горчиво раздражение. — Няма как да установим дали има връзка между трите жертви, ако не знаем самоличността на едната от тях. Абсолютно задължително е да разберем коя е „Моник“. Това сега е най-важно. Със сигурност някой някъде знае коя е тя.

Мария Клее остави шумно върху масата папката, която беше донесла. Всички погледнаха към нея: беше грейнала в усмивка, нещо, което не правеше често.

— Аз знам коя е.

— Моля? — възкликнаха в един глас Ван Хайден и Фабел.

— Знам коя е „Моник“. И трябва да ти кажа, шефе, че това е бомба със закъснител. — Мария се извърна предизвикателно към Ван Хайден. — Някой някъде укрива сведения, които са изключително важни за разследването.

— За бога, Мария, казвай коя е жената — подкани с напрегнат, писклив глас Фабел.

Дотук това беше най-големият пробив в разследването.

— Жертвата се казва Тина Крамер. На двацет и седем години. — Тези простички думи на Мария сякаш нажежиха спарения въздух в заседателната зала. — Добрата новина е, че установих самоличността ѝ. Лошата е как го направих.

— Давай по същество, Мария — подкани пак Фабел.

— Както знаете, проверих пръстовете ѝ отпечатъци тук при нас и в архива на Вътрешното министерство. По-точно в криминалните досиета. Не открих нищо. Затова разширих обхвата и включих и пръстовете отпечатъци, които не са на престъпници с влезли в сила присъди.

— Но така остават само отпечатъците на хората от полицията...

Още преди да е довършил изречението, Ван Хайден млъкна и изражението му се промени.

— Именно... — потвърди Мария.

Тя отвори рязко папката и извади портретна снимка с размерите на писмо. Заобиколи масата, мина зад Фабел и закачи с кабарче снимката на дъската, до думата „Моник“, която Фабел беше написал. Удари я с длан, сякаш за да я залепи неизлично върху дъската, където отразяваха хода на разследването. Взе гъбата и изтри името „Моник“, после написа с червен флумастер „ТИНА КРАМЕР“. Фабел се изправи и се взря в лицето върху снимката: същото, както върху фотографията, направена в моргата. Косата беше по-тъмна, отколкото той я помнеше, и беше пригладена назад. Младата жена беше облечена в служебна риза с цвят на горчица, със зелени еполети. Фабел чу как зареденото с напрежение мълчание в помещението се взривява и прераства в оживен разговор. Накрая той се обърна към Мария.

— Господи, не мога да повярвам... Тя е от полицията?

— Да. Поне донякъде. Работи... — Мария се поправи: — Работела е към управлението в Хановер. Била е с чин комисар. Доколкото разбрах, е родом от Хамбург и — обърнете внимание — е

била прикрепена към отдел „Поддривна дейност“, или ПД, тук в нашия град. — Мария плъзна поглед по доклада в папката. — И това с пръстовите отпечатъци не е издънка на администрацията. През 1995 година жената е влязла в отряда за бързо реагиране в ХанOVER. При опит за кражба на камион със специално предназначение е избухнала престрелка между крадците и отряда. Тя е била ранена в крака. В дясното бедро. Със сигурност е нашето момиче.

— И е работила в отдел „Поддривна дейност“? — попита студено и безизразно Фабел, след като се извърна към Ван Хайден.

— За пръв път чувам! — Ван Хайден направи физиономия и махна с ръка, сякаш отхвърляше обвинението. — А и няма откъде да знам. ПД е относително самостоятелен отдел... но за бога, ще направя всичко възможно да разбере кой е разрешил без мое знание и съгласие.

— Искам да си изясня какво представлява този отдел — намеси се Сузана. Той се занимава главно с борбата с международния тероризъм, нали?

— Да — потвърди Мария. — Създаден е съвместно от полицейското управление, от Министерството на вътрешните работи, от Федералната разузнавателна служба и американското ФБР. Основната му цел е да събира разузнавателни данни.

— И вероятно провежда операции под прикритие — допълни Фабел. Той се извърна към Мария. — Жената още ли се води към отдел „Поддривна дейност“?

— Да. Зачислена е към него преди повече от година.

Ван Хайден и Фабел се спогледаха. Но не те, а Вернер изрази онова, което двамата мислеха.

— Точно преди Клугман да бъде уволнен от отряда за бързо реагиране. Жертвата...

Той погледна към Мария.

— Тина Крамер.

— Та жертвата Тина Крамер — продължи Вернер — е офицер от отдел „Поддривна дейност“, строго поверителна служба за борба с тероризма и за събиране на разузнавателни данни, освен това е работила в полицията. Клугман също е бил в отряда за бързо реагиране.

Мария Клее се върна на мястото си край масата, облегна се на стола и прокара длани през късата си руса коса.

— Трябва да добавим, че е имало скрита видеокамера и че каквото се е записало на нея, е изчезнало от местопрестъплението. И всичко това съвпада по време с убийството на един от кръстниците на организираната престъпност. — Тя се наведе напред, преплете пръсти и се облакът. — Помните ли, онзи път ми се стори, че познавам отнякъде Клугман?

— Да... Господи, точно така — потвърди Фабел. — Но не успя да се сетиш откъде.

— Тази мисъл не ми даваше мира. И все не можех и не можех да се сетя. Но след като разбрах коя е била Тина Крамер, реших да проверя досието на Клугман в Министерството на вътрешните работи. И сигурно вече се досещате, че данните, които се пазят в Централния архив, не съвпадат с данните в служебното му досие в полицейското управление на Хамбург. Датите се разминават. Особено за уволнението му от армията. Демобилизирал се е половин година по-рано, отколкото пише в досието му тук, и е отишъл на много любопитно място.

— Къде?

— Вайнгартен.

Върху лицето на Фабел се появи горчива многозначителна усмивка.

— Ами да! Трябваше да се досетя. Разузнавателната школа към НАТО?

— Именно.

Ван Хайден каза нетърпеливо:

— Фабел!

И показва с ръка, че не разбира.

— Сега ги знаем само по инициалите, толкова са много, че човек може да се обърка. — Той се отпусна тежко на стола и метна молива на масата. — Хората от ГГО-9 се обучават именно в Разузнавателната школа към НАТО във Вайнгартен. Това е елитна част за борба с тероризма, която поне на хартия се състои от полицаи и се числи към Федералната гранична полиция. Въпреки това нашите братовчеди от Британското военно управление за борба с тероризма пращат свои офицери, които да обучават кадрите на ГГО-9.

— Още щом прочетох това, и всичко си дойде на мястото — включи се отново Мария. — Срещата съм Клугман на семинар във Вайнгартен. По едно време и аз бях прикрепена към отряда за бързо

реагиране. Разменихме си само две-три думи, не го познавах по име. Той беше с бръсната глава и много по-слаб. Но съм готова да се обзаложа на едномесечната си заплата, че беше именно Клугман. — Тя стисна устни, които се превърнаха в тънка права черта. — Това е някаква специална операция. Клугман е агент под прикритие, използва възможно най-много от истинската си биография, за да звучи правдоподобно. Тина Крамер е била човекът му за свързка. Има фалшива самоличност и не е под дълбоко прикритие.

Фабел въздъхна тежко.

— Точно така! Да го вземат мътните! Именно това бях започнал да си мисля и аз. И какво излиза, нашият така наречен сериен убиец, който подбира уж случайно жертвите си, е убил федерален агент под прикритие! Ама че съвпадение! Сега трябва да се върнем към първото убийство на юристката и да проверим дали има някаква фактологична връзка между нея и полицайката. А след това да ги съпоставим и двете с Анжелика Блюм. — Той се извърна към Ван Хайден. — Май ще се наложи, господин началник на управление, да изритаме някого яко по задника. Затънали сме до гуша в изкормени жени, а тези малоумници ми се правят на Джеймс Бонд. Бяха длъжни веднага след убийството да ни съобщят кое е момичето.

— Ето го обяснението за онзи дванайсетминутен разговор с несъществуващия телефонен номер — намеси се и Вернер.

Фабел стовари ръка върху масата.

— Господи... прав си! Клугман явно се е обаждал за инструкции. Онази нощ клетникът наистина е бил в шок. Заварва жената за свързка накълцана на кайма и се обажда на шефовете си, за да получи нареждане какво да прави. Те му казват да съобщи в полицията, но да остане под прикритие. Кретени! — Той се извърна отново към Ван Хайден. — Това е възпрепятстване на разследването и укриване на улики. Ще настоявам някой наистина да отиде зад решетките. Имам ли подкрепата ти?

Фабел очакваше Ван Хайден да се смути от такъв въпрос, зададен пред целия отдел. Но лицето му остана напрегнато и твърдо, белязано от решимост.

— Ще направя всичко възможно да получиш каквото е нужно, господин главен криминален комисар.

Фабел му благодари с кимване. Ван Хайден може да беше всякакъв, но беше честен и почтен полицай. Фабел се обърна към двамата си подчинени.

— Браво, Мария, справила си се страхотно. Ти също, Вернер... че се досети за телефонната връзка.

— И понеже стана дума за телефон... — каза Ван Хайден, след което притегли апарата в залата и натисна бутона на секретарката си. — Свържи ме с главен комисар Валенщайн от отдел „Поддривна дейност“...

Фабел му замаха припряно да не се обажда. Ван Хайден затвори и отместа апарата.

— Какво си намислил, Фабел?

Той изсипа клетъчния телефон на Клугман от найлоновия плик за веществени доказателства. Погледна въпросително към Ван Хайден и той му кимна отсечено и угрижено. Фабел включи телефона и провери кой е последният номер, с който е говорено, после го набра на апарата в залата. След три позвънявания вдигнаха, но и този път не казаха нищо.

— Обажда се главен криминален комисар Фабел от отдел „Убийства“ към полицейското управление на Хамбург. Чуйте ме много, много внимателно и предайте каквото ще ви кажа на шефовете си. Операцията ви е провалена напълно. Знаем за Тина Крамер и за другия агент. — Фабел нарочно не спомена името на Клугман: той още се укриваше и ако Фабел бъркаше в предположението си за човека в другия край на линията, щеше да допусне пагубна грешка. — Сега съм заедно с началника на управление „Тежки престъпления“ Ван Хайден, двамата смятаме да напишем изчерпателен доклад до кмета и до Министерството на вътрешните работи. — Фабел спря отново. Човекът в другия край на линията продължаваше да мълчи, но не затваряше. Сега в гласа на Фабел се появи по-твърда, по-остра нотка. — Агентът ви е в опасност, човекът за свръзка е отстранен. Каквото и да сте се надявали да постигнете, то вече е неосъществимо. Сега единственото, което правите, е да възпрепятствате разследването на тежки убийства. Ако не съдействате напълно прозрачно на разследването ни, ви обещавам, че ще се постарая да се предявят обвинения към хората, които отговарят за операцията.

Последва цяла вечност тишина, после се чу отговорът на женски глас:

— Нашият агент задържан ли е?

Фабел погледна насъбралите се около масата едва ли не победоносно:

— Не. Още е на свобода. Издирваме го. С кого разговарям?

Жената не обърна внимание на въпроса.

— Загубихме връзка с агента. Много ви моля, съобщете ни, ако го откриете. На този номер. В най-скоро време някой ще се свърже с вас, господин главен криминален комисар.

Жената затвори. Фабел се засмя горчиво.

— Винаги съм смятал, че Клугман крие нещо. Но и през ум не ми е минавало, че го прави от благородни подбуди.

— Още се води полицай, така ли? — попита Вернер.

— Да. Не знам на чие подчинение е, но общо взето, се досещам. При всички положения ще разберем много скоро...

Никой не каза нищо. Сякаш не забелязваха колко нелепо е всичко: помещение, където във въздуха витае почти осезаемо напрежение и което е пълно с полицаи, вперили като онемели очи в клетъчния телефон на изчезналия агент под прикритие. Минаха няколко минути. После стаята се огласи от припряното електронно звънене на телефона. Всички подскочиха.

Беше ред на Фабел да помълчи, след като вдигна слушалката и натисна с палец бутона.

— Главен комисар Фабел ли е?

Той веднага позна колебливия глас в другия край, но не му беше до любезности — беше твърде разстроен.

— До един час бъдете в кабинета ми, полковник Фолкер.

После затвори.

Отне му само двайсет минути да разпредели задачите и да приключи съвещанието в заседателната зала. Зачака в кабинета си. Включи телефона си на гласова поща и каза на Вернер и Мария, че му трябва няколко минути, за да се съсредоточи за срещата с Фолкер. Искаше да подреди разхвърляните си мисли, фактите и предположенията, разпилени от удара, който беше нанесло

разкритието коя всъщност е втората жертва. Фабел погледна през прозореца към парка Винтерхудер и града зад него. Но не видя нищо. Съзнанието му беше в зоната на здрача: в онзи сивкав полусвят, който Йелмъз беше описал и където пространството, заето от правоохранителите, е разположено между закона и целесъобразността и е обвито в сенки и мъгла.

Не е лесно да си германец. Носиш свръхбагажа на недалечната история, докато останалите европейци пътуват със сравнително малко багаж. Десетвековната култура и постижения са били засенчени от дванайсетте години в средата на XX век, дванайсет години, в които най-ужасното зло е ставало всекидневие. Именно тези дванайсет години са се превърнали за света в определение за германец, пак по тях повечето германци оценяват самите себе си. Сега не вярват на германците. А и самите те вече няма никога да си повярват.

За отделния германец това недоверие има свой фокус, проявление в живота на Германия, което носи някакъв несъзвучен, тревожен отзвук. За някои този фокус е географски: в Северна Германия не вярват на сънародниците си от Южна Германия заради тяхната ограниченост, западните германци, или Wessis, не вярват на Ossis, източните германци, защото се страхуват, че нацизмът е бил замразен в дълбокия фризер на комунизма и сега започва да набира сила. За други фокусът е поколенчески: демонстрантите от 1968 и 1969 година, опълчили се срещу военното поколение и традиционната германска закостенялост, новото поколение, което си говори помежду си на Du^[3] вместо на Sie^[4] и така преобразява самия немски език и го прави по-свободен и не така тежък.

За Фабел фокус на недоверието беше скритата държавна машина: дълбоко заложените вътрешни органи на една нова демокрация, присадена от издъхващия диктаторски режим. И точно в средата на този фокус, под прожекторите на недоверието, изпитвано от Фабел, беше Федералната разузнавателна служба, или ФРС.

Тя е създадена през 1965 година като част от механизмите на студената война и в противовес на източногерманското Щази. Първ директор на ФРС е генерал Гелен. Истината е, че Разузнавателната служба е възникнала веднага след края на Втората световна война като „Организацията на Гелен“. Гелен е генерал от Абвера, нацистката разузнавателна служба, внедрявала шпиони във Великобритания,

Съединените щати и навсякъде по света. Към Абвера е и контраразузнаването, което издирва агенти на Съпротивителното движение и на антифашистката коалиция в окупирана Европа. При изпълнение на задълженията си Абверът проявява почти същата жажда за изтезания, както Гестапо или СС. След войната американците са изправени пред нова заплаха — съветския комунизъм, а се оказва, че не разполагат с разузнавателна мрежа, обърната на изток. Затова пък познават хора с такава мрежа: германците. Така в Пулах, недалеч от Мюнхен, е създадена „Службата за икономическо развитие на Южна Германия“ и за неин ръководител е назначен Гелен, на когото е обяснено, че може да привлече целия необходим му личен състав.

Гелен обикаля лагерите за изселени и освобождава десетки есесовци, които се вливат в новата разузнавателна мрежа. И го прави с пълното съдействие и съгласие на американците и англичаните, които явно решават, че сега не му е времето да леят сълзи за няколкото милиона евреи.

Организацията на Гелен и Федералната разузнавателна служба, която я наследява, далеч не жънат само успехи. Още от първите дни източногерманското Щази внедрява в тях свои хора и така се стига до няколко твърде зрелищни и шумни провала. След обединяването на Германия ФРС осъмва без своя *raison d'être*^[5] и започва да търси нова роля. Борбата срещу тероризма, с която службата се е нагърбила още от края на шейсетте години, вече заема по-предно място. Сега обаче възниква необходимостта от борба и срещу зараждащите се *Rechtsradicale*^[6] неонацистки групировки, както и срещу вече установената левичарска Фракция „Червената армия“. В средата на деветдесетте години се взема решение разузнавателните служби да се включат и в борбата срещу организираната престъпност. Нещо, на което Фабел и други полицаи от кариерата гледаха с подчертан скептицизъм. Фабел си даваше сметка, че злокобната държавна машина, създадена от нацистите, продължава да хвърля дълга тъмна сянка. И според него ФРС бе отчасти скрита в тази сянка. Той не вярваше на тайните служби. А Фолкер беше от тях.

По иначе ясното небе се носеха няколко облака. Фабел гледеше все така вторачено през прозореца към града, сякаш наблюдаваше невидимото. От Фолкер към Клулман. От ФРС към ГГО-9.

Върху бюрото му беше разтворено подправеното служебно досие на Клугман. Фабел откъсна очи от прозореца и пак погледна снимката. Мястото на Клугман в разследването се беше променило. Лицето в папката си беше същото, но сега Фабел го виждаше в нова светлина и разчиташе чертите по различен начин. Беше почти сигурен, че Клугман е агент от ГГО-9, а това означаваше, че още се води полицай. ГГО-9 — Grenzschutzgruppe Neun^[7], официално влизаше в състава на Федералната гранична полиция на Германия, но служителите ѝ нямаха нищо общо с проверката на паспорти и на камиони, натоварени с плодове, в които се укриваха хора, надяващи се да получат политическо убежище. По ирония на съдбата ГГО-9 бе рожба на недоверието, което Германия изпитваше към самата себе си.

Решението Олимпийските игри от 1972 година да се проведат в Мюнхен е повратна точка в немската история. Представата, която е изниквала в съзнанието на хората, опитали се да свържат Германия с олимпийското движение, вече няма да започва и да завършва със знамената с пречупени кръстове, развявали се над Олимпийските игри от 1936 година в Берлин.

В четири и половина сутринта на пети септември 1972 година още е тъмно. През олимпийското селище в Мюнхен се промъкват няколко души, които са облечени като спортисти и носят сакове. Запътили са се към Конолицтрасе номер 31. Там е настанен отборът на Израел. Шестнайсет часа по-късно пистата на военновъздушната база във Фюрценфелдбрук на двајсетина километра от олимпийското селище е осеяна с огънатия метал на взривен хеликоптер и с трупове на петима терористи от движението „Черния септември“, на един полицай и на деветима души от Израел, взети за заложници. Други двама спортисти от делегацията на Израел са убити по-рано същия ден в селището.

Споменът за жестокостите, извършени от есесовците, все още е жив в народната памет и Германия си е отказала със закон правото да създава елитна военна част за борба с тероризма, каквато имат и американците, и англичаните. Това, че германците не са подготвени, води до ужасяващия импровизиран опит неколцина необучени лаици да освободят заложниците, при който под невъзмутимия поглед на световните средства за масово осведомяване загиват седемнайсет души. След половин година вече е създадена ГГО-9, замислена и

оглавявана от Улрих Вегенер, четирийсет и две годишен офицер, потомък на патрициански род от Източна Германия. Навремето Вегенер е бил трън в очите на източногерманските власти и Щази го хвърля за две години зад решетките, защото се обявявал за демокрация и обединяване на Източна и Западна Германия. След като го пускат от затвора, Вегенер бяга на запад и постъпва на работа в западногерманските служби за сигурност.

Условието, с което е създадена тази част, е съвсем просто: в ГГО-9 ще служат само полицаи, а не хора от въоръжените сили. ГГО-9 влиза в състава не на Бундесвера, а на Федералната гранична полиция и се състои от триста и петдесет души. През 1977 година Вегенер се превръща в героя на най-успешната операция, осъществявана от частта. С подкрепата на двама „специални наблюдатели“ от Военното управление за борба с тероризма на Великобритания тя напада в Могадишу самолет на „Луфтханза“, отвлечен от терористи, които настояват за освобождаването на привърженици на Баадер-Майнхоф, задържани в Германия, и убиват пилота. Нападението се оглавява лично от Вегенер, който застрелва един от похитителите. Това е звездният час на ГГО-9.

После обаче блясъкът помръква. През юни 1993 година на една железопътна гара в Бад Клайнен в Източна Германия ГГО-9 се опитва да задържи Волфганг Грамс, член на Фракция „Червената армия“. Операцията се проваля — Грамс убива един полицай и ранява друг. Според официалното заключение, подкрепено от веществените доказателства, след това Грамс се самоубива. Но очевидци твърдят, че са видели как агенти на ГГО-9 притиснали Грамс до земята и са го застреляли от упор.

Избухва скандал, заради който някои губят министерските си постове. А ГГО-9 отново потъва в сянка.

Фабел не беше от привържениците на отдела. Или на отрядите за бързо реагиране, създадени към почти всички полицейски участъци в Германия, по подобие на американските отряди „Специални оръжия и тактика“. Така границата между полицай и войник се заличаваше още повече и това беше в разрез с всички разбирания на Фабел. Мнението му за тези почти военизирани отряди не му беше спечелило приятели сред висшите ешелони в полицейското управление, особено след като бе посочил за пример Кралската канадска конна полиция. В нея също

бяха създадени части като ГТО-9. Наричаха ги специални отряди за реагиране в извънредни ситуации и те вършеха чудесна работа в борбата срещу тероризма. После обаче сами се разпуснаха. Канадските офицери в тях не можаха да се примирят, че операциите срещу терористи налагат да убиват хора, защото смятаха, че като полицаи са призовани да защитават и да отстояват човешкия живот. Фабел винаги беше мислил, че му се иска да работи именно с такива полицаи.

Насочи вниманието си към лицето на Клугман върху фотографията в служебното досие. Беше по-слабо, отколкото на човека срещу него в белосаното помещение за разпити в полицейския участък на Давидваше. Беше изопнато, кожата бе плътно прилепнала към едрия череп, виждаха се ясно очертаните мускули и жили. От такова лице човек разбираше, че тялото, което не се вижда, е яко и в добра физическа форма. Снимката не беше много стара: тъй като работеше под прикритие, Клугман се беше постарал да изглежда позанемарен.

Фабел не проумяваше едно: какво е наложило агент на ГТО-9 да работи под прикритие. Отрядът имаше тактически задачи, свързани с конкретни операции, и не беше създаден, за да събира разузнавателни данни. Фабел не се и съмняваше: щом Мария е убедена, че е срещала Клугман и преди, във Вайнгартен, значи наистина го бе виждала там. А агентите в ГТО-9 се обучаваха на две места: в Хангелар и Вайнгартен. В операцията бяха включени доста от специалните служби и не можеше да има съмнение, че тя е насочена към важен обект. Фолкер беше от Федералната разузнавателна служба, Клугман — от ГТО-9. Фабел предполагаше, че и мъртвото момиче — Тина Крамер, също се е числяла към разузнаването. Не участваше единствено самото полицейско управление в Хамбург. А Фабел нямаше основания да не вярва на Ван Хайден, че изобщо не е чувал за операцията. Защо ли държаха настрана основната правоохранителна служба в града?

На вратата на Фабел се почука, но не колебливо или натрапчиво. Фолкер влезе, без да чака покана. По лицето му сякаш беше минал булдозер, който беше заличил и последните следи от учтивост. Но по него не се четеше и враждебност; не се четеше нищо. Фабел си даде сметка, че всъщност това е Фолкер, без любезната маска. Тъмните очи бяха празни, устата приличаше на права решителна черта. Фолкер

носеше под мишница дебела зелена папка. Фабел махна с ръка към един от столовете.

— Какво искате да знаете, Фабел? Ще ви кажа, каквото мога.

Когато Фабел му отговори, в гласа му имаше стоманена нотка:

— Не, Фолкер... няма да ми кажете, каквото можете... — Фабел повика и Вернер, който влезе, затвори много театрално вратата след себе си и се облегна на рамката, като държеше огромната си ръка пред гърдите. — Ще ми кажете всичко, каквото искам да знам. Не го ли направите, ви обещавам, че ще ви вкарам в предварителния арест, ще ви предявя обвинение, че възпрепятствате разследване за убийство, и ще разглася пред печата какво се е случило още преди приятелчетата ви в Пулах да са ви измъкнали от кашата.

— Имаме основателни причини да сме потайни, Фабел. Но продължаваме да бъдем от една и съща страна на барикадата.

Лицето на Фолкер си остана безизразно.

— Виж ти! Аз се опитвам да разкрия поредица от убийства, извършени по особено жесток начин, а вие укривате от мен информация... ключова при това. Пращам хората да си губят времето, да обикалят из цял Хамбург и да се опитват да установят коя е втората жертва, а вие, макар и да знаете коя е жената, си влизате и излизате от управлението, все едно не се е случило нищо. Междувременно убиват трета жертва. Вие се лигавите, играете си на тайни агенти, а някоя клета жена плаща с живота си.

— Няма връзка между Тина Крамер и останалите две жертви.

— Откъде сте толкова сигурен?

Фолкер почти метна тежката зелена папка върху бюрото.

— Всичко е тук, Фабел. Всичко, имащо отношение към операцията. Така и така щяхме да ви го съобщим, просто изчаквахме Клугман да се появи отнякъде. Проверихме другите ви две жертви, не са свързани с Тина Крамер. По една случайност тя просто се е озовала на неподходящо място в неподходящо време. Вашият убиец явно я е подбрал случайно, както и другите две жертви.

— Това са празни приказки, Фолкер. Просто няма чак такива съвпадения.

— Има, защо да няма, ето, да вземем този случай. Крамер не беше основният ни агент под прикритие. Такъв е Клугман. Крамер държеше под наем жилището, така че Клугман да има къде да се среща

с информаторите от подземния свят. За прикритие го изкарахме продажно бивше ченге, и то от специалните части, което има зъб на полицията. Всичко е тук... — Фолкер посочи папката. — Официалната версия е, че Крамер е наела от Клугман апартамента като „Моник“, която уж е проститутка и се е договорила с него той да продължи да провежда в жилището тайните си срещи.

— Срещи с кого? Каква беше целта на операцията?

— Клугман трябваше да държи някои хора под наблюдение. Беше сложен в периферията на организираната престъпност, без да е свързан с конкретна банда. Водеше се на работа при Хофкнехт, който на свой ред се водеше служител на Улугбей, но не беше обвързан с турците. Дори за прикритие Клугман недоволстваше, че иска да го включат в по-сериозни акции.

— Това не е отговор на въпроса ми. Срещу кого беше насочена операцията и каква беше нейната цел?

— Задачата беше да се събере разузнавателна информация. Колкото до конкретната мишена, това е нова мощна украинска групировка, появила се в града. Подозираме, че именно нейни хора са очистили Улугбей.

Фабел си спомни какво му бе разказал Махмут. Остави Фолкер да продължи.

— Започнахме операцията, защото никой не иска да говори за новопоявилите се украинци. Обичайните ни информатори са уплашени до смърт. И с основание. Помните ли, споменах ви, че имаме причини да сме потайни?

Фабел кимна отсечено.

— Опасявам се, че няма да ви харесат. Никой не иска да говори за тази нова банда, защото хората в нея са невероятно безпощадни към информаторите и съперниците си и към всеки, изпречил им се на пътя. Освен това украинците са дали да се разбере, че имат свои хора в полицейското управление на Хамбург и веднага ще научат, ако някой пропее.

— Имат свои хора тук, при нас? Не мога да повярвам — изуми се Фабел.

— Поне така твърди нашето разузнаване. И ние не знаем със сигурност къде, но очевидно на доста високо равнище. Именно по тази причина управлението не е уведомено за операцията, която се

провежда съвместно от Седми отдел и разузнавателните служби, привлякохме от ГТО-9 и Клугман. Съжалявам, но бяхме принудени да мълчим.

— А Бухолц и отдел „Борба с организираната престъпност“?

Фолкер поклати глава.

— Никой в полицейското управление на Хамбург не знае за операцията. Ако искате, вярвайте, но според мълвата тези украинци са бивши полицаи и хора от специалните части към съветското Министерство на вътрешните работи. Предполага се, че са установили връзка с полицаи в Германия. Точно заради това изкарахме Клугман продажно ченге — за да го внедрим по-лесно. Тъй като и той е от отряда за бързо реагиране, малцина ще се усъмнят, ако тръгнат да го проверяват. Но не можехме да се излагаме на опасността от изтичане на информация, затова никой тук не знае абсолютно нищо.

— И сигурно заради това сте променили служебното досие на Клугман тук и то не съответства на данните в досието в централния архив.

Фолкер кимна.

— Кой оглавява украинската групировка? — попита Вернер, без да се дръпва от вратата.

Вместо да се обърне, Фолкер отговори така, сякаш въпросът бе зададен от Фабел.

— Това беше една от основните цели на операцията. Не знаем кой е този човек. Засега е напълно безлик и безименен...

„Точно като нашата втора убита“, помисли Фабел.

Фолкер продължи:

— Чрез човек от бандата на Юрий Варасов... по-точно от бандата, която доскоро той ръководеше, Клугман е установил връзка с един от тези украинци, някой си Вадим... Според Клугман той наистина е от групировката, но съвсем ниско в йерархията, иначе нямаше да се разкрива. Според нас основната банда се състои едва от десетина-двайсет души. Или, както ги наричаме, Ядрото, всеки от които ръководи петима-шестима от „главатарите“ на старите банди. Новопоявилите се пипат така, че организираната престъпност наистина става много организирана. Ядрото действа почти като командване на окупационна армия. Хората в него всъщност са отстранили ръководството на най-опасните банди в Хамбург,

премахнали са босовете им. Така имат тяло без глава и го подчиняват на властта си. Започнаха с украинските, руските и другите източноевропейски банди, после насочиха вниманието си към групировката, подчинена на Улугбей. След това, разбира се, отстраниха от нея самия Улугбей.

— Защо от Ядрото ще разговарят с човек като Клугман, който поне според прикритието е толкова ниско в йерархията?

Фолкер се поколеба.

— Предоставихме на Клугман нещо, което да даде в замяна...

— Какво?

— Разберете, Фабел, имаме работа с изключително опасни противници. С хора, които често са непредсказуеми. Това означава, че понякога трябва да рискуваме... — Фабел не знаеше какво следва, затова пък знаеше, че няма да му хареса. Фолкер въздъхна. — Съобщихме им подробности за срещата, на която Улугбей беше убит.

Фабел го погледна невярващо.

— Използвали сте операция на правозащитните органи, за да помогнете в покушението срещу един от босовете на подземния свят? Господи, вие, хора, спирате ли се изобщо пред нещо?

— Не ние сме организирали покушението, разбира се! — Възмущението на Фолкер не беше особено убедително. Той се вторачи в една точка върху писалището на Фабел. — Но всичко се обърка. Може и да не знаем нищо за тази нова престъпна групировка, но за Улугбей имаме достатъчно сведения. Съобщихме на Клугман подробности за крупна сделка с наркотици, от която Улугбей трябваше да спечели милиони. Но не очаквахме, че ще отиде лично. Клугман знаеше кога се е състояла първата среща, имената на колумбийците, количествата и така нататък. Казал, че е получил сведенията от човек в отдел „Борба с наркотиците“, за когото имал компромат. Това беше достатъчно, за да се появи човек от Ядрото. Вадим очевидно е от най-дребните риби там, но това е относително, ако вземем предвид властта и влиянието, с които разполага всеки от тях. При всички положения единственото, което целяхме, беше да повярват на Клугман. Не взехме никак лесно това решение. Можехме да заловим самите наркодоставчици, но преценихме, че си струва да се опитаме да проникнем в Ядрото. Смятахме, че украинците ще се полакомят и ще посегнат на дрогата. И се оказахме прави. Но излезе, че сме били по-

прави, отколкото ни се е искало. Още преди да се усетим, колумбийците се качиха на самолета за Богота, а Улугбей завърши с пръснат череп на пода в подземния гараж.

— Улугбей е смятал, че ще се срещне с колумбийците ли?

— Да. Но вместо това се срещна с куршум. Но както вече казах, не очаквахме да отиде лично. Смятахме, че украинците ще поискат също да участват или в най-лошия случай ще откънат дрогата.

— Господи, Фолкер, наистина е невъзможно да оплескате повече нещата.

Фолкер го погледна предизвикателно.

— Нямаме представа, Фабел, пред какво сме изправени в този случай. Имаме си работа с десетина-дванайсет украинци, които не се спират пред нищо и които са обучени за бойци в специалните части, на всичкото отгоре всички, без един, са напълно безлики и безименни. Дори слухове вече не изтичат. Тези хора приличат на призраци, а същевременно са сложили ръка върху почти целия подземен свят в Хамбург. Извън властта им са само Йелмъз и остатъците от организацията на Улугбей, но и това е до време. Тази украинска банда е най-голямата криминална заплаха, пред която някога е бил изправен Хамбург. Длъжни сме да вземем крайни мерки, за да я спрем.

Докато осмисляше чутото, Фабел гледаше невидящо Фолкер. Не можеше да повярва, че човекът от разузнаването не знае почти нищо повече от онова, което Махмут вече му беше казал.

— А водачът им? Не мога да повярвам, че не сте открили нищо за него.

— Наистина не сме. Единственото, което знаем, е, че Ядрото се оглавява от бивш високопоставен офицер от Министерството на вътрешните работи на Украйна. Нямаме име, описание, дори възраст, макар и да подозираме, че е служил в Чечня. Ако се вярва на мълвата, постигал целите си с нечувана жестокост.

— Тъкмо да си дойдем на думата. Откъде сте сигурни, че не той стои зад убийството на Тина Крамер?

— Просто няма логика. Клугман не е разкрит от никого, освен от вас сега, и се налага да го изтеглим. Но не виждам каква връзка има между нашата операция и вашите две жертви. Щом Клугман не е разкрит, защо им е на украинците да убиват Крамер?

— Какво ви каза Клугман, когато ви се обади онази нощ, точно преди да ни съобщи за убийството?

— Беше в ужасно състояние. Разказа какво се е случило с Крамер и ние разбрахме, че почеркът на убиеца е същият, както на онзи психар, който уби първото момиче. Както вече споменах, не видяхме никаква връзка, аз обаче трябваше веднага да взема решение дали да продължим операцията. Заповядах на Клугман да се изтегли и да зареже всичко. Не можехме да бъдем сигурни, че не е разкрит. Казах му, че след като бъде в безопасност, ще се обадим в полицейското управление на Хамбург и ще съобщим за убийството.

— И защо това не се е случило?

— Клугман е един от най-добрите офицери, с които някога съм работил. Той каза да не го изтеглям от операцията, щял да са справи, да го оставя да провери дали е разкрит и да съобщи сам в полицията за убийството.

Фабел си спомни разпита в полицейския участък на Давидваше. Клугман очевидно беше много силен човек. Без да трепне, беше понасял обидите на Вернер и въпросите на Фабел, беше се опитвал да преодолее шока от ужасното убийство на жената, служила му за свързка. Не беше допуснал маската да падне. Фабел беше имал никакви съмнения, но и през ум не му беше минало за какво става въпрос. Вернер, който продължаваше да стои на вратата, изрази същото мнение:

— Мъж на място! Не може да му се отрече, владее се безупречно. В безопасност ли е?

— Не знаем. Изгубихме връзка. Вие сте му взели клетъчния телефон, който му бяхме дали, и сега не може да ни се обади. Разтревожени сме.

Точно в този миг Мария Клее почука на вратата. Лицето ѝ беше сурово, върху него се четеше решимост. Тя махна с ръка на Вернер да излезе за малко.

Фолкер отново се обърна към главния криминален комисар.

— Повярвайте, Фабел, ако сме смятали, че има никаква връзка между смъртта на Крамер и операцията, щяхме да дойдем право при вас. При всички положения изчаквахме да открием Клугман.

Фабел понечи да каже нещо, но точно тогава в кабинета се върна Вернер, лицето му беше каменно.

— Както личи, вече е излишно да се притеснявате за Клугман — каза той. — От полицейския участък в Билцет току-що са намерили труп в изоставен плувен басейн. И по грубо описание това май е вашият човек.

Понеделник, 16 юни, 11:50 ч. преди обяд

Хамбург-Билцет, Хамбург

Фабел, Вернер и Мария Клее стояха край басейна с натрошени плочки, който не беше виждал вода от години. Фолкер също беше дошъл с тях, но Фабел го остави да чака при загражденията.

— Колкото по-малко хора на местопрестъплението, толкова по-добре... поне докато криминалистите не приключат с огледа — беше обяснил той унило на човека от разузнаването.

Истината беше, че му бе все по-трудно да преглътне присъствието на Фолкер. Той беше част от света на здрача, на сенките и сивите тонове, който Йелмъз беше описал, а Фабел искаше да има възможно най-малко общо с него и с този свят.

Наближаваше дванайсет на обяд, по прозорците, с които беше покрита едната стена, почти нямаше стъкла, ако не се броят няколкото парчета тук-там, и въпреки това плувният басейн тънеше в сумрак, сякаш прахта по стените и пода се беше просмукала и във въздуха и затулваше светлината. На ярката светлина на дъговите лампи, включени от криминалистите, мръсотията в басейна изпъкваше още повече. Виждаха се използвани спринцовки, презервативи и боклуци, в единия ъгъл имаше дори нещо като човешки изпражнения. Фабел не си представяше да има по-окаяно място, където човек да умре.

Шестимата криминалисти в бели гащеризони ровеха из отпадъците. Шефът им Браунер беше приклепнал край трупа. Ръцете на Клугман бяха завързани на гърба, на главата му беше надяната торба. Браунер беше разрязал внимателно зеблото, което се беше втвърдило от съсирената спечена кръв. Той забеляза, че Фабел стои зад него, в края на басейна, вдигна очи и му кимна.

— Бил е застрелян, докато е стоял на колене там, където си ти сега — обясни криминалистът. — Екзекутиран е, куршумът е минал точно през мозъчния ствол. Наистина работа на професионалист.

Вероятно е издъхнал още преди да падне на дъното на басейна. Куршумът е излязъл през устата.

— От колко време е мъртъв?

— Трябва да питаш Мьолер, след като направи огледа, но ако се съди от температурата и степента на вкочаненост, най-малко от два дни. Може би три.

Един от криминалистите в ъгъла на басейна извика:

— Господин Браунер! Насам!

Фабел отиде с Браунер.

— Вижте!

Криминалистът посочи малък метален цилиндър, който проблясваше сред прахта и боклуците по дъното на басейна. Браунер приклепна и вдигна внимателно предмета.

— Деветмилиметров куршум.

Вдигна го предпазливо с палеца и показалеца на ръката си в латексова ръкавица.

— И е бил точно пред очите на стрелеца — отбеляза Фабел.

Достатъчно е било да се огледа набързо, за да ни лиши от това вещественно доказателство. Аматорска грешка за такъв професионален убиец.

Браунер сви рамене.

— Сигурно е било тъмно. Или онзи се е уплашил да не го затварят тук и се е изнесъл на пожар.

— Възможно е... — Фабел обаче съвсем не беше убеден в това. От бръчките по челото на Браунер се досети, че нещо го притеснява. — Какво има?

— Куршумът наистина е деветмилиметров, но не е от обикновен автомат. Ти с какво оръжие си? Със зиг зауер П-6 ли?

— С валтер П-99.

— И за този не става. Повечето деветмилиметрови куршуми са за системата „Смит и Уесън“ или „Валтер“. А този тук не е от обичайните боеприпаси за обичайни огнестрелни оръжия.

— Имаш ли представа за каква марка оръжие е?

— На този етап не. Ще успеем да сведем марките до няколко, но се иска време.

Появи се и патологът Мьолер. Фабел му кимна за добър ден.

— Мъртъв е от два-три дни — обясни му Фабел, след като тръгна към изхода на плувния басейн.

Усмихна се, задето Мьолер е възмутен, и излезе на чист въздух. Фолкер беше приседнал на калника на един от зелено-белите полицейски автомобили.

— Клугман ли е?

— Изглежда, че да. Но трябва да изчакаме Мьолер да го обърне, за да видим лицето.

Мина една минута мълчание, после Вернер и Мария се появиха откъм басейна, следвани от двама патолози, които тикаха количката с трупа, прибран в черен чувал.

— Наистина е Клугман — потвърди мрачно Вернер.

Фолкер излезе напред и спря с ръка криминалистите. Пое си дълбоко въздух през носа, сякаш да се подготви, и после кимна отсечено към чувала с трупа. Един от криминалистите дръпна ципа и го смъкна с кънтящо скърцане, от чувала се показа моравото лице на Ханс Клугман. Почти всичко между зъбите и носа му беше отнесено от кратера на изходната рана. Фолкер се свъси и кимна отново на криминалиста, който вдигна ципа и затвори Клугман в найлоновия пашкул. Фолкер се извърна към Фабел, тъмните му очи блестяха от нещо средно между мъка и гняв.

— Беше смел човек. Добър и честен полицай. Вие, Фабел, ще разберете. — Фолкер замълча и загледа как качват трупа на автомобила на моргата. — Именно аз го привлякох за операцията. А когато убиха момичето, не настоях да се изтегли. Аз съм виновен, че е мъртъв.

— И аз мисля така — съгласи се Фабел без следа от злост.

Понеделник, 16 юни, 2:00 ч. следобед

Алтона, Хамбург

Красивото лице на Соня Брун беше подпухнало и зачервено, беше плакала цял час. Дори сега, след като с усилие беше попритъпила болката в подутите си очи, тя кой знае как намираше сили да хлипа безутешно, от което се разтрисаше цялото ѝ тяло. Фабел беше обяснил на вбесения Фолкер, че сега случаят е на отдел „Убийства“ и ще разглежда всяка негова намеса като възпрепятстване на разследването. Фолкер нямаше друг избор, освен да се примири, и докато Фабел и

Вернер разпитваха Соня, стоеше свъсен отстрани. Намръщи се, когато Фабел разкри пред момичето, че Клугман е бил федерален агент под прикритие. Соня не намери сили да преглътне този факт и Фабел видя как тя си припомня всеки миг, всяка дума, която са си разменили с Клугман.

— Но той каза, че ще се оженим... че щом приключи с тази важна сделка, ще се махнем от Хамбург и ще започнем наново някъде другаде... това лъжа ли е било? — взря се тя умолително във Фабел.

— Не, Соня. Честно ти казвам, не смятам, че е било лъжа. Клугман държеше на теб. Сигурен съм...

Разпитаха Соня за украинците, за важната сделка, за която Клугман е споменал, преди да излезе, за хората, с които младата жена го е виждала. Фабел се опитваше да не бърза, да ѝ оставя време да помисли, преди да отговори на всеки от въпросите му. Не, тя не била виждала никога Вадим. Не, Клугман не ѝ го бил споменавал. Да, след работа често се случвало той да ходи някъде и да се среща с разни хора заради „важната сделка“.

Стигнаха до задънена улица. Соня отново се разрида и се извини, че не може да им помогне. Фабел предложи да спрат дотук, после прекоси хола, отиде в кухнята и с пакетчетата, които намери върху шкафовете, направи чаша зелен чай. Сложи я в ръцете на Соня.

— Само един последен въпрос. Ханс имаше ли видеокамера?

Тя сбърчи чело над зачервените си очи и поклати глава.

— А носил ли е някога камера вкъщи? Или може би кутийка от видеокасета.

И този път озадачен поглед, свити рамене и клатене на глава.

Оставиха я сама в апартамента — тук тя беше живяла с мъж, когото бе смятала, че познава, но който всъщност се беше оказал Bulle^[8], беше я лъгал и я беше използвал едва ли не за сценичен декор. Нямаше кой да остане със Соня: тя нямаше никакви роднини и приятели. Беше едно красиво момиче, останало само на празната сцена. Момиче, което само преди два-три дни беше носило с напета походка покупките към дома и своя любовник и беше мечтало за нов живот на ново място. Сега Соня безспорно щеше да се върне към проституцията и порнофилмите. Фабел нямаше представа дали Клугман я е обичал и е смятал да се ожени за нея, но беше сигурен, че

той е държал достатъчно на нея, за да се опита да я измъкне от унизителния живот.

Докато затваряше след себе си входната врата на апартамента, Фабел даде безмълвно обещание на мъртвия полицаи.

Понеделник, 16 юни, 10:50 ч. вечерта

Пьозелдорф, Хамбург

Вече приближаваше единайсет вечерта, когато Фабел се прибра. Преди това беше събрал отново екипа, за да обсъдят ставащото. Сега знаеха, че „Моник“ всъщност е Тина Крамер от Седми отдел на управление „Борба с организираната престъпност“. Клугман беше мъртъв. Фолкер твърдеше, че няма връзка между неговото разследване и ритуалното убийство на Тина Крамер. Максуйн вече официално беше под наблюдение. Фабел беше разговарял с Ван Хайден и той се беше съгласил чужденецът да бъде следен от екип от шестима души, ръководени от двама следователи от отдел „Убийства“. Ван Хайден не обичаше предположенията и предчувствията. Особено ако трябваше да заделя за тях пари от бюджета на полицейското управление, но реши да изпълни желанието на Фабел. Фабел беше посочил за водачи на екипа Паул и Ана, които имаха нужда да усетят, че пак се радват на доверието му, след като бяха изпуснали Клугман и той беше убит.

Бяха обсъдили отново и убийството на Анжелика Блюм. Ръководителят на криминалистите Браунер съобщи, че не са открили нищо в лаптопа на журналистката. Според техническия отдел човекът, изтрил файловете от харддиска на компютъра, го беше направил много умело, вероятно по нета. Това беше дело на експерт, който разполага със съвършена апаратура. Предварителното заключение на Мьолер от аутопсията потвърди мнението му от първоначалния оглед. Мария Клее съобщи, че е открила нещо, което обаче според нея не било от особено значение. Сложи върху масата програмата на изложба на Марлис Менцел в Бремен. Името не само беше познато на Фабел, но и се беше врязало неизличително в паметта му. Марлис Менцел беше излязла съвсем наскоро от затвора Щутгарт-Щамхайм. Навремето беше членувала в Групата за радикални действия на Свенсон и беше участвала в грабежа, по време на който Фабел беше ранен и беше

изстрелял два куршума в лицето на онова седемнайсет годишно момиче.

Изложбата се казваше „Германия, разпъната на кръста“. Докато гледаше снимките на картините, включени в нея, Фабел усети как го присвива под лъжичката. Всяко платно представляваше вихрушка от ярки петна и мазки в кървавочервено, огненожълто и черно: цветовете на германското знаме. Всяка картина беше леко различна, но всички бяха в едни и същи багри, сред които се долавяше едва забележима фигура, разпъната на кръст и крещяща. Фабел разбра на мига защо Мария бе донесла да му покаже програмата: нещо в платната напомняше смътно и тревожно убийствата, в които като че ли беше изпълнен ритуалът с Кървения орел. Той кимна и Мария й каза, че не е зле да посетят госпожа Менцел.

След заседанието разговаря с Вухолц и Колски от Седми отдел на управление „Борба с организираната престъпност“ и им разказа за операцията на разузнавателните служби и за екзекуцията на Клугман на плувния басейн. През цялото време не ги изпускаше от очи: гневът им му се стори искрен, но не толкова силен, колкото беше очаквал — може би, ако се занимаваш с организирана престъпност, малко по малко претръпваш и свикваш с измамата. При всички положения Фабел нямаше причини да се съмнява, че Бухолц, точно както беше казал и Фолкер, не знае нищо за операцията.

Когато се прибра, беше смазан от умора. Наля си чаша вино и се свлече на кожения диван, без да включва осветлението в хола. Светлините на града зад огромния прозорец в жилището примигваха и се отразяваха в огледалото на река Алстер. Фабел се помъчи да не мисли за гласа на Анжелика Блум по телефона, за разкъсаното й тяло, за Клугман, проснат на осеяното с боклуци дъно на неизползвания плуven басейн, за дрогираното момиче, изскочило пред камиона. Но образите се стрелкаха хаотично в главата му като пчели, затворени в стъкленца. Той отпи от виното и усети в устата си възкиселия му вкус. Остави чашата на масичката отстрани и реши да направи великанското усилие, необходимо, за да се пренесе на леглото. Но още преди да е станал от канапето, оловото в клепачите му се поддаде на земното притегляне и Фабел потъна в дълбок сън.

В един и половина след полунощ се събуди, стреснат от сън, в който бе принуден да гледа филм, какъвто беше виждал в предишно

разследване на убийство. Този път лицето на Соня Брун беше почерняло и обезобразено от ужас и вместо плексигласови маски мъжете от видеото носеха маски на едноокия Один. Фабел се съблече и се премести на леглото, но установи, че изтощението не е в състояние да спре препускащия му ум. Цял час се мятта и се въртя в кревата, след което стана и отново се облече. Грабна ключовете от автомобила и излезе в нощта.

Отби се до полицейското управление, за да вземе ключовете от жилището на Блюм. Не знаеше какво очаква да намери там, но изпитваше потребност да бъде заобиколен от вещите на журналистката, да мине през онова, от което се беше състоял нейният живот. В най-лошия случай защо да не помисли и там!

Беше три и петнайсет след полунощ, когато спря пред скъпата жилищна сграда. Остави колата точно там, където момичето от съседния апартамент твърдеше, че е стояло с приятеля си. Ярките лампи във входа още светеха и който и да се приближеше до стъклената врата, щеше да се види ясно. Но от такова разстояние всяко описание щеше да бъде съвсем приблизително, каквото всъщност бе и описанието, дадено от момичето. Добре облечен мъж, висок, рус и широкоплещест. Но дали това беше убиецът?

Фабел взе асансьора до третия етаж. Поизчака малко, преди да отключи. Взря се, сякаш можеше да види през дървото тъмния апартамент. Неволно си спомни последния път, когато беше отключил тази врата, за да се озове в ада, и как в съзнанието му се бе врязал друг образ на гротескна смърт. Отърси се от тези мисли и завъртя ключа. След като включи осветлението в коридора, се отправи към кабинета на Блюм. И този път усети, че набира смелост, преди да щракне лампите. И сега внезапната светлина разкри неочаквана гледка, този път обаче не ужасна, а изненадваща. Кабинетът на журналистката беше претърсен много професионално. Чекмеджетата на писалището и на шкафовете бяха внимателно извадени, книгите и папките по лавиците покрай стените бяха свалени, мебелите бяха преобърнати, за да се провери и под тях. Не можеше да се каже, че в помещението цари безпорядък — който беше тършувал, го беше правил старателно и целенасочено. Фабел знаеше, че хората на Браунер не са оставили стаята в такова състояние. Тук беше идвал някой друг. Тази мисъл блесна в съзнанието му само за стотна от секундата, после го обзе

внезапно чувство, от което настръхна. Заслуша се в тишината в жилището толкова напрегнато, че бумтежът на кръвта в ушите му и звукът на метала, плъзгащ се о коравата кожа на кобура, когато Фабел извади валтера, станаха още по-силни. Долепи гръб до вратата на кабинета, но пак се чувстваше незащитен. Обърна се тихо и бързо и се върна в коридора. Тишина. Половин минута стоя, без да помръдва, за да провери дали в другите стаи не се чува нещо. Пак никакъв звук. Напрежението в тялото го поотпусна малко и той тръгна безшумно по коридора. Пак се долепи до стената и вдигнал оръжието в дясната си ръка, бутна вратата на спалнята. Изскочи иззад рамката и огледа помещението, като държеше пистолета насочен. Махна едната си ръка от оръжието и затърси опипом ключа на осветлението. В спалнята нямаше никого. Фабел се засмя тихо: държеше се като малоумен. Пусна ръката с пистолета до бедрото си и се върна в коридора.

Първата мисъл, която му мина през ума, беше изненада. Как ли мъжът се беше придвижил толкова тихо и бързо? Вероятно го беше причаквал в хола, за да го нападне. Ръката с пистолета на Фабел се вдигна светкавично, после обаче спря напред дъгата, която описваше, и Фабел я погледна невярващо. Нападателят имаше яка, неподдаваща хватка и Фабел изпита чувството, че костите на китката му са се натрошили на малки парченца. От натиска се видя принуден да отвори длан и валтерът изтрополи върху паркета. Сега мъжът беше съвсем близо до него и Фабел се опита да замахне с другия юмрук, нападателят обаче обви свободната си ръка около врата му. В забавеното от адреналина време на нападението Фабел усети, че непознатият не го души, само го натиска по врата, точно под брадичката. Опита се да извика, но от устата му не излезе и звук. Светът наоколо започна да се замъглява и да потъва в мрак, а единственото, което Фабел успя да направи, беше да се запита дали човек усеща точно това, докато умира, и, уплашен и безпомощен, да се взре в студените, блеснали зелени очи на мъжа, когото беше видял пред жилищния блок на убитата Тина Крамер.

*Вторник, 17 юни, 5:20 ч. призори
Уленхорст, Хамбург*

Първото, което Фабел усети, беше болка: болка, която не се вместише в никакви определения на главоболието и надминаваше всякакъв махмурлук, сякаш някой въртеше свредел в черепа му. После забеляза и песента на птиците, които възвестяваха с хора си началото на новия ден. Понадигна глава и беше възнаграден със студената кама на болката, която го прониза. Отново отпусна глава. Нямаше представа къде се намира, как се е озовал тук и дори кой ден от седмицата е. Трябваше да мине близо цяла минута, докато си спомни. Славянинът. Седна рязко и беше зашеметен от още по-силна болка, този път съпътствана от световъртеж и гадене. Надвеси се от леглото и повърна. Острата болка в главата не го отпусна, но той ѝ се зарадва. Щом го болеше, значи беше жив. Отпусна се отново на леглото и затърси в джоба си клетъчния телефон. Не го намери. И пистолета го нямаше в кобура. Фабел се понадигна бавно, за да огледа помещението. Лежеше на леглото на Анжелика Блум. Славянинът явно го беше преместил тук. Болката в главата на Фабел обгръщаше като с пелена всяка негова мисъл. В сивкавата светлина видя, че клетъчният му телефон, пистолетът и портфейлът са сложени внимателно върху шкафчето. Трябваше му още пет минути, докато стане от леглото и отиде със залитане дотам. Приплъзна клетъчния телефон по повърхността от кленово дърво и натисна предварително настроения бутон с номера на полицейското управление.

До обед всички полицаи, униформени и цивилни, разполагаха с описанието на niskия як славянин, нападнал Фабел. Лекарят, който прегледа Фабел в Krankenhaus^[9] „Свети Георг“, не скри възхищението си от професионализма, с който е извършено нападението. Славянинът беше прекъсвал много умело достъпа на кръв до мозъка на Фабел и така той беше изпаднал в безсъзнание. Почти нямаше трайни увреждания, макар че болката, която Фабел изпитваше, бе причинена от това, че някои мозъчни клетки бяха останали без кислород и умираха. Персоналът в болницата настоя Фабел да остане до другия ден под лекарско наблюдение, а той се чувстваше прекалено отпаднал и замаян, за да спори. Остави се във властта на спокойния сън без сънища.

Събуди се малко след два следобед. Медицинската сестра доведе Вернер и Мария Клее, които бяха чакали търпеливо отвън. С неприсъщо за нея свойско държане Мария приседна в края на леглото. Вернер продължи да стои тревожно прав. Сякаш се чувстваше неудобно, че вижда шефа си уязвим. Придърпа от ъгъла един стол и седна едва след като Фабел настоя.

— Сигурен ли си, че е същият тип, когото си видял пред блока на втората жертва? — попита Вернер.

— Абсолютно сигурен. Гледах го право в очите.

Вернер се свъси.

— Значи е нашият човек. „Синът на Свен“...

Фабел сбърчи чело.

— Не знам. Ако е той, защо не ме е убил?

— Най-малкото е опитал — намеси се и Мария.

— Не... Според мен не е опитвал. Лекарят каза, че го е направил много професионално... знаел е къде да натисне, за да изгубя съзнание. Ако е искал да ме убива, е могъл да ме довърши на спокойствие, без да бърза, вместо да ме слага на леглото на Блум.

— Да, но ние го засичаме вече на второ място, където е извършено убийство. Това го прави повече от заподозрян — възрази Вернер.

— Но защо се е появил там вече след убийството? И защо е решил да претърси жилището сега, а не след като е убил журналистката?

— Може би му се е сторило, че е забравил нещо — предположи Мария.

— Всички знаем, че този убиец не забравя нищо. Освен това хората на Браунер провериха апартамента едва ли не под микроскоп. Ако е имало някаква улика, нямаше да я пропуснат, и нашият човек го знае. Освен това мъжът, който ме нападна, не отговаря на описанието, дадено от момичето от долния апартамент.

Фабел замълча. Слънчевата светлина, която влизаше през високия тесен прозорец в болничната стая, прорязваше върху килима ярък триъгълник и блещукаше студено по батерията и тръбите от неръждаема стомана на мивката при вратата. Главата го болеше. Затвори очи и се облегна на възглавницата. Продължи, без да отваря очи:

— Онова, което наистина ме притеснява, са силата на този възрастен мъж и професионализмът, с който ми изкара въздуха. За това е нужна специална подготовка.

Вернер изпружи крака и ги подпря на металните пръчки в долния край на леглото на Вернер.

— И двамата с Мария твърдите, че онзи прилича на чужденец. На руснак. Щом е толкова подготвен, дали не е от така нареченото Ядро, от украинската банда, за която разказа Фолкер?

— Възможно е — отвърна Фабел пак, без да отваря очи. — Всичко в него навежда на мисълта, че е обучаван за специални части. Но защо все пак не довърши започнатото?

— Не е шега работа да убиеш полицаи в Хамбург — каза Вернер. — Едно е Клугман, съвсем друго главен комисар, началник на отдел „Убийства“. Посегнеш ли на него, няма място на света, където да се скриеш.

— Който и да е той и каквото и да е правел в жилището на журналистката, сме вдигнали на крак цял Хамбург и го издирваме под дърво и камък — намеси се отново Мария.

Фабел се понадигна бавно и от усилието гласът му прозвуча някак напрегнато.

— Не съм толкова сигурен, Мария, че ще бъде лесно да го открием. А Максуйн? Държим ли го под око?

— Паул и Ана са там почти през цялото време, дори и да не са на смяна — отговори Вернер. — Очевидно се страхуват и този път да не се издънят, както с Клугман.

— Добре. Утре ще ме изпишат и ще обсъдим всичко. Междувременно ми съобщете, ако откриете нещо.

— Дадено, шефе — обеща Вернер.

Фабел затвори отново очи и отпусна глава върху възглавницата. Вернер погледна Мария и махна с брадичка по посока на вратата. Тя кимна и стана от леглото.

— Доскоро, шефе — пожела му младата жена.

Фабел прекара времето до вечерта, като гледаше през прозореца, превключваше с дистанционното устройство телевизионните програми с надеждата да намери нещо, което си струва да види, и спеше. Усещаше, че вратът му се скована все повече и свивката под

брадичката е омекнала там, където славянинът беше спрял с палец достъпа на кръв до мозъка му.

В късния следобед в стаята влетя Сузана, която тутакси се зае да преглежда Фабел, да вдига с палец клепачите му, да проверява ту едното, ту другото око и да върти между дланите си главата му, за да види доколко подвижен е вратът му.

— Ако така си представяш нежността между двама влюбени — усмихна се Фабел, — на мен не ми понася.

На Сузана не ѝ беше до шегги. Фабел видя, че наистина е загрижена, и това го трогна. Сузана седна на леглото и държа ръцете на Фабел два-три часа: от време на време му говореше, друг път мълчеше, а той се унасяше. Когато една от медицинските сестри влезе, за да ѝ каже да си тръгва, Фабел се изуми колко властно и яростно я отпрати Сузана. Тя стоя до шест и нещо, после вечерта се върна за още един час. В девет и половина Фабел се беше оставил да го погълне дълбокият, непробиваем сън без сънища.

Вторник, 17 юни, 8:30 ч. вечерта

Харвестехуде, Хамбург

Ана Волф можеше да бъде секретарка, фризьорка, учителка в детска градина. Беше дребна и преливаща от живот, с красиво кръгло лице, пълно с енергия и обикновено гримирано с тъмни сенки за очи, спирала за мигли и огненочервено червило. Късата ѝ коса беше гарвановочерна и или пригладена назад, или вдигната нагоре с гел. Едно от нещата, което хвърляше в смут наблюдаващите я и им пречеше да се досетят, че всъщност е следовател в полицията, беше младостта ѝ. Ана беше на двацет и седем години, но можеше да мине и за осемнайсет-деветнайсетгодишна.

От друга страна, Паул Линдеман не можеше да бъде нищо, освен полицаи. Подобно на бащата на Вернер Майер, и неговият беше работил във водната полиция и беше обикалял с патрулен катер реките, изкуствените канали, пристанищата и кейовете в Хамбург. Паул беше от северногерманците, които Фабел описваше като „спретнати лутерани“: чисти, добре поддържани, строги хора, които трудно се променят. Днес Паул Линдеман изглеждаше така, както би изглеждал и

през петдесетте и шейсетте години на XX век, ако по онова време бе бил на същата възраст.

Фабел обикновено слагаше Ана и Паул в един екип. Те бяха като сиренето и тебешира, но Фабел беше убеден, че е много полезно да обединява хора, които гледат на нещата в свършено различна светлина: така вероятността да видят повече беше по-голяма. Ана и Паул бяха странна двойка и месеци наред не можеха да се сработят в това наложено партньорство. Сега се разбираха и се отнасяха с уважение към различните си, но взаимно допълващи се дарби. Фабел се надяваше да постигне същия успех и при Мария и Вернер, чийто потенциал като екип още не беше дал плодове.

Тази вечер и Ана, и Паул бяха като на тръни. За тях Фабел беше нещо повече от началник. Беше им наставник и след като ги беше избрал да попълнят отдел „Убийства“, бе разчистил пътя пред професионалното им израстване. И двамата го смятаха за неуязвим. А сега той лежеше в болница „Свети Георг“. Биха дали всичко, за да се включат в издирването на нападателя му, вместо да следят някакво си английско юпи.

На ъгъла на улицата, където живееше Максуйн, имаше будка за вестници и цигари. Продаваха и кафе, а отпред се виждаха обичайните боядисани алуминиеви маси, високи до кръста, на които клиентите пиеха прави кафето си. Ана беше застанала до една от четирите маси, откъдето виждаше добре кръстовищата, жилищния блок на Максуйн и изхода на подземния паркинг. Ако някой излезете пеш или с автомобил, тя щеше да забележи в коя посока поема и да съобщи по радиостанцията на Паул, който беше спрял с колата по-надолу на пресечката, така че да я вижда от другата посока. Вече се беше мръкнало и Ана пиеше третото си кафе, което се опитваше да направи последно. Продължеше ли с кафетата, цяла нощ нямаше да мигне и щеше да се мята в леглото. Намусеният дебел мъж в будката почти не ѝ обръщаше внимание, но когато трима скинари в задължителните зелени елечи отидоха да си купят цигари, той им каза нещо и кимна по посока на младата жена. Четиримата избухнаха в грубиянски кикот. Ана не сваляше очи от жилищния блок. Тримата скинари дойдоха на масата ѝ: първият застана от едната страна, вторият и третият — от другата. Единият — висок младок с груба кожа и врат като на бик, се надвеси над нея.

— Какво има, сладур, май са ти вързали тенекия?

Ана нито отговори, нито погледна към тях.

Скинарят с бичия врат се ухили на приятелите си и се засмя.

— Лично аз нямам нищо против да ми вържеш тенекия...

— Притрябвал си ми с твоите десет сантиметра — подметна с въздишка Ана и пак не се извърна към скинаря.

Двамата му приятели се изкикотиха и го засочиха присмехулно. Лицето му помръкна, той се доближи до Ана, пхна ръка под коженото ѝ яке и я хвана за гърдата.

— Я да видим колко от мен ще поемеш.

Всичко се разигра светкавично и Бичия врат нямаше време да реагира. Ана се дръпна рязко от него, после се завъртя с лице и изтласка като с центрофуга ръката му. Когато пак застана с лице към скинаря, ръцете ѝ направиха две резки движения. С лявата се пресегна и го сграбчи между чатала, а с десния лакът го фрасна по бузата, после бръкна плавно под якето си, извади зиг заuera и го тикна в лицето на младока. С все сила. Изтласка го назад, без да го оставя да се закрепил на краката си, които вече се подкосяваха, и го запрати към щанда на будката. С дулото на пистолета натисна носа му, после го завъртя и каза:

— Решил си да си поиграеш с Ана ли? — попита тя глезено и издала устни, заклати глава.

Бичия врат я загледа с ужасени очи и се взря в лицето ѝ, сякаш да провери доколко наистина е луда и дали той е в опасност. Ана опъна ръка и насочи оръжието и към другите двама скинари.

— А вие, момчета? Искате ли да поиграте с Ана?

Приятелчетата на Бичия врат вдигнаха ръце, отстъпиха няколко крачки назад и си плюха на петите. Ана пак се извърна към Бичия врат, забучи дулото в носа му и го завъртя, сякаш наистина си играеше. Кръвта, бликнала от носа му, започна да се размазва по лицето му. Ана направи разочарована хлапашка физиономия.

— Не искат да си поиграят с Ана... — После подвикна вече по-сериозно. — Ами ти, кастрат такъв? Искаш ли да си поиграем?

Скинарят поклати рязко глава. Ана присви очи, които помръкнаха.

— Само да съм чула, че пак си посегнал на жена, ще си имаш работа с мен. Къде ти е личната карта?

Младежът затърси из джобовете на елека и я извади. Ана пушна тестисите му и разгледа картата.

— Добре, Маркус, вече знам къде живееш. Някой път може да ти дойда на гости и да си поиграем още. — Тя се надвесил до лицето му и изсъска: — А сега дим да те няма!

Метна личната му карта на земята, така че той да се наведе, за да я вземе, без да маха ръка от слабините си, после хукна в посока, обратна на тази, в която се бяха изнизали приятелите му. Ана прибра пистолета в кобура и се извърна към мъжа в будката.

— Някакъв проблем ли има, мой човек? — озари го тя с най-чаровната си момичешка усмивка.

Мъжът поклати глава и вдигна ръце.

— Няма никакъв проблем, Fraulein^[10].

— Тогава ми дай още едно кафе, дебелак такъв.

Ана се обърна отново и погледна към жилищния блок. Прозорците на Максуйн вече не светеха. Тя огледа входа на сградата и изхода на подземния паркинг, после и улицата отпред. Нищо. Извади от джоба на якето радиостанцията.

— Паул... Според мен Максуйн е излязъл... ти видя ли го?

— Не. А ти?

— Не. Пак я оплескахме.

Тя изключи радиостанцията, но веднага след това я включи отново, защото забеляза, че от подземния паркинг излиза сребристо порше.

— Видях го. Ела да ме вземеш, Паул. Бързо, бързо!

Само след броени секунди Паул вече беше при нея с очукания стар мерцедес, който използваша за наблюдение. Очукан отвън, но под капака работеше като часовник.

Лицето на Паул обикновено беше безизразно, сега обаче той се опита да потисне усмивката си, когато Ана се качи при него в колата. С щръкналата коса, със старателно положения грим и голямото кожено яке тя приличаше на гимназистка, която още не е усвоила тънкостите на козметиката и сега отива на първата си вечер в нощен клуб.

— Какво му е толкова смешното, Schlaks? — попита тя, като употреби северногерманската диалектна дума за „дългуч“.

— Пак се развихри, а?

— Нямам представа за какво говориш — отвърна Ана, без да сваля очи от сребристото порше два автомобиля пред тях.

— Докато седях в колата по-надолу на пресечката, покрай мен профучаха двама скинари... бягаха така, сякаш са видели дявола. Да не са си имали работа с теб?

— Нямам си и понятие за какво говориш.

Спряха на един светофар, където имаше задръстване. Паул проточи дългия си врат, за да види дали поршето вече е минало. Не, беше отпред. Извърна се към Ана и зърна през страничния прозорец едър скинар, който се беше превил одве, беше се подпрял на коленете си и се опитваше да си поеме въздух. По лицето му се червенееше размазана кръв. Младежът погледна към другия край на улицата, сякаш за да провери дали го гонят. После се извърна към Паул. И видя Ана. Тя му прати дълга сладострастна въздушна целувка, като млясна звучно с красиви яркочервени устни. Скинарят се смрази от ужас, после започна да се озърта накъде да хукне. Светна зелено и мерцедесът потегли. Ана сбърчи носле и махна закачливо за „довиждане“ на скинаря.

— Ама никакво понятие — повтори тя. Беше самото възплъщение на невинността.

Паул погледна в огледалото за обратно виждане. Скинарят беше отпуснал облекчено рамене и беше вперил тъпо поглед в автомобиля.

— Все пак внимавай, Ана. Някой ден ще си изпатиш.

— Ти мен не ме мисли.

— Нищо чудно да ти предявят обвинение в насилие над личността или жестоко отношение.

Ана прихна в гръмогласен смях. Показа с ръка на Паул да завие вляво — беше видяла, че левият мигач на поршето е включен.

— Някой уважаващ себе си скинар неонацист няма да признае, че по задника го е изритала Judin^[11], висока метър петдесет и осем. А и да признае, в съда ще си умрат от смях — каза тя.

Паул поклати глава. Знаеше, че Ана произхожда от семейство, което по време на войната бе успяло да се спаси — евреи от Хамбург, укривани от състрадателно германско семейство, докато англичаните и канадците превзели града. Беше се научила как да се пази и защитава, умение, усъвършенствано на тренировките по източни бойни изкуства и по време на трите години в израелската армия.

Небето беше станало лилаво-синьо. Паул насочи вниманието си към сребристото порше: Максуйн ги беше завел на Халещрасе. В мрака се извисяваха общинските жилищни небостъргачи в Гринделхоххаузер. Биха могли да са навсякъде — в Лондон, Бирмингам или Глазгоу. Бяха построени непосредствено след Втората световна война за семействата на войниците в британските окупационни части. След като англичаните се изнесоха, жилищата преминаха към общината на Хамбург. Сега в тях бяха настанени главно семейства на имигранти, тъй като жителите на Хамбург не искаха и да чуят да се нанесат там. Ако се вярваше на мълвата, украинците владееха изцяло вносната бетонена джунгла.

Максуйн прекоси кръстовището и навлезе в Байм Шлумп, сетне подмина парк Щерншанцен.

— Запътва се към Санкт Паули — отбеляза Ана.

— Където беше открита втората жертва. — Паул стрелна с поглед Ана. — Но може би е тръгнал просто да купонясва...

Човек би си помислил, че през деня Санкт Паули потъва в дълбок сън и поглъща слънчевата енергия. Всяка вечер обаче кварталът кипи от неукротим живот. Освен че тук се търгува с жива плът и можете да видите някой мюзикъл, в Санкт Паули е и една от най-добрите клубни сцени в Европа със заведения като „Академията“, „ПАТ“, „Място Първо“ и „Култ“, което привлича хора от целия град и извън него. Дори във вторник, който според северногерманския начин на мислене е един от най-неподходящите дни за забавления, купонът тече до зори.

Максуйн влезе в подземния гараж на Шпилбуденплац, явно смяташе да паркира поршето там. Паул остави Ана на входа, за да не изпуснат Максуйн, когато излиза, и спря по-надолу на същата улица. После застана срещу входа на паркинга, пред „Тиволи“ на Шмит. Максуйн се появи. Беше облечен спортно, но скъпо и вървеше самоуверено. Не забеляза Ана, която се обърна и прекоси улицата, после закрачи след младежа. През това време Паул вече беше тръгнал на три метра след него, но вървеше на отсрещния тротоар.

Максуйн ги изведе от Шпилбуденплац, пред полицейския участък на Давидваше прекоси направо Давидщрасе и пое по Фридрихщрасе. Ана настигна Паул и го хвана под мишница, обикновено движение на близост, с което те в миг се превърнаха в

двойка. Подминаха Алберс-Ек с ъгловата врата, превърнала се в нещо като запазена марка. Някъде по заведенията очевидно имаше вечер на Schager^[12] и по улицата ентузиазирано кънтяха стари германски парчета. Максуйн прекоси Ханс Алберс Плац и влезе в една дискотека, след като бе пуснат с кимване от единия от двамата мъже на входа, които изглеждаха така, сякаш именно те поддържат жива немската стероидна индустрия.

— Ужас — изруга Ана. — Сега какво ще правим?

Паул всмука въздух между зъбите си.

— Знам ли... май се налага да влезем. Но нищо чудно той да се изнесе още преди да сме го открили в навалищата. Ако висим тук обаче, веднага ще привлечем вниманието. — Той огледа припряно площада. — Можем да повикаме подкрепление, което да чака отвън, но докато то дойде, пак могат да ни забележат. Хайде да влезем и да го потърсим. Ако не го намерим, среща на входа след петнайсет минути. Разбрахме ли се?

Ана кимна. Тя тръгна първа нагоре по стълбите към дискотеката. Един от бабаитите на входа погледна коженото ѝ яке и се изсмя презрително. Докато младата жена минаваше покрай него, той стовари върху лявото ѝ рамо ръката си, за да я спре. Ана замахна светкавично с дясната си ръка и сграбчи месестия му палец. Мъжът се наведе на една страна и запя песента „Оххх“, после си погледна палеца, изумен, че може да се огъне толкова назад.

— Без да искам! — каза мило Ана.

Другият мъжага тръгна към тях. Паул му препречи пътя и доближи до лицето му полицейската значка. Бабаитът отстъпи назад и отвори вратата на Ана. Тя пусна палеца на втория мъж, който го стисна с другата си длан.

— Ходи на уроци по овладяване на гнева... — обясни Паул на мъжа с издутия палец и се засмя на собственото си остроумие.

Глухото тътнене на баса, което бяха чули пред дискотеката, сякаш се взриви и се превърна в оглушителна денс музика, когато двамата бутнаха летящата врата и от преддверието се озоваха в самото заведение. На дансинга, който се намираще на по-ниско равнище, имаше стотици хора. Гънещата се маса от тела не бе чак толкова непробиваема, както към края на седмицата. Въпреки това не беше никак лесно да откриеш някого сред множеството.

Ана се извърна към Паул и сви рамене под голямото кожено яке.

— Какво е първото, което правиш, след като се озовеш в дискотека?

— Поръчваш си нещо за пиене?

Паул кимна и огледа периферията на дансинга. В дъното имаше широк, огънат на дъга бар, който беше на малко по-високо равнище. Ана и Паул се разделиха и тръгнаха от двете страни на дансинга, като се оглеждаха за Максуйн. Излязоха едновременно при двата противоположни края на барплота с форма на подкова. Изкуство си е да търсиш с поглед заподозрян, без да привличаш вниманието, а Паул не го притежаваше. Природата и северногерманската генетика се бяха наговорили той да изглежда така, сякаш е роден да носи полицейска униформа. Тук Паул беше заобиколен от хора, облечени най-често оскъдно, по последната мода, и си даваше сметка, че най-доброто, което може да направи, е да се сниши, да се слее с околната среда и по възможност да не бие на очи. Успя някак да се добере през тълпата до бара и да си поръча бира.

Оттук виждаше добре Ана. Тя беше голяма майсторка и умееше да не привлича вниманието. Сега си беше придала вид, че е погълната от музиката и дансинга, и само от време на време поглеждала отегчено към бара. Вече се приближаваше до Паул, когато зърна Максуйн. Първото, което я изуми, беше външният му вид — познаваше го само от снимката в документите за самоличност, която Фабел беше издействал от имиграционните служби. Максуйн беше с широко волево лице с ясно разделена по средата брадичка и с високи издадени скули. Очите му приличаха на блещукащи изумруди.

Максуйн беше погълнат от разговора с две блондинки на бара, които сякаш попиваха всяка негова дума, смееха се като по знак и се взираха прехласнати в зелените му като скъпоценни камъни очи. Ана се усети, че се е вторачила в младия мъж, и му обърна гръб. Плъзна бавно поглед по дансинга, докато не откри Паул. Показа му с леко движение на очите къде е Максуйн и Паул и кимна, че е разбрал. После се извърна нехайно, за да провери дали Максуйн още е там. Там си беше. И пронизващите му зелени очи бяха вперени в нея. Ана усети как изтръпва, но се постара да не се издава и нищо да не проличи по лицето ѝ. Помъчи се да гледа навсякъде, но не към него или към Паул, за да не покаже на Максуйн къде е другият, който го

държи под наблюдение. Сърцето ѝ заби лудешки, но тя успя да запази самообладание.

Позволи си пак да погледне към Максуйн. Той още бе вторачен в нея. Двете блондинки си говореха нещо ѝ се заливаха от смях. „Ужас! — помисли Ана. — Разкрил ме е.“ Максуйн се подсмихна многозначително. Единственото, на което можеше да се надява Ана, бе, че след като се изнесе, Паул няма да изгуби от поглед Максуйн, докато тя се свърже по радиостанцията и повика нови лица. Изруга наум. Бяха се издънили с наблюдението за втори път. Фабел лежеше в болницата и когато се върнеше в управлението, щеше да научи, че Ана е допуснала Максуйн да я разкрие. Многозначителната усмивчица върху лицето му стана по-широка. „Хайде, гадняр такъв — помисли младата жена. — Стига си разигравал това театро!“ После си даде сметка, че той изобщо не я е разкрил, а я сваля.

Тя отвърна на усмивката му. Максуйн каза нещо на двете блондинки и махна с ръка, сякаш се извиняваше — на тях явно не им стана никак приятно и се понесоха нанякъде в търсене на плячка, която няма да им се изплъзне толкова бързо. Максуйн направи няколко крачки към Ана, а на нея не ѝ се налагаше да погледне към Паул, за да разбере, че е готов да скочи и, ако се наложи, да се намеси. Тя тръгна към бара, като подмина Максуйн и се облегна на плота. Поръча на бармана бърбън с тоник. Максуйн също се върна на бара и се усмихна.

— Може ли да ви почерпя аз?

— Защо? — попита хладно Ана, за да покаже, че не ѝ е направил никакво впечатление.

Видя зад рамото на Максуйн, че Паул се приближава към тях. Направи едва доловимо движение с очите, което Паул разчете веднага и се обърна, за да се скрие отново сред дебрите от скъпи маркови дрехи.

— Защото ми се иска.

Ана сви рамене и Максуйн плати, когато ѝ донесоха поръчката. Тя се опита движенията ѝ да са спокойни, едва ли не нехайни, но мозъкът ѝ работеше трескаво, за да догони развоя на събитията. Наблюдението се беше превърнало в акция под прикритие. А Ана не беше подготвена за това. И за подкрепа можеше да разчита единствено на Паул, който се стараше да я държи под око. Нищо чудно Максуйн

да беше безумецът, който за удоволствие изкормваше жени. „Съсредоточи се — заповтаря си тя. — Дишай бавно и спокойно. Не допускай да забележи, че си уплашена.“ Ана отпи от бърбъна и безалкохолната напитка.

— Никога досега не съм ви виждал тук — подметна Максуйейн.

Ана се обърна с присмехулно лице към него.

— Не се ли сети да кажеш нещо по-остроумно?

— Бях искрен. Опитвам се да подхвана разговор, а не да остроумнича.

Докато той говореше, Ана за пръв път долови съвсем лек чужд акцент. Немският на Максуйейн беше безупречен, макар и малко скован, а акцентът беше скрит зад усвоени с много учене пластове.

— Чужденец ли си? — попита тя без недомлъвки.

Максуйейн се засмя.

— Толкова ли личи?

— Да, личи — потвърди тя и отпи отново от бърбъна.

„Май не ти хареса“, помисли си Ана. Максуйейн явно не беше свикнал жените да не попиват прехласнати всяка негова дума. Лицето му се поотпусна и върху него се изписа примирена любезност.

— Наздраве — каза той. — Извинявайте за безпокойството.

После понечи да си тръгне.

„Ужас, ами сега? — каза си Ана. — Ако си тръгне, не мога да го проследя, не мога да остана и цяла вечер с него. Трябва да измисля нещо.“

— Ще дойда пак в петък... ако решиш да ме почерпиш отново — рече тя, без да се извъръща към Максуйейн. — Към осем и половина.

Тя се обърна. Може би петък беше прекалено далеч в програмата на Максуйейн, може би Ана трябваше да се уговори за утре. Но ако Фабел одобрише тази внезапно хрумнала ѝ идея, щеше да им трябва време, за да съставят план и да определят екип, който да им подсигурява тила.

Максуйейн отново я ослепи с усмивка.

— Ще бъда тук. Но и сега съм тук...

— Съжалявам — прекъсна го Ана. — Тази вечер имам работа.

— Тогава в осем и половина в петък.

Той не даде никакви признаци, че смята да се мести. Ана изпи прекалено бързо бърбъна, който ѝ прогори гърлото, но се постара това

да не проличи на лицето ѝ.

— Доскоро.

Докато излизаше, Ана усети как Максуйн я изпраща с поглед и стрелна с очи Паул. Той разчете знака: „Продължавай сам“. Стана от стола, отиде при металната преграда около дансинга и докато минаваше близо до Ана, без да я поглежда, пъкна ѝ в дланта ключовете от автомобила.

Ана седя свита в мерцедеса цели два часа, докато накрая не видя, че Максуйн се връща към подземния паркинг на Шпилбуденплац. Беше с момиче — висока красива блондинка, която се беше облегнала на него и през няколко крачки се кикотеше и го целуваше.

„Охооо! — каза си Ана. — Вече ми изневеряваш, а!“

Зърна на няколко метра след тях и Паул. По Шпилбуденплац имаше доста нощни птици и Паул се стараеше между него и обекта на наблюдение да има повечко хора. Ана се смъкна на седалката, когато Максуйн и трофеят му минаха от другата страна и се отправиха към подземния паркинг. Паул се метна на седалката до нея.

— Как мислиш? Дали да не отида пеш и да продължа наблюдението?

— Не. Сигурно ще ги изгубим, докато излизат. Трябва да се убедим, че гаджето, което е забил, ще се прибере живо и здраво у дома.

Паул се засмя горчиво.

— Пак оплескахме всичко. Прикритието ти е направено на пух и прах.

— Не бих казала, че издънката е пълна — подсмихна се самодоволно Ана. — Все пак ми определиха среща...

*Сряда, 18 юни, 11:00 ч. преди обяд
полицейското управление на Хамбург*

Очите на Фабел бяха хлътнали, под тях имаше тъмни сенки. Единственото друго доказателство за нападението беше мораво бронзовата синина отстрани на врата. Освен това му беше трудно да движи главата си и решише ли да погледне в някоя посока, извърташе и раменете. След като го изписаха в осем и половина сутринта, той се

прибра да си вземе душ, за да отмие следите от болницата, и да се преоблече. От един час четеше папката за тайната операция, провеждана от Кругман и Крамер.

Според доклада на ФРС целта била да се съберат сведения за съперничеството между отделните банди и най-вече за опитите на украинците да завземат територии във властта на Улугбей. В папката имаше заповеди на Justizministerium^[13] за подслушване на стационарния телефон в апартаментата. Никъде не се споменаваха за видеоапаратура или подслушване на самото жилище. Посочваше се, че Тина Крамер има задачата да осигурява връзка и да предава необходимите материали и пари в брой, така че на Кругман да не му се налага да има пряк контакт, с която и да е служба. Младата жена беше получила указания всеки път, когато осъществява връзка с Кругман, да остава за през нощта в жилището. Така, ако някой случайно държеше под наблюдение Кругман, нямаше да свърже Крамер със Седми отдел в управление „Борба с организираната престъпност“ или с Федералната разузнавателна служба. Самата Крамер беше живяла в Аймсбютел, достатъчно далеч от Санкт Паули — така се избягваше възможността някой да я срещне случайно, докато тя пазарува. Указанията за контраразузнавателните мерки, които трябваше да прилага, бяха твърде сложни. Имаше четири явочни квартири. След всяка среща с Кругман, докато се прибира, Тина Крамер бе длъжна да се отбие поне в една от тези квартири, където да остане в продължение поне на един час. Пак от тях взимаше материалите и парите. Подобно на Кругман, и Крамер не беше стъпвала от месеци във федералните служби. Идеята беше, ако някой я проследи, да реши, че ходи при клиенти. След това младата жена трябваше да обикаля доста, докато стигне в Аймсбютел и по пътя да прави допълнителни маневри и да проверява дали някой не я следи. Това означаваше, че е пътувала твърде дълго, докато се прибере.

Тук имаше някаква ирония. Тина Крамер наистина беше само куриер на Кругман и въпреки това всяко движение, което правеше, всяка връзка с Кругман бяха подплатени с какви ли не предпазни мерки. Колкото и да бе странно, самият Кругман се пазеше главно с едно: с начина си на живот. Трябваше да се вживее изцяло в ролята си на дребна риба в периферията на организираната престъпност, да се откъсне напълно от своите колеги и така да направи прикритието си

непробиваемо. Можеше да се свърже със службите само по два начина: чрез Тина Крамер и по клетъчния си телефон. Така не само поддържаше контакт, но и не губеше почва под краката си — те го свързваха с онова, което всъщност бе, и с истинските му цели.

В доклада имаше много подробности за престъпните групировки на Улугбей и Варасов, както и за други по-дребни престъпни интереси. А за новопоявилата се банда, за така нареченото Ядро, нямаше почти нищо, макар и самият Фолкер да беше заявил, че именно то е основен фокус на операцията. Стенограмите на разговорите, подслушани в апартамента, също не съдържаха нищо важно. Липсваше нещо.

Фолкер беше обещал на Фабел да му каже всичко от начало до край — и го беше излъгал.

Фабел помоли Вернер да събере всички за съвещание в основното помещение на отдел „Убийства“. Когато излезе от кабинета си, усети, че всички в екипа са се вторачили в него. Изправи гръб и се опита да направи движенията си възможно най-бодри. Хората от екипа разговаряха тихо помежду си, Паул Линдемман беше на телефона. Фабел го изчака да приключи и плесна два пъти звучно с ръце.

— И така, какво ново? Мария?

Тя седеше на ъгъла на бюрото си. Беше облечена в скъпа светлосиня блуза и елегантен сив панталон. Тежкият черен автомат отстрани на хълбока ѝ изглеждаше съвсем не на място. Мария се пресегна и вдигна бележника си.

— Открих един от членовете на Храма на асатру... някой си Бьорн Янсен. Държи книжарница за литература „Ню Ейдж“ или нещо от този род в Шванценфиртел. Поддържа в интернет и страница за единизма или асатру, или както там го наричат...

— Бабини деветини — обади се Вернер.

Екна смях, разбил се върху скалите на деловитостта, с която говореше Мария.

— Издирих този човек именно по интернет страницата — продължи Мария. — Когато го попитах дали е чувал за Храма на асатру, той веднага и с готовност заяви, че членува в него — очевидно е сред „първожреците“. Твърди, че в асатру нямало нищо нередно, и го

описва като „тържество на живота“. Уговорих си среща с него за осем и половина довечера.

— И аз ще дойда — заяви Фабел и се извърна към Вернер. — Нещо ново за Максуйн?

Беше ред на Вернер да си погледне бележките.

— Джон Андреас Максуйн... — Като всички в отдел „Убийства“, с изключение на Фабел, и на Вернер не му се обръщаше езика да изрече мекото англосаксонско „у“ в името на Максуйн. — Роден е през 1973 година в Единбург, Шотландия. Баща му е съдружник в счетоводна фирма в Единбург. Майка му е германка от Касел в Хесен. Самият Максуйн е завършил едно от ония тежкарски частни училища на англичаните и електроника в университета... — Вернер трябваше да хвърли доста усилия, докато произнесе името: — В университета „Хериот-Уот“. После е следвал приложна електроника в хамбургския Technische Unlversitat^[14]. Живее постоянно в Германия, но не е кандидатствал за гражданство. Работи в издателска групировка „Айтел“. Но не се води там на щат. Консултант е на свободна практика.

— Тъкмо човек, който може да праща безпрепятствено закодирани електронни съобщения — отбеляза Ана.

Фабел, който седеше в края на бюрото на Вернер, забодне брадичка върху гърдите си и осмисли казаното. Когато вдигна глава, усети как болката го пробожда с нож на мястото, където славянинът го беше стискал.

— Продължавай, Вернер.

— Няма криминално досие нито тук, нито във Великобритания. Не е глобяван дори за превишена скорост.

Вернер остави бележките и направи физиономия, с която сякаш казваше: „Е, това е“.

— Как върви наблюдението, Ана? Имаш ли нещо да съобщаваш?

Ана и Паул се спогледаха. Фабел си пое бавно въздух.

— Добре, Ана... хайде да чуем и ние.

Тя разказа какво се бе случило предната вечер.

— Виж ти! — възкликна Фабел уж много учуден. — Нима ми казваш, че резултатът от наблюдението е среща, която ти е определил обектът?...

— Какво друго да кажа? Или ти е определил среща, или не ти е определил.

Фабел изправи гръб.

— Радвам се, че смяташ това за забавно, комисар Волф.

— Виж какво шефе, от тая работа може да излезе нещо. Мога да се оттегля от екипа, който държи под наблюдение Максуйн, и да не отида на срещата... от друга страна, мога да отида и вероятно да науча за него повече, отколкото за един месец наблюдение.

— Ами ако е нашият човек? — възкликна Паул. — Можеш да се превърнеш в следващата жертва.

Фабел се взря в момичешкото лице зад грима, в крехкото, изпълнено с предизвикателство тяло и усети как го присвива под лъжичката.

— Тази работа не ми харесва, Ана. Не искам да се излагаш на опасност... но ще си помисля.

Паул Линдеман издаде звук, сякаш бе усетил вкуса на нещо противно, и метна химикалката върху писалището. Фабел не му обърна внимание, но реши, че ако Ана не избере сама Паул, той ще настоява именно Паул да оглави екипа, който ще я пази — той щеше да постави сигурността на момичето над собствения си живот.

— Съставете план за действие и още днес ми го донесете — продължи Фабел. — Дори да съществува и най-малкият риск, ще се откажем. И Ана, искам, да си сложиш подслушвателно устройство. Така екипът, който ще те пази, ще знае какво точно става.

— Ау... — Младата жена направи разочарована физиономия. — Опитваш се да промениш стила ми, а? — Но после видя, че шегата ѝ не е била оценена, и добави: — Както кажеш, шефе.

Фабел усети как около главата му сякаш се затяга обръч. Очите го смъдяха от ослепителната светлина на луминесцентните лампи в помещението. Той си погледна часовника: приближаваше дванайсет и половина, имаше още цял час, докато стане време да вземе следващата порция хапчета против болка.

— Какво става с Анжелика Блум? — попита Фабел, като разтриваше слепоочията си. — Имаме ли нещо ново за нея?

— Разполагам с пълната ѝ творческа биография — оповести Вернер. — Има две-три прелюбопитни неща. Нали я помниш онази изложба в Бремен?

Фабел кимна, стана му интересно дали има някаква връзка.

— Преди да се отдаде на кариера на атентаторка, която залага бомби по оживени места, Марлис Менцел е работила като журналистка и карикатуристка в левичарско списание на име „Цайтгайт“^[15]. Анжелика Блюм също е работела там. По онова време е ходела с главния редактор.

— Менцел и Блюм приятелки ли са били?

— Още не знам. Надявах се с теб да поразпитаме бившето гадже на Блюм, за да разберем.

— Едва ли се налага да идвам и аз — възрази озадачен Фабел.

— О, според мен се налага. — Насечената топография върху лицето на Вернер се поразмести, за да направи място на кисела усмивка. — Всъщност няма да се изненадам, ако и началникът на управлението Ван Хайден реши да дойде с нас.

— Защо?

— По онова време Анжелика Блюм е ходела... общо четири години... с един млад юрист и журналист с леви убеждения и политически амбиции. Казва се Ханс Шрайбер.

Фабел се втрени в подчинения си.

— Ханс Шрайбер ли? Кметът?

— Същият.

Фабел вдигна вежди.

— Какво друго откри?

— Блюм е имала приятелка, която работи в радио Ен Де Ер. Ерика Кеслер. Говорих с нея по телефона. Малко е дръпната, иначе е потресена от смъртта на Блюм. Доколкото разбрах, знае нещо, макар и не много, за журналистическото разследване, върху което Блюм е работела. Уредих среща с нея.

— Нещо за онзи тип, който ме нападна в жилището на Блюм?

— Нищо, шефе... но не защото не го издирваме.

После Фабел разпредели срещите и задачите. Тъкмо се канеше да закрие заседанието, когато клетъчният му телефон иззвъня. Той позна веднага гласа.

— Един момент. — Фабел махна телефона от ухото си и каза на екипа: — Дръжте ме в течение, ако има някакво развитие. — После влезе в кабинета си, затвори вратата и пак допря телефона до ухото си. — Къде се изгуби, Махмут? Щях да умра от притеснение. Виж какво, забрави, че съм те молил да разпитваш за онези украинци и за

мъртвото момиче. Установихме коя е убитата и не е безопасно да се забъркваш...

— Знам, Ян. Мисля, че вече е малко късно. При всички положения гледам да не бия на очи. Може да ти прозвучи като реплика от долнопробен филм, но ми се струва, че ме следят. Ще се сниша за известно време, но искам да провериш едно име.

— Кое?

— Витренко. Васил Витренко. Мисля, че е познат като полковник Витренко.

— И какво той?

— Точно той е Дяволът, Ян.

*Сряда, 18 юни; 3:00 ч. следобед
пристанището, Хамбург*

Лятото беше дошло в Хамбург, беше станало по-топло. Паул, Вернер и Фабел си бяха съблекли саката, Мария седеше на ниската стена до масичките с височина до лакътя, беше кръстосала крака в елегантен панталон, беше сплела пръсти и беше обхванала с тях коленете си, а слънцето проблясваше по светлосинята коприна на ризата ѝ. Вяха заключили кобурите и оръжието в багажника на беемвето на Фабел и ако не бяха грубите черти на Вернер и неопънкарският шик на Ана, можеха да минат за адвокати от голяма кантора, излезли в обедна почивка на доковете.

След като вечно веселият Дирк им донесе леденостудени бири, те се събраха около две от масичките малко по-встрани от двамата докери, които бяха единствените други клиенти.

— Нашият приятел Фолкер укрива доста от нас въпреки обещанието да бъде откровен — каза Фабел. — От неофициалния си информатор научавам повече, отколкото от машината на Федералната разузнавателна служба. — Всички знаеха, че Фабел си има свои хора, които му съобщаваха едно или друго, и които той не разкриваше. Останалите също имаха такива източници на информация и знаеха, че не бива да питат откъде са постъпили сведенията. — Длъжен съм да подчертая, че не съм сигурен дали всичко това има някакво отношение към нашето разследване, но става въпрос за опасен елемент, който поне отчасти вероятно има връзка със случаите. Няма да се учудя, ако

точно тези хора са убили Кругман. И е почти сигурно, че именно те са извършили покушението срещу Улугбей, за да сложат ръка върху колумбийската дрога. — Всички продължиха да мълчат. Фабел отпи от бирата и глътна два кодеина. — Ядрото, както го нарича Фолкер, се състои от бивши офицери от специалните части. Това не са какви да е бандити. Според моя информатор всички са ветерани от Чечня и Афганистан. Ръководи ги някой си полковник Васил Витренко. Слави се като страшилище и дори името му е достатъчно, за да уплаши до смърт другите мафиоти от Украйна. Никой не знае със сигурност дори дали Витренко е тук, всички обаче знаят, че Ядрото се състои от офицери, които са служили под негово командване. Нямам представа какво е правил този тип, ала е прочут като изключително жесток и никой не дръзва да се изложи на опасността да не повярва, че той наистина е тук.

— Възможно ли е този Витренко да стои зад убийствата в стил „Кървавия орел“? — попита Мария.

— Съмнявам се. Синът на Свен се смята за нещо като германски кръстоносец. Витренко е чужденец. Но съм убеден, че операцията Кругман-Крамер всъщност е била насочена именно към него или към групата, която се възползва от славата му, за да всява ужас. Мерките за сигурност и контраразузнавателните средства, които са били пуснати в действие, навеждат на мисълта, че става въпрос за противник, който е подчинен на строга организация и има голяма професионална подготовка. Ако нещата стояха малко по-различно, щяхме да се обърнем за съдействие към отдел „Организирана престъпност“. Фолкер обаче твърди, че Ядрото има свои хора в полицейското управление на Хамбург. Точно по тази причина съобщавам информацията само на вас петимата.

— Господи, Ян! — поклати глава Вернер. — Наистина ли вярваш в тези небивалици?

— Не съм готов да поемам никакви рискове. Според Фолкер тези хора са заемали високопоставени длъжности в украинската полиция. А защо да си затваряме очите за истината: имаме колеги, които все не могат да решат дали са войници, или полицаи. Не мога да поискам помощ дори от Фолкер. Беше достатъчно откровен за Ядрото, но се къльне, че главатарят на престъпната групировка е безлик и безименен. Ала щом моят информатор му знае името, съм повече от сигурен, че то

е известно и на ФРС. При всички положения докладът, който Фолкер ми предостави, е силно редактиран, за да се омаловажи ролята на Ядрото. Искам да се поразтичаме и да установим кой в полицейското управление на Хамбург е имал официални, полуофициални и неофициални връзки с тайните служби на Украйна. Мария, можете ли да се заемете вие с Вернер? Знаем, че и двамата сте претоварени с работа, затова тази проверка не е сред най-важните ви задачи, но трябва да я направите. И, за бога, бъдете дискретни.

Мария кимна.

Вернер оповести:

— Второто ми име е Дискретния.

Всички се засмяха с глас.

Сряда, 18 юни, 7:00 ч. вечерта

Бланкенезе, Хамбург

Бланкенезе е разположен западно от Хамбург, на стръмния северен бряг на Елба, в който са направени нещо като тераси и по който тук-там се зеленят широколистни гори. Районът е известен с това, че в него се срещат и старовремски рибарски къщурки, и големи, изискани вили, строени през XIX и XX век. Къщите на рибарите са струпани на едно място — за по-уютно, а собствениците на вилите избягват всякаква показност и скромно крият северногерманското си благоприличие зад паравана на дърветата и просторните градини. В Бланкенезе нашествието на съвременната архитектура е твърде ограничено и се е проявило избирателно, с много вкус. Заради всички тези причини Бланкенезе се слави едва ли не като най-предпочитаното предградие на Хамбург. Рибарите и занаятчиите, които са придали облика му, отдавна са изместени от предприемачи, медийни босове и шефове на многонационални корпорации в Хамбург.

Вернер се беше обадил по телефона на Ерика Кеслер в кабинета ѝ в радио Ен Де Ер на Ротенбаумшосе, но тя беше помолила изрично разговорът да се състои същата вечер в дома ѝ в Бланкенезе. Макар че парните чукове не спираха да блъскат по слепоочията на Фабел, той настоя да придружи Вернер. Искаше да си изгради някаква представа за Анжелика Блум. Беше длъжен да разбере какви са били подбудите ѝ и защо те я бяха довели до този край. Главните редактори и агентите,

които редовно ѝ възлагаха статии, твърдяха едно и също: никога не разкривала естеството на журналистическото разследване, докато не било готово за публикация. Така Ерика Кеслер, която познаваше Анжелика Блюм още от университета, се превръщаше в човека, който се доближаваше най-много до представите за приятелка.

Тя беше продуцентка в радио Ен Де Ер, а мъжът ѝ беше съдружник в продуцентска фирма, снимаща телевизионни реклами. Новата им триетажна къща олицетворяваше високите им доходи и това, че професиите им се нареждат сред най-търсените. Съпругът на Кеслер, нисък, спретнат плешивеец мъж в панталон на „Армани“, кашмирена блуза с шпиц яка и сандали, които похлопваха шумно по застлания с теракота под на атрия, ги заведе на дървената тераса, надвиснала над стръмната градина.

Веднага щом излезе на нея, Фабел разбра, че гледката, която се откриваше оттук, е добавила половин милион към цената на имота. Усети, че и Вернер, който обикновено не обръщаше внимание на естетиката, се любува безмълвно на пейзажа. Къщата на семейство Кеслер се намираше на една от терасите по брега на Бланкенезе. От балкона Фабел и Вернер виждаха цялата Елба, като се почне от широките пясъчни плажове покрай реката и се стигне до горите в резервата на остров Несзанд, който разделяше Елба на два ръкава, и Алтес Ланд на южния бряг. По Елба се белееха триъгълниците на десетина платноходки. Само огромният кораб, превозващ контейнери, напомняше, че истинското предназначение на реката са не развлеченията, а търговията.

През последната седмица Фабел се беше нагледал на внушителни жилища: огромната къща на Йелмъз, тузарския апартамент на Максуйн и жилището на Анжелика Блюм в изискан стил, но нито веднъж не беше усетил завист. А в тази къща с нейния непринуден изтънчен стил, с разположението ѝ и изумителната гледка, която съперничеше с гледката към града, разкриваща се от неговите прозорци, той усети именно завист. Прииска му се да живее в такъв дом, но веднага си представи, че го дели с бившата си жена Ренате и с дъщеря им Габи. Тази мисъл му хрумна като горчив отглас от завистта и Фабел усети, че Кеслерови са му неприятни. Той отново се извърна към гледката, разкрила се от терасата.

Когато Ерика Кеслер дойде при тях, Фабел видя едва ли не съвършена студена красота, нарушавана единствено от брадичката, в която се долавяше почти мъжка сила. Във воднистосините очи имаше лед, жената държеше главата си под ъгъл, който издаваше наглост. Суровото ѝ изражение беше посмекчено от пепеляворусата коса, която Ерика носеше пусната и която с нежните си къдрици обрамчваше лицето. Беше облечена в бяла памучна блуза с голямо деколте и широк бял ленен панталон. Махна с ръка към фотьойлите и масичката, които очевидно бяха от масивно дърво, и седна. Вернер и Фабел се разположиха срещу нея. Още при появата си бяха показали полицейските значки, но сега Ерика Кеслер настоя да види и полицейските им карти и дълго ги проучва, като сравняваше снимките с лицата.

— Искали сте да ме питате нещо за Анжелика — рече накрая жената и им върна картите.

— Да — потвърди Фабел. — Знам, сигурно сте много разстроена от смъртта на госпожа Блум... и от начина, по който е била убита... и ви уверявам, че не искаме да ви причиняваме още болка, но сме длъжни да узнаем възможно най-много за нея, за да заловим убиеца ѝ.

— Ще ви кажа каквото мога. Анжелика не беше човек, който... — Госпожа Кеслер се замисли, за да избере най-точната дума. — Който споделя. Не обичаше да говори много за себе си.

— Но вие сте били добри приятелки, нали? — попита Вернер.

— Бяхме приятелки. Следвали сме заедно. Разбирахме се. Анжелика беше умна и мъжете я харесваха, а това в ония години се денеше най-много.

— Каква беше? — попита Фабел.

— В университета или след това?

— И двете.

— Анжелика никога не е била човек, когото ще опишеш като вятърничав. Гледаше сериозно на следването, проявяваше остър интерес към политиката. Два-три пъти сме карали ваканцията заедно. Едно лято работихме в лозята на Испания. Спомням си, на връщане посетихме Герника... нали се сещате, града, за който Пикасо е нарисувал картина. Помня, там отидохме в мемориал в памет на убитите през 1937 година от легиона „Кондор“, който Хитлер изпратил да бомбардира града, за да помогне на Франко. Една възрастна жена ни

чу, че говорим на немски, и почна да ни мъмри за онова, което сме били причинили на града. Обясних ѝ без недомлъвки, че нямам нищо общо и съм се родила след цели десет години, но Анжелика се разстрои много. Дори бих казала, че това се превърна във важно събитие в политическата ѝ осъзнатост.

— Казвате, че се е интересувала от политика. Вероятно е симпатизирала на левите.

— Определено. Но не на марксистите или на нещо от този род. Беше либерална по душа. И се интересуваше от опазване на околната среда. По едно време се беше присъединила към Die Grunen^[16]. След Обединението, когато Зелената партия се съюзи с различни опозиционни партии в Източна Германия и образува Bundms-90-Fie Grunen^[17], Анжелика дори обмисляше да се кандидатира на изборите за Бундестага.

— И защо не го е направила?

Госпожа Кеслер вдигна една от златните къдрици, паднала върху лицето ѝ, и я прибра зад ухото си. Погледна към реката.

— Анжелика беше отлична журналистка и го знаеше. Предпочете да си остане такава, вместо да се превръща в посредствен политик. Смяташе, че със статиите си ще допринесе повече за социалната справедливост и опазването на околната среда.

— Кога за последно видяхте госпожа Блум? — попита Вернер.

— Обядвахме заедно преди около половин месец. Май на четвърти.

— Как ви се стори тя? Спомена ли нещо необичайно?

— Не, не, не бих казала. Всъщност беше развълнувана. По-късно същия следобед смяташе да причака онзи кретен нациста Волфганг Айтел.

— Бащата на издателя Норберт Айтел ли?

— Бивш есесовец и водач на така наречения съюз „Германия за германците“.

— Защо госпожа Блум е проявявала интерес към него?

Госпожа Кеслер кръстоса крака, при което лененият ѝ панталон изшумоля.

— Не ми спомена. Както вероятно вече сте разбрали, Анжелика не издаваше подробности от журналистическите си разследвания, докато не беше готова да ги публикува в печата или да ги огласи в

електронните средства за масово осведомяване. Опитваше се да ме убеди да направим съвместно радиопредаване въз основа на някакви документи. Единственото, което ми разкри на този етап, беше, че разполага с нещо, което изобличава Айтел и ще подкопае доверието на поддръжниците му. Все пак ми каза, че е свързано със сделки с недвижими имоти.

— Намекна ли, че разследването я излага на опасност?

Госпожа Кеслер сбърчи чело.

— Едва ли ѝ е хрумвало такова нещо. На мен също не ми е минавало през ума. Да не подозирате хората на Айтел?

— Не. А госпожа Блум работеше ли и върху нещо друго?

— Знам, че правеше проучване на ПБЗ-101. Но според мен основното ѝ внимание не беше насочено натам.

Фабел се замисли. Преди и по време на Втората световна война Полицейският батальон на запасняците се е набирал сред обикновените хора, главно работници на средна възраст, в Хамбург, град, за който се смятало, че е сред най-незасегнатите от влиянието на нацистите в Германия. През 1942 година тези обикновени хора от Полицейския батальон на запасняците избиват близо две хиляди евреи в Отвок, Полша. До края на войната ПБЗ-101 е изтребил над 80000 евреи и други „нежелателни елементи“. Фабел се сети за грохналата госпожа Щайнер с очи като на кукумявка, която живееше на долния етаж, под апартамента, където беше убита Тина Крамер. Спомни си старите черно-бели снимки на мъжа в униформа на Полицейския батальон на запасняците.

— ПБЗ-101 ли? Това едва ли има нещо общо с настоящето.

Ерика Кеслер сви рамене.

— Не знам. Може би Анжелика е виждала нещата под друг ъгъл. Спомена, че жестокостта на батальона можела да се сравнява с акциите на руснаците в Афганистан и Чечня.

— А личният живот на госпожа Блум? — попита Фабел. — Имаше ли тя някаква връзка?

Той долови, че Ерика Кеслер се колебае.

— Не... Според мен напоследък нямаше човек, на когото да държи. Преди време ходеше с един журналист. Паул Торстен. — Фабел си записа името. — Но скъсаха преди около година. Оттогава не знам да е имала сериозна връзка.

Фабел се взря в полярно сините очи на Ерика Кеслер. Тя издържа на погледа му, без да трепне. И сигурно щеше да се справи, ако за стотна от секундата, преди да отговори прекалено непринудено, с прекалено самоуверените си очи, тя не се разкри за пръв път, че лъже. Но защо ѝ беше да лъже за връзките на Блюм?

— Познавате ли Марлис Менцел?

— Художничката ли?

— Терористката.

Кеслер се засмя, но ледът в очите ѝ стана още по-студен и твърд.

— Дали да не я определим като бивша терористка, станала художничка? Знам за нея, но не я познавам лично.

— Анжелика Блюм обаче я е познавала.

— Ако не ме лъже паметта, навремето са работили заедно.

— В „Цайтгайст“, левичарското списание. По онова време главен редактор му е бил младият Ханс Шрайбер. В ония години госпожа Блюм е ходела с него, нали?

— Според мен да. Мисля, че известно време дори живяха заедно — потвърди Кеслер.

Фабел отново усети как зад очите на жената пада някаква преграда. За да провеждаш разпит, трябва да притежаваш изкуството да обобщаваш не само казаното — истините и лъжите, но да съединяваш в едно и мълчанието, движението, посоката, в която гледат очите. Фабел направи връзката и почувства тръпката на прозрението. Прииска му се да се заяде с Кеслер, но после реши засега да не изказва на глас мисълта, която го беше осенила.

По-нататък от разговора не се разбра нищо съществено. Фабел благодари на Ерика Кеслер за времето, което им бе отделила, и тя кимна любезно, но и някак рязко. Заведе Фабел и Вернер в покрития с плочки атрий, където беше няколко осезаеми градуса по-хладно, отколкото на терасата с южно изложение.

Фабел се затрудни да намери пътя обратно към града: постоянно се объркваше в сложната система от еднопосочни улици в Бланкенезе. Накрая излезе с беembeто на Елбшосе.

— Е, какво ще кажеш? — попита той Вернер.

— Премълчава нещо. Подозирам, че Блюм е имала връзка с някого и Кеслер се опитва да не го замесва във всичко това.

— И аз си помислих същото. — Известно време Фабел мълча. — Как би описал Ханс Шрайбер, драгия ни кмет?

Другият мъж се извърна към него и се свъси озадачено. Но Фабел го удостои единствено с профила си.

— Как ли... вероятно като висок. Скъпо облечен. Прошарено руса коса. Очевидно спортува... широкоплещест... Защо? — каза Вернер.

Сега вече Фабел се извърна към него.

— А сега ми опиши мъжа, когото твоята свидетелка е видяла да влиза в жилищния блок на Анжелика Блум.

[1] Букв. Буря и напор (нем.). — Литературно направление, което през 1770–1790 г. оказва мощно влияние върху немската литература и подготвя почвата за романтизма. — Б.пр. ↑

[2] Долнонемски (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Ти (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Вие (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Смисъл на съществуване (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Деснорадикални (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Група за гранична охрана девет (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Таен агент (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Болница (нем.). — Б.пр. ↑

[10] Госпожице (нем.). — Б.пр. ↑

[11] Еврейка (нем.). — Б.пр. ↑

[12] Шлагер (нем.). — Б.пр. ↑

[13] Министерство на правосъдието (нем.). — Б.пр. ↑

[14] Технически, университет (нем.). — Б.пр. ↑

[15] Букв. „Духът на времето“ (нем.). — Б.пр. ↑

[16] Зелените (нем.). — Б.пр. ↑

[17] Съюз-90-Зелени (нем.). — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

ЧЕТВЪРТЪК, 19 ЮНИ — НЕДЕЛЯ, 22 ЮНИ

Четвъртък, 19 юни, 10:20 ч. сутринта
кметството на Хамбург

Началникът на управление „Тежки престъпления“ Ван Хайден реагира почти както беше очаквал Фабел. Беше стъписан от разкритието му, че кметът Шрайбер е заподозрян в това изключително важно разследване. Фабел, който седеше от другата страна на огромното писалище в кабинета му на четвъртия етаж, видя как той се смразява на кожения стол и се вторачва в плота на бюрото, сякаш за да спре всяко физическо движение и да насочи енергията си към своите препускащи мисли. Накрая Ван Хайден вдигна неочаквано поглед, в който се четеше примирение, и попита Фабел какво ще правят оттук нататък, сякаш именно Фабел беше началникът, а Ван Хайден му беше подчинен.

— Уреди да се срещнем с него — отговори Фабел. — Ако беше някой друг, щях да го накарам да ми се яви тук... но отчитам, че в този случай сме длъжни да спазваме, хм... благоприличие.

— Кога искаш да го направим?

— Шрайбер е бил забелязан на мястото, където е извършено последното убийство... или в най-лошия случай там е забелязан човек, който доста прилича на него... освен това е имал... отношения с жертвата. Ето защо не съм склонен да чакам в програмата му да се отвори „прозорец“. Трябва да го разпитам още сега.

— Остави на мен.

Ван Хайден се обади по телефона в кметството и очевидно се натъкна на бюрокраична съпротива. Заканите, които отпрати към клетия чиновник в другия край на линията, прозвучаха още по-заплашително заради спокойния, сдържан и студен тон на Ван Хайден. Свързаха го с Шрайбер. Разговорът беше кратък и по същество. Шрайбер се съгласи да ги приеме незабавно. След като затвори, Ван Хайден се вторачи в телефонния апарат.

— Сякаш очакваше да му се обадя. Останах с впечатлението, че му олекна.

Кметството в Хамбург се помещава в една от най-изумителните сгради в града. Главният вход се намира непосредствено под часовниковата кула, която се извисява и властва над просторния площад отпред.

Когато Фабел и Ван Хайден влязоха в кметството, пред тях се разкри огромното фойе с неговите колони и няколко купола на тавани. Вътре имаше няколко десетки туристи, струпани около осветените витринки при дебелия стълбове. Началникът на управление „Тежки престъпления“ тъкмо понечи да каже нещо, когато при двамата полицаи дойде униформен служител на кметството.

— Бях помолен, господа, да ви посрещна и да ви заведа при господин кмета.

Залата, където се провеждаха официалните срещи и тържествата, се намираше на втория етаж, точно под залата на кулата. Но работните кабинети на самото кметство бяха на партера и на първия етаж, в югоизточния ъгъл на сградата. Фабел и Ван Хайден бяха отведени на първия етаж.

Шрайбер се изправи, когато двамата влязоха в кабинета с дъбова ламперия. На Фабел му направи впечатление кройката на костюма, с който беше кметът. Поредният скъп италиански костюм, който седеше идеално върху широките плещи на Шрайбер. Фабел обаче долови още нещо, което никак не се връзваше с „Армани“: някаква скованост в движенията на кмета. Шрайбер благодари на чиновника и покани двамата полицаи да седнат. Фабел извади бележник и го отвори.

— Казахте, че идвате във връзка със смъртта на Анжелика, нали?
— попита Шрайбер.

Фабел изчака няколко секунди, както го изискваше правилникът, в случай че Ван Хайден реши да заговори пръв. Когато шефът му продължи да мълчи, той каза:

— Вие, господин кмете, изразихте голямото си безпокойство за тези убийства...

— Естествено...

— И дадохте да се разбере, че настоявате разследването да приключи възможно най-бързо и успешно...

— Разбира се...

Фабел реши да играе със свалени карти.

— Тогава бихте ли ми обяснили защо сте пропуснали да ни уведомите, че вечерта, когато Анжелика Блум е била убита, вие сте я посетили?

Шрайбер не извърна очи, но в тях нямаше враждебност, нямаше желание да се брани, нямаше сила. След малко кметът въздъхна.

— Защото не исках да се забърквам в това. В скандала. Както сигурно се досещате, пресата само това и чака...

Кметът се извърна към Ван Хайден, сякаш очакваше той да потвърди. Но Ван Хайден не каза нищо.

— Вие, доктор Шрайбер, сте юрист, знаете правата си по Конституция, знаете и че оттук нататък отговорите ви на нашите въпроси могат да се използват в съда.

Широките рамене на кмета увиснаха.

— Да, знам.

Фабел се наведе напред и се облакът на страничните облегалки с формата на лъвски лапи на дъбовия стол.

— И, предполагам, разбирате, че аз... ние... пет пари не даваме за притесненията ви от средствата за масово осведомяване. Вие сте премълчали потенциални сведения за поредица от убийства. Убийства, за които — длъжен съм да подчертая — бързо се превръщате в основен заподозрян. Някой изкормва жени в буквалния смисъл на думата, а вие сте седнали да се притеснявате за имиджа си!

— Според мен, Фабел, кметът те разбра — намеси се Ван Хайден тихо и без гняв.

— Ако вашите отговори не ми се сторят удовлетворителни, господин Шрайбер — продължи Фабел, — ще ви задържа още тук и сега. И можете да не се съмнявате, че ще ви превода, както сте с белезниците, през цялото кметство. Затова смятам, че няма да е зле да бъдете малко по-откровен, отколкото досега. — Фабел се облегна на стола. — Вие ли убихте Анжелика Блум?

— За бога... не.

— В такъв случай какво сте правили в жилището ѝ вечерта, когато тя е била убита?

— Анжелика ми беше стара приятелка. Виждахме се от време на време.

Лицето на Фабел стана по-мрачно.

— Мисля, че бях пределно ясен, господин Шрайбер. Можем да ви разпитаме и тук, и в управлението на полицията. И ако не започнете да говорите напълно откровено с нас — и то за всичко, — ще продължим не на ваша, а на наша територия. Нека започнем с истинското естество на отношенията ви с госпожа Блум. Откога имате връзка с нея?

Шрайбер изглеждаше сломен. Беше търсил нещо, с което да поприкрие поне малко личния си живот, но Фабел му го беше отнел.

— От една година. Може би малко повече. Както вероятно знаете, ходихме преди години. Тогава предложих на Анжелика да се оженим, но тя отказа. През годините си останахме приятели, после искрата между нас някак пак припламна.

— Госпожа Шрайбер знае ли за връзката ви? — попита Ван Хайден.

— Не. За бога, не. Карин няма никаква представа. И двамата с Анжелика не искахме да я нараняваме.

— Значи не сте смятали да се разделите с жена си? — попита Фабел.

— Не. Поне засега. Още в началото го предложих на Анжелика, но тя не искаше да живеем заедно. Държеше да е независима... вероятно е искала отношенията ни да си останат такива. При всички положения, както вече споменах, и двамата не желяехме да нараняваме Карин и децата.

— Както личи, връзката ви не е била много сериозна.

Шрайбер се наведе напред към бюрото. Взе една химикалка и започна да си играе с нея, като я въртеше между пръстите си.

— Не е вярно. Държахме един на друг. Просто бяхме... — Той замълча и затърси точната дума. — Бяхме практични. Освен това открай време имахме усещането, че между нас е останало нещо недоизживяно.

Фабел реши да провери друга своя догадка.

— Прав ли ще бъда, ако кажа, че госпожа Блум е искала да сложи край на връзката?

Шрайбер сякаш се засегна.

— Откъде знаете...

Фабел го прекъсна.

— Заради това ли отидохте в жилището ѝ онази вечер? За да се опитате да я убедите да не късате?

— Не. Вече се бяхме разбрали, че няма да се виждаме повече.

— Доколкото схващам, е имало случаи, когато сте оставали у нея до сутринта.

Шрайбер кимна.

— Когато го позволяваха обстоятелствата.

— С други думи, когато сте имали за пред жена си правдоподобно алиби.

Шрайбер сви примирено рамене.

— Значи сте държали у госпожа Блюм някакви лични вещи, които онази вечер сте отишли да приберете.

Очите на Шрайбер се поразшириха.

— Да... ризи, един костюм, тоалетни принадлежности и така нататък... Откъде, за бога, знаете?

— Сакът. Или сте отишли да приберете нещо, или сте носили в него оръжието, с което е извършено убийството.

Фабел си представи гледката именно заради сака: краят на една връзка, последните лични вещи, събрани от жилището. Той си спомни как преди пет години бе изнесъл точно с такъв сак нещата си от семейното жилище, докато Ренате бе стояла, без да казва нищо, а Габи бе спяла в стаята си.

— Кога си тръгнахте от апартамента?

— Към девет без петнайсет.

— Били сте вътре само петнайсет минути?

— Предполагам. Анжелика току-що беше излязла от банята, имаше да върши някаква работа, затова само си събрах нещата и си тръгнах.

— Не се ли карахте?

— Не... не, разбира се. Ценяхме прекалено много старото си приятелство, за да му сложим кръст. Разделихме се като възпитани хора.

— А когато си тръгнахте, не видяхте ли някой да идва?

Шрайбер се позамисли и поклати глава.

— Не, не мога да твърдя, че съм видял някого.

— Кога се прибрахте? — попита Фабел.

— Към девет и десет — девет и петнайсет.

— Жена ви може ли да потвърди?

— Налага ли се да забъркваме и Карин? — възкликна кметът и в гласа му се долови едва загатната молба.

— Опасявам се, че да, ако тя е единственият човек, който може да потвърди, че в девет и петнайсет вече сте си били у дома. При аутопсията на госпожа Блюм се установи, че тя е убита към десет часа.

Шрайбер имаше вид на човек, строил живота си на здрава основа само за да види как тя внезапно рухва.

— Трябва да ви вземем пръстови отпечатащи, доктор Шрайбер — допълни Фабел.

— Според мен можем да уредим някой от криминалистите да го направи тук — намеси се Ван Хайден, като погледна Фабел, сякаш за да получи одобрението му. — Без излишен шум.

Фабел кимна, че е съгласен.

— Най-добре да дойде направо Браунер. Аз ще го уредя. — Той се извърна отново към кмета. — По-късно вероятно ще имам още въпроси към вас.

Шрайбер кимна. Настъпи кратко мълчание.

— Първата жертва, Урсула Кастнер... ако не ме лъже паметта, е работела в общината. Познавахте ли я? — попита Фабел.

— Разбира се. Беше юрисконсулт в отдел „Околна среда и недвижими имоти“. Работеше по такива проекти, като реконструкцията на квартала около пристанището и на Санкт Паули. Познавах я добре. Беше отличен юрист.

— Имали ли сте с нея някакви други отношения, освен професионалните?

Кметът изправи рамене, сякаш за да събере разпилените остатъци от достойнството си. Трапецовидният му мускул се изопна под гладкия плат на костюма на „Армани“. Такава физическа форма се постигаше само с много тренировки във фитнес залата. Фабел знаеше, че Шрайбер е много як. Достатъчно мощен, за да изтръгне ребрата на жертвата, която е убил в пристъп на ярост.

— Не, господин Фабел, не съм имал никакви осъдителни отношения с госпожа Каотнер. Противно на впечатлението, с което сте останали за мен, аз не съм нито сериен убиец, нито сериен свалач.

Анжелика е единствената жена, с която съм изневерявал на съпругата си. И това се случи само защото имахме навремето връзка. В отношенията ми с Урсула Кастнер не е имало нищо лично... макар че именно аз я запознах с Анжелика.

Възцари се тишина, която продължи цяла вечност. Фабел и Ван Хайден се спогледаха. Фабел усети как го побиват тръпки. Мълчанието беше нарушено от Ван Хайден.

— Нима ни казвате, че Анжелика Блум и Урсула Кастнер са се познавали? Че са свързани по някакъв начин?

— Предполагах, че знаете... все пак са убити от един човек.

— Единственото, за което знаехме, че ги свързва, бяхте вие, доктор Шрайбер — обясни Фабел. — А сега ни съобщавате, че са се познавали.

— Да, Урсула настоя да ги запозная. Каза, че ѝ трябвал „дружелюбно настроен човек“ в медиите.

— Това обичайно ли беше?

— Не. Аз не одобрявах. Подозирах, че Урсула разполага с някаква информация, която иска да съобщи на пресата. Настоях да ми каже дали е свързано с нещо, което да навреди на кметството и общината. Тя ме увери, че не знае нищо, което да привлече вниманието в отрицателно отношение. Пак повтори, че ѝ трябвал само съвет.

— Вие повярвахте ли ѝ?

— Не. Но нямах избор. Всъщност, ако Урсула е смятала да разгласи нещо във вреда на градската управа, едва ли щеше да се обърне към мен.

— А Анжелика Блум не ви ли каза за какво става въпрос?

— Не.

— Вие попитайте ли я?

— Два-три пъти, но си остана глас в пустиня. После се отказах. Ако познавахте Анжелика, щяхте да разберете какво имам предвид.

— Колко пъти са се срещали?

— Не знам. Всъщност не знам дали изобщо са се срещали след онзи прием за „Neuer Horizont“^[1], на който ги запознах. Може да са се срещали често или да са общували по телефона и електронната поща. Просто нямам представа.

— Вие ли поканихте и двете на приема?

— Не. Получи се така, че и двете бяха там служебно. „Нов хоризонт“ е план за реконструкцията на квартали, които не са били обхванати от по-големите програми, например реконструкцията на пристанището и района наоколо и Санкт Паули, но които можеха да кандидатстват за финансиране от държавата или от Европейския съюз.

Фабел се загледа през огромния прозорец с каменна арка към реката и магазините наоколо. Опитва се да разсъждава целенасочено и последователно, мислите му обаче бяха разбъркани от тръпката на прозрението. Следи, между които допреди малко нямаше никаква връзка, се сливаха и преплитаха. Удряха се сред облак искри в съзнанието на Фабел. Две от общо трите жертви бяха поддържали контакт помежду си. Освен това и двете бяха свързани със сделки с недвижими имоти, сключвани чрез общината. Фабел се извърна отново към кмета.

— Кой стои зад плана „Нов хоризонт“.

— Частен консорциум. Основен акционер е една дъщерна фирма на групировката „Айтел“. Приемът беше организиран от Норберт Айтел. — Шрайбер сви рамене. — Не съм голям поддръжник на Айтел, но градът не може да не подкрепи начинание, което вероятно ще бъде полезно за него.

Поредната връзка. Поредната искра.

— Мислех, че групировката „Айтел“ се занимава единствено с издателска дейност.

Шрайбер поклати глава.

— Не, тя е основното в бизнеса ѝ, но „Айтел“ работи и в десетина други области. Например в информационните технологии. И в сделките с недвижими имоти и в строителството.

Фабел кимна замислен.

— Бащата на Айтел присъстваше ли? Волфганг Айтел?

— Не, нямаше го. Точно тук вече прокарвам вододел... Не бих участвал в начинание заедно с нацист като него, колкото и полезно да е то за града. Според мен старият Айтел не се появи точно заради това... Колкото и да показват пред хората, че са неразделни, Норберт Айтел съзнава прекрасно, че баща му може да навреди на политическите му амбиции.

— Сигурно сте били шокиран от убийството на Кастнер.

— Това е най-меко казано. Шокът беше ужасен. Помните ли градския съветник Хуго Ганц?

Фабел кимна. Сети се за месестото, червендалесто лице на съветника.

— Госпожа Кастнер работеше в тясно сътрудничество с господин Ганц. Особено в проектите, свързани с опазването на околната среда и строителството. Отговаряше за юридическата страна на начинанията. Градският съветник Хуго Ганц бе много разстроен от смъртта на госпожа Кастнер. Вероятно точно заради това беше толкова... съпричастен, когато го видяхте последния път.

— Вероятно си спомняте къде сте били, когато госпожа Кастнер е изчезнала?

— Бях на конференция по опазване на околната среда в Рим — каза безчувствено Шрайбер. После лицето му се озари от слаба надежда. — Точно така! Дори не съм бил в страната, когато тя е била убита. И имам стотина свидетели. Кога беше убита втората жертва?

— Малко след полунощ в сряда, четвърти — отговори Фабел.

Шрайбер започна да разгръща трескаво настолния календар.

— Бил съм у дома със семейството си. Те ще потвърдят.

Това не направи особено впечатление на Фабел.

— Сега ме интересува единствено убийството на госпожа Блюм. А вие сте били там непосредствено преди да бъде убита.

— Но аз нямам нищо общо. Абсолютно нищо — възрази кметът вече донякъде предизвикателно.

Това, че имаше алиби за първите две убийства, очевидно му беше вдъхнало смелост.

Фабел смени темата.

— Знаете ли, че госпожа Блюм се опитваше да се свърже лично с мен?

— Не... не знаех. Защо?

— Не знам. Все не успях да я потърся — излъга Фабел.

Така звучеше по-добре, отколкото да признае, че просто не си е направил труда да ѝ звънне.

— Дали защото се е чувствала в опасност? Заради това ли според вас се е опитвала да се свърже? — Шрайбер не дочака отговора. — Защо не ми е казала? Ако се е страхувала... защо не е споделила с мен?

Фабел стана от стола. Ван Хайден го последва.

— Нямам причини да смятам, че се е чувствала в опасност. Единственото, което знам, е, че преди да умре, три-четири пъти се е опитвала да се свърже с мен. Но в съобщенията, които е оставила, не е намеквала, че е в опасност.

Фабел тръгна към вратата, без да се ръкува с кмета.

— Както вече ви споменах, доктор Шрайбер, не е изключено да имам още въпроси към вас. И ще уредя криминалистът ни да дойде и да ви вземе отпечатъци от пръстите. — Фабел вече беше отворил тежката дъбова врата, когато, отново се извърна към Шрайбер. — И още нещо. Кога за последен път сте се срещали или сте се свързвали с Марлис Менцел?

В началото кметът се изненада, после се попритесни.

— Господи... не знам... преди доста години. Когато работехме заедно в „Цайтгайт“, при всички положения преди тя да се забърка с терористите.

— Не сте ли се виждали, след като я пуснаха от затвора „Щутгарт-Щамхайм“?

— Не. Не съм.

Фабел разбра, че му казва истината.

Същият униформен служител изпрати Фабел и Ван Хайден до фоайето на кметството. Слънцето ги ослепи, след като минаха през готическата арка и излязоха на широкия площад отпред.

— Какво ще кажеш? — попита Ван Хайден.

— Шрайбер не е нашият човек — отговори Фабел, като извади от горния джоб на сакото си слънчевите очила и си ги сложи. — Налага се да отскоча до Бремен. Дали да не те черпя едно кафе, преди да потегля, господин началник-управление?

Четвъртък, 19 юни, 2:20 ч. следобед

художествена галерия „Нордхолт“, Бремен

Фабел смяташе, че за час и половина ще бъде в Бремен, но някъде по средата на магистралата се появи задръстване. Тъй като очакваше да се позабави, Фабел включи един от компактдискете на Херберт Грьонемайер. Тъкмо усили звука, когато клетъчният му телефон иззвъня. Обаждаше се Мария Клее. Вече разполагали със заключението от аутопсията на Кругман. Вил убит с един-единствен

куршум, който минал през главния мозък, засегнал продълговатия мозък и, както беше обяснил и Браунер, излязъл над горната устна, под носа. Смъртта е настъпила някъде между шест вечерта в петък, тринайсети, и шест сутринта в събота, четиринайсети. Фабел трепна, когато Мария му каза, че при аутопсията са открити следи от изтезания и побой, нанесен непосредствено преди да настъпи смъртта. При изследванията в кръвта на Клугман били намерени следи от амфетамин. Да живееш живота. Най-съвършеното прикритие. Кое то се беше провалило.

Мария беше получила и заключението от балистичната експертиза. Браунер се оказа прав: патронът бил от оръжие, каквото няма в серийно производство. Фабел разказа накратко на Мария за разпита на Шрайбер и я помоли да съобщи на Вернер.

Магистралата се поизчисти. Фабел видя, че е стигнал по-далеч, отколкото е очаквал. Беше включил на автопилот, а съзнанието му се бе озовало в някакво тъмно самотно място заедно с полицаи под прикритие, който, докато е бил изтезаван, е знаел, че е обречен на близка, неминуема смърт. За стотна от секундата Фабел успя да се постави на негово място и усети как му се гади. Чувство, което разпозна като бледата сянка на неописуемия ужас. От пътните знаци видя, че приближава разклона за Бремен, после от магистрала А-1 зави по магистрала А-27 към града.

Художествена галерия „Нордхолт“ се намираше на хвърлей от Марктплац в Бремен. Помещаваше се в красива сграда от края на XIX век с огромни еркерни прозорци. Когато Фабел влезе вътре, Марлис Менцел наблюдаваше как окачват една от картините ѝ. Беше някъде на около петдесет години и беше облечена в дълга тъмна пола и широко черно сако с подплънки на раменете. Кестенявата ѝ коса на изсветлени кичури беше подстригана късо. Носеше малки очила с квадратни метални рамки. Докато прекосяваше галерията, Фабел си помисли, че жената прилича по-скоро на библиотекарка, отколкото на терористка, пусната наскоро от затвора. Той спря в средата на помещението. По белите стени на галерията бяха окачени огромни платна. Фабел вече ги беше виждал в брошурата за изложбата и беше забелязал странната прилика между тези картини и местата, където бяха извършени

убийствата в стил „Кървавия орел“. Не беше подготвен обаче за мощното зрително въздействие на произведенията. Платната бяха с размери два на един метър. Боята по тях сякаш крещеше в ярки като вътрешности багри. Мазките бяха мощни и уверени. Всяка картина представляваше двуизмерно насилие.

Той се запъти към малката групичка.

— Госпожо Менцел?

Тя се извърна към него.

— Да!

Тънките ѝ устни се разшириха в любезна усмивка.

— Може ли да поговорим? — попита Фабел и показа овалната полицейска значка.

Усмивката се изпари.

— Вече наистина става досадно. Откакто са ме пуснали, ме посетиха хора от почти всички служби за сигурност в Германия. Това започва да прилича на психически тормоз.

— Аз не съм дошъл официално...

— Така ли! В такъв случай не знам дали изобщо да разговарям с вас.

Жената му обърна гръб.

— Госпожо Менцел — каза Фабел, — аз съм главен криминален комисар Ян Фабел. Полицаят, участвал в престрелката на кея през 1983 година...

Известно време Менцел продължи да стои с гръб към него.

— Вие ли застреляхте Гизела?

— Нямах друг избор. Вече ме беше ранила и пак се прицелваше да стреля по мен. Помолих я да спре, но... — не се доизказа той.

— Тя си беше дете — напомни Менцел и се извърна с лице към него.

— Не ми остави друг избор. Уби моя колега и рани мен — напомни Фабел без следа от огорчение. — Казах ѝ да хвърли оръжието, но тя пак го насочи към мен.

Докато разказваше, отново видя Гизела Фром в края на кея и пистолета, който беше проблеснал в слабичката ѝ момичешка ръка като тежест, закачена на въже, а после беше описал дъга, готов за стрелба. Фабел беше улучил момичето с два куршума. В лицето. Помнеше как пънкарски розовата ѝ коса бе отхвърчала нагоре, когато

главата ѝ отскочи назад и Гизела падна по гръб във водата. Това бе най-страшният му ден като полицаи. Най-страшният ден в живота му. И той нямаше да го забрави никога.

Марлис Менцел се вторачи във Фабел. В погледа ѝ нямаше враждебност. Стори му се, че жената обмисля онова, което ѝ бе казал. Тя се извърна към двете уреднички, които ѝ помагаша да окачи картината.

— Ще изляза за малко. После ще продължим. — След това на Фабел: — Нека поговорим навън.

Кафенето беше само на хвърлей от Катариненщрасе в Бремен. От единия до другия му край имаше лъснат до блясък барплот. Персоналът зад плота постоянно слагаше отгоре подноси с бели канички и чаши за кафе и чай. Във въздуха се носеше наситената миризма на току-що смляно кафе. Сервитьорите, облечени в черни панталони, елечи и бели престилки, завързани на кръста, взимаха подносите и ги отнасяха на масите с клиентите. Всичко това се вършеше с някакъв вдъхващ спокойствие ритъм.

Фабел и Марлис Менцел избраха маса до прозореца. Менцел седна с гръб към дъбовата ламперия, а Фабел се разположи срещу нея, с лице към улицата, водеща към Марктплац. Жената извади пакет френски цигари и след кратко колебание почерпи и Фабел.

— Не, благодаря. Не пуша.

Менцел се усмихна и запали цигара. Всмукна дълбоко от тютюневия дим, отметна глава назад и на една страна и издиша дима във въздуха, като поизкриви уста, за да не го праща по посока на Фабел.

— Пропуших в затвора — обясни тя. В гласа ѝ имаше горчивина. — С какво мога да ви бъда полезна, господин Фабел?

Още преди той да успее да отговори, при тях дойде един от сервитьорите. Фабел си поръча чай, а Менцел — кафе без сметана.

— Искан да ви попитам за картините — каза Фабел, след като сервитьорът се отдалечи.

Менцел се усмихна.

— Полицаи, поклонник на изобразителното изкуство? Или съм нарушила някаква разпоредба за размера на платната?

Фабел ѝ разказа за убийствата и как картините ѝ удивително напомнят местата, където са извършени престъпленията. Попита я дали знае, че Анжелика Блум е мъртва, и тя отговори, че е прочела във вестниците.

— Кога за последно сте се виждали с госпожа Блум?

— Не сме се виждали още от времето, преди да отида в затвора. През седемдесетте работехме заедно в едно списание. Казваше се „Цайтгайт“. Тогава смятахме, че името му е много оригинално, но сега, като се замисли човек, си е доста изтъркано. Защо питате? Да не би да съм заподозряна само защото картините ми ви напомнят за... — Менцел сбърчи чело, сякаш беше схванала значението на думите си. — Клетата Анжелика...

— Не, госпожо Менцел, не сте заподозряна — увери я Фабел, без да разкрива, че Мария вече бе проверила къде е била тя в дните, когато са извършени убийствата. Бе била още в затвора, когато бе убита Урсула Кастнер, а в деня на убийството на Блум бе била на прием в една галерия. — Просто има смущаваща прилика между онова, което рисувате, и вида, в който заварваме местопрестъпленията. Вероятно си е чисто съвпадение, но не е изключено убиецът да е виждал платната ви и да ги пресъздава. Често срещано явление е серийните убийци да разполагат жертвите си в строго определен „декор“. Може би имаме случай, когато животът повтаря изкуството.

— Или по-скоро смъртта.

Менцел всмукна още веднъж дълбоко от тютюневия дим. На Фабел му направи впечатление, че пръстите ѝ са жълтеникавокафяви от никотина.

— Какъв ужас! — възкликна жената.

Сервитьорът им донесе чая и кафето.

— Получавали ли сте някакви... някакви странни писма, свързани с творчеството ви? И най-вече съобщения по електронната поща — попита Фабел.

Менцел сви рамене.

— Обичайните неща. Много писма, в които ми заявяват, че трябвало още да съм зад решетките, че за злодеянията си ще се пържа в ада, че е зловещо да определям себе си като създател на нещо, а не като човек, който руши. Такива работи. Чувства, които вероятно са ви познати, господин главен комисар.

Фабел не се хвана на въдицата.

— Но нищо, което бихте описали като странен, дори неуместен отклик на изображенията?

Менцел се позамисли.

— Не, нищо. Макар че преди няколко седмици в галерията се е разиграла грозна сцена. Волфганг Айтел се изтърсил с цяла глутница журналисти и телевизионни репортери и почнал да фучи, че съм нямала право да излагам творбите си, наричал ме убийца и престъпница, заклеявявал ме, задето съм използвала цветовете на националния флаг. Нацистка свиня.

Фабел се замисли над думите ѝ. Отново Айтел.

— Но мен ме нямаше тогава. Това очевидно е осуетило плана му. Според мен се е надявал да ме завари тук и да се изправи заедно с мен пред камерите.

Фабел отпи от чая. Менцел извърна глава към светлината и погледна през прозореца. Фабел забеляза, че от откровената дневна светлина кожата ѝ изглежда някак сивкава.

— Защо го правехте? Защо станяхте последователна на Свенсон?

Въпросът изненада него почти колкото Менцел. Тя го погледна заинтригувано, сякаш се опитваше да разбере дали в думите му има злост. После сви рамене.

— Беше различно време и различно място. Вярвахме в нещо, вярвахме в някого. Карл-Хайнц Свенсон имаше невероятно силно присъствие. Освен това беше голям манипулатор.

— Заради това ли му се подчинявахте с такъв... с такъв фанатизъм?

— Фанатизъм! — засмя се тихо и горчиво жената. — Да, прав сте. Бяхме фанатици. Бяхме готови да умрем за него. И повечето го направиха.

— За него ли? А не за убежденията?

— О, в онези дни си бяхме втълпили, че носим на Германия световната социалистическа революция, че сме бойци, опълчили се срещу капиталистите, наследници на нацисткия плащ. — Тя за пореден път всмукна дълбоко от тютюневия дим. — Истината е, че всички бяхме под властта на Карл-Хайнц. Замисляли ли сте се някога колко много от членовете на групата ни бяха жени? Млади жени? След

процесите пресата ни нарече „харема на Свенсон“. Истината е, че всички спяхме с Карл-Хайнц. Всички бяхме влюбени в него.

— Доста хора загинаха заради тези ученически увлечения.

Фабел не успя да прикрие горчивината в гласа си. Спомни си как двайсет и пет годишният Франц Веберн, семеен с осемнайсетмесечно дете, бе лежал мъртъв на улицата. Помисли и за Гизела Фром, която бе потънала бавно в мътните води на Елба.

— Господи, нима смятате, че не го знам! — възкликна Менцел. — В онази килия в затвора „Штутгарт-Щамхайм“ разполагах с цели петнайсет години, за да размишлявам за това. Но и вие разберете, че този човек имаше огромна власт над нас. Искаше пълно подчинение. Това означаваше да скъсаме със семействата си, с приятелите, с всичко смислено и разумно, което можеше да ни повлияе. Чувахме единствено неговия глас. Той беше за нас майка, баща, брат, другар, любовник... всичко. — Страстта като че ли припламна отново у нея, после угасна. — Той беше манипулатор и мръсник.

Менцел запали от угарката на цигарата друга. Фабел отново забеляза жълтите петна по пръстите ѝ.

— И Гизела ли беше фанатичка като останалите?

Усмивката на Менцел беше заредена с тъга.

— Тя беше най-голямата фанатичка. Карл-Хайнц беше първият ѝ мъж. Гизела беше луднала по него. Онова, което казахте преди малко, е вярно. Наистина не сте имали друг избор, освен да я застреляте. Карл-Хайнц, ѝ беше внушил да убива. Вие сте били само оръдието на смъртта ѝ. Всъщност я уби той.

— Едно не разбирам: защо — каза искрено озадачен Фабел. — Защо Свенсон... защо всички вие сте изпитвали потребност да го вършите? Какво в обществото ви се е струвало толкова ужасно, че да му обявите война?

Менцел се позамисли, преди да отговори.

— Германската болест. Липсата на история. Липсата на ясна самоличност. Опитите да проумеем кои всъщност сме. Точно това ни е тласнало към нацизма. То ни е накарало и след войната да станем някакви ерзац американци: като блудно дете, което се опитва да си спечели благоволенieto на родителите, като им подражава. Презирахме ултра капитализма, луканковите баналности. Обявихме

война на посредствеността — засмя се тя злъчно — и посредствеността победи.

Фабел се беше вторачил в чая. Знаеше какъв трябва да бъде следващият му въпрос. Вече знаеше и отговора, но въпреки това трябваше да попита.

— Свенсон наистина ли е мъртъв?

Смяташе се, че е загинал при престрелка след осуетеното покушение срещу тогавашния кмет на Хамбург. Един изстрелян от полицаите куршум беше улучил резервоара в автомобила на Свенсон и той беше пламнал. Свенсон беше загинал в пожара. От полицията не успяха да открият зъболекарските му картони, за да потвърдят самоличността. Години наред Свенсон, това въплъщение на терориста, беше правил всичко възможно да заличи съществуването си в официалните документи.

Известно време Марлис Менцел мълча. Облегна се и всмукна от тютюневия дим, като се взираше във Фабел, сякаш преценяваше колко струва.

— Да, господин Фабел. Карл-Хайнц загина в онзи автомобил. Можете да бъдете сигурен.

Фабел й вярваше.

— Трябва да се връщам в Хамбург — каза той. — Съжалявам за безпокойството.

— Може би просто съжалявате, че сте разбудили миналото. Защото аз съм там: във вашето минало. Както и Гизела. — Тя замълча, после добави: — Получихте ли онова, заради което дойдохте, господин Фабел?

Той се изправи с усмивка.

— Дори не знам защо дойдох. Надявам се изложбата да мине успешно.

— Показвам какво съм създала. Своеобразно изкупление за разрушенията, които съм нанесла. Според мен подобаващ край. Защото това, господин Фабел, е моят дебют и моят финал.

Менцел изтръска пепелта от цигарата в пепелника върху масата.

— Моля? — попита Фабел, върху лицето му се беше изписало объркване.

Марлис Менцел вдигна цигарата и започна да я разглежда внимателно.

— Имам рак, господин Фабел. — Тя се усмихна горчиво. — Последен стадий. Това е една от причините да ме пуснат предсрочно. Ако сте дошли да търсите някаква справедливост, това май е единственото, което мога да ви предлага.

— Съжалявам — отговори Фабел. — Довиждане, госпожо Менцел.

— Довиждане, господин главен криминален комисар.

Четвъртък, 19 юни, 6:00 ч. вечерта

Пьозелдорф, Хамбург

Докато пътуваше обратно към Хамбург, Фабел се свърза по телефона с отдел „Убийства“. Нареди на Мария да събере всичко, което открие за Волфганг Айтел. В отдела нямаше нищо ново, затова Фабел каза на подчинената си, че ще отиде чак на другия ден сутринта. Затвори и отново набра един номер, после помоли да го свържат с Браунер, който му съобщи, че пръстовите отпечатъци на Шрайбер са същите като намерените в жилището на Блум. За разлика от обикновено, вместо да доказва вина, този път наличието на отпечатъци потвърждаваше невинността на заподозрения. Ако именно Шрайбер беше убиецът, той щеше да направи всичко възможно да заличи следите от присъствието си в апартамента. А и досега Синът на Свен не им беше оставил нищо на другите местопрестъпления.

На улицата, където Фабел живееше, имаше подземен паркинг, в който той държеше място. Точно беше станало осем вечерта, когато отиде да остави колата. Слезе, хвана се отзад за кръста и поразкърши гръб, за да се отърси от сковаността и умората. Именно тогава усети, че зад него стоят двама огромни мъже. Завъртя се рязко и инстинктивно посегна към оръжието. И двамата мъже се усмихнаха и вдигнаха ръце. Бяха с черна коса, но при единия беше на гъсти къдрици, а на другия беше права и загладена с гел назад. Къдравият имаше и невероятно големи рунтави мустаци. Мъжете определено бяха турци. Къдравият каза:

— Успокойте се, господин Фабел... не искаме неприятности, нямахме намерение и да ви стряскаме. Праца ни господин Йелмъз. Искане да поговори с вас. Ако ви е удобно, още сега.

— А ако не ми е удобно?

Къдравия сви рамене.

— Е, това вие ще си решите. Но господин Йелмъз ни обясни, че разполагал с нещо, което може би е изключително важно за разследването ви.

— Къде е той?

— Прати ни е да ви отведем при него... — Усмивката на къдравия стана още по-широка по начин, от който Фабел не се почувства в по-голяма безопасност. — Ако ви е удобно.

Фабел се усмихна и поклати глава.

— Ще карам след вас.

Двамата едри като канари мъже бяха спрели фолксвагена „Поло“ отпред и Фабел подкара след тях през града. Отведоха го до района на Харбург. Фабел се свърза по телефона с отдел „Убийства“ и каза на Вернер, че го водят на среща с информатор, но не уточни, че това е Йелмъз. Вернер настоя да прати подкрепление, Фабел обаче му нареди да изчака и му каза, че ще му звънне отново веднага щом разбере къде точно ще се състои срещата.

Турците излязоха с автомобила пред няколко промишлени и търговски сгради, проектирани без всякакво въображение. Спряха пред нисък широк склад. Беше строен някъде през седемдесетте или осемдесетте години и яркочервената боя вече се лющеше по външните метални тръби, наслагани според архитектурната мода от онова време. Докато двамата турци слизаха от колата, Фабел звънна пак на Вернер и му обясни къде се намира.

— Внимавай, Ян — предупреди Вернер.

— Всичко ще бъде наред. Но ако не ти се обадя до половин час, пращай кавалерията.

Той затвори клетъчния телефон и слезе от беемвето. Къдравият го озари изпод рунтавия си мустак с усмивка като лъч на електрическо фенерче и му отвори вратата на склада, която плачеше за боя не по-малко от тръбите. Фабел покани с ръка двамата турци да минат пред него.

Складът беше малък, но задръстен с щайги с хранителни продукти, върху които бяха наслагани етикети на непознат за Фабел език. Той предположи, че е турски. От едната страна на постройката имаше преграда от гипс и арматурно стъкло, през което се виждаше паркингът. Стената разделяше склада от офисите. Фабел забеляза през

стъклото на централния офис Йелмъз, който седеше заедно с други двама мъже. Единият беше зловец на вид турчин, а вторият беше дребен, мръсен мъж в износен шинел. Имаше жълтата кожа и хлътналите очи на заклет наркоман.

Все така ухилен, къдравият отвори на Фабел вратата, но не влезе с него в офиса. Йелмъз се изправи и се усмихна сърдечно, после протегна ръка на Фабел, който я пое.

— Благодаря ви, че дойдохте, господин Фабел. Съжалявам, че не ви поканихме за срещата на по-приятно място, но реших, че е по-добре да не бием на очи. Разполагам... по-точно моят приятел тук разполага със сведения, които са важни за вас. Както виждате, господин главен комисар, удържах на думата си.

Фабел огледа дребния мъж с вид на хрътка. Като повечето наркомани и при него не беше лесно да се определи на колко точно години е. Фабел знаеше, че непознатият сигурно приближава трийсетте, но не беше изключено и скоро да навърши шейсет. Забеляза, че една от издадените скули на мъжа е подута и още по-обезкървена, отколкото кожата наоколо. Под едната ноздра се виждаше коричка спечена кръв.

— Добре ли сте? — попита Фабел.

— Паднах по едни стълби — отвърна дребосъкът с писклив гърлен глас и погледна обидено едрият турчин.

— Това е... господин Ханзи Краус — представи го Йелмъз. — Разполага със сведения... по-точно с веществени доказателства... иска да ви ги предаде.

Йелмъз кимна на турчина, който се беше облегал на едно от бюрата. Той се пресегна зад него и взе вързоп мръсни парцали. Разгъна внимателно краищата и извади лъскав, златист на цвят деветмилиметров пистолет. Отстрани оръжието бе богато украсено и върху дръжката на кирилица пишеше „ФОРТ 12“.

— Господин Краус иска да предаде това като веществено доказателство за убийството на Ханс Кругман — продължи Йелмъз. — Извинява се за забавянето... смятал да ви го донесе, но после съвсем му изхвърчало от главата.

— Къде го намерихте? — попита Фабел Ханзи Краус.

Дребосъкът премести поглед от Йелмъз към другия турчин, после към Фабел.

— В плувния басейн. Бях там, когато го гръмнаха онзи в главата.

— Станали сте свидетел на убийството на Ханс Кругман?

Краус кимна.

— Видяхте ли убийците?

Наркоманът се поколеба. Едрият турчин се намести върху бюрото, при което коженото му яке изскърца. Краус го погледна и отново кимна.

— Ще ги познаете ли, ако ги видите?

— Да. Един по-възрастен и един по-млад. И двамата изглеждаха много яки. По-младият имаше телосложението на Арнолд Шварценегер. Точно той пръсна главата на онзи.

Фабел махна на втория турчин, който му подаде оръжието. Той го пое в разтворените си длани, сякаш държеше топло печено месо.

— Чужденци ли бяха? Чухте ли ги да говорят на руски или на нещо подобно?

— Не... в смисъл да, чух ги, но не бяха чужденци. Бяха германци. По-възрастният разказваше, че е живял в този квартал, който се е превърнал на лайно. Разправи как като млад е водел гаджето си на плувния басейн. Със сигурност не бяха руснаци.

— А оръжието? Откъде го взехте?

— Видях как го пускат в кофата за боклук. Щом си тръгнаха, отидох и го извадих.

— Проследихте ли ги?

— Не. Изхвърлиха оръжието в една кофа вътре в плувния басейн.

— Не се ли опитаха да го скрият?

— Не бих казал. Освен това на няколко метра от басейна има изкуствен канал. Очевидно им е било все тая дали някой ще намери оръжието.

— Или може би са искали то да бъде намерено — предположи Йелмъз.

— Така изглежда — съгласи се Фабел. — Наемни убийци германци и украинско оръжие. Очевидно са искали да ни пратят в погрешна посока. — Той се извърна отново към Ханзи. — Трябва да дойдете в полицейското управление и да дадете изчерпателни показания. Ще ви покажем и снимки, може би ще разпознаете убийците.

Ханзи Краус кимна. Не изглеждаше особено щастлив, но имаше обречения вид на човек, който се е примирил, че се случват разни

гадни неща. Обикновено именно на него.

Фабел сложи ръка върху рамото на Краус.

— Виж какво, Ханзи, не мога да те накарам да го направиш насила. Нито аз, нито господин Йелмъз или друг... — Той погледна многозначително към втория турчин, който не прояви никакви чувства. — Свидетелските ти показания ще ни свършат работа само ако са дадени доброволно и честно.

Краус се засмя горчиво.

— В красив свят живеете, господин главен комисар... Ще дам показания.

Фабел го отведе при колата си. Йелмъз ги изпрати до вратата.

— Признателен съм ви за помощта, господин Йелмъз — рече Фабел и беше искрен.

Турчинът грейна в усмивка и сви рамене, все едно казваше, че не е направил нищо особено.

— Но, надявам се, разбирате, че така не си купувате от мен никакви услуги — подчерта Фабел. — Задължен съм ви, но никога не бих престъпил закона или съвестта си, за да ви помогна.

— Вече го знам — прихна Йелмъз. — Не съм очаквал нищо в замяна. Това му е лошото да си имаш вземане-даване с честен полицай. Единственото, което искам, е в показанията на Ханзи да не се споменава за моето участие.

— Това е единственият компромис, който мога да направя. Благодаря ви още веднъж. Довиждане, господин Йелмъз.

През цялото време, докато пътуваха към полицейското управление, Фабел държеше прозореца на автомобила отворен, за да попритъпи въздействието на шинела на Ханзи върху тапицерията. След като пристигнаха, Фабел повери Ханзи на Вернер и му каза да поръча нещо от бюфета, за да почерпят госта си. Но след като погледна Ханзи, си даде сметка, че доста скоро ще се наложи да го пуснат: очите му ставаха все по-подвижни, шареха нагоре-надолу като на преследван звяр. Движенията му също бяха припрени и напрегнати. Фабел знаеше, че Ханзи вече изпитва наркотичен глад и трябва да побързат с взимането на показанията.

След като се върна в кабинета си, Фабел разчисти бюрото, като струпва папките на купчина върху пода и избута встрани клавиатурата и мишката. В долното чекмедже на писалището откри голям бележник и го разгърна, за да намери празна страница. Докато слагаше бележника върху бюрото, в съзнанието му внезапно изникна жилището на Анжелика Блюм. Фабел си спомни разчистената ниска масичка, от която беше вдигнато всичко, за да се направи място за потока от мисли, на които не пречи нищо. Отново го жегна вина при спомена за жената, която не беше срещал никога, но сега познаваше толкова отблизо, и която се бе опитвала така настойчиво да се свърже с него.

Първото име, което написа, беше „Анжелика Блюм“. До нейното сложи името на Урсула Кастнер. После на Тина Крамер. Прокара отвесна черта и раздели страницата на две — в първата половина бяха имената на трите жертви. От другата страна написа имената на Ханс Кругман и Джон Максудейн. Още една отвесна черта. Сетне сложи името, което Махмут му беше споменал: Васил Витренко.

След половин час разполагаше с шест отвесни колони с имена, дати и ключови факти. В горния край на всяка от колоните стоеше едно от шестте имена, с които беше започнал. Най-незапълнена беше колоната с името на Васил Витренко. Фабел беше прехвърлил наум всички възможни връзки, съвпадения и допирни точки. Така получи по-сбито обобщение на онова, което вече бяха записали върху дъската. Но не се налагаше да пренарежда сведенията. Целта му беше самото действие: да пренасочи и пренареди мислите си, да получи възможност да състави карта на пътешествието, което беше предприел. Едно име се появяваше постоянно в половината колони: Айтел. Първата жертва — Урсула Кастнер, беше свързана, макар и косвено, с „Нов хоризонт“, където основен акционер беше групировката „Айтел“, за втората жертва — Тина Крамер, не се знаеше да е имала някакви отношения с Айтел; третата жертва — Анжелика Блюм, познаваше Айтел-младши и беше взимала интервю от Айтел-старши, а според приятелката ѝ Ерика Кеслер беше работила върху компрометиращ за някого от двамата материал; Джон Максудейн се водеше на хонорар към същата групировка. Бандата на Витренко сякаш хвърляше сянка зад редовете от имена и факти. Кругман се беше опитал да се внедри сред украинците, а на мястото, където беше убит, бе намерено оръжие, украинско производство. Убийците обаче не бяха украинци. Краус бе

повече от сигурен в това. Анжелика Блум беше работила и върху материал за акциите, осъществени от батальоните на съветската милиция и служби за сигурност, и вероятно ги беше сравнявала с жестокостите на хамбургския Полицейски батальон на запасняците през Втората световна война.

Самият Фабел беше изживял позора по задника да го изрита някакъв възрастен славянин. Щеше да бъде много меко казано нападателят да се опише като човек, който се владее: той очевидно беше специално обучен професионалист. Фабел направи кръгче около името на Витренко. Нямаше представа на колко години е той. Дали възрастният мъж не беше самият Витренко?

Ханс Шрайбер, кметът на свободния ханзенски град и територия Хамбург, също присъстваше осезаемо. Познаваше две от жертвите, едната, от които съвсем отблизо. И беше последният, видял Анжелика Блум жива — с изключение на убиеца.

Фабел се облегна на стола, кръстоса ръце зад главата си и погледна надолу към страницата, сякаш изучаваше отвисоко пейзажа на разследването. Налагаше се да разговаря и с двамата Айтел — бащата и сина. Искаше да провери дали предчувствието му за Максуйн ще се окаже вярно. Фабел не беше убеден, че Максуйн е човекът, когото издирват, но в него имаше нещо съмнително. Той погледна плана, който Ана Волф предлагаше за операцията със „срещата“ в петък вечер. Беше разработен добре, но Фабел пак се притесняваше да прати младата жена толкова близо до възможен заподозрян. Освен това трябваше да внимават много да не им предявят обвинение в злепоставяне.

Фабел беше толкова погълнат от плаването по каналите на собствените си мисли, че се стресна, когато телефонът иззвъня. Търсеше го Холгер Браунер, ръководителят на екипа криминалисти.

— Е, Ян, мога откровено да заявя, че правиш всичко възможно животът никога да не бъде скучен. Изпратил си ни твърде необичаен предмет.

— Оръжието, с което е извършено убийството ли?

— Да. То. И както вече ти казах, наистина е много, много необичайно и любопитно в Хамбург да се появи точно такъв пистолет.

— Виж ти!

— С буквите на кирилица е написано „ФОРТ-12“. Девет милиметра. Барабанът е на „Макаров“ за дванайсет патрона, самозареждащ се. И тук започва най-любопитното. Такова оръжие се използва в украинската полиция и сили за сигурност. — Фабел запомни това. Още една връзка. Браунер продължи: — Съветските тайни служби са разчитали главно на пистолети „Макаров“, но след разпадането на комунистическия блок украинските специални части и тайни служби са настояли за нещо по-надеждно, затова са закупили от завода в Ухерски Брод чешки машини и са започнали да произвеждат „ФОРТ-12“.

— Марката не се използва от цивилни, така ли?

— Поне доколкото знам аз — не. Накарах нашия спец по балистика и огнестрелно оръжие да провери как стоят нещата. Пистолетът е оръжие, което се използва в полицията и в службите за сигурност, а не във въоръжените сили.

— Благодаря ти, Холгер.

Фабел затвори, после набра номера на Вернер в помещението за разпити. Не вдигна никой. Фабел звънна в кабинета на отдел „Убийства“. Там беше само Мария Клее.

— Виждала ли си Вернер? — попита я Фабел. Мария отговори, че не го е срещала. — Тръгвам си. Ако го видиш, му кажи да ми звънна. Просто исках да разбера какво е направил с Ханзи Краус.

— Още ли държиш да дойдеш на срещата с оня откачен единист? Утре в десет сутринта?

— Изгарям от нетърпение.

Наближаваше осем и половина вечерта, когато Фабел си тръгна от отдел „Убийства“. Обади се на Сузана от колата. Тя вече беше вечеряла, но се съгласи да се срещнат в един бар на Милхщрасе. След като затвори, Фабел свали гюрука на автомобила и пусна един компактдиск. „Fortsetzung Folgt“^[2]. Наду звука и изключи клетъчния телефон. Тази вечер смяташе да се весели. Feierabend^[3].

Петък, 20 юни, 10:00 ч. сутринта

Шанценфиртел, Хамбург

Шанценфиртел е от кварталите в Хамбург, които са известни като доста западнали и същевременно се славят като модни и често

посещавани. Тук е пълно с какви ли не ресторанти, барове и кафенета, които отразяват многонационалния облик на населението, както и най-различни специализирани магазини. Въпреки това наред с последния писък на модата ще се натъкнете на беднотия и на сгради, където живеят семейства на имигранти с оскъдни възможности. Обширният парк Щерншанцен с неговата величествена Wasserturm^[4] привлича денем семейства, а нощем наркомасори и често се превръща в сцена за протести срещу наркоманията.

Магазинчето на Бьорн Янсен беше сместено между малко кафене и японски ресторант на две крачки от Шреземаншрасе. Беше тясно и задръстено с книги, сувенири и произведения на изкуството, които изглеждаха втора ръка и носеха едва доловимия отпечатък на „Ню Ейдж“.

Бьорн Янсен не се вместише точно в образа, който изникваше в съзнанието на Фабел, когато си представяше викингите. Вярно, беше рус, но косата му беше с един-два оттенъка по-тъмна, отколкото на Фабел, и беше старателно и безуспешно пригладена, така че да скрие лъсналото плешиво теме. Янсен беше нисък и възпълен и говореше немски безупречно, но под съпровода наясно доловимия датски акцент. Представата за Янсен като воин с метален шлем, който скача от лодката и размахва викингска бойна брадва, граничеше и с комичното, и с физически невъзможното.

Както стоеше зад отрупания с какво ли не щанд, Янсен протегна ръка над безредието, за да се здрависа с двамата полицаи. У него имаше нещо прикрито и боязливо и на Фабел му направи впечатление, че от време на време хвърля крадешком по някой поглед с воднистосините си очи към краката и гърдите на Мария. Тя също го усети и го погледна така, сякаш му казваше без недомлъвки: „Мръсник“.

— Господин Янсен — усмихна се учтиво Фабел. — Госпожа Клее ми обясни, че членувате в единистки култ и вероятно ще ни окажете съдействие по случай, който разследваме.

Янсен също му се усмихна и се ръкува с него. Върху лицето му се четеше предпазлива снизходителност.

— Не, не, не, господин Фабел. Не членувам в никакъв култ. Аз съм Gothi — първожрец, на Vlot на асатру. Изповядвам първоначалната вяра на Северна Европа.

— Все едно. Бих искал да ми разкажете малко за своята религия. Разследваме няколко убийства, които наподобяват ритуал. Според нас в тях се долавя влиянието на древноскандинавските обреди.

— Мога да ви уверя, господин Фабел, че асатру е вяра на мира и разбирателството.

— Две ценности, с които грабителите викинги са особено известни — подметна присмехулно Мария.

Янсен ѝ се усмихна и продължи:

— Асатру, това е вярата на всички северно- и западногермански народи: шведите, датчаните, англосаксонците, племената, известни като германци. На мъже и жени, на селяни и войни, на свободни хора и роби. Това в никакъв случай не е вяра само на нашественици, точно както християнството не е вяра само на нацистите. При всички положения етимологията на думата „викинг“ не е ясна. Според някои тя произлиза от „Vik“, „село“... и викингите са били най-обикновени селяни, които са пътешествали, за да търгуват и да завоюват само когато реколтата не е можела да удовлетвори потребностите на все по-многобройното население. Вярата им се корени по-скоро в природата, отколкото във войната.

— Да, но те са правели кървави жертвоприношения — напомни Фабел.

— Да. И ние ги правим и досега. Hlautbowl е съдът на Blot. Днес го пълним с медовина ѝ прием от него, преди да дадем на боговете дела, който им се полага. Blot на старонемски означава „кръв“. В дълбока древност пълнели hlautbowl с кръвта на закланото животно. Погрешно е да се смята, че това е нещо необичайно или проявление на варварщина. Хората колели животни за Blot точно както го правели, за да посрещнат гост. Асатру е свързан по-непосредствено със своите богове и те се разглеждат като съвсем истински, живи съставни части, които участват в обичайния всекидневен живот.

— А днес жертвоприношенията играят ли някаква роля във вашата вяра?

— О, да... и то голяма. Blot продължава да е обред, свързан с жертвоприношението. В асатру обаче то се възприема по-скоро в смисъл на даване. Понякога изливаме медовината на земята, в чест на Майката Земя. Даваме ѝ я в замяна на онова, което тя е дала на нас. Нашите жертвоприношения и символи са възприети от

християнството. Например в богослужението на римокатолиците или в празниците на плодородието. Великден всъщност е заимстван от празника в прослава на богинята Еостра, която се превръща в заек и крие златните си яйца из полето. Затова децата и досега ходят да търсят яйца.

— Жените заемат ли някакво място във вашата вяра? — поинтересува се Мария.

— Разбира се, госпожо главен комисар — възкликна Янсен и този път усмивката му беше едва ли не похотлива. — Жените създават живота. В асатру те са почитани и често ритуалът Vlot се отслужва не от Gothi, а от Gythis, първожрицата.

Това не направи особено впечатление на Мария.

— А какъв е по-особеният „дар“, който се очаква жените да поднесат?

— Не разбирам въпроса ви — отговори Янсен, макар че от лицето му личеше обратното.

Фабел бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади копие от снимката, която бяха направили на челото на Михаела Палмер в държавната болница в Куксхафен.

— Това според мен е руната гебу...

Янсен сви рамене.

— Би могло да е кръст. Или Х.

— Този знак е бил нарисуван върху челото на жертва, принудена да участва насила в ритуал като древноскандинавските. Била е изнасилена многократно от мъже с еднооки брадати маски.

Янсен трепна.

— Вотан... или Один... — Той се позамисли. — Които и да са били тези хора, господин Фабел, те не само извършват ужасно престъпление, но и сквернят една мирна, ведрата вяра. За разлика от другите религии асатру отстоява неприкосновеността, свободата и правата на личността. Готов съм да ви помогна с каквото мога. — Янсен се взря по-внимателно в снимката. — Да... да... би могло да е руната гебу. Гебу определено е свързана с Vlot. Тя е символ на даряването, на жертвоприношението. Както вече ви обясних, двете представи са тясно свързани.

— И вие твърдите, че никой, изповядващ вашата вяра, не би участвал в подобно нещо?

— Естествено! Това е оскверняване на вярата ни. Точно както черната литургия е оскверняване на римокатолицизма.

Янсен замълча, сякаш обмисляше нещо.

— Какво има, господин Янсен?

— Чувал съм слухове... преди около година-две.

— Слухове за какво? — попита Мария, без да прикрива нетърпението си.

Фабел я стрелна с поглед.

— Във и около Хамбург има няколко общности, изповядващи асатру. Всички ние вярваме като цяло в едно и се противопоставяме на всяко отрицателно или насилническо тълкуване на основните положения в религията ни. Но както във всяка друга вяра, и в нашата има тъмна страна. Преди година-две се говореше, че няколко души са се отцепили. Доколкото разбрах, са съвсем малко на брой и не допускат в общността си кого да е.

— И те предпочитат черната магия в тази... — Мария затърси точната дума. — В тази религия...

Янсен кимна.

— Според мълвата се придържат към *seidhr*... шаманската традиция в единизма. Попитахте за мястото на жените в асатру. Е, според преданието *seidhr* се изповядва главно от жени. Но доколкото разбрах, в общността, за която ви казах, членуват само и единствено мъже.

— Имате ли представа кои точно?

— Не. Както ви обясних, това са само слухове. Знам обаче, че пак според мълвата в общността има много влиятелни хора. Доколкото разбрах, в нея участва и един чужденец.

Фабел и Мария се спогледаха.

— Възможно ли е обредното изнасилване да играе някаква роля в ритуалите им? — попита Фабел.

— Не, традиционната вяра не го предполага в никакъв случай. Но в ритуала на *Blot* присъства и представата за саможертвата. Това да жертваш себе си. Може би става въпрос за някакво нейно изопачено тълкуване. Руната *gebu* със сигурност е свързана с „дара“ или жертвоприношението. По време на *Blot* се повтаря като *galdr*, или обредно песнопение. Съществува и представата за *ond*. Това е блаженство. Всъщност означава „радост“, но предполагам, че също

може да се тълкува превратно. Няма да отрека и че в древността изповядващите вярата са вършили и тъмни деяния. Един арабин станал свидетел как на погребението на главатар на викингите някаква жена преспала със седем различни мъже и чак тогава се качила на погребалната лодка, за да бъде изгорена жива заедно с тялото на главатаря.

— Толкоз за вашата вяра на мира и разбирателството — подметна Мария.

— Християните също са горили на клада еретиците и така наречените вещици — напомни Янсен с хладна усмивка и поглед, вперен в блузата на Мария. — Както с всяка философия или религия, и с асатру са възможни злоупотреби. Наистина нямам представа дали слуховете за тази секта са верни и дали тя има нещо общо с разследването, което провеждате. Просто се опитвам да съм полезен.

— Наистина ни помогнахте много, господин Янсен — потвърди Фабел, като погледна многозначително Мария. — А да сте чули някой да споменава откъде е този чужденец?

Янсен поклати глава.

— Не, съжалявам.

— Или къде се събира общността?

— Не. Опасявам се, че не знам. Доколкото разбрах, са много потайни.

— Благодаря за съдействието — каза Фабел и протегна ръка на мъжа.

Той си направи труда да излезе иззад щанда и да ги изпрати чак до вратата.

— Винаги на ваше разположение.

Отвори им вратата, но усмивката му беше запазена единствено за Мария.

Бяха дошли с нейната кола и я бяха оставили зад ъгъла. Тя изключи алармата. Фабел спря с ръка върху дръжката на вратата и погледна Мария.

— Какво? — попита тя, сякаш се защитаваше.

Фабел се усмихна.

— Господин Янсен не ти е особено симпатичен, а...

Мария потрепери, свъси се и каза „Уффф!“.

— Жалко — отбеляза Фабел, докато се качваше в автомобила. — Той си падна доста по теб.

Мария не потегли веднага. Продължи да седи с умислено лице и зареян поглед.

— Странно, нали?

— Кое? — попита Фабел.

— Че хората вечно се стремят към нещо. И понякога това нещо е ужасно.

— Кого имаш предвид, хората, отцепили се от групата на Янсен ли? Сектата вътре в сектата?

— Да. Смяташ ли, че Янсен изобщо вярва в тези дрънканици за асатру? Или хората, които са изнасилили онези момичета? Дали наистина смятат, че имат някакво религиозно оправдание?

Фабел издаде устни.

— Съмнявам се, Мария. Поне на смислено равнище. Колкото до Янсен... може и да вярва. Както казваш самата ти, толкова много хора се хващат за някакви нравствени сламки и се опитват да придадат форма и смисъл на живота си. Без това светът е тъмен и самотен.

Мария подкара и се сля с потока от автомобили.

*Петък, 20 юни, 12:00 ч. на обяд
полицейското управление на Хамбург*

Секретарката на Норберт Айтел като че ли имаше единствена задача: да не допуска външният свят да има някакъв допир с шефа ѝ. Накрая свърза по телефона Фабел, но се наложи той да се закани, че ще отиде с няколко полицаи и ще арестува всеки, който не им оказва съдействие.

— Да, господин главен криминален комисар...

Докато разговаряше с Фабел, Норберт Айтел беше разсеян, сякаш четеше нещо много по-важно.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Много бих искал да дойда и да поговорим... с вас и с баща ви, ако е удобно едновременно.

— Мога ли да попитам във връзка с какво?

— Доколкото разбрах, сте познавали Анжелика Блум.

— А... да... ужас, какъв ужас. Но как можем да ви помогнем ние?

Фабел усети, че вече е привлякъл вниманието на Айтел.

— Главно с някои подробности.

— Но баща ми не познаваше Анжелика. Ако не ме лъже паметта, са се срещали само веднъж... съвсем за кратко. Не виждам с какво може да ви помогне той.

— Според мен е по-добре да го обсъдим, когато се видим. Днес в два и половина следобед удобно ли ви е?

— Ами... мисля, че да, но не мога да говоря от името на баща си. Той не работи в този бранш. Занимава се с друго.

— Добре, господин Айтел. Ако баща ви е възпрепятстван, можем да уредим да го докарат с автомобил в полицейското управление... не бих искал да му създавам неудобства.

След тази закана гласът на Айтел стана студен и твърд.

— Ще видя какво мога да направя — каза той и затвори.

Фабел поръча от бюфета обяд за всички, които се бяха събрали в общото помещение на отдел „Убийства“. Искаше час по-скоро да чуе доклада на Ана за операцията с Максуйн на следващата вечер. Ана беше внесла съвсем дребни поправки, в първоначалния си план. Беше поискала в групата за наблюдение да се включат още двама полицаи и така те бяха станали общо десетима без нея. Фабел одобри допълнителните мерки за сигурност и заподозря, че за тях е настоял Паул Линдемман. Както се беше надявал, Ана беше посочила именно Паул за ръководител на групата. В клуба щяха да влязат двама полицаи, останалите осем щяха да се пръснат по различните превозни средства. В микробуса без стъкла отзад щеше да има двама тежковъоръжени полицаи от групата за бързо реагиране, пак там щяха да бъдат Паул и Мария, както и електронното оборудване, свързано с подслушвателното устройство на Ана. Микробусът щеше да бъде нещо като щабквартира, откъдето щеше да се наблюдава кой какво прави и да се дават нареждания на останалите от екипа. Двама души щяха да се придвижват с мотоциклети, за да не изпуснат Максуйн, ако той реши да отпраши нанякъде с поршето. Имаше и два автомобила, всеки с полицаи от отдел „Убийства“. Всичко това означаваше, че хората,

които държаха под наблюдение Максудейн, щяха да се сменят непрекъснато, за да избегнат подозренията, а ако той объркаше нещо конците, полицаите щяха да го задържат за броени секунди. Както Ван Хайден вече беше натякнал, предприемаха доста скъпа операция само защото Фабел има някакво предчувствие, а на Ана внезапно ѝ е хрумвало да импровизира. Но поне за парите, които Фабел можеше да отдели, операцията наистина включваше всички възможни мерки за сигурност.

След заседанието той повика в кабинета си Ана, Паул, Вернер и Мария. Съобщи им за срещата с Аител младши и старши същия следобед и попита Мария и Вернер дали могат да дойдат с него.

— Искам да имам числено превъзходство... или поне да не им отстъпвам — обясни Фабел, когато го попитаха защо настоява да ходят с него. — Те са двама, подозирам, че ще присъства и най-малко един адвокат. Просто искам присъствието ни да се усети.

Фабел беше получил окончателното заключение на Браунер за оръжието, с което е бил убит Кругман. Той разказа на всички какво представлява пистолета и какво им бе съобщил Ханзи Краус за убийците. Прикани ги да си кажат мнението.

— Както личи, са искали да намерим оръжието — предположи Мария, — а Краус е осуетил плана им, защото е бил там и пръв е взел пистолета. Някой е искал да решим, че убийството е извършено от украинци.

— Но те сто на сто са знаели, че всичко изглежда инсценирано — напомни Фабел.

— Изглежда ни само защото някой ги е чул и може да потвърди, че са били германци — включи се и Вернер. — Ако не знаехме това, можехме да решим, че оръжието е оставено нарочно като своеобразно предупреждение... и поемане на отговорност. — Той се свъси. — На този Ханзи Краус му стана нещо, шефе. Снощи даде пълни показания и прегледахме някои от папките със снимки. После го заведох да хапне нещо в бюфета. Не знам какво го прихвана, но ни в клин, ни в ръкав ми заяви, че трябвало да си тръгва. Попитах го какво се е разбързал, но той ми каза някаква пълна безсмислица. Обеща да се върне днес, но аз настоях да остане още малко, за да прегледаме и други папки със снимки. Сложих го да седне на една маса и отидох да купя нещо за

ядене, а когато се върнах, него го нямаше. Точно тогава си се опитал да се свържеш с мен по телефона... Хукнах да го гоня.

— Но нали е дал показания? — попита Фабел. Вернер потвърди, че ги е получил. — На твое място, Вернер, нямаше да се безпокоя, че си е тръгнал толкова внезапно. Човекът все пак е наркоман, трябва да си подхранва зависимостта. Когато го оставих в управлението, ми се стори, че вече го тресе наркотичен глад. Ние ще отидем да го вземем, ако той не се появи сам. — Фабел се извърна към Мария. — Събра ли сведенията за Айтел, за които те помолих?

Мария му подаде папката, която беше донесла.

— Айтел старши не е цвете за мирисане. В папката съм описала всичко, но накратко... Волфганг Айтел е на седемдесет и девет години. Родом е от областта Пасау в Обербайерн. Членувал е в младежката хитлеристка организация. През 1942 година се е записал в СС. Като повечето свине есесовци, очевидно страда от избирателна амнезия, но от архивите — доколкото изобщо може да им се вярва — се вижда, че е започнал като *Übersturmführer* — младши лейтенант, и в края на войната се е издигнал до *Hauptsturmführer*, или капитан.

Фабел отвори папката и видя черно-бяла снимка на нагъл младеж най-много на двайсет и една години, който обаче си беше придал вида на човек с повече власт. Беше облечен в есесовска униформа. Фабел беше очаквал да види върху яката двойната светкавица. Внезапно се сети, че ако наистина имаше такива светкавици, това щеше да бъде поредната древногерманска руна. Нацистите бяха заимствали *Sigrunen* — древната руна за победа, и удвоена, я бяха използвали като отличителен знак на *Schutzstaffel*^[5]. Тях обаче ги нямаше върху снимката. Вместо светкавици, върху десния ревер на куртката на Айтел се виждаше застанал на задни крака бял лъв на черен фон. Фабел обърна фотографията към Мария.

— Какво означава този отличителен знак?

Младата жена грейна в усмивка.

Това ни отвежда в прелюбопитна територия. Не се съмнявам, че става въпрос за съвпадение, но това е отличителният знак на Четиринайсета гренадирска дивизия на СС. Известна е и като *Division Galizien* — Галицийската дивизия. Както знаеш, Галиция е историческа област, в която е влизала и част от днешна Украйна.

Галицийската дивизия на СС се е състояла от украинци, които са смятали, че това е начин да освободят страната си от Сталин.

— Украински бойци под командването на германци.

— Точно така. И сред тях е бил и Айтел. След разгрома при... — Мария замълча и погледна в бележките си. — След разгрома при Броди дивизията се изтегля в Австрия. Точно там Айтел се предава на съюзниците — само и само да не попадне в съветски ръце. След войната лежи четири години в затвора. През 1956 година регистрира в Мюнхен търговска фирма „Айтел“ и в средата на шейсетте вече е мултимиллионер. Жена му, сега покойница, е от Хамбург и през 1972 той се мести заедно със седалището на фирмата тук. Помага на сина си да регистрира медийната групировка „Айтел“, на която преди десет години продава и търговската фирма. Така получава възможност да насочи всичките си усилия към „политическата“ кариера. През 1979 година основава СГТ — съюза „Германия за германците“. До падането на Стената и Wende^[6] съюзът остава почти незабелязан. А и след това няма голяма подкрепа. Накратко, мръсна история.

Фабел се взря в Мария, сякаш това щеше да му помогне да осмисли информацията, която му беше съобщила. После рече:

— Странно е, че в нашия случай украинската връзка излиза на преден план толкова често.

— Както вече казах, този път едва ли е нещо повече от съвпадение.

Фабел сви рамене.

— Вероятно. — Известно време той мълча. — А синът... Норберт?

— Издател на жълти вестници и списания, който има политически амбиции. Следвал е в Хамбург и Хайделберг и с подкрепата на баща си, включително и парична, е пуснал на пазара „Шау Мал!“. Групировката „Айтел“ започва да изкупува други фирми и да се разраства и сега присъства във всички медии, включително в Интернет...

— Затова са наели човек като Максуйн — прекъсна я Вернер.

Мария продължи:

— Групировката издава жълти вестници и списания и в Холандия, Полша и Чешката република. Освен средства за масово осведомяване има дъщерни фирми в областта на недвижимите имоти и

малка строителна фирма. Към всичко това трябва да добавим външнотърговската фирма, която Норберт е купил от баща си. В политиката е вдясно от центъра. Много вдясно. Но се кандидатира като независим. Очевидно си дава сметка, че ако се обвърже със СГГ, това само ще му навреди. Кълне се, че не е неонацист или крайнодесен. Но политическата му програма е насочена главно срещу имигрантите, в защита на закона и реда. Женен е за някаква аристократка. Марта фон Берг.

— Има ли някаква връзка с градския съветник Юрген фон Берг?
— попита Фабел.

— Не знам, шефе. Но знам, че е запазила моминското си име и че по едно време мъжът ѝ дори се е представял като Норберт фон Берг Айтел. После обаче се е отказал. Това, че е взел аристократичното име на жена си, се е тълкувало като знак, че той подкрепя новата мода сред германците либерали да обединяват своето име с името на жените си. А това не се вписва в образа му на привърженик на традиционното. Носи му се славата и на женкар, но той прави всичко възможно да я поразсее.

Фабел се потърка по брадичката.

— Какви прекрасни хора! — Той си погледна часовника. — Май е време да ги посетим.

Петък, 20 юни, 2:30 ч. следобед

Нойщат, Хамбург

Седалището на медийната групировка „Айтел“ се намираше в огромна лъскава административна сграда от стомана и стъкло в сърцето на деловия квартал Нойщат. Фабел се интересуваше от добра архитектура, което означаваше, че не се интересува точно от тази сграда. Тя представляваше бездушна скъпа кутия, която въпреки хвърлените пари приличаше на хотелско фойе. Униформеният портиер на пропуска заведе Фабел и антуража му при асансьорите.

На първите два етажа в сградата се намираше редакцията на „Шау Мал!“, на третия беше „Те Ве Еспресо“, седмичен телевизионен справочник, също издаван от групировката „Айтел“. На четвъртия етаж имаше табела „Отдел «Комуникации»“. Един етаж по-горе се

помещаваше администрацията на групировката. Точно там бяха и просторните кабинети на Норберт Айтел.

Пред вратата на асансьора ги чакаше застаряваща жена със сурово изражение. Както предположи Фабел, същото лице, с което беше кръстосал шпаги по телефона. От вида ѝ личеше, че не е свикнала някой да оспорва властта ѝ.

— При господин Айтел ли идвате?

Фабел показа овалната си полицейска значка.

— Главен комисар Фабел.

Жената огледа другите със заучено надуто презрение, което Вернер веднага разсея със смеха си.

— Елате с мен — каза намусено жената.

Тя отведе Фабел, Вернер и Мария в нещо като приемна — безрадостно място в дъното на етажa, разделен само с прегради, бряг, където се разбиваха вълните на гласовете, дошли от морето бюра. След десет минути секретарката с каменното лице ги заведе в заседателна зала, предната стена, на която беше от стъкло.

Минута по-късно при тях дойде Норберт Айтел. Беше без сако, с навити до лактите ръкави на ризата и разхлабена вратовръзка. Усмихна се любезно, но се движеше като човек, който има и по-важна работа. Държа вратата, докато в залата не влезе снажен, строен по-възрастен мъж с вид на аристократ и с гъста коса с цвят на слонова кост, която, точно както и преди шейсет години, започваше от челото. Фабел позна есесовеца от снимката, сега обаче той беше постигнал властта и зрелостта, която се бе опитвал толкова усърдно да излъчва като нагъл младеж. След Айтел старши влезе среден на ръст мъж към четирийсетте.

— Добър ден, господин главен комисар — поздрави Норберт Айтел. — Това е баща ми Волфганг Айтел. — По-възрастният мъж протегна ръка и кимна рязко. Фабел очакваше едва ли не да изтрака и с токове. — А това е Вилфрид Ваалкес, шефът на правния ни отдел.

Фабел и Мария се подсмихнаха и се спогледаха. Адвокатът. Фабел представи двамата си подчинени. Известно време разглежда юриста. Ваалкес беше фризко име, но той изрече „Guten Tag“^[7] на географски неутрален книжовен немски.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Норберт Айтел и махна с ръка, за да им покаже да седнат около овалната заседателна

маса. Още преди Фабел да е отговорил, той добави: — Да ви предложим ли нещо? Кафе... чай?

— Не, благодаря — отказа от името на всички Фабел. Адвокатът и Айтел старши също седнаха. — Бихме искали да ви зададем няколко въпроса за Анжелика Блюм. Какви бяха отношенията ви с нея в професионален и личен план?

— Лични отношения почти нямахме... а колкото до професионалните, изобщо не сме работили заедно. Да ви призная, Анжелика се отнасяше пренебрежително към изданията ни. Смяташе се друга категория.

— А вие не сте ли съгласен?

Норберт Айтел се засмя.

— Уважавах много Анжелика за нейните способности. Но смятам, че и нашите издания носят печата на качеството. Познавах Анжелика главно покрай някои наши проекти и общи приятели.

— А вие, господин Айтел? — обърна се Мария към бащата. — Какви контакти сте имали с госпожа Блюм?

Волфганг Айтел отметна глава и я погледна иззад орловия си нос.

— Никакви. Е, срещали сме се веднъж в „Алтона Кроне“... вероятно преди около половин месец.

— Но бих казала, че и двамата сте я недолюбвали... — продължи Мария, без да довърши изречението.

— Не разбирам...

Норберт Айтел използва мекотата на чертите си, за да се усмихне объркано, докато баща му продължи да седи безизразно.

— Госпожа Блюм е подготвяла публикация, в която се твърди, че сте обмисляли сделки с недвижими имоти с чуждестранно участие — заяви Мария, като се постара гласът ѝ да звучи спокойно и убедено.

Фабел се взря съсредоточено в Норберт Айтел, решен да не издава изненадата си от блъфа на своята подчинена. Усмивката на Айтел дори не трепна и самата ѝ продължителност вече издаде, че е неискрена. Мария беше уцелила в десетката. Но този път отговори не самият Норберт, а баща му.

— Господин главен комисар, сега научаваме, че госпожа Блюм е възнамерявала да пише материал, в който се споменава за мен или сина ми. Вярно е, че осъществяваме сделки с недвижими имоти. Вярно

е и че работим с чужди фирми. Самият аз дълго съм се занимавал с внос и износ. Дори и госпожа Блюм да е смятала да публикува нещо за нас, мога да ви уверя, че не само не сме в течение, но и нямаме представа на какво е щял да се основава такъв материал.

Фабел смени темата.

— Ако не греша, по време на войната сте служили на Ostfront^[8]. Командвали сте украинци, нали?

Искрата в очите на Волфганг Айтел се превърна в пламък, сетне в бушуващ черен огън. Нищо от него не се просмука в гласа, в изражението и движенията му.

— Наистина не виждам какво общо има това, господин главен комисар...

Фабел изпита чувството, че гледа през метър оловно стъкло сърцето на ядрен реактор: че става свидетел на нещо изключително мощно и смъртоносно, което обаче бива сдържано.

— Просто Украйна присъства осезаемо в нашето разследване.

Това си беше самата истина, но как ли щеше да го изтълкува Айтел? Фабел замълча — очакваше възрастният мъж да каже нещо.

Волфганг Айтел приглади с длани косата си с цвят на слонова кост по слепоочията. Отговори обаче синът му:

— Работим с фирми в цяла Европа и не само. Притежаваме издателски къщи в Холандия, Полша и Унгария. В сделките с недвижими имоти имаме съдружници и в Съединените щати, и в Украйна. Не смятам, че това само по себе си е нещо необичайно.

Право в целта! Фабел и Мария се спогледаха бързо. Фабел се помъчи да не проличи, че злорадства. Той отново се обърна към Волфганг Айтел.

— Според мен всички знаем, че материалът на госпожа Блюм не се е основавал само на някаква сделка с партньори от Източна Европа, нали?

— В такъв случай, господин Фабел, вие знаете повече от мен.

Намеси се и адвокатът Ваалкес.

— Смятам, господин главен комисар, че стигнахте прекалено далеч. Съгласихме се да разговаряме с вас, защото всички тук сме ужасени от убийството на госпожа Блюм и сме готови да направим всичко по силите си, за да съдействаме за залавянето на това чудовище. Длъжен съм обаче да отбележа, че въпросите, които

задавате, са твърде неуместни. Сякаш се стремите да въвлечете клиента ми в разговор, който няма нищо общо с разследването.

— Не съм забелязала да обвиняваме някого в нещо — натърти Мария. — Просто се опитваме да установим каква връзка има между групировката „Айтел“ и госпожа Блюм.

— Мисля, че го изяснихме.

Норберт Айтел стана от стола, за да покаже, че разговорът е приключил. Никой от полицаите не последва примера му. Фабел се обърна към Ваалкес.

— Смятам, че ще бъде в интерес на всички, ако и двамата ви клиенти опишат какво точно са правили в дните на убийствата, които разследваме, и посочат имената на хората, които да потвърдят думите им. Ще ви бъда признателен, ако това стане възможно най-скоро...

— Възмутен съм! — прокълтя гласът на Айтел старши, докато той се изправяше с бързина, несъответстваща на възрастта му. — Нима обвинявате мен или сина ми в някаква съпричастност към тези злодеяния?

Фабел, който не се помръдна от стола, заяви спокойно:

— Искането ни, господин Айтел, е съвсем рутинно. — Мария подаде на Фабел лист хартия, на който беше написала времето и датите на убийствата. Фабел се изправи и отново се обърна към Айтел старши. — При всички положения, господин Айтел, си мислех, че имате опит в отговорите на трудни въпроси...

Този път избухна Ваалкес.

— Прекалихте, господин Фабел! Това е недопустимо. Възнамерявам да известя началниците ви...

Фабел се изправи и подаде на Ваалкес листа хартия.

— Времето, мястото, свидетелите... Изчерпателен отговор и от двамата ви клиенти. — Той се извърна към Норберт и Волфганг Айтел. Очите на по-възрастния мъж блестяха под гъстите бели вежди. — Приятен ден, господа — пожела Фабел и, следван от Мария и Вернер, излезе от помещението.

Тримата не казаха нищо, докато не се качиха отново в асансьора. Веднага щом вратата се затвори, грейнаха в усмивки.

— Май ще се наложи да поровим доста, нали? — попита Фабел.

— Ще се заема веднага — обеща Мария. — Много мило от тяхна страна, че ни показаха правилната посока. Като начало ще проуча

какви са връзките на търговската и издателската фирма на Айтел с Украйна.

— Справи се блестящо, Мария — похвали я Фабел.

— Благодаря, шефе.

Вернер продължи да мълчи.

— Между другото — допълни Мария, докато вратата на асансьора се отваряше на партерния етаж, — мислех да ти кажа по-рано... Разполагам с подробности за всички връзки на полицаите, които сега се водят на щат в управлението, с тайните служби на Украйна. Направо няма да повярваш чие име излезе първо.

— Чие?

— Твоето.

— Моля? Никога през живота си не съм ходил в Украйна.

— Помниш ли, преди време подготви доклад за Европейския конгрес по серийни престъпления, извършени от психопати? Онзи за убийствата, извършени от Хелмут Шмит?

— Да...

— Оказа се, че го изучават в Центъра по криминалистика в Одеса, където украинските полицаи се обучават да издирват серийни убийци.

Вернер и Мария тръгнаха към огромната двойна врата от хром и стъкло, водеща към улицата. Фабел продължи да стои — гледа известно време колегите си, преди да ги последва.

Петък, 20 юни, 7:00 ч. вечерта

полицейското управление на Хамбург

Колегите на Ана Волф бяха свикнали с обичайния ѝ неопънкарски вид — с прекалено силния грим, голямото кожено яке и впитите дънки, и се постреснаха, когато тя влезе в общото помещение на отдел „Убийства“. Вернер и двама полицаи от екипа, който щеше да я охранява, подсвирнаха възхитени, Мария ѝ направи комплимент, а Фабел допря ръце, сякаш ръкопляска. Паул Линдемман просто си изглеждаше притеснен.

Гримът на Ана беше по-приглушен — колкото да открои едрите ѝ черти, късата ѝ черна коса също беше сресана по-умерено. Черната рокля до средата на бедрата подчертаваше извивките на тялото ѝ и

разкриваше красивите ѝ крака. В сутиена без презрамки под роклята бяха прихванати микрофонът и кабелът на подслушвателното устройство, които Мария ѝ беше помогнала да прикрепи. От техническия отдел вече бяха проверили дали работят.

— Бих казала, че стръвта е вече върху кукичката — усмихна се Мария.

— Добре, хайде да повторим още веднъж — подкани Фабел. — Ана!

Тя изложи за пореден път най-подробно плана за действие. Остави за накрая най-важното.

— И запомнете думите, които ще ми бъдат нещо като паникбутон. Ако чуете да казвам: „Не се чувствам много добре“, значи трябва да дойдете и да ме изведете. — Ана беше подбрала внимателно израза. Човек можеше да го изрече най-неочаквано при всякакви обстоятелства. Помещението беше като наелектризирано от очакване, притеснение и вълнение. — Сигурен ли си, шефе, че не искаш да дойдеш?

— Да, Ана, сигурен съм... задачата си е твоя. Но ще държа връзка с екипа, за да съм спокоен, че всичко е наред. Успех!

— Благодаря.

Всички от екипа излязоха заедно с Ана на паркинга и оставиха Фабел и Вернер сами в стаята на отдела. Сега тя изглеждаше празна и помръкнала, лишена от тръпката, която я беше изпълвала допреди няколко секунди. Цяла минута Фабел и Вернер мълчаха, после Вернер се обърна към началника си.

— Сега ли?

Фабел кимна.

— Но стой встрани. Само наблюдавай и следи радиовръзката. Не искам Ана и Паул да си помислят, че не им се доверявам и смятам, че няма да се справят сами. Ако има проблеми, няма да изключвам през нощта клетъчния телефон.

— Не се притеснявай, Ян.

— И, Вернер... — допълни Фабел. — Признателен съм ти, че го правиш. По-спокоен съм, като знам, че си само на хвърлей от тях с опита и познанията си.

Вернер сви огромни рамене и се усмихна.

— Всичко ще бъде наред — отсече той.

Подхвърли леко ключовете от колата в дланта си, обърна се и излезе от помещението.

Петък, 20 юни, 8:00 ч. вечерта

Санкт Паули

Срещу входа на нощния клуб беше спрял голям тъмносин микробус марка „Мерцедес Варио“, отстрани, на който се виждаше логото на „Електротехници «Ернст Томс»“. Минувачите едва ли обръщаха внимание на присъствието му: седалката зад волана и седалката до нея бяха празни и нямаше никакви следи от живот, ако не броим постоянното тихо въртене на вентилационния отвор върху покрива. Почти никой нямаше да забележи и че вторият вентилационен отвор не се върти, но си остава отворен и е обърнат към клуба.

Ана Волф се подсмихна, когато мъжът от охраната на входа ѝ отвори вратата — явно не се досети, че това е същата жена, показала му толкова нагледно гъвкавостта на собствения му палец. Преди да влезе, тя се произвърна и погледна нехайно по посока на микробуса. Почука леко и разсеяно с пръсти по гърдите си, после се обърна и влезе в клуба. Знаеше, че Паул и Мария, които седяха в приличната на пещера утроба отзад в микробуса и гледаха образа ѝ, препращан от сложената във вентилационния отвор камера към монитора, са я видели как почуква по микрофона и би трябвало и да са я чули. Ако не я бяха чули, някой вече щеше да е притичал и да я е извел от помещението. Стори ѝ се потискащо да е глуха, но не и няма. Хората, които я държаха под око от микробуса, чуваха всичко, което ставаше около нея, всяка дума, която тя казваше или ѝ казваха, а самата Ана не можеше да ги чуе. Ако си беше сложила слушалки, като нищо можеха да я открият. Младата жена обаче знаеше, че в клуба вече седят двама души от екипа, и двамата оборудвани с радиостанции със слушалки, които щяха да следят всяко нейно движение.

Ана си пое дълбоко въздух, бутна вратата и влезе в основното помещение на клуба с дансинга. Пулсиращият ритъм я плисна, но не отнесе притеснението, от което я присвиваше под лъжичката.

*Петък, 20 юни, 8:00 ч. вечерта
паркът „Алстер“, Хамбург*

Фабел се среща със Сузана, за да пийнат и хапнат в Пьозелдорф. През цялото време беше разсеян и се извини.

— Един от подчинените ми изпълнява в момента оперативна задача — обясни той. — Не бих казал, че съм особено спокоен.

— Свързано ли е със Сина на Свен?

Фабел кимна.

— Би могло и да е свързано. Разреших една млада жена на мое подчинение да се вживее в ролята на примамка.

— На Сина на Свен? — Сузана беше шокирана. — Този психопат е изключително опасен, непредсказуем и умен. С основание се притесняваш, Ян. Длъжна съм да кажа, че според мен това граничи с безотговорността.

— Благодаря ти — отвърна мрачно Фабел. — Почувствах се много по-добре. Но съвсем не съм сигурен, че това е нашият човек. Макар че не е изключено да има нещо общо с похищенията и изнасилванията.

— Единственото, което мога да кажа, е, че се надявам подчинената ти да знае да се пази.

— Става въпрос за Ана Волф. Тя е далеч по-оправна, отколкото изглежда. Всъщност е много по-оправна от повечето от нас. Освен това я подкрепя цял екип.

Сузана не изглеждаше особено убедена. Заради тревогата ѝ Фабел реши да звънна на Вернер, който следеше радиовръзката между членовете на екипа. Засега нямало нищо за докладване. Фабел се обаждаше за трети път и Вернер му отговори с тона на детегледачка, която успокоява прекалено притеснителни родители. Той обясни на Фабел, че Ана вече е зела мястото си и чака Максуйн да се появи, и за пореден път обеща, че ако се случи нещо важно, ще му съобщи веднага.

След като вечеряха, Фабел и Сузана отидоха през парка и града при реката и седнаха на една от пейките с изглед към водата. Слънцето зад тях залязваше и те виждаха пред себе си дългите си сенки.

— Съжалявам, че не съм особено забавен — извини се Фабел и се усмихна едва-едва на Сузана, която се наведе и го целуна нежно по устата.

— Знам. Заради този случай е. — Тя го целуна още веднъж. —
Хайде да идем у вас и да се понапием.

Фабел се усмихна.

— Хайде.

Тъкмо се изправиха, и клетъчният телефон на Фабел иззвъня.
Той го отвори припряно, очакваше да чуе гласа на Вернер.

— Ян... Махмут е.

— Господи, Махмут, къде се губиш? Вече започнах да...

Махмут го прекъсна.

— Трябва да се срещнем още сега. Важно е, не е за по телефона.

— Добре. — Фабел си погледна часовника, после извърна очи и
към Сузана и направи жест, все едно се извиняваше. — Къде си?

Турчинът му каза адрес в Шпайхерщат.

— Какво, да го вземат мътните, търсиш там? — засмя се Фабел.
— Да не търгуваш с кафе?

Чувството за хумор, с което Махмут се славеше, сякаш го беше
напуснало.

— Идвай. Веднага.

— Добре. Ще бъда при теб след десет минути.

— И, Ян...

— Какво?

— Ела сам.

Линията прекъсна. Фабел затвори телефона и го погледна.
Откакто се познаваха, Фабел никога не беше издавал самоличността на
Махмут, като води със себе си друг полицаи. Турчинът едва ли можеше
да измисли да каже нещо по-неуместно. Единственото обяснение
беше, че някой му е наредил да изрече такова предупреждение: някой,
който искаше да бъде сигурен, че Фабел ще отиде сам. Той се извърна
към Сузана.

— Наистина съжалявам. Налага се да отида...

— Свързано ли е със Сина на Свен?

— Не... Един приятел май е изпаднал в беда.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. — Фабел се усмихна и й подаде ключовете от апартамента
си. — Но да ми топлиш леглото, чу ли!

— Опасно ли е? Не трябва ли да повикаш някой да ти помогне?

Фабел я погали по бузата.

— Всичко е наред. Нали вече ти обясних, един приятел има нужда от помощ. Трябва да взема моята кола. Я да видим дали ще успеем да спрем такси...

Петък, 20 юни, 9:00 ч. вечерта

Санкт Паули, Хамбург

В началото Ана беше любезна и едва ли не се извиняваше, но после, след петия от мъжете, които в бърза последователност се изредиха да я свалят, тя стана рязка и дръпната. Когато чу поредният дискотечен Ромео да ѝ подвиква: „Здравей!“, се извърна и му се озъби.

Максуейн се дръпна назад с вдигнати ръце.

— Извинявай... — смути се Ана. — Помислих, че е някой друг... всеки друг, но не и ти...

— Поласкан съм.

— Недей. Конкуренцията е слаба. — Младата жена го огледа от глава до пети. — Вече си мислех, че няма да дойдеш.

— Забавих се по работа. — Той ѝ протегна ръка. — Джон Максуйн... — После на английски: — Приятно ми е да се запознаем...

— Сара Клемер... — рече Ана. Така се казваше една нейна приятелка от гимназията. — Англичанин ли си?

— Почти — каза Максуйн. — Гладна ли си?

Ала сви нехайно рамене.

— Дай да се махаме отгук...

Паул Линдеман предупреди от командния център в спряния микробус полицаите в клуба.

— Пригответе се... изнасяме се. — Той се обърна към един полицай в гащеризон на електротехник. — Потегляме веднага щом първите две коли бъдат готови.

Петък, 20 юни, 9:00 ч. вечерта

Шпайхерщат, Хамбург

Шпайхерщат означава „град на складовете“. Там ще видите един от най-изумителните градски пейзажи в Европа. Готическата архитектура на просторните седеметажни хранилища от червена тухла, увенчани с позеленели от времето медни кули, се е устремила дръзко и самоуверено към небето над пристанището. Между огромните складове се вият пренаселени тесни улички и изкуствени канали, а сградите са съединени с галерии, често на равнището на четвъртия етаж.

Шпайхерщат е и най-голямото митническо хранилище на земята: върху площ от двайсет и шест квадратни километра се съхраняват милиони тонове кафе, чай, тютюн и подправки заедно с по-съвременни стоки като компютри, лекарства и мебели. През последните години се наблюдава наплив на търговци на антики, които съжителстват с мореплавателните компании и търговците, а някои фирми за кафе са отворили за посетителите и кафенета. И досега това е един от най-оживените квартали на Хамбург, който се нарежда сред най-ключовите пристанищни градове в света.

Фабел спря на Дайхщрасе, извън самия митнически квартал. Извади от кобура валтера, провери пълнителя и пак пъкна оръжието в кобура. Остави автомобила и тръгна пеш: острите кули на църквите „Света Катарина“ и „Свети Николай“ пробождаха небето зад него, докато той вървеше по моста Корнхаус, съединяващ двата бряга на тесния Цолканал. Погледна надолу по канала, притиснат между приличните на изсечени лица фасади от червена тухла на складовете, които бяха надвиснали над водата. Слънцето вече беше слязло пониско и обагряше в по-наситеночервено тухлената зидария. На гърлото на Фабел беше заседнало нещо повече от притеснение. Той подмина входа на митницата и намери пътя за „Свети Аненуфер“. След два-три завоя се озова на тясната, застлана с плочник улица, която Махмут му беше споменал по телефона.

В Шпайхерщат беше по-тъмно, отколкото в града нататък. Слънцето вече клонеше към залез и не можеше да надникне иззад огромните викториански храмове на търговията. На равнището на улицата нямаше офиси и кафенета, прозорците на складовете не светеха и гледаха мътно. Фабел чуваше как стъпките му кълтят по празната улица. За малко щеше да подмине номера, посочен от Махмут. От табелката се виждаше, че складът е нает от „Клименко

Интернешънъл“. Сградата беше с голям сводест вход с двойна врата, на равнището на улицата нямаше прозорци. Фабел завъртя дръжката на вратата във вид на желязна халка и я натисна: не беше заключено. Той влезе в просторен склад, където тук-там се виждаха редици стълбове от тухла и метал, крепящи горните етажи. Складът беше висок близо девет метра, площта му според Фабел вероятно беше над четиристотин квадрата. Цялото пространство беше празно, ако не се брои кабинката от сглобяеми елементи на по-високо равнище в дъното на склада. Вътре беше тъмно. Беше включена само една от окачените на тавана луминесцентни лампи, прозорците по стената в дъното приличаха по-скоро на остъклени сводове и бяха с дебели мръсни стъкла, превръщащи лятната вечер отвън в сумрачно оранжево сияние. Вратата зад Фабел се затвори с екот и той трепна. Ако тук имаше някой, Фабел успешно бе оповестил, че е пристигнал.

Извади валтера и махна предпазителя. Огледа склада и плъзна очи по стълбовете, дали някой не се движи зад тях, макар че те бяха прекалено тесни и човек едва ли можеше да се скрие отзад. Ако изобщо имаше някой, той беше в кабинката или зад нея. Фабел се премести вдясно, като допря гръб до стената, за да не бъде толкова уязвим. После протегна дясна ръка, в която стискаше оръжието, и я хвана отдолу с лявата. Тръгна бавно покрай стената, докато не се изравни с кабинката. Готов за стрелба, пристъпи рязко и решително встрани, за да вижда и зад кабината. И там нямаше никого. Поотпусна малко ръката си и заобиколи бързо кабината. Допря гръб до стената. Тухлите, върху които беше сложена кабинката, му стигаха до кръста и той съобрази, че главата му е точно над равнището на пода. Извърна се към стената, ала пак не чу нищо. Отиде предпазливо при стъпалата и ги изкачи бавно, като държеше автоматичния пистолет насочен към вратата. Отвътре пак не се чу нищо. Тъкмо беше хванал дръжката на вратата, когато усети студения твърд кръг на дуло, допряно отзад до тила му.

— Много ви моля, господин Фабел. Не създавайте излишни главоболия... — Гласът беше женски, със силен акцент. — Махнете показалеца си от спусъка и вдигнете оръжието над главата си.

Фабел се подчини и усети как му отнемат с бързо плавно движение валтера. Впери очи в олющената зелена боя по вратата на кабинката и се запита дали това е последният образ, който ще се

запечатана в съзнанието му. Мислите му препускаха. Опитваше се отчаяно да си припомни какво са ги учили по семинарите за преговорите в подобни ситуации. Точно тогава вратата на кабинката се отвори. Пред Фабел застана нисък набит мъж към седемдесетте. Фабел позна по чертите на лицето, че е славянин. Но не се наложи да разпознава пронизващите, почти светещи зелени очи на мъжа, който го беше нападнал в жилището на Анжелика Блум.

Петък, 20 юни, 9:10 ч. вечерта

Санкт Паули, Хамбург

Докато Максуйн ѝ държеше вратата на сребристото порше, Ана плъзна нехайно поглед по улицата. Очуканият жълт мерцедес, който използваша за наблюдение, беше спрял на двайсетина метра и младата жена забеляза едва доловимо движение зад предното стъкло. Всички бяха в пълна готовност. Ана се усмихна на Максуйн и се качи в автомобила му. Погледна към тясната задна седалка и видя върху кожената тапицерия голяма плетена кошница. Максуйн седна зад волана и забеляза озадачения поглед на спътницата си.

— Какво? — усмихна се той многозначително. — Реших да си направим малък излет.

Ана също се усмихна така, сякаш ѝ бе станало интересно и забавно, отвътре обаче ѝ вреше и кипеше: кошницата за излет означаваше, че отиват надалеч. А колкото повече се отдалечаваха, толкова по-трудно щеше да бъде на колегите ѝ да ги следят, без да бъдат забелязани. Ана трябваше да впрегне цялата си воля, за да не се поддаде на изкушението да погледне в страничното огледало на Максуйн и да провери дали хората от екипа са зад тях.

— Е... — подхвана тя заинтригувано. — Къде отиваме?

— Изненада — усмихна се Максуйн, без да сваля очи от пътя.

Ана седеше полуизвърната и гледаше профила му. Имаше спокоен, ведър вид, макар че и най-дребното движение беше съпроводено с неимоверно напрежение.

Тя си повтори отново и отново наум изречението „Не се чувствам много добре“, сякаш за да ѝ е подръка.

Излязоха от Санкт Паули. На изток, после на юг.

„Не се чувствам много добре“, пак си заповтаря Ана и обгърна думите с мислите си, сякаш ги стискаше в длан.

*Петък, 20 юни, 9:05 ч. вечерта
Шпайхерщат, Хамбург*

Фабел беше прав: зад стълбовете нямате място да се скрие мъж. Затова пък зад тях преспокойно можеше да застане слабичка жена със златиста коса и младежко излъчване, при това така, че да стигне с няколко бързи тихи крачки при всеки, опитал се да се доближи до кабината.

Страхът поотпусна Фабел, когато му отнеха оръжието и дулото на пистолета вече не притискаше тила му. Той погледна зад славянина и видя, че в дъното на кабината седи Махмут. Изглеждаше доста притеснен и отдясно на челото му се синееше цицина. Иначе обаче явно не беше пострадал. Славянинът се дръпна встрани, за да направи път на Фабел. Ако Фабел смяташе да предприеме нещо, трябваше да го стори сега. Но като че ли не можеше да предприеме нищо.

Славянинът сякаш прочете мислите му.

— Много ви моля, господин Фабел, не правете прибързани неща. — Акцентът съответстваше на лицето. Фабел се запита дали мъжът не е от украинското Ядро и дали не вижда пред себе си Васил Витренко. — Не ви мислим злото нито на вас, нито на вашия приятел.

— Не се притеснявай, Ян — провикна се Махмут от дъното на офиса. — Те са ченгета... нещо като ченгета. Нямаше да те карам да идваш, ако смятах, че е опасно.

Славянинът посочи втория стол до Махмут.

— Заповядайте, седнете, господин Фабел. — След като Фабел го направи, мъжът се обърна към момичето и му каза на немски: — Мартина, върни, ако обичаш, оръжието на главния комисар.

Младата жена извади нещо пълнителя от пистолета на Фабел и му ги върна поотделно. Той прибра оръжието в кобура и пъкна пълнителя в джоба си. И докато го правеше, забеляза, че момичето държи същия модел автомат, какъвто Ханзи Краус беше намерил на неизползвания плувен басейн. Единствената разлика беше, че този тук не беше украсен с инкрустации.

Той се извърна към Махмут.

— Добре ли си?

Турчинът кимна.

— Съжалявам, Ян. Но ми се струва, че трябва да ги изслушаш. Твърдят, че издирват същия човек, както и ти. От известно време те държат под наблюдение... а мен са проследили след срещата ни на корабчето.

Фабел се обърна към славянина, чиято усмивка не докосваше очите.

— Доколкото разбирам, сте от руските правоохранителни органи. В такъв случай защо не използвате съответните канали? Длъжен съм да ви предупредя, че сте нарушили доста германски закони... В момента градът гъмжи от полицаи и те ви издирват заради нападението, което ми устройхте...

Махмут се обърна рязко на стола и понечи да се изправи. Русото момиче му показва с дулото на пистолета да не става.

— Бил си нападат?

Фабел кимна.

— Новите ти приятели не са чак толкова мили, колкото изглеждат.

— Съжалявам, господин Фабел — намеси се славянинът. — Но не можех да си позволя точно сега... усложнението да бъда задържан под стража. Сигурен съм, отчитате, че стига да исках, можех да ви нанеса истински, трайни увреждания.

Фабел не обърна внимание на последните му думи.

— Кой сте вие? За кого работите?

И този път усмивката на славянина не достигна до студените му зелени очи.

— На този етап не е важно как се казвам. Ние с колегата — кимна той по посока на златокосото момиче — сме офицери от службите за борба с тероризма на Украйна. Веркут.

— Украинските тайни служби ли?

— Не... това е ССУ — Службата за сигурност на Украйна, която за съжаление очевидно също играе някаква роля в тази драма.

— И какво общо имат убийствата с тероризма?

— Пряко ли? Нищо. Когато му дойде времето, господин Фабел, ще ви обясня всичко. Опасявам се, че има доста за обясняване, а моят немски е твърде ограничен, затова ви моля да проявите търпение.

Основното е, че според мен и двамата ще спечелим, ако обменим информация.

Фабел изглежда твърдо славянина. Въпреки силния акцент той говореше доста приличен немски.

— Какво правехте в жилището на Анжелика Блум? Какво правехте пред блока в Санкт Паули, където беше извършено второто убийство?

— Както посочи и приятелят ви, проявяваме интерес към същия случай. Преди да умре, госпожа Блум е правила журналистическо разследване за някои сделки с недвижими имоти, в които участва и групировката „Айтел“, нали?

Фабел сви нехайно рамене. Славянинът се усмихна.

— От тези сделки е трябвало да спечели „Клименко Интернешънъл“, консорциум със седалище в Киев, който съвсем доскоро е държал този склад.

— И сделките са били незаконни? — учуди се Фабел.

Славянинът махна подразнен с ръка.

— На хартия ли? Вероятно. При всички положения са сключвани благодарение на информация, която Клименко е получавал от официални източници в управата на Хамбург — вероятно по-предсказуемо, отколкото би им харесало на властите.

— Я да видим дали ще позная... въпросните сделки са свързани с „Нов хоризонт“, нали?

— Май познавате положението по-добре, отколкото очаквах. Точно така, господин Фабел. Навсякъде около Хамбург има парцели, които сами по себе си нямат особена пазарна стойност. Но веднъж разчуе ли се, че там ще се строи скъп квартал например, цената на земята скача неимоверно.

— Значи „Клименко Интернешънъл“ и „Нов Хоризонт“ са решили да натрупат състояние, като купуват евтино и рано.

— Замисълът е такъв. Сега ще ви кажа нещо, което никога повече няма да повторя и което вие няма да можете да докажете. „Клименко Интернешънъл“ е куха фирма на нашето правителство. Украйна, господин Айтел, е бедна страна. Но има потенциал да стане много богата и влиятелна част от Европа. Намират се хора, които са готови да прибегнат до всякакви начини и средства, така че този потенциал да се осъществи. Сред тези средства е „Клименко

Интернешънъл“. А сега да отговоря на въпроса ви... бях в жилището на госпожа Блум, за да проверя дали там има нещо изобличително за украинското правителство, което да ми помогне да изпълня задачата си тук. Ще ви обясня накратко какво цели тази задача. Мислех, че не е изключено вашите хора да са пропуснали някакви документи или сведения, които нямат пряка връзка с убийството, но имат отношение към сделките на Клименко. Подценявал съм ви.

— Ние нямаме никаква заслуга. Който е убил Анжелика Блум, е изтрил всичко в компютъра ѝ и, както подозираме, е взел от жилището някои папки.

Славянинът погледна невидящо Фабел и прокара длан по острата си, съвсем късо подстригана бяла коса. После каза на немски, който макар и със силен акцент, беше граматически безупречен:

— Тук има и трето действащо лице. За което вие вече знаете отчасти. — Известно време той мълча, сякаш за да подчертае важността на следващите си думи. — Човекът, който движеше тук нещата с „Клименко Интернешънъл“, се казва Павло Клименко, фиктивният шеф на консорциума. Той всъщност е офицер от украинските тайни служби с внушителна биография при военните. За беда на онези, които стоят зад „начинанието“, от известно време на преден план излизат други интереси. Името Васил Витренко познато ли ви е?

Фабел кимна.

— Доколкото разбрах, оглавява украинска престъпна групировка. Нова, която измества всички останали банди в града.

— Васил Витренко е... беше полковник в Беркут. Заради биографията му мнозина му се възхищават, някои дори го боготворят. Трети го смятат за чудовище. За Дявола. На друго място и по друго време бях натоварен със задачата да открия Витренко и да предотвратя най-страшните му изстъпления. Той е събрал около себе си десетима от бившите си подчинени офицери, все хора, воювали в Чечня или Афганистан, или и на двете места. Всички те се славят и с изключителната си храброст, и с нечуваните си жестокости. Всички са предани до гроб на Витренко. И не само това, той им е обещал да ги направи милионери. Обещание, което в най-скоро време ще изпълни. Сред тези офицери е майор Павло Клименко.

— И какво излиза, Витренко ви е задигнал под носа сладката сделка ли? — подсмива се Фабел.

Зелените очи на славянина проблеснаха на бледата изкуствена светлина в кабината.

— Точно така, господин главен комисар. Но преди да започнете да злорадствате, ще посоча, че и вашето правителство не се гнуси от нечисти сделки. Каква беше целта на операцията, в която участваше клетият господин Клугман?

— Не съм готов да обсъждам това с вас.

— Така ли? Добре, господин главен комисар. Разрешете сам да отговоря на въпроса си. Вие смятате, че господин Клугман е бил натоварен да държи под наблюдение и да събира сведения за дейността на Васил Витренко и на хората му. Нали така?

Фабел сви рамене и кимна.

— Това не е вярно, господин Фабел. Господин Клугман имаше една-единствена задача: да се свърже и да преговаря с Васил Витренко. Той беше оперативен работник към Федералната разузнавателна служба и му беше възложено да сключи сделка. Макар и да е наясно с миналото на Витренко, който е извършил много убийства, и с престъпното му настояще, вашето правителство е готово да му предложи имунитет срещу прокурорско преследване и изгодна сделка.

— Защо му е на правителството на Германия да сключва сделки с такъв отявлен жесток убиец?

— Заради единайсети септември 2001 година.

— Моля?

— Непосредствено преди нападението срещу Световния търговски център в Ню Йорк осем от атентаторите самоубийци, които са го осъществили, са живели или са минали през Хамбург. Това дава повод за сериозни притеснения и на градската управа, и на германското правителство. Накратко, вие, германците, сте готови на всичко, само и само да помогнете на американците. А американците се нуждаят от всякаква помощ. Васил Витренко е много умен и образован човек, той е сред водещите експерти по Афганистан и по ислямския тероризъм. От ЦРУ са показали ясно на ФРС, че ще им бъдат много задължени, ако им осигурят Витренко. Вашият колега Клугман е получил указания да започне преговори: жилището, в което беше

убито момичето, беше предвидено като място, където да се водят тези преговори.

Фабел изглежда твърдо славянина, после и момичето с русата коса. Не за пръв път целесъобразността и „по-голямото добро“ заличаваха като с булдозер разпоредбите на закона. Славянинът загледа безизразно Фабел — изчакваше го да обмисли отговора си. Накрая Фабел каза:

— Но единственият човек от новата украинска банда, с когото Кругман се е срещал, е някой си Вадим. Други контакти не е осъществявал.

— Вие така си мислите. Трябва да се запитате, господин Фабел, кой е източникът на информацията и дали има интерес да ви вкара в заблуда. Вадим — Вадим Редченко, наистина е един от хората на Витренко и Кругман сигурно се е свързвал с него като с основен посредник. Но освен това Кругман е провел три срещи с Витренко. Мога само да предполагам какво е излязло от тях. Но доказателствата за решението на Витренко са доста кървави и очевидни.

— Нима твърдите, че именно Витренко извършва тези ужасни убийства.

— Сигурен съм в това, господин главен комисар.

Петък, 20 юни, 9:25 ч. вечерта

Алтона, Хамбург

Ана успяваше да говори спокойно и непринудено с Максуйн, но от време на време откъсваше очи от профила му и хвърляше през страничния прозорец и предното стъкло на поршето нехайни погледи, които наподобяваха спасителни въжета, закачвани на пътните знаци или стълбовете. Приближаваха се към Елба. Къде, по дяволите, я водеше?

— Заинтригувана съм — каза Ана възможно най-спокойно.

Максуйн се усмихна многозначително.

— Приготвил съм ти нещо доста специално, Сара. Обещавам ти, че няма да го забравиш никога...

Паул Линдемман се свъси, сякаш ужилен от тези думи на Максуйн, които чу по подслушвателното устройство на Ана. Обърна се към Мария, която седеше до него отзад в микробуса „Мерцедес“.

— Тази работа никак не ми харесва...

— Още не е казано или направено нищо, което да предполага намеса от наша страна. Ана се справя чудесно. И ние сме плътно зад тях. Опитай да се отпуснеш.

От празния поглед, с който Паул я изгледа, не личеше да е убеден или успокоен от думите ѝ. Доближи до устата си микрофончето на радиостанцията и поиска новини от полицаите, които се движеха плътно до обекта. И от двата автомобила потвърдиха, че го виждат добре, отблизо.

— Обектът току-що зави към Хелголендер и пое на юг — съобщиха от предния автомобил за наблюдение. — Както личи, се отправяме към Ландунгсбрюкен...

Паул намести радиостанцията в ръката си, сякаш, ако я стискаше по-здраво, щеше да получи по-задоволителна информация.

— Кастор четири — едно до Кастор четири — две... — повикаха от първия автомобил колегите си във втория. — Ще се изтегля. Ти ме изпревари и карай отпред.

— Кастор четири, четири... — сега викаше един от мотоциклетистите. — Виж дали можеш да минеш пред него, карай към Ландунгсбрюкен...

Поредното мълчание.

— Кастор четири до Кастор четири — четири... — Опънатата до краен предел нишка на търпението на Паул отново се скъса. Докладвай...

— Завихме към Ландунгсбрюкен... — Мъжът замълча и после добави доста озадачено: — Явно се отправяме към Баумвал и Нидерхафен... или Ханзебоотхафен... сега обектът е на Йоханисболверк.

Ана усети как буцата, заседнала в гърлото ѝ, става по-голяма. От главния път за пристанището Максуйн зави към понтоните, разделящи заливите Нидерхафен и Шифбауерхафен, където се организираше изложението на лодки. Спря, заобиколи поршето и дойде да ѝ отвори вратата. Известно време Ана продължи да седи в автомобила. Чуваше пукането, звънтежа и тракането на гората от мачти наоколо.

— Ела де — подкани, но не нетърпеливо Максуйн. — Искам да ти покажа нещо.

Докато слизаше от колата, Ана неволно потрепери, макар че вечерта далеч не беше прохладна. Максуйн не забеляза, защото се беше навел да вземе от задната седалка кошницата. Затвори вратата, заключи с дистанционното автомобила и пусна алармата. Стисна кошницата с едната ръка, а другата поднесе на Ана — да се хване. Тя се усмихна и го направи. Тръгнаха по понтона към Юберзеебрюке. Най-неочаквано Максуйн спря при малка, но лъскава и скъпа на вид яхта.

— Пристигнахме... не е голяма, но е удобна и бърза. Дълга е девет метра и трийсет сантиметра. Широка е три метра.

Ана спря и се вторачи в яхтата. Беше снежнобяла с единаединствена синя линия отстриани. По красота и изисканост тя бе водоплаващо съответствие на поршето на Максуйн.

— Хубава е... — каза с мъртвешки, кух глас младата жена.

В този момент нямаше никаква представа какво да прави оттук нататък.

— Ужас! Този има яхта! — възкликна Паул и се вторачи като обезумял в Мария. — Ако Ана се качи и той я изведе от пристанището, ще ги изгубим. Мамка му! Изобщо не помислихме, че може да има лодка. Ще се обадя на колегите да изтеглят Ана...

Мария Клее се свъси.

— Но това ще опропасти цялата операция. Не можем да го арестуваме току-така. Не е направил нищо. Единственото, което ще постигнем, е да издадем Ана и да предупредим Максуйн, че е заподозрян. А и Ана още не ни е повикала.

— Господи, Мария. Ако я откара в реката, тя ще остане без всякаква защита. Не можем да я изложим на такава опасност...

Паул грабна радиостанцията. Мария го хвана за ръката.

— Чакай, Паул. Можем да повикаме хора от водната полиция й хеликоптер. Сега сме точно по средата между Управлението на водната полиция в Ландунгсбрюкен и полицейския участък в Шпайхерщат... само след броени минути ще разполагаме с подкрепа и по вода. Ако заподозрем, че Ана е в опасност, колегите ще се доближат с катера и

ще заловят онзи още преди да се е усетил. — Тя отвори с решително движение клетъчния си телефон. — Обаждам се в Управлението на водната полиция...

Ана мислеше трескаво. Това беше развой, който не беше предвидила в плана си. Вторачи се невидящо в източните очертания на яхтата, сякаш гледаше заредено оръжие, насочено право към нея. Беше свалила гарда и Максуйн го забеляза.

— Сара! Какво има? Мислех, че ще бъдеш възхитена...

Гласът на Максуйн върна Ана към задачата, която тя трябваше да реши. Погледна го и се усмихна смутено.

— Извинявай. Просто не си падам по лодки.

— Моля? — Максуйн се престори на много учуден. — От Хамбург си, нали? Морето ти е в кръвта!

Той слезе по металната стълбичка, като държеше внимателно със свободната си ръка кошницата. Остави я върху палубата и протегна длан, за да помогне на Ана.

— Не... наистина, Джон... Страх ме е от лодки. Прилошава ми.

Максуйн грейна в усмивка и зелените, му очи проблеснаха в слабата светлина.

— Всичко ще бъде наред. Слез и само опитай. Дори няма да пускам двигателя. Ако не ти е приятно, ще отидем да хапнем в града... Просто си помислих, че ще бъде прекрасно да погледаме от водата светлините на Хамбург.

Ана взе решение.

— Добре де. Но ако не ми е приятно, ще отидем на друго място. Нали?

— Да.

В командния пункт в микробуса Паул се обърна към Мария, погледна я твърдо и каза:

— Обади се на Фабел.

Петък, 20 юни, 9:30 ч. вечерта

Шнайхерцат, Хамбург

— Бях майор в Министерството на вътрешните работи на Съветския съюз. В така нареченото поделение „Кондор“. Американците доставяха на бунтовниците най-новото оръжие и за СССР войната в Афганистан бързо се превръщаше в онова, което беше Виетнам за Щатите. Беше време на отчаяние. Още от самото начало воювахме настъпателно, но все повече и повече от момчетата ни се връщаха в ковчези. И още по-лошо, много от тях се водеха безследно изчезнали. Беше ясно, че губим войната и отношението към нас става все по-твърдо.

Славянинът извади от джоба на сакото си пакет цигари с надписи на кирилица и почерпи Фабел и Махмут. И двамата поклатиха глава. Мъжът сви рамене и взе от пакета цигара без филтър, която стисна между месестите си устни. Извади от джоба си тежка хромирана запалка и Фабел забеляза върху нея нещо като герб с нарисуван орел. Тютюнът запука, докато славянинът палеше цигарата и всмукваше дълбоко от дима.

— Не се гордея, господин Фабел, с онова, което се случваше в онези смутни времена. Но войната си е война. За съжаление тя се подклажда от отмъщението. А в Афганистан отмъщението ставаше все по-кръваво. И от двете страни. — Славянинът издиша мощно дима и продължи: — Американците доставяха такива количества ракети земя-въздух, че подкрепата и прекарването на боеприпаси по въздуха направо стана невъзможна. Някои части оставаха откъснати. Често ги оставяха сами да се измъкнат от обкръжението, ако не искат да попаднат в ръцете на обезумелите фанатици. Сред тези части беше и отрядът със специално предназначение „Кондор“.

— Командван от Витренко ли?

Славянинът замахна с цигарата към Фабел, при което към пода се посипа облаче сива пепел.

— Точно така... — Той замълча. — А сега май трябва да ви разкажа малко за особените способности на полковник Витренко. Да командваш, е дарба. В битка командирът е като баща. Той трябва да убеди бойците да му се доверят напълно и безусловно, че само той е в състояние да ги изведе при светлината, на сигурно, че само той може да ги защити. А ако не може да ги защити и е дошло време да загинат, те трябва да повярват, че командирът е избрал единственото истинско

и подходящо място да умрат... и че ще извършат предателство, ако оцелеят и продължат да живеят на друго място. Всичко това означава, че най-важната стратегия на командира е не военна, а психологическа. Няма друг командир като Васил Витренко. Още като дете се откроявал с невероятните си умствени способности. За беда се откроявал и с някои потенциално опасни личностни черти. Баща му бил военен и родителите му сметнали, че тези странности в характера на момчето ще бъдат омекотени най-вече ако то се посвети на военното поприще. — Поредното дълго всмукване от цигарата. — И Витренко наистина се справя блестящо като боец и не след дълго се откроява със способностите си на водач. Знае как да внуши на хората да правят неща, на които дотогава са смятали, че не са способни... изключителни неща. Властите не са така възхитени от факта, че се заражда нещо като култ към Витренко. Той изповядва философията на „вечния войник“... Подчинените му се смятат за последните представители на многобройната прослойка на воините, чието начало е заложено преди две хилядолетия. — Славянинът се наведе напред и се подпря с лакти върху коленете си. Едно клъбце от тютюневия дим спря под челюстта му, започна да се издига нагоре покрай бузата му и мъжът се видя принуден са присвие зелените си очи, за да не му смъди. — Вашият убиец. Той има благородна задача, нали? Възприема се като воин викинг, който връща своя народ към древната му вяра, нали?

Фабел усети тежест в гърдите — беше почти съвършено повторение на описанието, което беше направил и Дорн.

— Да... но как...

Славянинът го прекъсна.

— И заради това издирвате германец или скандинавец, нали?

— Да, но...

— Разочаровате ме, господин Фабел. Учили сте средновековна история, нали?

Фабел кимна отсечено.

— Какво искате да ми кажете?

— Че очаквах да мислите по-широко... и в географско, и в историческо отношение.

Изведнъж Фабел разбра мисълта на мъжа и тя се стовари като силен удар в гърдите му.

— Мамка му... — Очите му зашариха, докато осмисляше информацията, която беше почерпил от някакви дълбоки хранилища в паметта си. — Киевската Рус...

— Точно така, господин Фабел. Киевската Рус. Основателите на Киев и Новгород, които са дали името на Русия. Но те не са били славяни.

Фабел усети същата тръпка на прозрението, каквато го беше обзела и докато беше седял в кабинета на Дорн. Точно така. Ето я последната брънка. Връзката между украинския елемент и останалия пъзел.

— Не... — промълви той. — Не, не са били славяни. Били са шведи. Викинги шведи.

— Точно така. Тръгнаха са с лодките нагоре по Волга и на стратегически места по реката са основавали търговски селища и градове. Точно от този произход Витренко е почерпил вдъхновение за полурелигиозната си философия на воинството. Той насажда у подчинените си убеждението, че са наследници на воински завет, завещаан им още от викингите, които са създали Киевската Рус. Втълпява им, че няма никакво значение за какво воюват: че са важни единствено самата битка, войнската дружба и изпитанията, на които се подлага храбростта на отделния човек и на бойния отряд... Те могат да са част от съветската армия, да са наемници, дори да се бият на страната на Запада... Витренко им е внушил, че самата война е единствената неопровержима и неотменима истина. И според мен е облякъл тази философия в полумитичните закони на викингите. Така неговите подчинени развиват у себе си качества, които далеч надхвърлят определението за вяроност... безусловна преданост и отдаденост. Витренко беше... и е способен да убеди хората да вършат най-чудовищни деяния. Дори да жертват живота си, без да се замислят. — Славянинът се вторачи в пода, после тръсна разсеяно пепелта от цигарата си. Когато вдигна очи, Фабел си помисли, че досега не е виждал толкова искрен и безкомпромисен поглед. — Чувствам, че думите не могат да опишат пълната, безусловна власт, която Витренко има над другите... както и ужасните злодеяния, на които е способен.

Славянинът сякаш остана без гориво — като че ли се бяха изчерпали и последните запаси от сили в широките му плещи.

— Разбирам защо всичко това ви кара да подозирате за тези убийства Витренко, вие обаче казахте, че сте сигурен, че убиецът е той. Откъде знаете?

Славянинът се изправи и отиде при широкото тънко стъкло на кабинката. Фабел усети, че макар и да се визира в тъмната пустош на празния склад, мъжът всъщност вижда нещо някъде другаде. В друго време.

— Както вече споменах, частта на Витренко попадна в обкръжение на територията на бунтовниците. Без подкрепа от въздуха. Ако кажа, че са били откъснати, значи да се изразя на езика на конвенционалната война, а тази война беше всичко друго, но не и конвенционална. За да се върнат на приятелска територия, бойците му трябваше да прекосят контролирана от бунтовниците долина. Бяха им нужни десет дни, докато се доберат от единия до другия ѝ край, като притичват нощем от едно прикритие до следващото. И всяка нощ някой от бойците умираше... и още по-лошо, някои от ранените изоставали и бунтовниците ги залавяли. Всеки ден в долината оцелелите войници лежали като залепени на земята, не смеели да помръднат и чували писъците на пленените си другари, които муджахидините изтезавали. Това било достатъчно, за да се прекърши духът и на най-предания и верен войник. Но там в долината между Витренко и подчинените му се случило нещо: между тях било изковано нещо несломимо. — Славянинът се обърна с гръб към прозореца, доближи цигарата до устните си и отвори с рязък звук капачето на запалката. — От сто бойци до другия край на долината се добрали само двайсетина. Някои успели да стигнат, въпреки че били ранени. Те били изпратени в тила, но вместо да се приберат на съветска територия, Витренко и останалите на негово подчинение повървели малко и под прикритието на нощта се върнали в долината. Муджахидините, разбира се, не го очаквали. Витренко и бойците му приложили тактиката на самите бунтовници — тръгнали да обикалят из планината и да устройват засада на малки противникови отряди. Избивали всички без един. Изтезавали го безпощадно, докато изтръгнели от него всичко, каквото знае, после го разпъвали на кръст и го оставяли да пици с часове, докато издъхне. В началото бунтовниците се опитвали да спасят жертвата, но Витренко слагал снайперисти, които ги застрелвали. При тези безуспешни опити

муджахидините изгубили много хора и затова свикнали да живеят с писъците. Витренко и хората му се превърнали в нещо като разбойници, като бандити извън властта на командването. Освен това се прочули като герои сред обикновените съветски войници в Афганистан. Беше само въпрос на време нашето ГРУ — Главното разузнавателно управление, да се стресне: шефовете знаеха, че Витренко и подчинените му събират важна разузнавателна информация, която не предават по каналния ред. После разказите започнаха да стават все по-ужасяващи: мълвеше се за масови убийства на всички в контролираните от бунтовниците райони, за плякосване и изнасилвания.

— Не мислех, че по онова време съветското ръководство се е трогвало от такива неща — отбеляза Фабел.

Украинецът затърси в изражението му следи от ехидност. Такива нямаше.

— Не, не се трогваше. Прав сте. Но на този етап от войната вече страдахме от виетнамския синдром: водехме неравна битка, имахме числено преимущество, ресурси и техника, които трябваше да ни донесат победа, а постоянно търпяхме поражения и се чудехме как час по-скоро да се измъкнем, без да се опозоряваме още повече. През осемдесет и седма — осемдесет и осма година съветските власти вече обръщаха малко повече внимание на мнението на световната общественост. А злодеянията на Витренко ставаха все по... — Той затърси думата. — Все по-неблаговидни. Затова ГРУ ме изпрати с две части със специално предназначение да издиря Витренко и хората му и да възстановя контрола върху тях.

— И вие направихте ли го?

Славянинът се облегна на стената и запали поредната цигара. После даде знак на русото момиче, което му връчи кафеникав плик.

— Да. След доста време. И Витренко и хората му бяха наградени за изключителната храброст, проявена в тила на врага. — Той метна плика на Фабел, който едва го хвана. — Но нещата, на които се натъкнах междуременно... Казвам ви, Фабел, както вероятно се досещате, съм виждал през живота си какви ли не ужаси, но тогава сякаш вървах по места, откъдето беше минал самият Дявол...

*Петък, 20 юни, 9:40 ч. вечерта
Нидерхафен, Хамбург*

Двамата мъже от екипа за наблюдение не можеха да се доближат достатъчно до яхтата, за да видят какво става. Паул заповяда на двамата си колеги от отряда за бързо реагиране в тъмни бронезилетки, полицейски гащеризони и каски на главите да отидат малко по-близо. Единият успя да заеме позиция, така че да вижда през мерника на пистолета тялото на Максуйн, който, седнал в края на лодката, подаде на Ана Волф чаша Sekt^[9].

От водната полиция се свързаха по телефона с Мария в микробуса: вече бяха пратили катер и той щеше да застане там, където Нидерхафен се вливаше в основния плавателен канал на Елба. Ако Максуйн решише да излезе в реката, полицаите от водната полиция щяха да го засекат и да го следват на безопасно разстояние. Единственото притеснение на хората от водната полиция бе, че яхтата на Максуйн очевидно беше много бърза и техният катер щеше да се поизмъчи доста, ако се стигнеше до гонитба. Мария вече беше поискала и хеликоптер. Въпреки тези предпазни мерки Паул Линдеман продължи да бърчи чело притеснено. Тревогата му стана още по-голяма, когато Мария за пореден път не успя да се свърже с Фабер по клетъчния му телефон, където отговаряше само гласовата поща: защо шефът им си беше изключил телефона, при положение че беше обещал да бъде на разположение цяла нощ?

Късно вечерта стана по-хладно и докато Максуйн подаваше на Ана чашата с искрящо шампанско, тя неволно потрепери още веднъж.

— Чакай малко...

Максуйн отвори вратичките, огънати така, че да следват очертаанията на предната част на яхтата. Зад тях имаше стълба, водеща към малка, но ярко осветена кабина. Докато Максуйн беше с гръб към Ана, тя подуши виното и отпи плахо една глътка. Не усети нищо друго, освен мириса и вкуса на тръпчиво немско шампанско. Знаеше обаче, че е почти невъзможно да усетиш, ако в някоя напитка е сложен рохипнол или ГХБ. Тя пак пийна от виното и повтори безмълвната си мантра: „Не се чувствам много добре“.

Максуейн се върна с тъмносиня вълнена жилетка, с която заметна младата жена.

— Ако ти е студено, можем да слезем долу — предложи той. Ана поклати глава. Максудейн се усмихна и й подаде чиния с пастет, хляб и салата с херинга. — Отпусни се — каза той. — Искам да ти покажа нещо. Знам, че не си добър моряк, и обещавам да карам бавно.

Погледна я, сякаш и искаше разрешение. И тя като Максудейн не беше забелязала кога мъжете от отряда за бързо реагиране са заели позиции, но се досещаше — надяваше се, — че вече са някъде тук, в мрака. Трябваше да гадае обаче дали Паул се е погрижил да я прикриват, в случай че Максудейн потегли с яхтата.

Устоя на изкушението да се извърне към понтоните и продължи да гледа решително Максудейн.

— Добре — съгласи се тя и кимна, после добави за невидимата си публика: — Мисля, че всичко ще бъде наред.

Паул Линдеман заповяда на мъжете от отряда за бързо реагиране да не се намесват. Мария предупреди полицаите от водната полиция, с които вече поддържаше пряка радиовръзка, че Максудейн смята да потегля.

Той отвърза яхтата и включи двигателя. Гърленият силен тътен смути Ана, чийто инстинкт й подсказа, че в него са заложили голяма мощ и шеметна скорост. Максудейн удържа на думата си и изкара яхтата от залива бавно и предпазливо. Ана забеляза, че го прави спокойно, с почти нехайна лекота. Погледна назад към смаляващото се пристанище и забеляза нещо като бледа сянка на човек, който, снишен, се придвижваше бързо към мястото, където понтонът опираше в сушата.

Пред тях се беше ширнала Елба, обсидианово черна и непроницаема, обточена на отсрещния бряг със светлините на пристанището. Максудейн обърна яхтата така, че да е успоредно на брега, и угаси двигателя. Натисна рязко едно копче върху конзолата и Ана чу бързото тракане на тежката верига, която се плъзна в тъмната вода. Сега, когато двигателят не работеше, тя чу звуците на водата наоколо: изпита чувството, че е върху гърба на огромна твар, която гали с дъха и кожата си яхтата отстрани и промушва под тях безкрайно туловище. Максудейн угаси светлините.

— Не е ли великолепно? — възкликна той и замахна с чашата шампанско към далечния бряг.

При всички други обстоятелства Ана щеше да седи като омагьосана: Хамбург, който проблясва в нощта, и Елба, вдигнала към красотата си огледало, което вдъхва живот на блещукащото отражение на града.

— Красиво е... — каза Ана. — Наистина. Радвам се, че ме доведе тук.

— Обичам този град — заяви Максуйн. — Именно тук се чувствам у дома. Искам винаги да съм тук.

— Но ти си британец, нали? Не ти ли липсва... — Ана се опита да се сети за нещо във Великобритания, което да му липсва. — Не ти ли липсва дъждът? — засмя се тя.

Максуйн също се засмя.

— Повярвай, Хамбург ми осигурява предостатъчно дъжд, с който да поливам тъгата си по влажния климат. Всъщност не, нищо във Великобритания не ми липсва. Хамбург ми дава всичко британско, от което имам нужда... понякога наистина имам чувството, че живея в най-източното предградие на Лондон. Няма друг град като Хамбург. За нищо на света не бих го напуснал.

Ана сви рамене.

— А пък на мен... ми е все едно.

Лицето на Максуйн се оживи.

— Не те разбирам. Имаш само един живот. Времето, с което разполагаме, е прекалено ценно, за да го пилеем. Защо да го прекарваш на място, към което си безразлична?

— Вероятно от инерция. Така не са нужни много усилия. Сигурно не искам да си давам труда и да събирам енергия, за да постигна ускорението, необходимо за бягство.

— Е, радвам се, че си останала в Хамбург, Сара. Иначе сега нямаше да сме тук. — Той седна до нея. — Бих искал да ти покажа собствения ти град... през очите на един чужденец. Сигурен съм, че мога да променя отношението ти към него. Пък и така ще имам възможност да те опозная по-добре...

Той се приближи. Ана усети едва доловимото ухание на скъп одеколон. Взря се в бляскавите зелени очи, огледа съвършено изваяните черти. Запита се не на шега дали изобщо е възможно такъв

мъж да има нещо общо с убийствата, които разследваха, и дори с момичетата, упоени за обреден секс. Максуйн беше класически красив — и през дрехите личеше, че тялото му е мускулесто със съвършени пропорции. Беше изискан, умен и самоуверен. Всичко у него би трябвало да възбужда Ана. Но когато Максуйн доближи лице и допря устни до нейните, тя едва се сдържа да не повърне.

Петнайсетметровият катер „ВЗ-23“ на „Бартел“ беше най-новата придобивка на полицията в пристанище Хамбург, но не и най-бързата. Комисар Франц Касел беше заповядал всички светлини да се угасят в нарушение на същите пристанищни разпоредби, за чието спазване следеше всеки ден. Касел вдигна бинокъла и огледа яхтата на Максуйн, докато тя се отдалечаваше от кея. Промърмори — лодката беше или „Крис Крафт 308“, или „Експрес Круизър 328“. Чудесни яхти. Освен това и бързи. Ако собственикът ѝ решеше да бяга, щеше да бъде много по-бърз от „ВЗ-23“, който развиваше някакви си двайсет и два километра в час. Но не и по-бързи от радиовълните или радара. Ако яхтата отпрашеше нанякъде, Касел щеше да поиска помощ от всички подразделения на водната полиция отгук до Куксхафен. Знаеше, че на яхтата има жена полицаи. И доколкото беше разбрал от разговора си с комисар Клее по телефона, ако се получеше зов за помощ, от бързината, с която откликнеха, щеше да зависи животът на жената. Касел приличаше по-скоро на привидение, отколкото на човек: невъобразимо слаб и висок, с възрижа коса и лунички, които след двайсетте години солена въздух по пристанището, слънце и пръски вода сякаш се бяха слели. Полицаят пушна бинокъла, който висеше на каишка около врата му, и прокара кокалести пръсти през оредяващата си гъста суха коса.

— Ах, немирник такъв... — промърмори той и посегна към радиостанцията.

Ана се дръпна от Максуйн, сложи ръка върху гърдите му и го бутна: не силно, но достатъчно твърдо, та той да разбере. Докато лицата им се раздалечаваха, младата жена се насили да се усмихне.

— Какво има, Сара? — попита Максуйн и в гласа му се долови загриженост, каквата нямаше в студените му зелени очи.

— А, нищо... — отвърна тя. После едва ли не кокетно: — Просто не искам да избързваме. Почти не те познавам. Всъщност изобщо не те познавам.

— Какво толкова има да ме опознаваш?

Той понечи да я целуне още веднъж, но Ана се дръпна. Този път го спря по-делово с длан.

Както държеше радиостанцията почти до устата си, Мария Клее се обърна към, Паул Линдеман.

— Колегата на полицейския катер казва, че ако искаме, имало начин да приключим операцията още сега, без да се издаваме, че държим под наблюдение Максуйн.

Очите на Паул светнаха.

— Как?

— Максуйн е предприел нещо като туристическа обиколка „Хамбург нощем“. Според полицаия на катера е угасил всички светлини. Това е противозаконно... близо е до пътя на другите плавателни съдове и създава опасност. За щастие колегата е направил същото с катера. Обясни, че още преди Максуйн да се усети, може да отиде при него, да го свали на пристанището и да го глоби. Така ще провалим вечерта на Максуйн... и ще върнем Ана на сушата.

— Твоето мнение какво е?

— Ана не е показала с нищо, че иска да я изтеглим. А ние не чухме нищо, което да ни върши работа. Според мен не бива още да се отказваме. От друга страна обаче, щом Максуйн включи отново светлините, вече нямаме повод да го задържим. Ти решаващ, Паул.

Петък, 20 юни, 9:40 ч. вечерта

Шнайхерщат, Хамбург

Цигарата без филтър вече гореше опасно близо до устните на украинеца и той ги стисна, за да всмукне за последно от тютюневия дим. После хвана с палец и показалец късата угарка, пусна я на пода и я натисна с ток.

Фабел извади от кафявия плик десетина снимки. На три от цветните фотографии под различен ъгъл се виждаше една и съща жена с разпран стомах и извадени бели дробове. Фабел усети как в устата му горчи. Още ужаси. Той забеляза, че момичето със златната коса се е извърнало и се е вторачило през малкия прозорец към празния склад, който приличаше на утробата на кит, сякаш не искаше погледът му да пада върху снимките. Украинецът махна с ръка, като че ли за да покаже на Фабел да продължава нататък.

— След малко ще се върна на този случай — обясни той.

Момичето се обърна пак с гръб към прозореца. Следващите снимки бяха правени без допълнителна светлина, само с ярка, ослепителна фотографска светкавица. Странно, от такъв аматьорски подход сцените изглеждаха някак близки и истински, изчистени от клиничната обективност на фотографиите, правени от криминалистите. Докато прехвърляше снимките, Фабел се натъкваше на нови и нови ужаси, на нови образи на жени, някои от които още момичета, изкормени по същия начин. Направи му впечатление, че по тъмните краища, необхванати от светкавицата, едва-едва се забелязват още жертви. Стигна до последната фотография.

— Господи!...

Гледаше изображението с недоумение, сякаш не можеше да повярва, че съществува такъв ужас. На снимката се виждаше момиче най-много на шестнайсет-седемнайсет години, заковано върху дъсчена стена. В дланите и плътта на мускулите над лактите бяха забити пирони, или по-скоро нещо като груби метални клинове. Момичето беше изкормено и разпънато като кървав орел точно като другите жертви, този път обаче черната окървавена пихтия на белите дробове също беше окачена с гвоздеи на стената. Въпреки погнусата някаква стаена аналитична част от съзнанието на Фабел отбеляза приликата между снимката в ръцете му и платната, които беше видял на изложбата на Марлис Менцел. Остави фотографията да се изплъзне от дланите му. Докато тя падаше към пода нагоре с изображението, той забеляза потните отпечатащи от палците си върху гланца. Погледна едва ли не умолително към украинеца, сякаш очакваше да чуе от него обяснение, което да притъпи някак видения ужас.

— Това беше последното село, в което влязохме, преди да настигнем Витренко. То наистина се намираще в територията на

бунтовниците и докато стигнем дотам, водихме доста кървави битки. Не бяхме сигурни дали Витренко е минал през селото, или то е в ръцете на муджахидините. Оказа се, че е най-обикновено мирно село. Но ние трябваше да се убедим, затова прекарахме половин ден под безмилостното слънце и вятъра, който навяваше прах и пясък. После, малко след пладне, вятърът смени посоката си и донесе откъм селото силната миризма на смърт. Тогава разбрахме, че Витренко наистина е минал оттам. Изпратих разузнавателен отряд, който ни даде знак да го последваме. Когато отидох при водача му, разбрах, че работата е лоша. — Украинецът замълча и кимна към снимката, която сега лежеше на пода между краката на Фабел. — Отидохме в нещо като плевня или хранилище. Ако има ад, той със сигурност прилича на онова, което заварихме в плевнята. Всички мъже бяха застреляни. Точно зад вратата бяха струпани на купчина. Преди да им теглят куршума, им бяха завързали ръцете и краката и ги бяха накарали да застанат на колене. А жените... Вероятно всички жени в селото. Общо дващестина. На всякаква възраст... от децата до бабите. Всички до една бяха изкормени и белите им дробове бяха изтръгнати... точно както при вашите жертви тук. Две-три бяха приковани към стената на плевнята, сякаш са музейни експонати... — Мъжът отново замълча. Очите му затърсиха някаква невидима картина с подробности, които да му позволят да е по-точен в описанието. — Като пеперуди под стъкло.

— И Витренко ли е извършил всичко това? — попита Фабел.

— Не лично. Точно там е работата: кара другите да го правят вместо него. Има дарба за това. Създал е тази зловеща галерия от експонати, без да цапа ръцете си с кръв. Подлага подчинените си на нещо като изпитание... за да се докажат. Така те изпълняват своеобразен обред, с който се обвързват с водача си...

— И само жените ли? — попита Махмут, който досега беше слушал мълчаливо.

Украинецът кимна.

— Спомням си, че водачът на разузнавателния отряд отбеляза, че мъжете поне са издъхнали, без да се мъчат. После обаче разбрахме, че не е така. Витренко ги беше принудил да наблюдават. Да станат свидетели на смъртта на жените и чак след това да умрат.

Фабел и Махмут се спогледаха. Всички в тясната кабина замълчаха. Фабел отново си спомни образите, които Марлис Менцел

беше включила в изложбата си, и си представи, че е в зловещата галерия в задушната нагорещена плевня в някакъв опустошен пейзаж и гледа обезобразените трупове на двайсет жени: извратено творение на психопатска съзидателност.

— Настигнахте ли го?

— Накрая да. Бях получил заповед да го върна заедно с хората му в контролираната от руснаците територия. Това и направихме. Но след дълги пазарлъци. Когато ги настигнахме, подчинените на Витренко заеха позиции за отбрана. Наложих се да наредя на моите хора да намерят прикритие. Те не проумяваха защо техните другари ги държат на прицел. Тези мъже обаче вече не бяха съветски войни. Те бяха войни на Витренко. Разбойници. Обучени много добре, мотивирани много добре, с висок боен дух... и въпреки всичко разбойници. И се подчиняваха само и единствено на Витренко. След Афганистан той стана герой. Подробностите за жестокостите му бяха изместени на заден план от популярността му сред обикновените хора. Честно казано, малцина, на каквото и да е равнище, се вълнуваха особено какво точно се е случило с някакви чужденци мюсюлмани, важното беше, че е донесло резултат. Не след дълго Витренко беше признат за един от най-добрите експерти по ислямски тероризъм. След разпадането на Съветския съюз се наложи като важен човек в новосъздадените сили за борба с тероризма в Украйна: Отиде в Беркут, „Златните орли“. Отново започнаха да го сочат като пример за подражание. Той е изключително умен и подготвен, учил е всякакви видове криминология, психология и борба с тероризма. Това, съчетано с опита му на бойното поле, го превърна в много уважаван специалист. После обаче в Киев бяха извършени няколко жестоки изнасилвания и убийства. — Украинецът отново посочи фотографиите. — На първата снимка, която видяхте, е една от жертвите, млада журналистка от независима украинска радиостанция. Хванахме един човек, когото обвинихме в убийствата — младеж на около двайсет и пет години. Той отговаряше на всички критерии за сериен убиец и направи самопризнания, но бяхме почти сигурни, че не е извършил сам убийствата. Да ви призная, господин главен комисар, лично аз изобщо не съм убеден, че убиецът е той. Мълвеше се, че убийствата са свързани с някакъв култ, споменаваха се името на Витренко. Освен това подозирахме, че някой от високопоставените офицери в

полицията или службите за сигурност дърпа конците в организираната престъпност, но Витренко никога не е бил свързван пряко с това. После, преди около три години, той изчезна. Малко след това един по един изчезнаха и дванайсет от бившите му подчинени... направо си дезертираха от въоръжените сили на Русия, Беларус и Украйна.

Фабел се засмя горчиво.

— Значи са се изнесли в Хамбург, където пляквата е по-богата. Това вероятно са хората, които нашият Отдел за борба с организираната престъпност нарича Ядрото...

Украинецът вдигна рамене.

— Както и да ги наричате, хората на Витренко малко по малко завладяват престъпната дейност в града ви. За тях вашият ненагледен Хамбург не се различава особено от Афганистан, Чечня или всеки друг театър на бойни действия. Просто пейзажът е друг. За тях само едно има значение: верността един към друг и към водача, решимостта да постигнат целта, която са си поставили...

— Но Витренко е луд — възрази Фабел, макар да съзнаваше колко слаба е тази дума.

— И аз смятам, че е безумец. Психопат. Но лудостта му се е превърнала в неговото най-голямо преимущество. Той няма никакви задръжки, никакви нравствени спирачки и затова е способен да тероризира онези, които са в негова власт, и да омагьосва хората, които смята да използва за мasha.

— Иван Грозни... — пророни Фабел.

— Моля?

— Наскоро някой ми спомена нещо — отвърна Фабел. — Защо ми разказвате всичко това?

Нещо като че ли помрачи зелените очи. Фабел бе склонен да го определи като тъга. Русото момиче отново разбра безмълвната заповед на украинца и му подаде папка, която извади от същото бюро. Той отвори с рязко движение папката и извади друга снимка, която подаде на Фабел. Беше на мъж във военна униформа, прехвърлил четирийсетте. Украинецът се засмя тихо, когато видя как Фабел мести объркано поглед от фотографията към него и после обратно към фотографията. Лицето върху нея беше със съвсем същите черти и зелени очи, както на стареца, само челюстта беше по-широка и волева, а голямото чело беше обрaмчено от гъста пясъчноруса коса. За миг

Фабел се запита дали това е украинецът като по-млад, но въпреки обърквачката прилика в лицето имаше и някои много важни разлики. Само за две-три секунди през главата на Фабел минаха повече мисли, отколкото от началото на разследването. Той се облегна на стола и погледна украинеца с видимо съчувствие.

— Вие Витренко ли се казвате?

Старецът кимна.

Фабел пак погледна лицето върху снимката.

— Брат?

Украинецът поклати глава така, сякаш тя беше от олово.

— Син. Аз съм баща на Васил Витренко.

Петък, 20 юни, 10:00 ч. вечерта

Нидерхафен, Хамбург

Сега, когато нямаше опасност Максуйн да ги забележи, плъзгащата се врата на микробуса с командния пункт стоеше отворена. Полицаяте от отряда за бързо реагиране стояха отвън и пушеха. Вътре въздухът беше по-чист, но обстановката си оставаше нажежена. Всички слушаха разговора в яхтата с угасени светлини, спряна някъде сред тъмната вода. Гласът на Ана звучеше спокойно и уверено. Паул Линдемман разтвори длани, които беше сложил върху коленете си, разтърка ги в плата на панталона, пое си дълбоко въздух и скочи решително на крака.

— Кажете на катера да не се доближава. Ако Ана искаше да я изтеглим, досега щеше да ни е дала знак.

Мария вдигна радиостанцията, но не я включи.

— Сигурен ли си, Паул?

— Кажим им да не се доближават. Но им предай и да не се отдалечават, нека държат яхтата под око дори с риск Максуйн да ги забележи. Не искам Ана да е извън обсега ни.

— Според мен си прав, че я оставяш на яхтата. Тя си беше гадна изненада, но сега вече с нас са и колегите от водната полиция и отново водим в играта. — Известно време Мария мълча. — Ако искаш, и ние можем да се прехвърлим на катера...

Паул поклати глава.

— Не. Все някога ще се върнат на сушата... А е логично Максуйейн да се прибере на котвената стоянка. И тогава искам пръв да му се метна на гърба.

Максуйейн натисна копчето върху широкото бяло светлинно табло до руля. Навигационните светлини и осветлението в кабината се включиха. Максуйейн вдигна бутилката шампанско и погледна изчаквателно Ана. Тя му поднесе чашата си.

— А ти няма ли да пиеш? — попита младата жена и без да бие на очи, доколкото беше възможно, погледна дали бутилката е същата, която беше отворил, преди да изключи осветлението.

Той се усмихна.

— Само една чаша, когато съм на яхтата... но ти продължавай.

Напълни чашата ѝ и върна бутилката в кофичката с лед. Ана отпи от шампанското. Дали вкусът му не беше променен? Дали не лъхаше на още нещо? Младата жена усети как по челото ѝ избива студена пот и поднесе виното към устата си, като впрегна докрай аналитичните способности на небцето си. Глътна шампанското и отново изнесе напред в съзнанието си думите, приготвени като паникбутон, като спасителен пояс, за който да се вкопчи при първия намек за потъване. Усмихна се едва-едва на Максуйейн, чието лице остана безизразно и непроницаемо. Мигът отмина. Нямаше световъртеж и замъглено съзнание.

— Откога се интересуваш от яhti? — беше единственото, което Ана се сети да попита.

— О... още от малък. В Шотландия баща ми ме взимаше със себе си, докато плаваше. Оттогава съм все край лодки и вода. Харесва ми.

— Близък ли си с баща си?

Максуйейн се засмя.

— Никой не е близък с него. Той е студен човек. Никога не сме се разбирали. Пратиха ме в пансион и се виждах с родителите си само през ваканцията и на празници. Но и тогава баща ми не ми обръщаше внимание, ако не броим това, че ме взимаше със себе си, когато ходеше на плаване или в чужбина. — Максуйейн сви философски рамене. —

Майка ми е германка и винаги съм бил по-близък с роднините по нейна линия. Искаш ли още нещо за ядене?

— Не, благодаря... Сигурно е тежко за едно момче... да не е близко с баща си.

За миг Максудейн застина.

— Вече не съм малко момче. — Насили се да се усмихне. — Стана студено... не искаш ли да слезем в каютата и да пийнем кафе?

Ана се засмя.

— Това ли е най-доброто, което можеш да предложиш? Или ще ми покажеш и офортите си?

Максудейн вдигна ръце.

— Ако искаш само кафе, ще получиш само кафе.

Ана напрегна мускулите върху лицето си и продължи да се усмихва. Кафе. Максудейн можеше да пусне и в него нещо не дотам безобидно.

— Добре...

Каютата беше малка, но ярко осветена и красива, направена от бял нагънат полимер с дървен обков. От двете страни имаше по три кръгли люка и още три върху тавана, който гледаше към палубата. Вдясно имаше ниша с малко канапе, камбуз и преграда. При носа се виждаше двойно легло. В каютата се стелеше наситена миризма, която идваше от кафе машината върху стената на камбуза. Максудейн покани с ръка Ана да седне на канапето. Тя го загледа как налива в чашите кафе от един и същ съд. Олекна й, когато видя, че той сяда в края на леглото, вместо да й се натрапва с близостта си, като я накара да се смести на тясното канапе.

— Значи работиш в туристическа агенция? — попита той.

Ана усети как изтръпва. Това беше част от прикритието, която не искаше да излага пред погледа на Максудейн. Помъчи се да си спомни някакви истински чувства от времето, когато за кратко беше работила в туристическа агенция „Майер“.

— Да. Това е най-скупната работа на земята. Да изпращаш средностатистически германски семейства за половин месец в Тенерифе или Гран Канария и после да ги слушаш как се оплакват, че в менюто нямало вурстчета... Защо?

— А пращала ли си някого на място, откъдето не е искал да се завърне... Място, което пробужда в него някакви инстинктивни

чувства? И където има усещането, че си е у дома?

— Не... не бих казала, че е имало такъв случай.

— Точно така се чувствах, когато за пръв път видях Хамбург. Понякога го изпитвам и с хора. — В очите на Максуйейн припламна огън. — Срецаш някого за пръв път и имаш усещането, че го познаваш от цяла вечност. И че това просто е последната вариация на тема, която звучи от хилядолетие.

— Романтично казано... с тези думи ли сваляш жените?

Лицето на Максуйейн помръкна.

— Това няма нищо общо с жените или секса. Говоря ти за нещо, което е хиляда пъти по-важно от... от любовта. Говоря ти за истинската връзка между даден човек и място... между хората. — Той сбърчи чело, сякаш търсеше пример, жалон, който да посочи на Ана. — На немски има една непреводима дума...

— Има много непреводими думи...

Максуйейн махна с ръка.

— Heimat^[10]. Представата за място, за време и народ, към които принадлежиш. Това е нещо средно между представите за дом и за родина.

Ана кимна неопределено. Лично тя свързваше думата с всичко назадничаво и тесногърдо, с блудкавите, политически постни и маниерни филми, каквито са се снимали в Германия непосредствено след Втората световна война: време, когато чувството за връзка с всичко германско се е смятало за неуместно и дори за проява на лош вкус.

— В живота има взаимоотношения, които откриваш и изковаваш и които ти дават вътрешното усещане за Heimat, за съпричастност. То обаче не е свързано непременно само с едно място. Има различни места по света, където се чувстваш у дома. — Напрежението в очите на Максуйейн се стопи. Той сви рамене и пак отпи от кафето. — Точно заради това баща ми вече не присъства в пейзажа, освен като случайно появило се действащо лице. Разбрал съм, че между хората има много по-важни връзки от генетичните. Но както и да е... стига съм говорил за себе си...

Максуйейн се приближи до канапето. Ана се видя принудена да се посмести. Той се приближи и наклони лице към нейното. И този път, когато Максуйейн започна да я целува, тя се взря в почти свършените

черти на красивото му лице и се изуми, че ѝ се гади. Дръпна се и се усмихна.

— Време е да поемаме към сушата, капитане — каза Ана с надеждата превзетата ѝ закачливост да не е прозвучала прекалено кухо.

Максуейн се усмихна сухо и въздъхна.

— Разбира се...

Докато се връщаха към вълнолома, той се държеше учтиво и галантно, но осезаемо по-хладно. Светлините по брега се приближаваха все повече и Ана усети как я плисват енергия и облекчение. Отказа, когато Максуйн ѝ предложи да я откара до тях с оправданието, че е оставила колата си пред нощния клуб, той обаче настоя да я хвърли дотам. Паул Линдемани останалите от екипа се скриха от поглед, щом Максуйн започна да се приближава към котвената стоянка на яхтата. После той подкара поршето по обратния път към града.

— Остави ме тук — каза Ана, когато спряха пред клуба.

И този път Максуйн ѝ се усмихна любезно.

— Къде е колата ти? — попита той.

Младата жена махна напосоки.

— Зад ъгъла.

Извади от дамската си чанта бележничке и написа номера на клетъчния телефон, който ѝ бяха дали за операцията.

— Слушай... тази вечер не бях особено забавна... Звънни ми, за да се разберем за някой друг път.

— Вече си мислех, че не ме харесваш. Стори ми се... притеснена.

Ана се наведе и дълго го целува по устните. Дръпна се и се усмихна.

— Нали ти обясних... не обичам лодки. Заради това. Звънни ми. — Тя отвори вратата на поршето и изпружи крака навън. — И следващия път нека се видим на твърда почва...

Една от колите за наблюдение подкара на безопасно разстояние след поршето на Максуйн. Ана застана на тротоара и гледа скъпия автомобил, докато той не зави на ъгъла на Алберс-Ек. Едва след като от патрулната кола съобщиха, че Максуйн е излязъл от Киз, микробусът „Мерцедес Варио“ спря недалеч от Ана. Първа от него слезе Мария, която прегърна Ана тромаво — не беше свикнала да проявява чувства.

— Справи се страхотно! — каза ѝ тя.

— Онзи негодник ни стресна доста, когато извъртя номера с яхтата — отбеляза Паул, след като също слезе от микробуса и застана до Мария. — Направо ти се чудя как успя да запазиш такова самообладание.

Ана се засмя като малко дете и усети, че краката ѝ треперят.

— И аз си се чудя.

— Повикахме колегите от водната полиция да те държат под око — обясни Паул. — През цялото време беше в пълна безопасност... ако се наложеше, щяхме да ти помогнем за броени секунди.

Мария също понечи да добави нещо, когато клетъчният ѝ телефон иззвъня. Тя се отдалечи на няколко крачки и вдигна.

— Трябва да отбележа, Ана, че наистина се справи добре — рече Паул. — Но не научихме кой знае какво. Максуйн не спомена нищо, което да доказва, че е свързан с похищенията или убийствата.

Ана не отговори, само продължи да гледа в посоката, накъдето беше поел автомобилът на Максуйн. Припомни си как ѝ се бе повдигало всеки път, когато я бе докосвал.

— Имам някакво предчувствие за този Максуйн — заяви тя, без да поглежда към Паул. — Някаква силна, наистина физическа реакция срещу него.

Паул се засмя тихо.

— Женска интуиция ли?

— Не — отговори Ана тихо, но твърдо и остро. — Полицейски инстинкт.

— Както личи, ти се подложи на всичко това без особен резултат — напомни Паул. — Подозирам, че господин Максуйн не е нищо повече от юпи женкар.

— Май си прав — подкрепи го Мария, след като затвори клетъчния телефон. — Обади се Фабел... най-после. Доколкото

разбрах, и той е прекарал бурна нощ. Максудейн няма нищо общо. Вече знаем името на убиеца. Васил Витренко.

Сега вече Ана се обърна с лице към колегите си. Тъмните ѝ очи проблеснаха студено в неоновите светлини.

— Изобщо не искам да слушам какво е открил Фадел. Знаем, че на този Максудейн не му е чист косъмът. Точно той е убиецът. Сигурна съм.

Събота, 21 юни, 1:04 ч. след полунощ

Харбург, Хамбург

Въпреки че вечерта беше мека, Ханзи Краус трепереше под мръсните опърпани завивки и дебелия шинел, с който не се разделяше никога. Изпосталялото му тяло се гърчеше, зъбите му тракаха и имаше чувството, че някакъв плъх не спира да гризе вътрешностите му. Помисли, че може би не е трябвало да се връща в приюта, но му се беше приискало да е на топло, на място, където може да изпроси малко пари, да вземе на заем или да открадне нещо, за да плати дозата наркотик, без която вече не издържаше. За негова беда не успя да приложи никое от тези три средства. Тук се чувстваше безпомощен, но трябваше да се посъвземе. Сутринта смяташе да отиде при турчина и да му разкаже какво е видял в полицейското управление. Турците знаеха какво да правят — нищо чудно този път да се смилят над него и да му дадат малко дрога на вересия. Освен това Ханзи беше написал на майка си писмо — първото доказателство от пет години, че още диша. В писмото той се беше постарал да се извини, да поиска прошка, задето е опропастил единствения ѝ син и всяка надежда и мечта, които е свързвала с него. След десет години на страхове и заплахи, след пет години, когато майка му и сестрите му вероятно бяха мислили за мъртъв, по ирония на съдбата Ханзи реши, че точно сега е времето да ѝ пише, че е дошъл моментът. Точно сега той се опита да поправи грешката, да остави писмо, което щеше да го надживее.

Ханзи беше уплашен. Винаги се страхуваше, това беше естественото му състояние, сега обаче страховете му се бяха изострили. Той пазеше спомена за детството, който сякаш се беше запечатал в костите му и не се беше стопил заедно с плътта, придавала навремето някакъв вид на скелета. Като малък, ако Ханзи се

разболееше или се уплашеше, майка му му разрешаваше да спи на запалена нощна лампа. Сега Ханзи, който беше станал призрак на самия себе си, се върна при невръстния Ханзи и си спомни топлото езерце мека светлина, миризмата на току-що изпрани чаршафи, усещането за чиста кожа след банята и тръпката на радостта и на уютната сигурност, обземащи го всеки път, когато си лягаше да спи. Сега, двайсет години по-късно, единственото, което му беше останало, беше голата крушка на тавана, която светеше мъждиво и безполезно като талисман срещу гърчовете, болката и ужаса, разтрисащи изнемощялото му, жадно за дрога тяло. Ханзи чу на площадката пред вратата стъпки. Обикновено не им обръщаше внимание: в приюта вечно кипеше живот, някакви хора влизаха и излизаха пияни или надрусани, биеха се и крещяха насън. Без да помръдва, Ханзи наостри уши, но стъпките вече не се чуваха. Не бяха подминали вратата. Бяха спрели пред нея.

Ханзи тъкмо понечи да се подпре на лакът, когато вратата се отвори бавно. Той намери време да си помисли, че е очаквал мъжете да влязат с взлом, вместо да отворят вратата тихо и спокойно, точно както в ония години майка му, когато бе влизала да го нагледа. По-възрастният мъж продължи да държи вратата отворена и пусна пред себе си по-младия, онзи с тяло на културист, и той отиде бързо до леглото на Ханзи, което беше съвсем наблизо. Викът, надигнал се в гърлото на Ханзи, беше заглушен от по-младия мъж, който му запуши устата с огромна тежка ръка. По-възрастният мъж също влезе в стаята и затвори след себе си вратата. Усмихна се на Ханзи и извади от джоба на бежовото кожено яке метална кутийка. Все така усмихнат и понаклонил глава, той хвана между палеца и показалеца си продълговатата кутийка и я разклати като баща, който показва на детето си, че му носи бонбони.

— Време е да се почувстваш щастлив, Ханзи — каза той с глас, който можеше да мине едва ли не за добър, и след като отвори кутийката, извади отвътре спринцовка за еднократна употреба. — Щастлив както никога досега...

Ханзи се опита да изкрещи, но по-младият мъж му натика в устата парцал с гаден вкус, после опъна рязко ръката му и запретна ръкава.

За стотна от секундата, точно преди във вените му да се влее смъртоносна доза чист хероин, Ханзи премести бързо очи от лицето на единия към лицето на другия мъж. Думите: „Знам кои сте... Видях ви и знам кои сте...“, заглъхнаха върху обездвижения му език под мръсния парцал, с който му бяха запушили устата. Бяха необходими само няколко секунди хероинът да проникне в изпосталялото тяло на Ханзи Краус. След като махнаха парцала от устата му и му обърнаха гръб, оставяйки го да умре сам, на Ханзи му се стори, че усеща миризмата на току-що изпрани чаршафи.

*Събота, 21 юни, 4:00 ч. след полунощ
полицейското управление на Хамбург*

В общото помещение на отдела цареше странна смесица от възбуда и изтощение. В мъртвешките часове преди изгрев-слънце полицаи, току-що вдигнати от леглото, и следователи като Фабел, Мария, Паул и Ана, които цял ден и цяла нощ не бяха подвивали крак, се опитваха да се отърсят от физическата умора, впила се в тях, и да притъпят тръпката, обзела ги при мисълта, че са близо до целта. Мнозина говореха по телефона и будеха мърморещи полицаи в различни краища на Европа, от Хамбург до Киев.

Студените зелени очи на Васил Витренко, уголемени и закачени наред дъската като злоещо героичния портрет на някакъв източноевропейски диктатор, гледаха предизвикателно онези, които щяха да тръгнат да го издирват. До образа на Витренко бяха закачени копия на снимките от плевнята, предоставени от баща му. Когато Фабел ги сложи върху дъската, шумът в помещението за кратко отстъпи място на вцепененото изумление.

Мария, която знаеше доста прилично английски и говореше и малко руски, преследваше по телефона не особено отзивчивите шефове на полицията в Одеса и Киев. Беше прегледала и базата данни на Европол и Интерпол и беше открила откъслечни сведения, които да им помогнат да добият представа за човека зад изображението върху дъската.

Фабел се възползва от това, че в стаята за миг бе настъпило спокойствие, и повика при себе си почти всички от екипа, които изчакаха колегите им да приключат с разговорите по телефона.

Застана пред дъската и се подпря на масата, като долепи кокалчетата на пръстите си до полираното черешово дърво. Пое си рязко въздух и повтори накратко онова, което му беше разказал украинецът. В помещението се спусна тишина, напрегнато мълчание, сякаш във въздуха имаше опънати до скъсване въжета, докато Фабел разправяше как старецът е преследвал сина си през планините и полупустинните равнини на Афганистан и как е вървял по път, очертан от нечувани жестокости, докато стигне до чудовищното откритие в плевнята. После разказа накратко и какво е научил за убийствата в Киев.

— Е, колеги... имаме заподозрян... но въпреки че имаме основания да искаме от прокурора заповед за задържането и разпита му, не разполагаме с никакви неопровержими доказателства, с които да го изправим пред съд. — Фабел се обърна и стовари ръка върху увеличения портрет. — Полковник Васил Витренко, навремето служил в украинския Беркут, или отряда за борба с тероризма „Златните орли“. На четирийсет и пет години. Изключително безпощаден и коравосърдечен. Имаме разказа на човека, станал, макар и след време, очевидец на масовите убийства, които Витренко е организиран и които са извършени точно като нашите убийства в Хамбург. Имаме и същите убийства в Киев... Но и това не ни върши работа, защото няма как да свържем Витренко безусловно с тях, още повече че в украинската полиция са убедени, че са заловили извършителя. Затова пък разполагаме с потенциални подбуди. Както личи, най-малко две от жертвите тук са разполагали с потенциално опасни данни за огромна далавера с недвижими имоти, в която са замесени нашите приятели Айтел баща и син и техните украински съучастници. Мария?

Тя извади записките си и ги разлисти. Започна да говори, но от умората гласът ѝ беше пресипнал и младата жена се прокашля.

— Свързах се с полицейското управление в Киев, Украйна, с отряда за борба с тероризма там и със Службата за сигурност. Както би могло да се очаква, в Службата за сигурност не бяха особено отзивчиви, но от полицията все пак получих някакви сведения за убийствата в Киев. Според тях тукашните убийства са извършени от друг човек, който просто подражава на убиеца там, защото, както спомена и главен комисар Фабел, този убиец — поне според украинските полицаи — вече е заловен. — Мария Клее отново си

погледна бележките. — Казва се Владимир Гера... — Тя не успя да произнесе името и пак го провери. — Владимир Герасименко. Очевидно е бил добър професионалист, бил е някакъв шеф в железниците. Жертвите са общо три. За две от тях е установено, че са били принесени в жертва по време на някакъв обред. Полицаяте в Киев са подозирали, че са замесени и други хора, но Герасименко е бил осъден за третото убийство.

— На журналистката ли?

— Да. В собственото ѝ жилище.

— Точно като Анжелика Блум — откри Фабел очевидното, да не би някой да го пропусне, но гласът му беше глух и уморен. — Има ли шанс да убедим някого в Украйна да разпита отново този...

— Герасименко... — подсказа му Мария. — Съмнявам се. През 1997 година в Украйна влиза в сила мораториум върху смъртните присъди, а през 2000 година те са отменени... но Герасименко е екзекутиран през 1996-а.

Фабел въздъхна.

— Какво друго установи?

— Че... този твой познайник... бащата на Витренко, вече не е на действителна служба в никое от подразделенията на украинската полиция. Разговарях с някакъв човек от Министерството на вътрешните работи... единствения, когото пожелаха да вдигнат от сън, и според него майор Степан Витренко още преди години е излязъл в запас и не се числи към Беркут. Успях да изкопча информацията, че Витренко старши е предприел нещо като свой кръстоносен поход и е ходил да издирва сина си. Както личи, властите в Съветския съюз са го пратили да търси Витренко в Афганистан и оттогава това се е превърнало за него в нещо като натрапчива идея.

— Досещам се защо — отбеляза Фабел.

— Трябва да добавя — натърти Мария, — че украинците са забелязали изчезването на Витренко по една-единствена причина: смятат го за изключително подготвен специалист в борбата срещу тероризма и организираната престъпност. Поне според тях той е извършил само едно престъпление — напуснал е без предизвестие работа.

— А Беркут... отрядът за борба с тероризма, към който се е числял? — попита Фабел.

— Това е група, подготвена да се справя с всякакви безредици, включително с терористи. От „Амнести Интернешънъл“ изразяват загриженост от похватите ѝ. Отрядът е на подчинение на Министерството на вътрешните работи на Украйна. Доколкото подразбрах, Витренко се е занимавал не само с операциите, провеждани от този отряд със специално предназначение, но и с редица други престъпления, граждански и политически, а също с тероризъм. В Украйна организираната престъпност се е превърнала в истински бич, освен това между малцинството на руснаците и мнозинството на украинците тлее голямо напрежение. Наред с всичко останало, в Украйна има най-много серийни убийци в света. Затова пак украинците заемат челно място в разкриваемостта на такива серийни престъпления.

Фабел потърка двацет и четири часовата четина по брадичката си.

— Щом Витренко сам е предприел кръстоносен поход срещу сина си, кое е момичето с него? И защо му помага?

— Мисля, че имам отговор на въпроса ти — каза Мария и отново запрелиства записките си, за да намери съответното място. — Подозирам, че това е лейтенант Мартина Онопенко. Доскоро е била офицер към киевското управление на полицията.

— Следователка ли е?

— Не... униформена. Но има боен опит. Оказа се и че е по-малката сестра на убитата журналистка. Очевидно споделя убеждението на стареца, че именно Витренко носи вината за убийството на сестра ѝ. Напуска полицията, след като оттам отказват да възобновят следствието по случая.

— Какво странно сътрудничество! — отбеляза замислен Фабел. — Сестрата на жертвата и бащата на основния заподозрян...

Мария сви рамене.

— Само изказвам предположение кое е момичето. След като Витренко е изчезнал, старецът и момичето са си помагали и в Украйна. — Тя подаде на Фабел портретна снимка на млада жена. — Нашите приятели в Украйна ми пратиха по имейла това...

Фабел се взря във фотографията. В много отношения момичето на нея приличаше на помощничката на украинеца, но косата му беше по-тъмна, а лицето — по-валчесто.

— Прилича на нея, но не е тя...

— Знам. Това е убитата киевска журналистка. Валерия Онопенко.

— В такъв случай със сигурност е сестра на жената, която работи заедно с Витренко старши. Както личи, в случая са замесени все хора от окървавени семейства.

— И понеже стана дума за семейства — включи се Вернер, след като застана пред колегите си, — направих проверка за нашите приятели Айтел. Знам, че не ги проучваме пряко във връзка с убийствата, но за първото и двамата имат желязно алиби. Бащата има потвърдено алиби и за второто, а Норберт Айтел — за третото. Разговарях с някои колеги от Стопанската полиция на втория етаж. В момента не разследват Айтелови за нищо, но веднага наостриха уши, когато разбраха за слуховете за далавери с недвижими имоти. Предоставих им копие от документацията. А те на свой ред ми дадоха пълна извадка с регистрираните фирми, на които семейство Айтел са собственици, както и дяловете, които притежават в други компании. Наистина се оказа, че оглавяват „Нов хоризонт“. — Вернер също си разлисти бележките. — Участват като съдружници и в „Галиция Трейдинг“. Това е холдинг, който явно върти фиктивни сделки с дъщерната фирма на групировката „Айтел“, занимаваща се с недвижими имоти. Точно тази новина разпали апетита на колегите от Стопанската полиция. Успях да установя, че в управителния съвет на „Галиция Трейдинг“ влизат Волфганг Айтел, Норберт Айтел, Павло Клименко и някакъв предприемач американец — Джон Шчурчак. Напоследък „Галиция Трейдинг“ е изкупила доста парцели в Хамбург.

— А Павло Клименко е един от хората на Витренко. — Фабел се позамисли. — Какво знаем за този американец?

— Не знаем почти нищо, но дадох да преведат на английски имейл, който смятам да пратя до ФБР и Интерпол.

— Май се налага да си поговорим отново с Айтелови — каза Фабел. — И този път мисля не ние да се възползваме от тяхното гостоприемство, а те от нашето.

Ана Волф се изправи. Още беше в скъпата рокля, с която беше отишла на срещата с Максуйн, но отгоре беше облякла коженото яке, което ѝ се беше превърнало в нещо като униформа. Лицето ѝ изглеждаше изпито и уморено под грима.

— Ами Максуйейн?

— Какво Максуйейн?

— Още ли е заподозрян? — попита тя дръзко въпреки умората.

— Не, за тези убийства не е заподозрян... Но въпреки това ще го държим под око. Продължавам да смятам, че може би има пръст в отвлеченията, които според мен не са свързани с основния случай. Но трябва да съм предпазлив, Ана. Началникът на управлението Ван Хайден вече нервничи не само за разходите: притеснява се, че ако Максуйейн надуши, че следим всяко негово движение, без да разполагаме с неопровержими доказателства, може накрая да предяви към нас обвинение в психически тормоз.

Ана седна отново.

Фабел, който продължаваше да стои прав, помълча малко и пак се обърна към всички.

— А сега един урок по история... — До стола, на който беше закачил якето си, беше оставил голяма папка с твърди корици. Отвори я и извади цяло тесте листове. Подчинените му започнаха да мърморят нетърпеливо. Фабел ги изгледа студено и това ги накара да замълчат. — Налага се. Имаме пред себе си убийство, което прилича на ритуал, водещ началото си отпреди цяло хилядолетие. Нашият убиец — Витренко, живее колкото в миналото, толкова и в настоящето. Трябва да разберем от какви изопачени представи за историята и съдбата се ръководи. Успях да намеря доста неща, които биха могли да са ни от полза.

Фабел не спомена, че е събудил по телефона Матиас Дорн. Професорът му беше съобщил най-важните факти и насоки къде да търси. И по-важното, беше си спомнил как се казва кралят на викингите, свалил от престола Инге Старши, когато той отказал да изпълни в Упсала обряда с числото девет. Фабел извади от папката ксерокопие, което закачи върху дъската до снимката на Витренко така, че те почти се застъпваха. Върху фотокопието имаше отпечатък от илюстрация от XIX век. На нея се виждаше невероятно широкоплещест воин, яхнал свиреп на вид боен жребец. Мъжът беше с дълга, развяна светла къдрава коса и огромни мустаци и брада, сплетени на плитки и окичени с мъниста. Носеше ризница и вместо с плащ беше заметнат с голяма кожа. Върху главата му имаше шлем с орлови криле.

— Това е истинският баща на Васил Витренко — заяви Фабел. — А не украинецът, който го издирва. Най-малкото подозирам, че Витренко смята така.

Той поизчака, докато заглъхне врявата, сред която се чуваше и смях.

— Това са само мои предположения. Утре... всъщност по-късно днес сутринта... ще се посъветвам и с доктор Екхарт... но това, госпожи и господа, е Свен. Както в „Сина на Свен“. Цялото му име е Blot-Sven, Кървавия Свен, или Свен, който прави жертвоприношения, зависи как ще го разчетете. Бил е крал на Швеция от 1084 до 1087 година. Несъщият му брат, крал Инге Старши, приема християнството и отказва да прави езически жертвоприношения в храма в Упсала. Свен започва сам да принася жертви и си спечелва прозвището Кървавия. Инге бяга във Вестергьотланд, а Кървавия Свен се качва на престола на Швеция, или Швеланд. Вероятно ще попитате каква е връзката между лудия украинец и Швеция. — До рисунката с Кървавия Свен Фабел закачи второ изображение, на друг герой. — Този господин се казва Рюрик, първият велик княз на Киев. Според преданието е княз на викингите, родом някъде от тази част на Германия, може би от Фризия, или Фрицланд, както я знаем сега. Воините, с които тръгва да покорява Новгород и Киев, имат прозвището „рус“, или Гребците, и Русия е взела името си именно от тях. В отряда на Рюрик има варяги^[11] и други наемници. Колкото и невероятно да звучи преданието, според него славяните в днешна Украйна и Русия живеели в анархия и поканили Рюрик и братята му да дойдат и да въведат ред. Същото предание се разказва в Англия са саксите, в техния случай обаче братята се казват Хенгист и Хорса. Но както и да е, важното в случая е, че Рюрик и неговите хора са пришълци, дошли да покоряват чужди земи. Верни са само един на друг. И са възнаградени с богатство и успех. Малко по малко се превръщат в елита на тези нови земи и основават руската и украинската аристокрация. Витренко и неговите хора правят същото тук... И Витренко поднася всичко това в опаковката на полумитични представи за бойното братство и тайнствените обреди на викингите.

— Но това са бабини деветини — възрази Вернер. — Едва ли наистина вярват, че са викинги, дошли да покоряват нови земи.

— Възможно е и да вярват. Колкото до бабините деветини, можем да го кажем за всяка религия и вяра, които не изповядваме. Важно е не в какво вярваме. Важното е, че вярваме, колкото и странно и крайно да изглежда на околните онова, в което вярваме. Точно в името на това иначе разумни младежи насочват самолети към сгради, пълни с хора.

Вернер поклати глава. По-скоро тъжно, недоумяващо и озадачено, отколкото за да покаже, че не е съгласен. Фабел продължи:

— Нямам никаква представа дали в началото Витренко е вярвал във всичко това — подчерта той — или е използвал преданието, за да създаде култ и да манипулира хората, които ръководи. Убеден съм обаче, че сега вече вярва...

За миг Фабел замълча и си припомни края на разговора си с украинския военен. Мощните му плещи бяха увиснали, докато беше разказвал за Витренко като дете. За бледия малчуган с очите на баща си, толкова способен и разкрил на съвсем невръстна възраст такава жажда за жестокост. За това как е манипулирал и обиждал другите деца, как ги е карал да изтезават малки животни; После да се изтезават помежду си. Фабел продължи:

— Освен това съм сигурен, че Витренко е бил психопат, откакто се помни. Но вместо да бъде лекуван и наблюдаван, е бил пратен в най-добрите съветски военни академии, където вродените му способности са се развили, а психопатията му се е задълбочила.

Фабел взе от масата листовете хартия и ги сви на фуния. Вдигна ги към колегите си като запален факел.

— Васил Витренко е най-опасният човек, с когото някога сме си имали работа. Той ще убие всеки, който според него го застрашава. Включително и вас и мен.

Фабел не се сецаше какво още да каже. Съзнанието му беше затлачено с образите на жертвите, с очите на бащата на Витренко, докато той беше стискал Фабел за врата... същите студени изумрудени очи, както на сина. Той потрепери, представяйки си как, докато са се разделяли с живота, Урсула Кастнер, Тина Крамер и Анжелика Блум са гледали същите студени като камък блеснали очи. Останалите от екипа очевидно също бяха на някакво такова мрачно място, защото в помещението цареше пълно мълчание, докато гласът на Мария Клее не го наруши.

— А бащата на Витренко? Задържа ли го?

Фабел поклати глава.

— Но той е нападнал високопоставен офицер от полицията. Теб. Не можем да го оставим да му се размине току-така.

— Аз мога и го направих. Нали е нападнал мен, нали аз вдигнах по тревога всички, за да го издирват. Той се съгласи да се свърже с мен, ако отново възникне необходимост да разменим информация. Наистина съм убеден, че този човек просто иска да спре сина си.

Докато Фабел говореше, в съзнанието му прокънтя първото съобщение, получено по електронната поща: „Можете да ме спрете, но никога няма да ме заловите“.

— И какво ще прави през това време Витренко? — свъси се едва ли не гневно Мария.

— Точно това, което правим и ние: ще се опитва да открие Витренко и да го спре.

— А ако го хване пръв? — продължи Вернер мисълта на Мария.

Фабел си спомни как е задал на стареца същия въпрос, след като бяха излезли от кабината и тръгнаха през къртящия здрач на склада. Украинецът се беше извърнал към Фабел и му беше казал спокойно и безизразно:

— Ако това стане, ще сложа край на този ужас.

Фабел погледна Вернер в очите и го излъга:

— Обеща, че ще ни предаде Витренко заедно с всички доказателства, до които се добере. Затова не искам да го задържаме и да му пречим. Разглеждайте го като ключов информатор. Разбрахте ли? — Фабел отново се наведе напред и се подпря на кокалчетата на пръстите си. Въпреки умората лицето му беше твърдо и непреклонно. — Трябва пак да задвижим нещата. Първо, Айтелови да бъдат доведени за разпит. Незабавно. Ако започнат да недоволстват, ги задръжте по подозрение, че са съдействали в извършването на убийство. Вернер, имай грижата колегите от Стопанския отдел да се подготвят с въпросите. Хубаво ще бъде, ако ги разпитаем заедно с тях.

Вернер кимна.

— Второ — продължи Фабел, — открийте всички информатори украинци, нека се поразтичат. До довечера искам да знам къде са свърталищата на бандата на Витренко. И ако някой не е разбрал — пет пари не давам дали ще нагазим в територията на колегите ни от Седми

отдел в управление „Борба с организираната престъпност“. Ще се опитам да посвърша тяхната работа, ще попитисна и колегите от Федералната разузнавателна служба. — Фабел стана още по-мрачен. — Не ни съобщават изключително важни неща. Ще сложим край на това още сега. Главен комисар Клее и главен комисар Майер ще ви разпределят задачите. Остани за малко, Вернер, искам да ти кажа нещо.

— Разбира се, шефе...

Трябваше да минат няколко минути, докато помещението се опразни. Вернер продължи да седи, а Ана Волф заобиколи заседателната маса и отиде при Фабел. Под очите ѝ се тъмнееха сенки, в тях обаче тлееше нещо, наподобяващо дързост.

— И какво да правя, ако той се обади?

— Кой?

— Максуйн. Дадох му номера на клетъчния телефон, който ми предоставиха за операцията.

— Не вдигай. Не искам отново да се озоваваш близо до него. И няма как да оправдая пред Ван Хайден още една скъпоструваща операция с агент под прикритие. Трябва да го проверим още веднъж, но сега това минава на заден план.

— Според мен, шефе, той е нашият човек.

Фабел се свъси.

— Защо, Ана? Видя с какво разполагаме за Витренко.

— Максуйн е хищник. Личи от начина, по който те наблюдава... от начина, по който се движи около теб. Чувстваш се като плячка. — Тя поклати леко глава, сякаш беше подразнена, че описанието не е точно. После впери във Фабел блеснали, изпълнени с решимост и твърдост очи. — Той е изнасилвач, шефе. И подозирам, че е убиец. Нашият убиец.

Известно време Фабел гледа подчинената си, без да казва нищо. Не можеше да обвинява младши офицер, че се вслушва в инстинктите си за даден случай или заподозрян: самият той постъпваше така, осмисляше в някакви стаени кътчета на съзнанието си и най-дребните подробности от движенията и говора на някого и от онова, което е видял. И благодарение на тези дълбинни процеси се раждаше извод, в който подобно на Ана Фабел беше сигурен, макар и да не можеше да го обоснове с разумни доводи или с неопровержими доказателства. В

края на краищата именно въз основа на шестото си чувство, на преценката си за начина, по който Максуйн бе посрещнал двама хамбургски полицаи, явили се на вратата му, Фабел заподозря, че около него има нещо съмнително.

— Добре, Ана. Доверявам се на преценката ти, но не бих казал, че съм съгласен със заключението. — Той пак прокара пръсти по еднодневната си остра брада. — За всеки случай ще пратя някого да държи под око Максуйн. Но определено не искам да се срещаш отново с него — особено ако си права в усещането си за този човек. Ние с Вернер можем да го посетим официално, за да проверим къде е бил на ключовите дати. Но така, разбира се, ще го предупредим, че е под наблюдение. — Фабел въздъхна. — Все пак съм длъжен да отбележа, Ана, че според мен се лъжеш. Вярно, нямаме димящо дуло, но косвените улики свидетелстват, че човекът, когото издирваме, е Витренко.

— Знам — отвърна Ана. — Виждам. Но ти благодаря, че все пак ще оставиш под наблюдение и Максуйн.

— Не се притеснявай.

Фабел се взря в лицето на младата жена. Тя изглеждаше напълно изнемощяла. Фабел никога не беше участвал в операция под прикритие, но познаваше мнозина полицаи, които го бяха правили. Това бе едно от най-изтощителните неща — физически, душевно и умствено, — което можеше да се възложи на полицаи. На преден план в съзнанието му излезе образът на Кругман, който седи срещу него в помещението за разпити в участъка на Давидщрасе. Фабел си спомни как бе решил, че клепачите му са зачервени от дрога, а всъщност вероятно е било от стрес. А с амфетамин, следи, от който бяха намерени в кръвта му при аутопсията, Кругман сигурно бе притъпявал напрежението. Сега Фабел съзря в движенията на Ана същата оловна тежест, видя същите зачервени клепачи и тъмни кръгове под очите.

— Виж какво, Ана. Постарах се през следващите двацет и четири часа да те освободя от задачи. Прибирай се и се наспи.

*Събота, 21 юни, 10:00 ч. сутринта
полицейското управление на Хамбург*

Ако не друго, Фабел поне се чувстваше по-чист, а след като си смени дрехите, сякаш смъкна пласт нагъната кожа. Двата часа сън обаче не разсеяха сянката на умората, която още беше впита в него, и му се наложи да хвърли доста усилия, докато се отърси от нея и освободи движенията и мислите си. Както беше обещал, в осем без нещо Вернер беше отишъл да вземе Волфганг Айтел, а друг екип, оглавяван от Паул Линдеман, беше довел по същото време сина му. Държаха в отделни помещения Айтел баща и син, но яростните им закани да съдят полицаите, цялото управление на полицията в Хамбург и държавата изобщо бяха почти еднакви. Фабел знаеше, че ако не открият наистина неоспорими улики срещу Айтелови, тези закани ще имат тежки, доста тежки последици.

Сякаш за да го докажат, във фоайето на полицейското управление чакаха малка групичка адвокати начело с Ваалкес. Когато Фабел влезе, Ваалкес го видя и се понесе с пълна пара към него, но Фабел му извика възторжено „Добро утро“ точно когато вратите на асансьора се затваряха, и адвокатът си остана с яростните възражения наред фоайето.

Фабел повика Вернер от помещението за разпити, където той се опитваше да укроти Волфганг Айтел, който настояваше веднага да се срещне с адвокатите си.

— Долу са се събрали предостатъчно — отбеляза Фабел. — Кажи му, че има право само на един адвокат, но пусни първо момчетата от Стопанския отдел да го укротят. Същото важи и за Норберт.

Фабел влезе в кабинета си и затвори вратата. Вдигна телефона и се обади на Сузана в Института по съдебна медицина. Предната вечер, след като си тръгна от Шпайхерщат, ѝ беше звъннал и беше доловил в гласа ѝ притеснение, наподобяващо опънато въже. Беше я уверил, че е добре, но се налага да отскочи до полицейското управление и тя да заспива. След като беше затворил, го загризаха леки угризения, задето му е станало приятно, че някой отново се тревожи за него. Сега се обади на Сузана, за да ѝ разкаже накратко за доказателствата, на които се бе натъкнал, и да изложи предположението си за Витренко и за „духовния му баща“ Кървавия Свен.

— Вероятно има някаква логика — отвърна Сузана, само че не особено убедено.

— Но?

— Не знам. Както ти казах, има логика. И според мен си прав. Поне в основни линии. Нямам сериозни професионални основания да се съмнявам в предположението ти. Но нещо ме смущава в обхвата на участието.

— Какво имаш предвид, Сузане?

— Този човек не действа сам. Може би дори изобщо не действа. Помниш ли Чарлс Мансън в Щатите? Масовите убийства в дома на Тейт и на Лабианка? Мансън дори не е бил в дома на Тейт, а от Лабианка си е тръгнал, след като е заповядал на последователите си да убият вързаните жертви. Самият Мансън не е извършил собственоръчно убийствата. Но престъпленията са негови. Той е насъскал други да ги извършат вместо него. Приложил е по-широк обхват на участие, който да включва и така нареченото му семейство, но без сам да си мърси ръцете.

Фабел се замисли над думите ѝ. Беше изучавал в дълбочина убийствата на Мансън: той беше скрепил връзките вътре в „семейството“ си, като беше спал с всички „момичета на Чарли“, жените в групата му. Свенсон беше приложил същата хватка, за да си осигури верността на своите последователи като Марлис Менцел и Гизела Хром. Фабел знаеше, че двамата с Гизела не бяха сами на онзи кей. С тях бе и Свенсон. Невидим и вероломен. С присъствие, което само Гизела усещаше. Фабел въздъхна тежко, сякаш за да прогони привиденията от съзнанието си.

— Не знам, Сузане. За мен Витренко е касапин. И ако съм прав, той си е въобразил, че е законен наследник на Кървания Свен, повелителя на жертвоприношенията...

Фабел чу как Сузане диша в другия край на линията.

— Само внимавай, Ян. Внимавай много.

Точно преди обедната почивка в кабинета на Фабел дойде Вернер. Следователите от Стопанския отдел още разпитваха поотделно Волфганг и Норберт Айтел.

— Маркман от Стопанския отдел смята, че с тези сделки с недвижими имоти сме попаднали на някаква диря, но още няма безспорни доказателства — обясни мрачно Вернер. — Той събира

екипи, които да направят обиск в офисите на „Галиция Трейдинг“ и групировката „Айтел“, но от прокуратурата нещо увъртат и отказват да издадат заповед — нямало достатъчно данни за извършено престъпление.

Фабел кимна. Вече беше разговарял с главния прокурор Хайнер Гьоц, който му се беше обадил и беше споделил недвусмислено, че се притеснява, да не би да отправи неоснователни обвинения към такива известни личности. Фабел го познаваше от години и между двамата имаше нещо повече от взаимно уважение. Въпреки това главният комисар беше наясно, че Гьоц е предпазлив и се придържа твърдо към буквата на закона, затова рядко рискува. Освен това знаеше, че прокурорът е доста прозорлив и отдалеч усеща, ако случаят не е изяснен докрай. Затова се видя принуден да признае, че се осланя единствено на личната си преценка. Накрая Гьоц изказа готовност да му даде известна свобода. Въпреки това Фабел предпочете на този етап да не му обяснява, че възнамерява да доведе за разпит и Максуйн — надяваше се той да покаже поне привидно, че е готов да им съдейства.

— От Стопанския отдел се страхуват, че ще си имат големи неприятности, ако от прокуратурата не признаят, че има достатъчно основания за обиск — сподели Вернер. — А без заповед от прокуратурата не могат да предявят и обвинение.

Лицето на Фабел помръкна, той грабна телефонната слушалка и набра номера на клетъчния телефон, който украинецът му беше дал.

— Не очаквах да ви чуя толкова скоро, господин Фабел — призна Витренко старши на съвършения си немски, който обаче говореше със силен акцент.

Фабел му изложи как стоят нещата с прокуратурата.

— Трябва ми нещо конкретно, каквото и да е, което да дава основания да задържим за по-дълго Айтел баща и син и да изземем документацията им. Те са единствената връзка, която би могла да ни отведе при организацията на сина ви.

След известно мълчание в другия край на линията украинецът каза:

— Не знам дали ще успея да ви помогна. В момента със сигурност не мога да ви предоставя нищо. Но ако искате, нека се срещнем довечера, да речем в осем часа, в онзи склад в Шпайхерщат.

Твърдата решителност върху лицето на Фабел не изчезна и след като затвори.

— Вернер, върви да доведеш Мария. Отиваме в отдел „Поддривна дейност“.

Мария не престана да говори, докато тримата бързаха по коридора към асансьора за кабинета на Фолкер. Тя подаде на Фабел три-четири листа, прихванати с кламер.

— Опитах се да го проуча този Витренко. Ето ти нещо като биография, едва ли ще открием повече. Доколкото разбрах, Беркут се налага все повече като сериозен отряд за борба с тероризма и с организираната престъпност, макар че досега основната му задача е била борбата с безредиците. Наподобява германското ГГО-9. Хората в отряда очевидно имат много добра подготовка. Свързах се с щабквартирата им в Киев — бяха отзивчиви, но не пожелаха да ми разкажат много за Витренко. Както личи, е бил сред най-добрите им експерти по ислямски тероризъм главно защото е бил в Афганистан и Чечня. Единственото, което получих от тях, е кратка служебна биография на Витренко. Сред другите неща открих ето това... — Мария прехвърли една-две от страниците, които Фабел държеше. Върху един от листовите той видя нещо, което вероятно беше печатът на Министерството на вътрешните работи на Украйна, отдолу имаше текст на кирилица. Беше приложен и преводът на немски. — Погледни: две седмици обучение в Одеса, в отряда, подготвян да разкрива серийни престъпници.

Фабел спря.

— А ти ми спомена, че в Украйна се разпространява докладът за убийствата на Хелмут Шмит, който изготвих за Европол.

— Точно така. Още чакам отговор, но съм готова да се обзаложа на едномесечната си заплата, че твоят доклад е бил включен в учебния материал за курса.

Фабел усети глада, какъвто изпитва ловец, почувствал, че е близо до плячката.

— Заради това, значи, имаме учебнически пример за извършени от психопат серийни убийства — защото те повтарят посочените в учебниците случаи. И убиецът е избрал мен, понеже по една случайност е прочел доклада ми за серийните престъпления.

Вернер се засмя горчиво.

— И е решил, че може да те разиграва и да те накара да търсиш в погрешна посока.

— С тази малка разлика, че ти не го направи — добави Мария. Фабел ѝ върна папката.

— Да вървим — подкани той и двамата му подчинени забързаха след него.

Секретарката направи всичко по силите си, за да спре влака, състоящ се от Фабел, Мария и Вернер и устремил се към кабинета на Фолкер. Той седеше зад бюрото и разговаряше на английски с двама мъже в ризи с къси ръкави, които се бяха разположили срещу него. Фабел предположи, че са от шестчленната група от ФБР, прикрепена към полицейското управление в Хамбург след нападенията от единайсети септември. Фолкер побърза да прикрие с усмивка очевидното си раздражение, че го безпокоят.

— Доколкото разбирам, идвате по важен въпрос, господин главен комисар.

Фабел не отговори, само погледна многозначително американците.

— Извинявайте, господа — каза Фолкер на съвършен английски, поне доколкото можеше да прецени Фабел. — Дали ви е възможно да приключим заседанието по-късно?

Докато излизаха, американците изгледаха Фабел с нещо средно между любопитство и гняв. Фолкер отново се облегна на стола с кожена тапицерия и вдигна ръка, сякаш подканяше Фабел да каже какво толкова е станало. В движението имаше нагло нехайство и Фабел си даде сметка, че Фолкер иска да го ядоса и да наруши равновесието в разговора в своя полза. След като разчете стратегията му, Фабел помълча известно време, седна на един от столовете, току-що освободени от американците, и чак тогава заяви:

— Да, полковник Фолкер, въпросът е важен. И не търпи отлагане. Смятам да свикам пресконференция за убийствата, които разследвам — излъга той. — Бих искал да разясня пред обществеността някои неща. Всъщност смятам да ви направя своеобразна услуга — усмихна се студено Фабел.

— О! Виж ти!

— Подготвил съм изявление, в което категорично отричам Федералната разузнавателна служба да осигурява закрила на убиеца, бивш офицер от украинския отряд за борба с тероризма Васил Витренко, само защото той може да бъде полезен като източник на сведения за „Ал Кайда“ и други ислямски терористични организации. Забеляза, че Фолкер е впрегнал цялата си воля, за да не издава с лицето си какво чувства. Фабел продължи: — Смятам да подчертая изрично, че лично вие очевидно нямате нищо общо с това и че слуховете за обратното не отговарят на истината.

Фолкер оголи зъби в нещо, което би могло да се нарече и усмивка.

— Няма да посмеете.

— Няма да посмея какво? Да защитя доброто ви име, опетнено от такива долни слухове?

— Няма никакви слухове...

Фабел си погледна часовника.

— Така ли? Не е ли вярно, че „Щерн“ и „Хамбургер Моргенпост“ ще получат от неназован източник пакет с уличаващи сведения... — Фабел се наведе напред и почти избълва на Фолкер последните думи: — Всеки момент.

— Както отбелязах; няма да посмеете — повтори Фолкер, но в гласа му се прокрадна сянка на колебание.

— Полковник Фолкер, ще ви бъда задължен, ако изпълните първоначалната ни уговорка и предоставите всички свързани с разследването сведения, с които разполагате. Нека започнем с връзката между Айтел баща и син с картела със седалище в Киев, който извлича незаконна печалба от средствата, влагани за обновяването на Хамбург. Сега, докато ние с вас разговаряме, колегите от Стопанския отдел разпитват и двамата Айтел. След тази среща с вас, господин полковник, смятам да сляза долу и да им предоставя улики, достатъчно основателни, така че главният прокурор да издаде заповед за обиск и задържане. Освен това искам да знам къде да открия бившия другар Витренко и неговите помагачи. И така... ако всичко това се случи, може би няма да се стигне до информацията, която може да изтече в средствата за масово осведомяване, и до пресконференцията, за които ви споменах.

Фолкер го изгледа мрачно.

— Нали знаете, Фабел, че бих могъл да направя живота ви много тъжен?

— Твърде мило от ваша страна, Фолкер, че ми напомняте. И то пред двама свидетели.

— Какво според вас правим тук, Фабел? Нима си въобразявате, че сме някакъв отдел по мръсните номера?

Фабел сви рамене.

— Аз съм полицаи. Предпочитам да оставям фактите да говорят сами. А дотук фактите ми казват, че вие не само укривате от мен доказателства, но и по отношение на Витренко следвате свой дневен ред.

Фолкер се засмя горчиво.

— За високопоставен офицер, разследващ тежки престъпления, явно имате навика да нагаждате фактите така, че да съответстват на вашия дневен ред от предразсъдъци.

— Нима отричате, че се опитвате да сключите сделка с Витренко?

— Не. Не го отричам. Но не и до степен да си затворим очите за тези кървави убийства, ако имате предвид това. Не отричам и че нашите американски приятели не се гнусят чак толкова да сключват сделки с дявола, ако това ще им осигури главите на онези, които преследват. Но ако... — Фолкер натърти думата и я повтори: — Ако Витренко наистина е вашият убиец, няма да сключваме с него никаква сделка, макар че може би ще настояваме за разговор. А колкото до това, че не ви предоставяме информация... не ви ли е хрумвало да се запитате дали за мълчанието ни няма и друга причина?

— Каква например?

Фолкер се изправи и се облегна на бюрото.

— Например че не може да ви се има доверие. Например че някой от безценните ви колеги от полицейското управление на Хамбург е доста продажен. И че може би точно заради това беше убит Клугман, когото лично съм привлякъл и който наистина беше страхотен човек.

— Всичко това, Фолкер, е димна завеса.

Фабел също се изправи.

— Така ли? Клугман беше по следите на човека в полицейското управление, от когото наистина изтичаше информация. Той разбра, че

някой, при това на доста висока длъжност, може би дори главен криминален комисар, продава на украинците строго поверителни сведения.

Фабел поизчака една секунда, преди да отговори. През тази секунда изплете гъста мрежа, която хвърли върху гнева, надигнал се в него.

— Нима ми казвате, че заради това сте укривали данни за Витренко? Не ви вярвам.

— Питайте Ван Хайден. Той знае всичко. Някой или в управлението на полицията или в някой от големите полицейски участъци продава на Витренко информация, която му помага да нанася удари върху основните си съперници и да си присвоява техни сделки... например сделката с колумбийците, заради която очистиша Улугбей.

— Но нали ми казахте, че не друг, а Клугман е дал информацията на украинците...

— Да, той им я даде. И заради това според нас е мъртъв. Клугман усети, че човекът, служещ му за свръзка, Вадим, не му се доверява. Вярно е, че когато работиш под прикритие, понякога страдаш от силна мания за преследване, но Клугман бе много разтревожен, че украинците са започнали да го подозират.

Фабел не каза нищо, но си спомни колко се бе уплашила Соня, когато хората му бяха отишли да обискират жилището и да търсят Клугман. И как Клугман бе потърсил още по-сигурно укритие колкото да завърши на дъното на мръсния плувен басейн. Фолкер забеляза, че Фабел обмисля думите му, и се облегна на стола. Фабел стори същото. Когато Фолкер продължи, тонът му бе далеч по не настъпателен.

— Помните, господин главен комисар, че се отзовахте повече от критично за начина, по който чрез Клугман сме предоставили сведения на украинците за сделката, струвала живота на Улугбей. Е, не сме чак толкова глупави или безпощадни, както явно си мислите. Постарахме се в подробностите, които Клугман предаде за сделката на Улугбей с колумбийците, да има изключително важни пропуски. Покушението срещу Улугбей беше подготвено благодарение на повече — на значително повече сведения, отколкото Клугман им беше дал. И който е предоставил тези сведения, очевидно е надушил, че онази история с дрогата, заради която Клугман е изхвърчал от отряда за бързо реагиране, е пълна измислица.

— Нима твърдите, че Клугман е убит от полицаи? — попита Мария Клее, която изпревари Фабел с въпроса си.

Фолкер сви рамене.

— Пряко ли? Може би, не знам. Непряко? Вероятно. Който продава информацията, е поискал висока цена и съм сигурен, че прави всичко възможно да се защити. Но не е задължително да си мърси ръцете. Ако е подшушнал на мафиотите на Витренко, че Клугман е внедрен агент, украинците на драго сърце са се нагърбили със задачата да го премахнат.

— Шефе... — каза тихо и напрегнато Вернер, който стоеше зад Фабел.

— Мамка му... разбира се. Заведохме свидетеля в полицейското управление. Да го вземат мътните, Фолкер, ако знаехме, нямаше да го излагаме на опасност. И през ум не ни е минавало, че като го доведем тук, ще го издъним. — Фабел се обърна към Вернер. — Незабавно доведи Ханзи в управлението, тук ще бъде в безопасност.

— Слушам, шефе — каза Вернер и излезе от кабинета.

Мария седна на свободния стол до Фабел. Върху лицето му се изписа неверие.

— Значи, твърдите, че за това сте укривали от нас сведения? — попита Фабел.

Фолкер въздъхна.

— Не съм укривал нищо. Ако наистина сте убеден, че зад тези убийства стои Витренко, ще направя всичко възможно, за да ви помогна. Всъщност желанието ни да се споразумеем с Витренко умря заедно с Клугман. — Фолкер премисли внимателно следващите си думи. — Не съм ви особено симпатичен, нали, Фабел?

— Не ви познавам. Нито сте ми симпатичен, нито антипатичен.

В тихия смях на Фолкер се долови горчилка.

— Добре, нека го кажем така — не харесвате онова, което олицетворявам.

— Не бих казал, че го харесвам.

— Дадохте да се разбере ясно, че във вашите очи съм само на една крачка от Гестапо, докато полицейското управление на Хамбург е самото възплъщение на всичко добро и чисто. Нека ви кажа нещо, Фабел, имам голям късмет, че изобщо седя тук. Ако полицейското управление на Хамбург беше успяло да направи, каквото беше

намислило, родословното ми дърво щеше да бъде пресечено в полицейския затвор „Фулсбютел“ в Хамбург.

Очите на Фабел се разшириха.

— Изненадан ли сте? Баща ми беше социалдемократ и профсъюзен деец. Деветнайсетгодишен идеалист. Затова една нощ неминуемо са почукали на вратата му. Но не от Гестапо или есесовците. А от вашето ненагледно полицейско управление в Хамбург. Отвели го в полицейския затвор „Фулсбютел“. Скоро след това предназначението на затвора е било променено, нали, Фабел? Konzentrationslager^[12] „Фулсбютел“... и полицията в Хамбург си е имала свой малък концентрационен лагер. Вие, разбира се, предпочитате да забравите всички тези подробности.

Фабел знаеше добре историята. Това бе най-мрачната, най-позорна глава в историята на хамбургската полиция. Когато през март 1933 година нацистите идват на власт в Хамбург, на полицията в града е възложено да задържа комунистите и социалдемократите. През септември същата година със задачата се заемат есесовците, но тези шест месеца полицейски контрол са достатъчни това неизлечимо петно да остане в историята на полицията в Хамбург.

— Добре — каза накрая Фабел, — разбрах ви. Но не виждам какво общо има това.

Фолкер отговори още преди Фабел да се е доизказал.

— Общото е, че вие имате какви ли не предположения защо съм постъпил във Федералната разузнавателна служба. Нека ви кажа истината. Постъпих на работа в нея, защото исках да браня единственото, което пречи историята на Германия да се повтори: демокрацията и Основния закон. Вие се възприемате като защитник на закона. А аз се смятам за защитник на Конституцията. Искам да я отстоявам, защото съм убеден, че единственият начин да се управлява държавата е истинската либерална демокрация. — Той се облегна на тапицирания с кожа стол. — Знаете ли какъв всъщност съм, Фабел? Аз съм пожарникар. — Той кимна рязко към прозореца. — Там, Фабел... там има какви ли не несретници и тъжни безумци, които си играят с кибрит. Крайнодесни, крайнолеви, откачени религиозни фундаменталисти... Те са там и си играят в тъмното с огъня. И моята работа е да гася искрите, преди да са се превърнали в пламъци.

— Сигурно ви дължа извинение — каза Фабел. — Но няма как да отрека, че укривахте от нас доказателства.

— Ние с вас, Фабел, не си дължим нищо, освен малко взаимно уважение и усилието да не правим работата си още по-трудна.

Фолкер вдигна слушалката на телефона върху бюрото, натисна един бутон и нареди да му донесат досието на Витренко. След като му го дадоха, той отвори папката и извади само един лист хартия. Връчи го на Фабел. Върху него имаше няколко реда с инициали и цифри. Фабел ги разгледа два-три пъти и ги подаде на Мария.

— Не ми говорят нищо — каза той и погледна подчинената си, която сви рамене.

— Затова пък говорят много на колегите ви от Стопанския отдел. — Фолкер наклони назад стола и преплете пръсти. — Това са засечени сделки. Върху листа са посочени подробности от прехвърлянето на средства от една сметка в друга: време, дата, точна сума. — Той остави стола да падне напред и връчи на Фабел още два листа от папката. — Това е шифърът към сметките. От него ще разберете на чие име са открити. Има и заповед от федерален съд... — Фолкер се усмихна почти злобно. — Доказателство, че сме получили сведенията по законния ред.

Сред фирмите, на чието име бяха открити сметките, бяха „Галиция Трейдинг“, „Клименко Импортинг“, „Айтел Импортинг“ и няколко други, които Фабел виждаше за пръв път.

— Това ви е достатъчно, за да получите заповед за обиск и изземане на документацията. Ако хората, които разследват финансовите злоупотреби, се поразровят, ще открият в тези фиктивни сметки следи, които водят право към Айтелови. Лично към тях. А не към фирмите им. Вътре в тези сметки вероятно има още някои изненади за вас.

Фабел вдигна вежда.

— Накарайте експертите просто да се поразровят. — Фолкер се наведе напред и се подпря на лакти. — Колкото до Витренко... наистина не знам къде да го намерите. Той е като призрак. Знаем обаче местата, където можете да откриете един-двама от хората му.

Фолкер отново бръкна в папката и извади две снимки. Сложи ги и двете върху писалището и ги обърна така, че да ги виждат и Фабел и Мария. Вяха от обичайните фотографии, правени по време на

полицейско наблюдение: бяха заснети с телеобектив от разстояние. И двамата мъже приближаваха петдесетте, единият беше слаб и висок, вторият — набит. И двамата имаха опасния вид на калени бойци. Фолкер почука с пръст по снимката на слабия мъж.

— Това е Станислав Соловей. Точно той посочи на Юрий Варасов предимствата да се оттегли. Другият е Вадим Редченко.

— Свързката на Клугман ли? — попита Мария.

— И вероятен негов палач — добави Фолкер.

Фабел поклати глава.

— Ханзи Краус каза, че убийците му са говорили немски без акцент. И нарочно са оставили оръжие, каквото има в украинските служби за сигурност. За да бъде намерено. Според мен са искали да ни заблудят.

— Е, Редченко си е роден убиец, независимо дали той е убил Клугман. Беше се установил в Райнбек, ръководеше от изоставена мелница фабрика за дрога и мрежа наркодильри. Преди месец заедно с отдел „Борба с наркотиците“ им устройохме внезапно нападение.

— Нека се досетя, не сте заварили никого, нали? — обади се Мария.

— Именно. Всъщност мелницата пламна веднага щом захвем позиции. Някаква съветска мина и стратегически сложени варели с леснозапалими химикали. Беше направено много професионално, без грешка. Пожарът унищожил всички улики, ако е имало такива. Оттогава все не можем да проследим Редченко до някакъв адрес, макар и да знаем две места, където се отбива редовно. Всеки път пращаме някой да го следи и всеки път той го губи. Тези хора наистина имат невероятна подготовка. Да вземем самия Витренко... Никак не е лесно да се доберем до някакви сведения за украинците, ала от онова, което узнахме, той е служил не само в отряд за бързо реагиране, но и в така наречените бригади на висотниците. Същото важи и за други от бандата му. Тези отряди и досега следват образаца на групите за бързо реагиране в британските военновъздушни сили и се състоят от бойни единици от единайсет души. От онова, което успяхме да научим с доста усилия, Витренко е създавал такива отряди и в Афганистан, а после в Чечня. Но вместо от единайсет, неговите се състоят от тринайсет души. Смятаме, че и тук хората му са толкова на брой.

— Това съответства и на нашата информация — потвърди Мария.

Фолкер сложи длани зад главата си.

— Операцията, която провеждахме с Клугман и Тина Крамер, имаше за цел събирането на сведения за Витренко. В това отношение не съм ви заблуждавал никога, Фабел. Признавам, крайната цел всъщност беше да му предложим някаква сделка — имунитет срещу съдебно преследване за връзките му с организираната престъпност, при условие че се съгласи да сътрудничи на американците и, разбира се, се откаже от всякакви престъпни деяния. Но е трудно да съблазниш с имунитет човек, който е почти изключено да бъде намерен, камо ли задържан под стража, дори и да съберем достатъчно доказателства срещу него. А ако Витренко наистина стои зад тези убийства, това означава, естествено, край на всякакви пазарлъци. — Той свали ръце и се наведе напред, както седеше на стола. — Вярвате ми, нали, Фабел?

— Ако ми кажете, че това е истината, господин Фолкер — отвърна той.

Фолкер прибра снимките и документите в папката и я бутна през масата.

— Неректорираната неразкрасена версия. Постарайте се да не я губите.

Когато Фабел и Мария се върнаха в помещението на отдел „Убийства“, по електронната поща се получи съобщение, адресирано до Вернер. Мария го разпечата на принтера и го занесе на Фабел в кабинета му.

— Чуй... — Тя седна от другата страна на писалището. — Джон Шчурчак, бизнес партньорът на Айтел в Щатите, нали така?

Фабел кимна. Мария продължи да му излага накратко съдържанието на писмото, като от време на време поглеждаше листа:

— От ФБР са проявили много голям интерес към всички сведения, които можем да им предоставим за Джон Шчурчак и за сделките, които е сключвал. Както личи, той е син на Роман Шчурчак, офицер есесовец от Галицийския полк по същото време, както и Волфганг Айтел. Шчурчак е сред украинците, които в края на войната се добират със сражения до Австрия, за да се предадат на

американците. Ако е попаднал в ръцете на Червената армия, са щели да го застрелят. Разрешили са му да се изсели в САЩ и там е регистрирал външнотърговска фирма. Доколкото разбирам, последната далавера не е началото на съвместната дейност между семействата на Айтел и на Шчурчак. Седалището на Шчурчак е в Ню Йорк и според ФБР Роман Шчурчак е бил подозиран във връзки с организираната престъпност, но не му е предявявано обвинение за нарушаване на закона. През 1992 година, когато бащата умира, Джон Шчурчак поема семейния бизнес. След падането на Стената украинците започват да емигрират масово — законно и незаконно, в САЩ. Според сведенията, които сме получили, Джон Шчурчак е заподозрян, че е помогнал на някои от тях да влязат в страната без валиден паспорт или виза. Сега американците наистина са се видели в чудо с одеската мафия, чието ядро е в Брайтън Бийч в Бруклин, Ню Йорк. — Мария вдигна очи от листа. — И преди съм чувала за тази мафия, състои се главно от украинци и руснаци. В сравнение с тях италианската прилича на кротко агънце. — Младата жена отново извърна очи към документа. — Джон Шчурчак е заподозрян в близки отношения с руската и украинската организирана престъпност.

Фабел грейна в усмивка.

— Точно тази връзка Волфганг Айтел, поборник за ред и законност, не може да допусне да излезе наяве. Че върти далавери с украинската мафия.

Мария продължи да чете съобщението.

— Ужас! Слушай. Една от причините ФБР да не може да отправи обвинение към Шчурчак е начинът, по който действа одеската мафия. Той е напълно различен от подхода на италианската. Одеската мафия се състои от бойни групи, оглавявани от пахан, или тартор. Те от своя страна се състоят от четири по-малки групи, които действат независимо една от друга. Никой няма пряк допир с тартора, който разпределя задачите чрез така наречените „бригадири“. Освен това имат навика да ползват външни наемници, които понякога дори не са украинци или руснаци по произход: те изпълняват задачата, прибират си парите и си заминават, без изобщо да имат представа за кого работят. Така вероятността ФБР някога да се добере до Шчурчак клони към нулата.

— Затова ли от ФБР са толкова нетърпеливи да разберат дали сме установили някаква пряка връзка с престъпната дейност тук?

— Да, но има още. Както личи, руската и украинската мафия не се занимават с наркотици. Специализирали са се във финансовите злоупотреби и високите технологии. Но основната им дейност се ограничава с незаконни финансови преводи, с регистрирането на кухи външнотърговски фирми, които перат парите от престъпната дейност в Русия и Украйна, прекарват ги през Щатите и най-често през европейски банки или ги влагат в недвижими имоти.

— Както е в нашия случай с Хамбург.

Фабел си позволи кратък миг на задоволство. В малък ъгъл от пъзела парчетата започваха да се подреждат. Нищо чудно накрая само Айтелови да оперяха пешкира, но поне имаше шанс все някой да отиде зад решетките заради участието си в цялата тази лудница. Фабел се изправи рязко и решително, като грабна листа с цифрите и буквите на банковите сметки и шифъра към тях.

— Дай да поговорим с колегите от Стопанската полиция.

*Събота, 21 юни, 1:30 ч. следобед
полицейското управление на Хамбург*

По външния вид на Маркман човек можеше да познае приблизително с какво се занимава: приличаше по-скоро на счетоводител, отколкото на полицаи. Беше дребен и спретнат, с безупречен син костюм, който обаче сякаш търсеше по-солидни плещи, на които да стои по-добре. Маркман стисна ръката на Фабел с показна твърдост.

— Хвърлих едно око на счетоводните подробности, които ни предоставихте, господин Фабел — каза той с леко фъфлене. — Те със сигурност повдигат достатъчно въпроси, за да получим заповед за изземане на документацията на основните фирми и отделни лица. Но според мен не можем да задържим още дълго двамата Айтел, ако не започнем да обсъждаме някакво конкретно обвинение. Те вече недоволстват от натиска, който им оказваме... по-скоро екипите от скъпи адвокати, които са наели, започват да оправдават високите си почасови хонорари. В случай че не разполагате с нещо...

Фабел се усмихна.

— Само с подозрения... и блъфове. Дайте поне да видим дали ще успее да ги попритисна малко. Първо ще се заемем с Айтел старши.

Гледката беше точно каквато човек очаква да завари в помещение за разпити. Четирима мъже, по двама от двете страни на масата. Единият стоеше с кръстосани ръце и се беше надвесил над масата, с очи, вперени в мъжа от отсрещната страна, който на свой ред храбро се опитваше да покаже, че не се поддава на натиск. В тази картина обаче имаше нещо сбъркано. Вместо да притисне Волфганг Айтел, екипът на полицията седеше в неговата сянка. Фабел видя, че по време на разпита психологическото равновесие бавно, умело и решително е било измествано в полза на Айтел. Даде си сметка, че трябва да бутне везните в другата посока.

— Седнете! — каза Фабел, след като влезе в помещението.

Айтел се изпъчи още повече и го изгледа от висотата на огромния си ръст, иззад своя орлов нос.

— Не ми се правете на голям аристократ, Айтел — тросна се Фабел и в гласа му прозвуча презрение. — Всички знаем, че сте син на баварски селянин. Лесно е да си придавате важности, при положение че сте прекарвали половината си детство до колене в свинските лайна. А сега седнете!

Фабел с изненада видя, че за адвокат Айтел е повикал Ваалкес, началника на юрисконсултите към групировката „Айтел“, който би трябвало да е по-вещ в търговското, отколкото в наказателното право. Ваалкес скочи на крака и избухна:

— Не можете... просто не можете... — запелтечи той възмутен. — Това е недопустимо. Няма да позволя да разговаряте по този начин с клиента ми. Обидно е...

Айтел се усмихна многозначително и показа на Ваалкес да седне, а той се подчини. Фабел все едно гледаше овчар, който без думи заповядва на кучето си какво да прави.

— Не се притеснявай, Вилфрид. Според мен господин Фабел съвсем преднамерено се опитва да ни извади от равновесие.

След това Айтел седна. Маркман кимна на двамата полицаи от Стопанската полиция, провеждащи разпита, да излязат и той и Фабел

също седнаха.

— Както виждам, смяна на екипа — отбеляза Айтел. — Очевидно се налага да ме разпита човек с по-висок чин.

— А това, господин Фабел — намеси се отново Ваалкес, — само показва, че търсите все по-отчаяно някакви основания да продължите тормоза над клиента ми.

Айтел за пореден път махна с ръка и му показа да мълчи.

— Аз не се плаша лесно — заяви старецът, след което отметна глава и изправи гръб, така че дори седнал да гледа отвисоко. — В края на войната всички пробваха своите жалки подходи. Американците бяха груби и очевидни, те също прибягваха до обиди и заплахи. Англичаните пък бяха много по-изтънчени, истински професионалисти: неизменно любезни, но непреклонни и упорити. Така човек се чувстваше уважаван, дори оставаше с впечатлението, че му се възхищават, а те всъщност се чудеха как да откопчат от теб достатъчно, за да те качат на бесилото. Както виждате, Фабел, и едните, и другите не успяха.

Фабел сякаш не беше чул и дума от онова, което му беше казал Айтел. Той вдигна телефона и набра вътрешния номер на Мария. Щом тя вдигна, ѝ каза да свали в помещението за разпити папката с данните от ФБР и другите папки. После продължи да седи, без да проронва и дума. Ваалкес отвори уста да възрази.

— Млъквайте — прекъсна го Фабел тихо, без гняв.

— Край! — Адвокатът отново се изправи. — Тръгваме си.

— Седни! — излая Айтел. — Толкова ли не виждаш, че господин Фабел се чуди как да предизвика някакъв инцидент?

Когато Мария дойде с папките, обстановката в притихналата стая вече бе нажежена.

— Защо не седнеш и ти, Мария! — подкани весело Фабел.

Мария придърпа един от столовете до стената и го сложи в края на масата. Това беше нахлуване в неутрална територия, заради което Ваалкес изцъка и побутна стола си леко встрани, към Айтел. Фабел видя, че единият сантиметър, който адвокатът бе преотстъпил от територията, е вбесил клиента му.

— Можем ли вече да започнем? — попита Ваалкес. — Или смятате да поканите и останалите от отдела ви?

Фабел не му обърна внимание. Взе от Мария папката, отвори я и заговори, без да вдига очи:

— Господин Айтел... вие работите с онова, което американските ни приятели наричат одеска мафия, нали?

Ваалкес понечи да отговори. Поредното движение на ръката, с което Айтел го спря.

— Нямам никакви връзки с никакви мафии, господин Фабел. — Гласът му беше тих и спокоен, но зареден със заплаха. — И предлагам да бъдете малко по-внимателен с обвиненията.

— Работите ли с Джон Шчурчак?

— Всъщност, да, както и с баща му и се гордея с това.

Фабел вдигна очи от папката.

— Но Шчурчак е нещо като кръстник... главатар... — престори се Фабел, че търси думата.

— Пахан — помогна му Мария, без да сваля очи от Айтел.

— Да... нещо като върховен пахан. Така ли е? Човек, който се занимава с финансови злоупотреби, проституция и наркотици...

Очите на Айтел помръкнаха, в гласа му се появиха ледени нотки.

— Това е клевета. С нищо неоправдана, неподкрепена, недоказана долна клевета за един уважаван бизнесмен.

Фабел се усмихна. Сега вече беше там, където целеше да се озове: под кожата на Айтел.

— Роман Шчурчак беше храбър воин и военен гений. И бих добавил, истински родолюбец. Няма да слушам човек, който... — Айтел се свъси, сякаш бе докоснал нещо гнусно и миризливо. — Човек, който като вас осквернява паметта му.

Фабел сви рамене възможно най-нехайно.

— О, на друг ги разправяйте тия. Роман Шчурчак е бил наемник на нацистите. Избивал е свои сънародници само защото така са му наредили банда разбойници в Берлин.

Айтел сякаш се беше вкопчил във въже и трескаво се опитваше да впримчи все по-голямата си ярост.

— Роман Шчурчак се сражава за родината си. Единственото, към което се стремеше, беше да освободи Украйна от Сталин и неговите блюдолизци. Беше борец за свобода и достоен човек, какъвто вие не можете и да мечтаете да бъдете.

— Така ли? И как измервате това качество? По броя на сънародниците си, които е избил ли? Или по количеството мръсни пари, които е натрупал в Щатите с кражба и корупция? Да, прав сте... Едва ли някога бих мечтал да стана като Роман Шчурчак.

Айтел понечи да се изправи. Точно в този миг Ваалкес започна да си печели парите.

— Господин Фабел, не правите тук нищо друго, освен да настройвате срещу себе си моя клиент. Няма да търпя и секунда повече такъв груб тормоз. Ако нямате конкретни въпроси за някакви финансови нарушения, разпитът е приключил.

— Смятам, че клиентът ви пере пари на руската и украинската мафия, вероятно чрез кухи фирми, регистрирани заедно с Джон Шчурчак. — Докато говореше, Фабел усети как Маркман до него застава на тръни. Той знаеше, че си разкрива картите. А с тях нямаше да спечели. — Но има и други, по-тежки закононарушения, които трябва да обсъдим.

— Например?

Айтел си беше възвърнал самообладанието. Фабел усети, че и старецът е доловил до каква степен всичко това е блъф.

— Много скоро ще се върнем на тях. Междувременно ще ви оставя в способните ръце на господин Маркман. — Фабел се изправи и Мария го последва. — След малко ще дойда пак, а дотогава ще стоите тук.

Докато излизаше, кимна на двамата следователи от Стопанския отдел, които се присъединиха към Маркман в помещението за разпити.

— Хващаме се за сламки, шефе — каза Мария.

— Права си — съгласи се мрачно Фабел. — Дай да пробваме с Айтел номер две.

Този път, когато влезе в стаята за разпити, Фабел не каза нищо, само се облегна на стената в дъното. Мария застана до него. Така Фабел искаше да покаже, че само наблюдава, а не участва в разпита, същевременно обаче се опитваше да извади от равновесие Норберт Айтел. В края на краищата защо един полицай от отдел „Убийства“ ще проявява интерес към разследване на финансови злоупотреби?

До Норберт Айтел седеше друг адвокат, и той в скъп костюм. Двата следователи от Стопанския отдел обсъждаха с него препис от извадката със сделките и паричните преводи. След десетина минути

Фабел се доближи до един от колегите си и му пошушна нещо на ухото. Полицаят кимна и заедно с другия следовател си размениха местата с Фабел и Мария.

— Благодаря ви, момчета... — каза Фабел. — Няма да се бавим.

Норберт направи физиономия на търпеливо снизхождение, когато Фабел за пореден път го попита каква е връзката му със семейство Шчурчак. Този път обаче Фабел не успя да разпали у Норберт никакви чувства, освен раздраженост и нетърпение.

— Така няма да стигнем доникъде — каза адвокатът на Айтел младши.

И Фабел нямаше друг избор, освен да се съгласи. Не разполагаше с абсолютно никакви данни за бащата или сина, с които да ги принуди да му кажат нещо за Витренко. Изправи се и кимна на двамата полицаи от Стопанската полиция, че могат да възобновят разпита. Точно в този миг Норберт Айтел се почувства победител. Отказа се от безразличния тон и се изправи с лице, изкривено от нещо средно между омраза и презрение. Заби лъв показалец в гърдите на Фабел.

— Ще ви съсипя живота, Фабел — изсъска той през стиснати зъби. — Няма да ви се размине току-така.

Отново забучи пръст в гърдите му и го побутна по-силно, сякаш изтласкваше нещо безполезно. Ръката на Фабел се стрелна нагоре и сграбчи Норберт за китката.

— Само да сте посмели да ми посегнете отново!

Норберт се опита да отскубне ръката си, но Фабел я държеше здраво. Погледна я, сякаш се канеше да я изтласка към гърдите му. Но вместо това застина. Загледа невиждащо стиснатия юмрук на Норберт, който отново се помъчи да се отскубне. Но ръката му пак се заклати насам-натам, все едно двамата участваха в нещо като минитурнир по канадска борба. Фабел стисна още по-силно китката на другия мъж и юмрукът му стана червен. Полицаят премести поглед от юмрука към очите на Норберт. Усмихна се. Студено и злостно.

— Пипнах те — каза Фабел и сега гласът му беше изпълнен с тихо горчиво тържество. — Край, пипнах те.

Норберт Айтел затърси с очи някакво обяснение по лицето на полицаия. Фабел си позволи да погледне още веднъж лявата му длан. Върху нея имаше белег. Или по-скоро два белега, които се сливаха и

образуваха нещо като изкривен ядец. Точно както го беше описала Михаела Палмер.

Фабел си наложи да махне от лицето си ехидната усмивка, преди да отвори вратата на помещението за разпити номер едно. Не влезе, само надзърна. Волфганг Айтел, Ваалкес и двамата следователи от Стопанската полиция прекратиха разговора и се извърнаха към вратата, сякаш застигнати от светлината на фаровете на приближаващ се автомобил.

— Минавам само да ви кажа, че щом господата приключат, можете да си вървите.

Върху лицето на Волфганг Айтел грейна студено злостно тържество. Фабел понечи да си тръгне, но после спря и пак надникна, сякаш внезапно се беше сетил за някаква случайна подробност.

— А, да, между другото, към сина ви Норберт беше предявено обвинение за изнасилване и опит за убийство, заподозрян е и като съучастник в друго убийство.

Фабел затвори вратата и пак си позволи да се усмихне, след като чу взрива от гласове в помещението за разпити.

Беше стигнал средата на коридора, когато при него дотича Паул Линдеман.

— Шефе, току-що разговарях по телефона с Вернер. Каза да отидеш в Харбург. Намерил е Ханзи Краус. Мъртъв.

Събота, 21 юни, 3:30 ч. следобед

Харбург, Хамбург

За двайсет години, откакто беше полицай, главно в отдел „Убийства“, Фабел беше ходил на десетки местопрестъпления. Това е нещо, с което или свикваш, или не свикваш. Фабел така и не беше свикнал с близостта на смъртта. Всяко ново убийство оставяше някъде дълбоко в него мъничък белег. За разлика от мнозина свои колеги Фабел така и не успяваше да разграничи човешката същност от трупа, духа от плътта.

Смъртта е изключително изобретателна и има какви ли не лица, всяко от които неприятно по свой начин, а Фабел беше виждал

повечето от тях. Имаше ужасяваща смърт: трупът, изваден от Елба, след като е прекарал един месец заедно със змиорките, или зловещите картини, оставени от последния убиец. Имаше причудлива смърт: сексигри, в които нещо се е объркало, или необичаен избор на оръжие, с което е извършено убийството. Имаше сюрреалистична смърт, например наркотрафикантът, застрелян в тила, докато се е хранел на масата в кухнята, и след като е издъхнал, е останал да седи с вилица в ръката, сякаш се кани да си гребне от чинията отпред, пълна с натрошена кост, пръски мозък и кръв. Имаше тъжно-трогателна смърт, при която жертвите са се помъчили да избягат от неизбежното зад завесата или под леглото в отчаян опит да се скрият от убийците си и преди да издъхнат, са се свили като зародиш, така че тялото им да се смали.

Смъртта на Ханзи Краус се нареждаше някъде между трогателно-тъжното и зловещото. Едва ли можеше да има по-неприятно място от тясната мръсна стаичка, където той се беше сбогувал с живота. Боята, стените, всяка повърхност в помещението, дори единствената гола крушка, която висеше унило от тавана, бяха покрити с мазна прах. Вернер беше разтворил широко единствения прозорец в стаята, но въпреки това из въздуха се носеше тежката смрад на спарено — точно като вироглав нечист дух, който никой не може да прогони.

Ханзи, който вече не усещаше студ или горещина, лежеше с крака, отчасти завити с дебелия шинел. Очите му бяха отворени и приличаха на топчета, хлътнали в кухините в лицето му с вид на череп. Фабел си помисли горчииво, че разложението е започнало от главата заради дейното участие на Ханзи, който се бе заел да превърне тялото си в скелет. Единият ръкав на ризата, която някога вероятно бе имала десен, беше запретнат върху слабата му като вейка лява ръка. Над лакътя все още беше пристегнат, макар и хлабаво, гумен турникет и върху китката личеше следа от убождане, по-ясна от зловещите точки, образуващи пътната карта на десетилетното пътуване през тежката пристрастеност към дрогата. В безжизнената дясна ръка на Ханзи имаше празна спринцовка.

„Добре са се справили — каза си Фабел. Огледа цялата злокобна картина. — Наистина много добре.“ Беше извършено убийство, прикрито като смърт от наркотици, която бързо и без излишен шум

щеше да се превърне в статистика. Това беше безименна, неизненадваща никого смърт, която обикновено просто се отбелязваше между другото в официалните полицейски отчети: поредният наркоман, който най-после е успял да се отрови до смърт. С тази малка разлика, че наркоманът тук имаше какво да разкаже и за да не го направи, някой му беше запушил устата.

— Съобщи ли на момчетата от местния участък?

Вернер поклати глава.

— Искях първо да го видиш ти. Много удобно, нали?

— И какво страхотно съвпадение. Нека хората на Холгер Браунер си свършат работата. Съобщи в участъка, но ги предупреди, че разглеждаме случая като евентуално убийство и че го поема нашият отдел.

Фабел отново погледна надолу към Ханзи. И този път не се сдържа, надзърна отвъд трупа, отвъд наркомана и видя нечий син, човек, който някога сигурно също е имал мечти, надежди и амбиции.

— Спомена, че в полицейското управление Ханзи най-неочаквано е започнал да нервничи, нали? — попита той Вернер. — В бюфета ли?

— Да. Наистина ми се стори необичайно, че ни в клин, ни в ръкав се притесни и реши да си ходи.

— А аз ти казах, че вероятно е искал да си набави следващата доза. Но ако се е разбързал не заради дозата? Ако след като сме го накарали да гледа купчини снимки, той вижда не другаде, а направо в полицейското управление единия или и двамата убийци?

— В началото си се държеше съвсем нормално... В бюфета, както обикновено, имаше няколко униформени и няколко цивилни полицаи. Ханзи започна да нервничи чак когато седнахме на масата. Всъщност бяхме седели известно време, когато... — Лицето на Вернер стана каменно, а очите му замърдаха, сякаш пред него се движеха образите на онова, което си бе спомнил. — Ами да! — После светлината, внезапно озарила лицето му, помръкна точно толкова неочаквано. Вернер погледна мрачно Фабел. — Мамка му...

*Събота, 21 юни, 6:30 ч. следобед
полицейското управление на Хамбург*

Веднага щом се върнаха от мизерния приют на Ханзи Краус, Фабел и Вернер се отправиха към кабинета на Ван Хайден. Вече влизаха вътре, а на Фабел му се стори, че още усеща смрадта на мухъл и нечистотии, която се носеше във въздуха на онази стая и сякаш се беше просмукала в плата на сакото му. Прииска му се неудържимо да си иде вкъщи, да си вземе душ и да се преоблече.

На Ван Хайден определено не му беше до любезности.

— Сигурен ли си, Фабел? — попита началникът на управлението едва ли не преди вратата да се е затворила след Фабел и Вернер.

Фолкер вече седеше пред бюрото на Ван Хайден и не се изправи, само кимна на Фабел, когато той се появи заедно с Вернер. На Фабел му направи впечатление, че върху писалището има две червени папки: лични досиета.

— Обвинението е много тежко...

— Не, господин началник, не съм сигурен. Единственото, с което разполагаме, са няколко факта, за които, общо взето, сме убедени.

Фабел и Вернер вече стояха пред огромното бюро на Ван Хайден. Той им кимна да седнат на двата свободни стола до Фолкер. След като се разположиха на тях, Фабел продължи:

— Според разузнаването на господин Фолкер, от полицейското управление на Хамбург изтича информация, която някой продава на новата украинска банда и по наше мнение на други групировки, замесени в организираната престъпност. Който и да го прави, той, тя или те имат подбуди да убиват всеки, който би могъл да ги разпознае. Според полковник Фолкер са се досетили, че Клугман е федерален агент под прикритие, и или са го издали на украинците, или сами са го очистили.

— По всичко личи обаче, че сами си вършат мръсната работа — намеси се и Вернер. — Ханзи Краус ни разказа, че убийците, които е видял, са били германци, а не чужденци. И им е доставило удоволствие да убиват. Според съдебния патолог тия негодници са изтезавали Клугман, преди да му теглят куршума. А пистолетът, украинско производство, който Ханзи е намерил, е оставен нарочно, за да ни тласне в погрешна посока.

Нататък продължи Фабел:

— И когато Краус е докаран тук да разгледа снимките, Вернер го води долу в бюфета, където някой го подплашва така, че той

моментално си плюе на петите. Малко след това Краус лежи мъртъв в приюта и убийството му е инсценирано така, че да прилича на смърт от свръхдоза.

През цялото време, докато двамата говореха, Ван Хайден седеше с мрачно лице. На Фабел му направи впечатление, че вниманието на Фолкер е насочено не към разказа им, а към начина, по който. Ван Хайден ще реагира на него.

— Добре... свидетелствата сочат към корумпирани полицаи. Но какви по-точно са доказателствата срещу тези двама полицаи? — попита Ван Хайден, при което взе червените папки с личните досиета и ги метна през широкото писалище, така че те да се озоват точно пред Фабел.

— Засега, господин началник, нямаме никакви обективни, неопровержими доказателства — отговори той. — Но описанието на външността им, което направи Ханзи, потвърждава, че става въпрос именно за тях. Освен това... — Фабел отвори едната папка и забучи пръст в снимката в горния десен ъгъл на първата страница. — Докато бях в кабинета му, видях няколко купи от боксови турнири, едната, от които за средна категория при младежите в Харбург-Хамбург. Той е израсъл именно там. Ханзи Краус спомена, че по-възрастният от двамата убийци е разправял как е живял в този квартал. — Фабел отвори и другата папка. — Наркоманът описа и втория, по-млад мъж, който е натиснал спусъка, и каза, че е приличал на културист. Не се сещам как по-точно можем да опишем този човек.

— Всичко това са косвени доказателства, които изобщо не звучат убедително — възрази Ван Хайден.

— Така е — потвърди Фабел, — докато не открием неопровержими доказателства срещу тях. Започваме с цялостен оглед на местопрестъплението. Момчетата от тамошния полицейски участък знаят, че го смятаме за убийство, и съм сигурен, че нашите приятелчета тук вече са научили. Но най-убедителното доказателство е реакцията на Краус в служебния бюфет, колкото и субективна да е тя.

Фабел погледна към Вернер.

— Опитвах се да се сетя кога точно Ханзи се е уплашил — обясни Вернер. — После си спомних тези двамата. — Той посочи папките. — Влязоха и седнаха недалеч от нас. Точно тогава Краус започна да се

държи така, сякаш по задника го е ударил ток. Дори ме попита кой е едрият мускулест мъж. Обясних му.

— Ти ме попита дали съм сигурен. Да, сигурен съм, че именно от тези типове изтича информация — кимна Фабел по посока на отворените папки с двете лица, които гледаха невиждащо от прозорците на фотографиите към своите обвинители. — Те заемат точно длъжности, позволяващи им да търгуват с изключително важни разузнавателни сведения... достатъчно високопоставени са и са в съответния отдел. — Той погледна искрено шефа си. — Дали съм сигурен, че можем да го докажем? Не. Съвсем друг въпрос е дали можем да представим достатъчно улики, за да им се предяви обвинение.

Отново настъпи кратко мълчание: всички погледнаха към снимките на главен криминален комисар Манфред Бухолц и на криминален комисар Лотар Колски от Седми отдел на управление „Борба с организираната престъпност“.

Събота, 21 юни, 8:00 ч. вечерта

Шпайхерцат, Хамбург

Както и предния път, Фабел остави колата на Дайхщрасе и отиде пеш до Шпайхерцат. И сега грамадите на складовете се извисяваха на фона на притъмнялото небе, а червените тухли, от които бяха иззидани, проблясваха като жарава в спускащата се нощ. Фабел излезе при склада, доскоро нает от Клименко, и бутна тежката врата. И последния път беше доста тъмно, но сега осветлението изобщо не беше включено. Огромният търбух на склада беше погълнал вечерта цяла, а всеки намек за светлинка от прозорците в дъното или от отворената врата беше хлътнал в забвение. Фабел се ядоса, че не е взел електрическо фенерче. Знаеше, че тук-там из склада има неонов лампи, закачени като трапеци на високия таван, и реши, че някъде до вратата е сложен ключ, но нямаше представа къде.

— Майор Витренко! — Гласът му прокъртя между стените и беше погълнат от мрака. Фабел изруга и извика отново: — Витренко!

Колкото и да беше подразнен, си помисли каква ирония на съдбата има в това, че изрича на висок глас именно това име. То олицетворяваше едва ли не, разследването, което провеждаше и в

което имаше усещането, че гони в тъмното чудовищен призрак. Отговор не последва. Фабел надзърна нататък в склада, като присви очи и проточи врат, сякаш така щеше да поразсее малко тъмнината. Стори му се, че съзира в сумрака в дъното мъждив светъл правоъгълник. Съдейки от спомените си, реши, че бледата светлина идва от някой от тесните прозорци на кабината. Извика още веднъж. Тишина. Тук имаше нещо гнило. Фабел погледна светещия циферблат на ръчния си часовник. Минаваше осем и полицаят знаеше, че човек, който като украинеца е свикнал с военните правила и точност, няма да закъснее. Фабел бръкна под якето си и извади от кобура валтера. Изруга, ядосан, че не е проявил далновидност: и през ум не му беше минало, че втората среща с украинеца може да крие някакви опасности. Никой не знаеше, че Фабел е тук. Беше сам. Пресегна се, долепи лявата си длан до стената при вратата и я плъзна, тя обаче не напипа ключа за осветлението.

Звук. Някъде в черната пропаст нещо издаде звук, толкова тих и неясен, че Фабел не разбра какъв е. Той застина и насочи валтера по посока на звука. Напрягна слух. Нищо. Премести оръжието към слабото сияние в прозореца и тръгна бавно натам. Пристъпваше странично, от време на време заставаше пред някой от стълбовете и пак с лявата ръка търсеше електрическия ключ.

Чу отново звука. Стон. Или приглушен глас.

— Витренко! — извика пак Фабел, този път по-колебливо, сякаш не беше сигурен кой от двамата Витренко, бащата или синът, ще му отвърне.

Отговорът се свеждаше до тих приглушен вик, сякаш го издаваше човек със запушена уста. Фабел обърна рязко глава по посока на звука. Ослуша се, но тишината в склада вече се запълваше със собствения му пулс, който думкаше като парен чук. Той стисна още поздраво пистолета и усети, че и дланите като лицето му са хлъзгави от избилата пот.

Вече беше близо до кабината. Предполагаше, че стъпалата са само на метър-два. Стигна при поредния стълб и долепи до него свободната си длан. Напипа издатина — електрически кабел, който се спускаше отвесно по стълба. Фабел прокара бързо ръката си надолу и намери квадратния ключ за осветлението. Пое си дълбоко, бавно и тихо въздух, после се отдалечи от стълба, но без да сваля пръстите на

протегнатата си лява ръка от ключа. Поотпусна хватката, с която държеше пистолета, сетне пак го стисна, готов да стреля, каквото и да го очакваше, след като включи осветлението.

Фабел натисна ключа и десетина от окачените неоновы лампи в средата на склада примигаха без особено желание, за да осветят гледка от ада.

Момичето със златистата коса, момичето, излъчващо такава младост и сила, беше мъртво: беше приковано отстрани на кабината. Голото ѝ изкормено тяло с изтръгнати бели дробове беше разпънато с пирони по същия начин, както жертвите по снимките, правени преди две десетилетия в далечната земя. Кръвта и вътрешностите лъщяха като блажна боя, блисната върху стената на кабината, която беше разположена по-високо от самия склад. Губейки живота си, младата жена беше загубила и човешкия си облик: Фабел се замъчи да си представи човека, който някога бе била, и да прогони натрапчивото чувство, че вижда пред себе си сгърчения скелет на гротескна птица с човешка глава. Ядоса се, че си го е помислил, защото убиецът беше целял да създаде именно такава представа. Фабел едва си пое въздух, залитна назад и спря при една от колоните. Правеше всичко възможно да откъсне очи от ужасяващата картина пред себе си, но установи, че му е невъзможно.

Отново чу тихия приглушен стон. Точно като сомнамбул, когото внезапно са събудили, той се завъртя рязко с насочено оръжие по посока на звука. Възрастният украинец стоеше прав до стълба, обърнат към ужаса върху стената на кабината. Беше вързан здраво с жица, с която беше направена примка, промушена над и зад главата му и пристегната под брадичката му. Жицата се беше врязала дълбоко в плътта на стареца и ризата му отпред беше наквасена с тъмночервена кръв. Устата му беше запушена с голяма лепенка. Фабел видя, че славянинът е още жив, а широко отворените му очи виждат всичко. Изведнъж на Фабел му причерня при мисълта: Витренко беше накарал баща си да гледа. Беше повторил собствената си история и беше принудил клетника да стане свидетел как синът му изтръгва от тялото на момичето дишащите му бели дробове. Фабел се спусна напред, обхвана с длани главата на украинеца и усети върху себе си дивия вторачен поглед на зелените очи. Старецът се опитваше да му каже нещо.

— Чакайте... чакайте... — рече Фабел, докато оглеждаше трескаво пристегнатата на смъртоносна примка жица и се чудеше откъде да развърже мъжа, преди да е издъхнал от загубата на кръв. — Ще ви отвържа...

Украинецът заклати яростно глава, при което телта се впи още по-надълбоко в плътта му, а иззад лепенката се чу нещо, което би могло да бъде и писък.

— За бога, не мърдайте...

Фабел прибра оръжието в кобура и се зае да маха от устата на стареца лепенката. И този път украинецът реагира яростно, като заклати глава, после кимна надолу. Фабел проследи посоката, в която гледаха зелените очи.

И видя големия, дебел метален диск.

Беше вързан за стълба, до краката на стареца и Фабел се досети, че е противотанкова мина. Към нея беше прикачено черно устройство с мигаща зелена светлинна. Ужасът стисна в още по-безпощадна хватка Фабел, когато той си даде сметка, че двете дебели жици, които излизаха като змийчета от устройството, са същите, с които украинецът бе завързан за стълба. Цялото му тяло беше омотано с тях. И мигащата зелена лампичка върху устройството показваше, че то е с часовников механизъм. Завързаният мъж отново започна да прави припрени движения с главата и очите, сякаш се опитваше да отпрати Фабел назад, по посока на вратата на склада.

Фабел каза прегракнало:

— Не мога... Не мога да ви оставя тук...

В зелените очи на украинеца се появи нещо, наподобяващо спокойствие, а заедно с него и тихо силно примирение. Той затвори очи и кимна едва доловимо с глава. Така показваше на Фабел, че го освобождава: освобождава го от всякакви задължения, от смъртта, а самия себе си освобождава от пълен с тревоги живот.

— Ще повикам някого на помощ — каза Фабел, макар и двамата да знаеха, че украинецът е възможно най-далеч от всякаква помощ.

Фабел се дръпна от стареца, без да сваля възможно най-дълго очи от него, после се обърна и забърза, ускори крачка, докато не хукна през празния склад. Към вратата. Към живота.

Изскочи на тясната улица пред склада с такава скорост, че не политна с главата напред в изкуствения канал само защото го спря

парапетът, в който се удари. Долепен до стената на съседния склад, забърза нататък, като се хлъзгаше и препъваше по плочите, с които беше настлана улицата. После седна с гръб, долепен до червените тухли на стената, и се приготви за онова, което, знаеше, че ще последва.

От вътрешността на склада екна кънтящ тътен, сякаш някой беше стоварил върху постройката огромен пестник, и Фабел усети как ударната вълна разклаща стената отзад и земята под него. Тежката входна врата на склада беше изтръгната от рамката, а прозорците на равнището на втория етаж се пръснаха на градушка от блещукащи парченца. Фабел падна на една страна, стисна глава между ръцете си и притеглил колене до гърдите си, се сви като зародиш. През разбитите прозорци и врата блъвна кълбо от бял и червен пламък, който после се отдръпна назад като разярен звяр, прибирал се с ръмжене в леговището си. Във въздуха се стелеха задушливата прах на натрошените тухли, пушек и сажди. След земетръсната мощ на взрива светът изглеждаше притихнал и спокоен. После охранителните системи на всички складове наоколо засвириха и завиха с бледа спешност. Фабел се надигна и стоя, без да помръдва, сякаш цяла вечност. Стисна силно очи, но не успя да загаси огъня в зелените очи на мъртвия старец, който продължаваше да гори в съзнанието му. Същите очи, които бяха вперени в него в жилището на Анжелика Блюм, докато бе губел съзнание. Същите очи, които го бяха освободили от задължението да остане с украинеца. Същите тъжни очи на бащата, които преди близо две десетилетия бяха гледали ужаса, сътворен от собствената му плът и кръв.

Фабел чу в далечината все по-силния вой на сирените, приближаващи Шпайхерщат, Изправи се на крака, подпря се с длани на стената и си помогна да стане. Носът и устата му се бяха напълнили с прах и той се изкашля, за да прочисти гърлото си. Продължи да се държи за стената, сякаш, ако се отдалечеше от нея, щеше да се изгуби във вихрушката от прахоляк и мрак. Затвори очи и отново видя ужаса, който Васил Витренко му беше нарисувал с плът и кръв върху стената на склада, видя и стареца, завързан за стълба, така че да бъде принуден да гледа страхотиите и да чува писъците на младата жена, изкормвана пред него. Това беше творение на Витренко. Предназначено за Фабел. При тази мисъл Фабел проумя, че Витренко е искал той да оцелее.

Пресметнал е изключително точно всичко: предвидил е време, през което Фабел да види шедьовъра му, да се измъчва в напразни опити да спаси стареца от неминуемата смърт и после да избяга. Така Витренко беше заложил в съзнанието на Фабел два образа, които да го преследват до последния му дъх: изкорменото момиче и примирението, с което старецът бе посрещнал смъртта. И след като бе сложил веднъж завинаги в съзнанието на Фабел тези два образа, той ги бе взривил и унищожил. Изтръгнал ги бе от действителността и ги бе оставил да живеят само в галерията на паметта на Фабел.

Той пак се плъзна надолу по стената и след като седна, усети как в гърлото му се надига ридание. Наложил си да го потисне, отпуснал глава върху тухлената стена и зачака помощ.

*Събота, 21 юни, 8:30 ч. вечерта
полицейското управление на Хамбург*

Началникът на пожарната докладва на Фабел онова, което той вече знаеше:

— Освен експлозива, при стълба около кабината намерихме следи от леснозапалимо вещество... според мен нефт. След взрива от кабината не е останало почти нищо и каквото е имало в нея е изгоряло веднага. Открихме два отворени петлитрови бидона. И да е имало улики на местопрестъплението, те са унищожени.

Фабел му благодари посърнало и той си тръгна. Спусна се унило мълчание, което Мария се опита да разсее:

— Браунер и екипът криминалисти вече са там — съобщи тя. — Но всъщност няма какво да видят.

Фабел каза, без да поглежда към Мария, Вернер и Паул:

— Той си играе с нас. С мен. Искал е да види всичко и не ме е убил, за да разказвам. Точно заради това е оставил онези жени в окървавената плевня в Афганистан да висят като музейни експонати по стените: искал е хората да ги видят и после да свидетелстват. — Фабел вдигна очи към колегите си и за пръв път те видяха шефа си объркан и безпомощен. — Такова е неговото изкуство. Точно като платната, които Марлис Менцел е изложила в Бремен.

— И сега какво, шефе? — каза Вернер, но по-скоро като предизвикателство, а не като въпрос.

— Сега се прибирам да си взема душ. — За един ден Фабел се беше нагледал на смърт. Косата и тялото му бяха целите в прах, с каквато той имаше чувството, че са задръстени и устата и гърлото му. — Хайде около десет да се срещнем в полицейското управление.

— Добре, шефе. Да събера ли целия екип?

Фабел се усмихна. Мария не се оплакваше никога. Правеше каквото е нужно, за да се свърши работата.

— Да, ако обичаш, Мария... но не викай Ана. Дал съм ѝ двацет и четири часа почивка. Стори ми се, че тази операция с Максуйн съвсем я е изтощила.

Мария кимна.

— Но бъди така любезна, свържи се с началника на управлението Ван Хайден и виж дали може да дойде и той на заседанието.

— Добре, шефе.

Събота, 21 юни, 9:30 ч. вечерта

Пьозелдорф, Хамбург

Трите съобщения върху телефонния секретар на Фабел наподобяваха спасителни пояси, които го връщаха в свят без насилие и убийства: първото беше от дъщеря му Габи. Докато слушаше какво му е казала, Фабел долови още в първите ѝ думи звънтежа на смях. Испита чувството, че някой смъква тежки прашни завеси в тъмна страшна стая, за да я напълни със светлина отвън. Тази вечер обаче това беше само една от стаите в огромна къща, потънала в мрак.

Габи искаше да навакса за миналата седмица, когато не се бяха видели, и ако е удобно, да прекара с баща си съботата и неделята. Смяташе и да отиде на някакъв концерт на „Die Fantastischen Vier“^[13]. Фабел така и не проумяваше какво толкова му харесват на този рап — музика, родена в бедняшките квартали на Ню Йорк, Чикаго и Лос Анжелис и изпълнявана на някакъв уличен английски, — според него той изобщо не се вписваше в Германия. Но Габи си го обичаше — една от безбройните точки на разминаване, които стават все повече, докато детето расте и се превръща в личност, независима от родителя. Фабел въздъхна тежко — никак не беше сигурно, че и тази събота и неделя

коварната примка, в която случаят беше впримчил живота му, щеше да се разхлаби.

Второто съобщение на телефонния секретар беше от Сузана. Молеше го да ѝ звънне, за да ѝ каже как е. Третото беше от брат му Лекс.

Като възраст Лекс беше по-голям, но Фабел често си казваше, че със своя предизвикателно младежки, неуморим дух брат му изглежда десетина години по-млад от него. Това не беше единствената крещяща разлика: Лекс беше по-нисък от Фабел, с тъмна коса и черно келтско чувство за хумор, заради което около очите му се бяха врязали неизличими бръчки. Имаше ресторант и хотел на Силт, остров в Северна Фризия, който навремето беше известен само с риболова си, но сега разчиташе на по-доходоносен улов — богатите, силните и прочутите от Хамбург и Берлин. Ресторантът на Лекс се намиреше на нисък хребет зад дюните с невероятна гледка към ширналата се дъга на белия пясък и променливата палитра на Северно море отзад. Фабел прекарваше доста време там. За него хотелът се беше превърнал в нещо като убежище. Точно там беше отишъл да се възстановява, след като го раниха в онази престрелка. Пак там се беше усамотил, за да се опита да преглътне истината, че вече няма семейство, че вече не е съпруг и баща на пълно работно време.

Лекс се беше обадил ей така, без причина. Просто като брат се интересуваше от брат си; движение, което, както Фабел осъзна гузно, беше по-скоро еднопосочно. Щом чу гласа на Лекс, той изпита неудържимо желание да избяга от Хамбург и седмици наред да не прави друго, освен да гледа вечно променящия се океан, да захвърли костюмите и градския вид и да се разхожда брадясал, с избеляла от слънцето риза, дънки и джапанки. Образът на любимото убежище беше съвсем ясен в съзнанието му. Сега обаче въображението му добави и спътница — Сузана. Той тутакси взе решение: веднага щом разреши този зловещ случай, да покани Сузана да дойде с него на Силт.

Преди да се обади на дъщеря си, на брат си и на Сузана, той набра номера на клетъчния телефон на Махмут. Турчинът бе бил с Фабел, когато той се беше запознал в Шпайхерщат с бащата на Витренко. Двама от общо четиримата души, присъствали на срещата, бяха мъртви: Фабел искаше да се увери, че Махмут не е третият.

Въздъхна облекчено, щом чу гласа му по телефона. Разказа му какво се е случило, когато се е върнал в склада, и с изненада забеляза, че ръцете му треперят. Известно време приятелят му мълча.

— Господи, Ян! Мислех, че живея в страшен свят, но твоят направо ме хвърля в ужас — промълви накрая той. — Не мога да повярвам, че са мъртви. Не мога да повярвам, че е направил това с родния си баща. — Махмут замълча, сякаш обмисляше нещо. — Слушай, Ян, за известно време ще се покрия. Ще се махна от Хамбург. Не знам дали този супер викинг ме разглежда като човек, подлежащ на отстраняване, но не искам да ме направи на нещо като скандинавски кебапчета. Щом се върна, ще се свържа с теб. Но дотогава не ме търси, Ян.

— Разбрах — каза Фабел.

Махмут затвори.

Фабел звънна на Габи. Както винаги, разговаряха кратко и весело. Дватамата си имаха нещо като словесна стенография, чрез която вместилища в няколко думи цели абзаци и значения. Фабел се притесняваше, че този случай ще продължи да поглъща почти цялото му време, но искаше Габи да дойде. Тя му каза да не се притеснявал, ако имал работа. Бремето, което Фабел прекарваше с нея, му беше поскъпо и от злато и той не пропускаше възможност да бъдат заедно. Същата пестеливост, която проявяваха към думите, им позволяваше да вместилища в малко време голяма, стойност.

След като стана от телефона, Фабел се сети, че не е ял. Отиде в кухнята и си направи салата и прекалено силно кафе. Междувременно набра номера на Лекс, но затвори още преди да се е свързал — сети се, че брат му сигурно още е зает в кухнята или с клиентите в ресторанта. Затова се обади на Сузане. Тя беше ужасена, щом разбра какво се е случило в Шпайхерщат, и настоя веднага да дойде. Фабел ѝ отказа: обясни, че ще се върне в управлението за заседанието, което е свикал по случая. Сузане очевидно беше разстроена и притеснена, но когато Фабел ѝ спомена как би искал да отидат заедно на Силт, гласът ѝ стана по-ведър.

— С удоволствие, Ян. Мисля, че ще се отрази добре и на двамата ни. Безпокоя се каква психологическа цена ще се наложи да платиш за целия този ужас.

„Аз също се тревожа“, помисли си Фабел.

След разговора със Сузана изяде без особено желание салатата, сипа си още едно кафе и отиде в хола. Включи осветлението и седна на канапето, срещу отражението си в огромния панорамен прозорец. Въздъхна тежко и погледна ръчния си часовник. Трябваше да поразхлаби напрежението, стиснало като с менгеме врата и плещите му, и чак тогава да се върне в полицейското управление. Пресегна се към масичката и взе „Речника на английските фамилни имена“, който Ото му беше подарил. Засмя се тихо. Само Ото знаеше, че Фабел може да намери спокойствие в томове с немска или английска етимология. Обичаше справочниците. Приличаха на океани, в които можеш да излизаш на плаване без строго определен курс, като търсиш първо едни познания, а после се отклониш към друг, съвсем страничен, но точно толкова увлекателен маршрут. В началото провери собственото си име. Знаеше, че „Фабел“ се среща не само в Германия, но и в Холандия и Дания. Беше леко разочарован, когато не откри следи от името сред презимената на Британските острови. Опита да се сети някое необичайно британско име, което е срещал наскоро. Имаше едно, което заради случая веднага излезе на преден план в съзнанието му. Фабел разлисти страниците и откри огромната част, посветена на презимената, които започваха с „Мак“ и всъщност преобладаваха в Ирландия и Шотландия.

Намери статията за Максуйейн.

И застина. Чашата кафе в ръката му замръзна между устните му и чинийката. Спусна се мъртвешко мълчание. Фабел имаше чувството, че е затворен като в клетка в мига между ударите на сърцето си, когато кръвта сякаш се вледени в жилите му. После се отърси от унеса. Остави с трясък чашата обратно върху чинийката, като разплиска черната горчива течност. Още преди да се е усетил, че вече не седи на канапето, скочи на крака и хукна през стаята. Още държеше в лявата си ръка отворения речник и не сваляше очи от статията. Дясната му ръка намери безжичния телефон и натисна с все сила единствения бутон, с който Фабел се свързваше с телефонния номер на отдел „Убийства“.

— Мамка му... — изпелтечи Фабел, защото му се стори, че сигналът „свободно“ продължава безкрайно.

Накрая вдигна Мария. Фабел дори не се представи.

— Ана се оказа права, Мария... Господи, всичко объркахме. Максуйейн е. Максуйейн е Синът на Свен.

Мария заговори объркано и неубедено, но Фабел заличи неверието ѝ с цял порой от думи.

— През цялото време ни е казал кой е. А ние не сме разбрали. Повтарял го е във всяко съобщение по електронната поща. Има ли още екип, който да държи под наблюдение Максуйн?

— Да. В момента вероятно е останал само един човек. Стои пред жилището му.

— Прати незабавно още някого! Кажете им да чакат, докато отидем, да не би Максуйн да се опита да излезе. В такъв случай нека го задържат по подозрение в убийство. Повикай всички в отдела. И предай на адвокатата на Норберт Айтел, че до десет минути ще разговарям с клиента му, не ме интересува дали той ще присъства или не. След петнайсет минути ще се видим в заседателната зала.

Събота, 21 юни, 9:00 ч. вечерта

Аймсбютел, Хамбург

Ана се беше потопила в дълбокото, тъмно и топло езеро на съня без сънища. Когато се беше прибрала от полицейското управление, не беше очаквала, че ще заспи: чувстваше се капнала от умора и в съзнанието ѝ като превключвани напосоки телевизионни канали се редуваха сцени от вечерта с Максуйн, изтръгнати от своята последователност. Изтощението с дебели пръсти и оловни крайници забавяше всичките ѝ движения, докато тя вършеше нещата, отделящи я като препятствие от съня. Ана нахрани тигровия котарак Маузи, свали си грима и се съблече.

Наближаваше пет следобед, когато се събуди — Маузи седеше в долния край на леглото и я наблюдаваше с нагло безразличие. Оловото в крайниците ѝ се беше стопило, но докато беше спала, около главата ѝ се беше стегнал обръч от болка. Тя стана, глътна два кодеина и се потопи в хладката вана. Излегна се, без да се движи, сложи върху очите си мокра хавлиена кърпа и зачака водата да се охлади още, докато кожата ѝ настръхне. В банята цареше почти пълна тишина, нарушавана само от кънтящия звук на водата, когато Ана се размърдаше, и веднъж от вика ѝ: „Маузи“, който тя нададе възможно най-строго, без да сваля кърпата от лицето си, защото чу шум откъм кухнята.

Огледа добре оформените си, побелели от водата нокти и излезе без желание от ваната. Подсуши тялото и косата си и отиде в кухнята, където Маузи седеше в един ъгъл, както никога кротък и притихнал.

— Какво си направил пак, Spitzbube^[14] такъв!

Огледа кухнята, за да открие следи от котешки пакости. Отвори прозореца, така че Маузи да може да излезе на малкия балкон, и котаракът се шумгуна навън. Ана потрепери и извади от хладилника изстудена вода, от която отпи няколко освежителни глътки. Върна се в спалнята и тъкмо се облече, когато чу, че се чука на вратата. Сигурно беше някой от съседите, защото външни лица влизаха в блока само ако ги пуснеш по домофона. Още преди да отвори, Ана реши, че вероятно е дошла госпожа Кройцер, старицата от горния етаж. Тя знаеше каква е професията на Ана и често идваше на вратата ѝ с разкази за съмнителни типове, които е видяла в супермаркета, в библиотеката или на улицата отпред. Ана винаги изслушваше търпеливо бабката, черпеше я зелен чай и отклоняваше вниманието ѝ от будната гражданска съвест към клюките и общите любезни приказки. Прекрасно знаеше, че тревогите на възрастната жена са дребна хитрост, с която тя иска да създаде оазис на приятелство и общуване в самотната пустиня на дните си, но това не ѝ пречеше. Тази вечер обаче предпочиташе да не се занимава с такива неща. Докато вървеше към входната врата, Ана със сигурност се чувстваше замаяна въпреки дългия сън.

— Добър вечер, госпожо Кройц... — подхвана и понечи да отвори.

Изпита чувството, че сърцето ѝ е спряло заедно със заглъхналия глас, когато видя пред себе си студения зелен огън в очите на Джон Максуйн.

— Здравей, Ана — поздрави той.

Тя изглеждаше объркана. Сякаш в отговор, Максуйн вдигна показалец и разклати ключовете от вратата ѝ. Ана се обърна рязко. От движението на главата всичките ѝ сетива се люшнаха и се замъглиха. Младата жена затърси с поглед служебния зиг зауер, който беше метнала заедно с кобура на масичката до входната врата в антрето. Оръжието го нямаше. В този миг Ана проумя всичко: звуците в кухнята, водата, странното поведение на Маузи. Тя се извърна отново към Максуйн: трябваше да позавърти глава, за да се фокусира върху

лицето му, и волю-неволю сравни очите му със студения зелен поглед и леденото безразличие, с които Маузи обикновено я наблюдаваше. „Точно така — помисли вяло младата жена, — той е всичко друго, но не и човек.“ Беше се опитала да обясни на Фабел именно това: че липсва някаква невидима, но решаваща съставна част, предопределяща човешката природа. Ана залитна и се пресегна, за да се подпре на ръба на кухненското шкафче. Но Максуйн пристъпи напред и я хвана под мишниците.

— Внимавай — рече той без следа от загриженост. — Май трябва да пийнеш още малко вода...

Когато коктейлът от опиати, който Максуйн беше сложил във водата за пиене, започна да спуска завесите си около съзнанието на Ана, тя се почувства длъжна да изрече:

— Аз... не се чувствам много добре — промълви го така, че я чу само Максуйн, и не успя да си спомни защо е трябвало да го каже.

*Събота, 21 юни, 9:40 ч. вечерта
полицейското управление на Хамбург*

Когато Фабел влезе, Мария, Вернер, Паул и Ван Хайден вече го чакаха. Мария беше повикала още двама полицаи от разширения състав на екипа, които бяха застъпили на смяна. С книгата, която му беше подарил Ото, под мишница Фабел нахълта целеустремено в заседателната зала и застана пред дъската.

— Направо по същество — оповести той. — Имаме нов главен заподозрян. Или най-малкото още един главен заподозрян: Джон Максуйн, двацет и девет годишен, по народност британец с постоянно местожителство Германия.

— А Витренко? — попита Ван Хайден.

— Васил Витренко продължава да играе много важна роля. Според мен си имаме работа с учител и ученик. Или с първожрец и поклонник. Витренко е самото възплъщение на манипулатора. Хората му го следват с робска преданост, основана на нескопосно заимствани древноскандинавски митове и религиозни вярвания. Витренко обаче има власт не само над подчинените си: той използва всякакви хора, за да постигне своите цели. Включително душевно осакатени. Пример за това е Джон Максуйн, както и онзи млад украинец, който в средата на

деветдесетте години е бил екзекутиран за няколко подобни престъпления. — Фабел замълча. В помещението се беше възцарило пълно мълчание. — Витренко е имал достъп до доклада, който посветих на един сериен убиец в Хамбург. Освен това е учил в едно от водещите в света учебни заведения по криминология... в институт в Украйна, където, както знаем, може би има най-много серийни убийци в света. Именно по тази причина всичко, на което се натъкнахме досега, приличаше на случай като по учебник. Защото това наистина е случай по учебник. Витренко се е запознал с Максудейн вероятно покрай Айтелови, при които той работи. Айтел баща и син са свързани с Витренко покрай измама с недвижими имоти, в която участва и одеската мафия, а Норберт Айтел е пряко замесен в дрогирането, отвличането и изнасилването на млади Жени като част от някакъв ритуал. Върху лявата си ръка той има характерен белег, съответстващ на описанието, което направи една от жертвите. Според мен Витренко използва тези ритуали, за да подчини на себе си останалите. Смятам също така, че ще установим как във всичко това са забъркани и други облечени в голяма власт хора.

Фабел замълча отново. Чувстваше се странно, докато изразяваше на глас всичко това, сякаш даваше воля на нещо, което дотогава е протичало единствено вътре в него. Всички го слушаха безмълвно, почти без да помръдват. Въпроси нямаше, затова Фабел продължи:

— Колкото до убийствата, Урсула Кастнер, юрисконсулт по сделките с недвижими имоти към общината, очевидно се е натъкнала на някакви нередности, извършени от „Нов хоризонт“. Според мен е установила, че в злоупотребите са замесени високопоставени лица, и е решила вместо към властите да се обърне към средствата за масово осведомяване, в нашия случай към Анжелика Блум. Тина Крамер, оперативен агент към отдел „Поддривна дейност“ във Федералната разузнавателна служба, е била убита, защото се е разбрало, че е свързка на Клугман, който е бил разкрит от двама офицери от полицията. Офицери, които са взимали подкупи, убили са Клугман на плувния басейн и са подхвърлили оръжието, използвано в украинските тайни служби, за да ни насочат към погрешна следа. Три жертви, един убиец. Джон Максудейн. Ученикът. — Фабел махна с ръка към снимките на трите убити жени. После се доближи до фотографиите, правени в Афганистан. — А това тук е дело на учителя. Аз видях с

очите си как действа той. Убийството на бащата на Витренко и на неговата помощничка, извършено по-рано днес, е нещо като запазена марка на Витренко и той е достатъчно себелюбив, за да пожелае да видя доказателствата, преди да ги унищожи. Убитите са родният му баща и сестрата на една от киевските жертви. Витренко не би поверил това на Максуйн. То е неговият шефдъвър.

— Но твърдиш, че ако не броим тези две последни убийства, останалите са извършени от Максуйн, така ли? — попита Ван Хайден.

— Да. Витренко е знаел как да обработи Максуйн. Той със сигурност е социопат. Витренко е бил наясно. Предполагам, че самият ти трябва да си социопат, за да разпознаеш събрата си по съдба. При всички положения Максуйн е имал тежки отношения с баща си. Според мен Витренко е заел мястото на бащата и е поднесъл всичко това в някаква лъскава опаковка от дрънканици за викингите. В началото Максуйн вероятно е бил натоварен със задачата да намира жени за обредите, устройвани от Витренко... които всъщност не са нищо друго, освен прикрити групови изнасилвания. Витренко явно е видял колко тежка е психопатията на Максуйн. И тогава му е възложил да изпълнява свещената задача. Предположението ми е, че именно Максуйн е изпращал съобщенията по електронната поща, които обаче са били съчинявани от Витренко.

— Но защо заподозря Максуйн? Чак сега? — попита Мария.

— Заради името. Вило е пред нас през цялото време. — Фабел отвори рязко книгата на масата пред себе си. — Произходът на името „Максуйн“. Това е английската форма на галско име, проникнало през Ирландия и Шотландия. Представката „Мак“ посочва произхода, бащата... и означава „син на“. А „Суейн“ е дошло от нашествениците викинги, заселили се по западните шотландски острови. Това е галската, а по-късно английската форма на древноскандинавското име „Свейн“, което означава „момче“. — Фабел замълча. Усещаше колко нажежен е въздухът. Всички знаеха какво ще каже сега, но искаха да го чуят от него. — „Максуйн“ означава „син на Свен“.

— Така си и знаех! — възкликна Вернер. — Ана също знаеше. На тоя Максуйн не му е чист косъмът.

— Току-що си поговорих с Норберт Айтел — продължи Фабел, — още е в предварителния арест долу. Казах му, че знам всичко за

изнасилванията и за ролята на Витренко и на Максуйейн в тях. Той не ми отговори главно защото адвокатът му каза да мълчи, но изражението върху лицето му беше достатъчно красноречиво. Изражение на човек, който е стигнал твърде далеч. Максуйейн наистина е нашият човек. — Фабел се обърна към Мария. — Нали екипът го държи под наблюдение?

— Пратихме още един човек, но колегата, натоварен с наблюдението на Максуйейн, твърди, че цяла вечер той не е излизал от къщи.

— Добре, до двамадесет минути всички да са готови, и ние отиваме там — обясни Фабел. — Мария, кажи на екипа да не мърда оттам.

На вратата се почука и един униформен полицаи надзърна в заседателната зала.

— Някаква жена иска да ви види, господин главен комисар. Някоя си госпожа Краус...

Маргарете Краус можеше да е на всякаква възраст от четирийсет и пет до шейсет и пет години. Беше от жените, които на младини изглеждат на средна възраст и като възнаграждение пак си изглеждат така и когато наблизат осемдесетте. Дори и Ханзи да е приличал на майка си, тази прилика беше заличена от чертите му през годините на тежка наркотична зависимост. Госпожа Краус беше с кръгло безлико лице и малки кафяви очи, в които се беше загнездила неизмерима умора. Сякаш не беше оставила след себе си и миг от своя живот и го носеше, където и да отидеше.

Чакаше в помещението за външни посетители и седеше до прозореца, който блестеше като обсидиан на фона на вечерта отвън. Дребните ѝ ръце бяха кръстосани над малък плик. Когато Фабел влезе при нея, тя се изправи със страхопочитание.

— Госпожо Краус? — усмихна се той и ѝ протегна ръка. — Моите съболезнования.

Маргарете Краус се усмихна горчиво.

— Загубих Ханзи преди много години. Разликата сега е, че имаме тяло, което да оплакваме.

Фабел усети, че не знае какво да каже. Кимна с внимателно премерено равновесие между състраданието и разбирането. След

мълчание, което му се стори по-дълго, отколкото беше, Фабел каза:

— Искали сте да ме видите, госпожо Краус. Във връзка с Ханзи ли?

Жената, която вечно щеше да си остане на средна възраст, не отговори, само му подаде плика. Фабел я погледна объркано.

— От Ханзи е — обясни тя.

Фабел отвори плика. Писмото беше написано с молив, но изумително четливо и прегледно, сякаш в него беше вложен далечният спомен за ученическата дисциплина. За Ханзи очевидно бе било важно да го напише. На Фабел му беше тежко да го чете. То се състоеше главно от много лични неща: Ханзи всъщност се извиняваше на майка си за притесненията и болката, които е причинил на нея и на сестрите си. Фабел вече се чудеше защо ли госпожа Краус е решила да сподели с него тези съкровени думи, когато достигна до последните абзаци:

Причината да ти пиша след толкова години, Mutti^[15], е, че според мен моите неприятности приключиха. Не искам да тъжиш и да се страхуващ, но съм длъжен да ти кажа, че според мен някой може и да се опита да ме убие. Ако се окажа прав, надали ще се видим отново някога. Ако с мен се случи нещо, занеси това писмо на главен криминален комисар Ян Фабел в полицейското управление. Смятам, че е честен полицаи и ще успее да залови хората, посегнали на мен.

Когато отидох заедно с господин Майер в бюфета на управлението, там имаше двама полицаи. Седнаха зад нас, вляво. По-възрастен мъж и по-млад. Младият беше със съвсем къса руса коса и имаше телосложение на културист или тежкоатлет. Попитах господин Майер кой е културистът. Той ми обясни, че се казвал Лотар Колски. Този Лотар Колски е мъжът, когото видях да застрелва онзи човек на плувния басейн. По-възрастният мъж на същата маса е човекът, който му нареди да стреля. Тогава не казах нищо, защото бях ужасно стъписан, че ги виждам в полицията. Помислих си, че зад убийството може би стои

полицията, но сега знам, че това не е вярно. Господин Фабел знае какво да прави.

Страх ме е, но не чак толкова, колкото си мислех. Не ставам за нищо. Никога не съм ставал. Така е по-добре.

Ужасно съжалявам, мамо. Не бях синът, когото заслужаваше, а ти беше много по-добра майка, отколкото заслужавах аз.

С обич,

Ханзи

След като прочете писмото, Фабел го гледа дълго. После вдигна очи към Маргарете Краус.

— Моите най-искрени съболезнования, госпожо Краус. Благодаря ви, че донесохте писмото.

— Ханзи наистина ли е убит от полицай?

— Ханзи е бил убит от престъпници, госпожо Краус. — Той я погледна право в очите. Не я беше излъгал. — Но ви обещавам, че ще ги заловим. — Фабел вдигна писмото. — И ще го направим ето с това.

Жената се усмихна учтиво, сякаш някой ѝ беше обяснил току-що къде е автобусната спирка.

— Е, аз ще вървя. Стана много късно.

Фабел ѝ стисна ръката. Беше студена и леко влажна.

— Опасявам се, че се налага да ви помоля да останете още малко. Трябва да повикам някого, пред когото да дадете пълни показания. После някой от полицаите ще ви откара до вас. Вероятно ще се наложи няколко дни да бъдете под наблюдение... само докато изясним нещата.

Дребната госпожа Краус сви примирено рамене.

— Тогава ще почакам тук — каза тя и отново седна на същия стол, като сложи ръце върху скута си, този път без последното писмо на сина ѝ под тях.

Ван Хайден чакаше Фабел да излезе от помещението за външни посетители. Той му даде писмото и му посочи съответния абзац.

— Доколкото разбирам, мога да ти го поверя, нали, господин началник? — попита Фабел.

Ван Хайден не отговори, но от разгневения му поглед личеше какво ще е близкото бъдеще: Бухолц и Колски не го знаеха, ала право към тях вече се носеше експресен влак.

— Дойдох да ти дам това, Фабел.

Ван Хайден му връчи съобщение, получено по електронната поща.

До полицейското управление на Хамбург
Отдел „Убийства“

От: СИНА НА СВЕН
До: ГЛАВЕН КРИМИНАЛЕН КОМИСАР ЯН
ФАБЕЛ
Относно: ДАВИДОВАТА ДЪЩЕРЯ

21 юни 2003 г, 21:30 ч.

МИСЛИТЕ СИ, ЧЕ СТЕ БЛИЗО ДО МЕН, НО НЕ ВИЕ, А АЗ СЕ ПРИБЛИЖАВАМ КЪМ ВАС. ОСИГУРИХ ВИ ТОЛКОВА НЕЗАБРАВИМИ ПРЕЖИВЯВАНИЯ, ГОСПОДИН ФАБЕЛ. ЕТО ВИ ЕДНО, КОЕТО ЩЕ ПОМНИТЕ, ДОКАТО СТЕ ЖИВ. А НА МЕН ТО ЩЕ ДОСТАВИ НАЙ-ГОЛЯМА НАСЛАДА.

ЖЕНАТА ПО ПРИРОДА Е ИЗМАМНИЦА. ЖЕНИТЕ СЕ РАЖДАТ, ОТРОВЕНИ С ЛЪЖА И ДВУЛИЧИЕ, И ЦЯЛ ЖИВОТ УСЪВЪРШЕНСТВАТ УМЕНИЯТА СИ НА ЛЪЖКИНИ. НЕ Е ЛИ ПОЕТИЧНО, ЧЕ СИНЪТ НА СВЕН ЩЕ РАЗПЕРИ КРИЛЕТЕ НА ДАВИДОВАТА ДЪЩЕРЯ?

СИНЪТ НА СВЕН

Събота, 21 юни, 10:00 ч. вечерта
Харвестехуде, Хамбург

Фабел направи всичко възможно да държи екипа в пълна бойна готовност, без да допуска хората в него да прекрачат границата към откровената паника. Беше пределно ясно какво означава съобщението, получено по електронната поща. Давидовата дъщеря. Измамата, която тя се беше опитала да приложи на Максуйн. Сега той беше взел на мушка Ана. Мария се опита да се свърже с нея по телефона. Никакъв отговор. Фабел нареди на един екип да отиде незабавно в жилището ѝ в Аймсбютел и, ако се наложи, да проникне в него с взлом. Междувременно самият той се зае с ръководенето на операцията.

Полицаят, оставен да следи жилищния блок на Максуйн, потвърди, че британецът се е прибрал в пет и петдесет и шест следобед и оттогава не е излизал. В апартамента му не личало да има някакво движение, само в седем и половина била светнала една от лампите. Полицаят дори бил ходил да провери дали поршето още е в подземния паркинг. Фабел изпрати половината екип, оглавяван от Мария, да се качат по стълбището, а той, Вернер и останалите взеха тежкия лост за разбиване на врати и се качиха в лъскавия асансьор.

Жилището беше само с една входна врата. Максуйн можеше да излезе или през нея, или през балкона и да скочи от третия етаж на улицата долу. Двама души в бронежилетки от отряда за бързо реагиране хванаха дългия един метър лост, започнаха да броят тихо и щом стигнаха до четири, избиха ключалката на вратата, чиято рамка стана на трески. Вратата хлътна навътре и екипът от отряда за бързо реагиране се втурна с насочени картечници в апартамента.

Фабел разбра веднага, че вътре няма никого. След три-четири минути момчетата от отряда за бързо реагиране потвърдиха чувството му.

— Мамка му! — изруга Вернер. — Как е възможно да се случи за втори път!

— Стучи се, защото гледахме в другата посока — отговори Фабел. — Трябваше да послушам Ана и да изпратя хора, които да държат този негодник под денонощно наблюдение. — Щом стана дума за Ана, двамата полицаи се спогледаха едва ли не уплашени. — Свържи се с колегите и питай дали са я намерили.

Вернер отвори клетъчния телефон.

— Шефе... ела да видиш — повика го Мария от тясна стаичка, която беше почти с размерите на килер и в която се влизаше от хола.

Максуейн беше успял да смести вътре малка маса и стол. Стените бяха покрити със снимки, изрезки от вестници и написани на ръка бележки. Двете подвижни лампи върху тавана осветяваха нещата по стените, сякаш бяха музейни експонати. Светлината бе насочена главно към изрязана от дърво маска. Беше почти точно копие на маската, която Фабел беше видял в книгата, подарена му от Ото. Книгата, която Максуейн също притежаваше. Брадатата уста на война беше изкривена и озъбена, а дупката на мястото на едното око се чернееше от ъгъла, под който падаше светлината.

Наложи се Мария да се дръпне назад, за да направи място на Фабел. След като влезе вътре, той си представи, че вратата се затваря след него, и усети как клаустрофобията го пробожда в гърдите. Видя, че това е нещо повече от пространство с по-особено предназначение. Това беше друго измерение: свят, различен от действителността навън. Тук Максуейн можеше да седи на затворена врата, така че помещението да е откъснато и непроницаемо, сякаш отделено с подвижен мост и потопено във всемир на различни истини, нравственост и верски убеждения. Фабел не можеше да прецени до каква степен това тук е творение на самия Максуейн и доколко в него може да се различи дългата ръка на Витренко.

В светлината проблесна нещо меднозлатисто. На кабарче висеше овална полицейска значка, окачена на верижката. Тъкмо тя беше ключът за жилището на Анжелика Блум и за нейното доверие, тъкмо тя беше заблудила журналистката, че неин убиец е Фабел. Мария се надвеси през шефа си и му посочи изрезка от вестник, закачена над пластовете други изрезки.

— Господи — пророни тя, — това си ти.

Статията отпреди една година беше изрязана от „Хамбургер Моргенпост“. Над двете колонки за задържането на Маркус Щумбке се мъдреше снимката на Фабел. Щумбке беше влязъл в Сената и беше убил един от членовете му, жена — Лизе Келман. Статията Очевидно беше допълнение към основния материал, защото, както обещавахе заглавието, в нея се разглеждаха в по-голяма дълбочина миналото на Фабел и работата му в полицейското управление на Хамбург. Максуейн беше подчертал редовете, където се споменавахе, че Фабел

е наполовина германец, наполовина британец и че от време на време го наричат Английския комисар. Полицаят разгледа и другите неща, накачени по стените. Почти всички бяха посветени на митологията и историята на викингите. Върху карта на Северна Европа бяха показани маршрутите, по които са се движели викингите: надолу по Волга до сърцето на Украйна, по бреговете на Северно и Балтийско море, а с червено беше очертан пътят, по който са минали, за да завземат крайбрежието на Северна Шотландия и да се установят там. С червен флумастер Максудейн беше очертал и измислената си биография: тънка, ала нерушима мрежа, даваща някакво изопачено оправдание на деянията му.

— Забелязваш ли, че липсва нещо? — попита Фабел, Мария.

Тя кимна.

— Никакви снимки или подробности за жертвите... никакви трофеи.

— Именно.

Серийните убийци обикновено се стремяха да установят някакви „взаимоотношения“ с убитите от тях, дори и когато са ги видели за пръв път непосредствено преди убийството. Тук нямаше нищо, свързано с жертвите. С Урсула Кастнер, Анжелика Блум или Тива Крамер. Нямаше техни снимки, направени тайно преди смъртта им. Нямаше никакви лични вещи или дрехи. Никакви трофеи.

— Защото не е избирал сам кого да убие — обясни Фабел. — Някой друг му ги е посочвал. Маниакалността на Максудейн е насочена не към жертвите, а към човека, който го направлява. Към духовния му баща: Витренко. Именно Витренко запълва празнотата, оставена от родния баща, който е нехаел за сина си. — Фабел беше изумен от още нещо. — Няма папки, взети от жилището на Анжелика Блум. Няма я и липсващата видеокамера. Максудейн ги е дал на някого. Било му е наредено да извърши убийствата и какво да вземе от местопрестъплението.

Зад рамото му се появи Вернер. Сега, когато зад него стояха и Мария, и Вернер. Фабел се почувства като хванат в капан в тясното задушно пространство. Той се обърна и кимна решително към просторния хол. Всички се пренесоха там.

— Ана, шефе. — Лицето на Вернер беше помръкнало от тревога. — Тая работа не ми харесва. Няма я в апартамента, излязла е, без да

вземе дамската си чанта и клетъчния телефон.

Събота, 21 юни, 10:00 ч. вечерта

Елба, недалеч от Ландунгсбрюкен, Хамбург

Отминалият ден се опитваше да бъде запомнен с небето, изпъстрено с червено, и с приятната топла вечер. Франц Касел си махна фуражката и приглади назад кичурите оредяла пясъчно червена коса. Дежурството му приключваше и той очакваше с нетърпение да изпие една студена бира. Или може би няколко. Дежурството беше преминало спокойно и Франц беше успял да се порадва на онова, заради което всъщност беше постъпил на работа във водната полиция: да слуша едва доловимия плисък на водата и тихото поскърцване и потракване на такелажа по закотвените лодки; да се любува на вечно променящата се светлина; да минава по време на обиколките до огромните, надвиснали над него корпуси на корабите. И най-вече на различната гледка. От водата всичко изглежда различно. Виждаш повече. Хамбург, който Франц наблюдаваше всеки ден, беше съвсем различен от града, който човек вижда от сушата. Франц се смяташе за късметлия, че притежава тази неповторима гледна точка.

Знаеше, че не всички се чувстват по този начин — например Гебхард зад руля, който насочваше патрулния катер към участъка при Ландунгсбрюкен. За него водната полиция си беше просто работа. Беше постъпил при тях преди три години и вече постоянно занимаваше момчетата от екипа с това как щял да си повиши квалификацията и да се прехвърли в някоя от другите полицейски служби.

Касел загледа как Гебхард завива към брега. На Гебхард не му липсваха умения, но той нямаше никакво отношение към водата, нещо, което според Касел беше изключително важно за истинския воден полицаи. Такова отношение ще срещнете при родените моряци: те възприемат реката като живо същество. За Гебхард Елба не беше нищо повече от напълнен с вода аутобан, където той е нещо като пътен полицаи. Касел се отърси от мислите за своя колега и застана на палубата. Ветрецьт охлади лицето му и той въздъхна доволно, като човек, който е намерил мястото си. Точно тогава съгледа една позната яхта, която излизаше от котвените стоянки при Юберзеебрюке. Касел

вдигна бинокъла. Беше яхтата „Крис Крафт 308“, която преди една вечер им беше наредено да държат под наблюдение. Касел побърза да се върне в кабината и заповяда на Гебхард да кара след яхтата, но на безопасно разстояние.

— Дежурството приключва, шефе — започна да недоволства Гебхард.

Касел отговори, като погледна неவிждащо подчинения си, и той сви рамене и отново насочи патрулния катер към Елба. Касел нямаше представа дали младата жена от отдел „Убийства“ още проявява интерес към този плавателен съд, но реши, че не е зле да провери. Взе радиотелефона и поиска да го свържат с главен комисар Клее от отдел „Убийства“.

Събота, 21 юни, 10:00 ч. вечерта

Елба недалеч от Хамбург

Съзнанието на Ана нямаше строго определена форма. Ако объркването можеше да се нарече форма, то умът ѝ беше приел именно нея. Но дори объркването е свързано с други чувства, с други емоции. Човек е объркан и ядосан или объркан и уплашен, или объркан и развеселен. Докато объркването на Ана беше без център и посока. От време на време настъпваше прояснение. После и то отминаваше. Тя сякаш летеше през плътни облаци: сегиз-тогиз самолетът се отскубваше от тях и за миг я заслепяваше яркото синьо небе, а после пак хлътваше в облациите.

Беше в съзнание. Виждаше, че е в каютата в яхтата на Максуйн. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба, а тя лежеше на една страна върху леглото. Вече знаеше къде се намира и какво се е случило. Максуйн я беше упоил. Беше дошъл в жилището ѝ. Беше сложил във водата за пиене флунитразепам или клоназепам, примесен с гама-хидроксибутират. Оръжието на Ана го нямаше. Нямаше го и клетъчния ѝ телефон. Беше сама и трябваше сама да се опита да избяга. В рамките на няколко секунди всички тези факти ѝ бяха пределно ясни. След миг вече се бяха заличили. Ана вече нямаше и понятие къде е и какво е станало с нея. Сетне я обгръщаше нещо като сън.

Събуди я гласът на Максуйн. Той говореше на някого. Бързо, задъхано, без да спира. Ана не разбираше какво казва Максуйн, беше

дълбоко под повърхността на съзнанието, но се изтласка нагоре, към гласа.

Излезе над повърхността. Главата ѝ забумтя от болка, която отекваше вътре в черепа ѝ. Максудейн продължаваше да говори. Ана отвори очи. Той седеше отсреща, вперил в нея мъртви празни очи, устата му беше единственото живо нещо върху лицето. Сякаш някой беше развъртял крана и сега той не можеше да се затвори, докато съдържанието на грозния ум на Максудейн не се излееше навън.

— Той ми обясни всичко — продължаваше Максудейн с припрян развълнуван глас. — Ние сами си сътворяваме митовете. Създаваме ги от преданията, а преданията черпим от историята. Один е бог. Той е бог на викингите, защото всички викинги са вярвали, че е бог. Преди митът да каже, че Один е бог, преданието е твърдяло, че той е цар. А преди преданието да го направи цар, историята твърди, че Один вероятно е бил селски старейшина в Ютландия. Но не е важно какъв точно е бил. Важно е какъв е станал. Кажеш ли думата „Один“, никой няма да си представи някакъв прост селски старейшина. Кажеш ли името „Один“, светът трепери. Такава е истината... такава е истината. Ето какво ми обясни полковник Витренко. Той ми показа, че всички сме вариации на тема и всички сме свързани с историята и митовете си.

Най-неочаквано Максудейн замълча. Ана беше започнала да се надига и да се опитва да седне. Максудейн се изправи и с две крачки дойде при нея. Стовари юмрук по слепоочието ѝ и болката в главата ѝ се взриви. Светът притъмня, но Ана не изгуби съзнание. Легна отново на хълбок и загледа Максудейн, който продължи да говори, все едно беше замълчал колкото да убие муха.

— Полковник Витренко ми показа, че има хора, с които сме свързани. Както ние с него. Той обясни, че родството ни личи в очите, че някъде в дълбока древност очевидно сме имали един и същ праотец викинг. Както ние с главен комисар Фабел. Полковник Витренко ми показа, че ние с господин Фабел сме от една смесена кръв. И двамата сме наполовина германци, наполовина шотландци. И двамата сме си избрали мястото. Точно по тази причина господин Фабел е бил избран за мой противник.

Ана усети, че малко от силата ѝ се е върнала. Мислите ѝ плаваха по-свободно и бързо през избистрящата се мътилка на главата ѝ.

Огледа Максуйн. Беше едър и як на вид, но колкото ѝ да я беше заболяло от удара му, на него му липсваше мощ. На яхтата не се чуваха никакви звуци, освен плисъка на водата. Ана предположи, че Максуйн е изключил двигателя и е слязъл долу в каютата, за да ѝ поговори от сърце. Може би това беше краят ѝ. Може би тук беше лобното ѝ място. Тя обаче не беше чак толкова упоена, колкото си мислеше Максуйн. Щеше да се бори. Щеше да се бори докрай. Максуйн нямаше да ѝ отнеме току-така живота.

— Ние обаче сме свързани не само със своите съвременници — продължи Максуйн своя монолог. — Свързани сме с онези, които са живели преди нас и които ще дойдат след време. И те ще ни превърнат в легенда. Полковник Витренко ще стане легенда. И някога ние с него ще се наредим до Один. — Най-неочаквано очите му се напълниха с ледена злост. Изправи се и тръгна към Ана. — Но първо трябва да се принесат жертви.

Надвеси се над нея.

С първия си ритник тя го удари отстрани по главата, но заради неудобното положение и изнервящото въздействие на опиятите не успя да го направи достатъчно силно. Максуйн залитна назад, по-скоро стъписан, отколкото наранен. Така Ана спечели време, за да свали бързо крака от леглото и да стане. Но веднага щом се изправи, ѝ се зави свят. Забеляза, че Максуйн също става. Каятата беше малка и тясна, но това пречеше по-скоро на него. Той се втурна към нея, но тя го изрита силно и бързо в гърдите, като го уцели с пета в гръдната кост. Белите му дробове се изпразниха и той се свлече на колене, като се опитваше да си поеме дъх, все едно е хванат в капан от вакуум.

Макар че вързаните ръце ѝ пречеха, Ана пристъпи напред и встрани. Прицели се бавно и внимателно и изрита с все сила Максуйн по слепоочието. Той отскочи и се свлече в малкия камбуз. Застена, без да се помръдва. Ана се завтече към изхода и стовари рамо. Вратата не се помръдна. Младата жена си спомни, че тя се плъзга встрани, затова пусна длани и китки надолу към дупето си. Първо приклезна, после седна и прехвърли ръце зад коленете си, сетне и през ходилата. Хвърли поглед към Максуйн. Той простена още веднъж. Ана се опита да избути със завързани ръце вратата. Щеше да успее. Трябваше само да изтласка вратата навън и да я приплъзне встрани. Имаше по-големи

шансове да се спаси във водата, отколкото полузамамяна от дрогата и затворена в каютата с този психар.

Вратата поддаде. Ана събра всичките останали й запаси от сила и воля и пак я бутна. Тя се плъзна и започна да се отваря. Каятата се изпълни с прохладната миризма на реката с дъх на мазут. Ана се устреми навън към нощта. Зад нея се чу животински рев. Младата жена усети как Максуйн се свлича отгоре й с цялата си мощ. Тя удари лицето си в най-горното стъпало към отвора. Максуйн я сграбчи за косата и я свали обратно в каютата. Стовари юмрук върху шията й, но Ана разбра, че всъщност не за да я удари. Усети върху кожата си студен метал и рязкото убождане на иглата на спринцовка. После нощта, към която се беше устремила толкова неистово, се пресегна и я погълна.

Събота, 21 юни, 10:15 ч. вечерта

Елба между Хамбург и Куксхафен

Франц Касел видя, че яхтата спира. Беше извън основния плавателен път и за разлика от катера, който се прокрадваше зад нея, беше със запалени светлини. Полицаят видя, че високият младеж излиза на палубата. Беше тъмно, Касел се намираше далеч и не беше сигурен, но когато младежът си избърса лицето с кърпа, той бе готов да се закълне, че по нея бяха останали черни петна. Вероятно от кръв. Касел смъкна рязко бинокъла от очите си и се обърна към Гебхард.

— Опитай още веднъж да се свържеш с главен комисар Клее. Ако и този път не я откриеш, на своя глава ще задържа този тип, пък да става каквото ще. — Той отново погледна яхтата. Върху черната коприна на реката се белееше пяна. — Потегля...

Събота, 21 юни, 10:25 ч. вечерта

Харвестехуде, Хамбург

Покритите с бели плочки стени в банята на Максуйн проблясваха антисептично, а скъпите кранове и поставки за кърпи лъщяха студено като скалпел. Фабел, Мария и Вернер се бяха вторачили във водолазния костюм в тъмносиньо и червено, който беше метнат да се суши на пръчката на душа и от който върху яркия емайл

капеше вода. Приличаше притеснително на смъкната кожа. На нещо, изхвърлено след преображение. На ръба на ваната беше оставена водолазна качулка.

Вернер кимна леко с брадичка към водолазния костюм.

— Смяташ, че е бил облечен с това ли?

Фабел надзърна във ваната. Върху нея с екот изтрополиха още две капки. На Фабел му се стори, че са оцветили в бледорозово яркия бял емайл. Извади от джоба си химикалка и запуши с нея ваната.

— Ако наистина е бил облечен в костюма, не е избрал добро място, за да махне кръвта. Водолазният костюм наистина е непромокаем, но по яката, при глезените и китките е подплатен с неопрен. Колкото и да го плакнеш, в неопрена пак остава кръв. Никой да не пипа нищо, докато не дойде Браунер.

Фабел реши отново да се гмурне в клаустрофобията, която го обземаше в тясната стаичка без прозорец на Максуйн. По стените имаше пластове и пластове материали, прихванати с кабарчета, карфици или лепенки. Вместо да ги преглежда един по един, задача, която смяташе да възложи на Вернер, той плъзна напосоки поглед с надеждата да очертае някакъв път по картата на безумието на Максуйн. Психопатска топология, която Фабел започна да разглежда като цяло, не част по част. Имаше статии за войната между Съветския съюз и Афганистан и изрезки от списания и книги. Една прикова вниманието на Фабел — онова, което го изуми като твърде странно, бе, че виждаше само част от много по-голям материал. Тя беше изрязана най-старателно, а започваше и завършваше насред изречението:

... заради разногласия. След като не успяват да открият сред своите хора подходящ владетел, кривичите, чудите и славяните се споразумяват да намерят в чужди земи княз или цар, който да ги управлява и да наложи правото на закона. Търсят го сред викингите във Франция, известни като нормани. Издирват го сред англите в Ютландия и Англия. А също и сред шведите. Маврите наричат тези шведи „руси“ и трима от тях, братята Рюрик; Синеус и Трувор идват със семействата си и налагат своята власт над племената около Днепър. Най-големият Рюрик

става владетел на Новгород и земите и племената в тази област са известни като руски. Не след дълго двамата му братя умират и Рюрик се налага като единствен владетел. Съобщават му, че на юг има град, който е изпаднал в голяма беда. Основан е от лодкаря полянин Кий, братята му Щчек и Хорив и сестра им Либед. Градът взема неговото име и е известен като Киевец, или Киев, управляван е мъдро и добре. Ала след смъртта на Кий и на роднините му изпада в голяма беда и е опустошен от жестоките хазари. Рюрик се трогва от злочестините на...

Фабел прочете още веднъж частта от статията. Така значи Максуйн възприемаше себе си и Витренко: Витренко като някакъв Рюрик от ново време, а себе си — като негов верен родственик. Фабел продължи да обикаля нататък из пейзажа на тази добре онагледена психоза. Друга изрезка от вестник. Тя беше за един от пълководците на княз Игор, варяга Свенелд, или Свейналд. Име, далечно като време и география, но от същия корен, както името на Максуйн, който го доближаваше до себе си с увеличителното стъкло на своето безумие. Фабел продължи нататък. Множество изображения на едноокия Один. Пантеон върху една страница на дванайсетте основни божества сред асите. Втори за ваните, оглавявани от Локи. Имаше части от свалени от Интернет страници за асатру. Най-голяма беше репродукцията на гравюра на огромен ясен с клони и корени, които се гънеха и протягаха като пипала, за да обхванат изображенията на десетина различни свята. На най-горния клон беше кацнал голям орел. Фабел знаеше, че това е Игдрасил, дървото на всемира и ядро на древноскандинавската религия. Тъкмо Игдрасил свързваше всички неща: смъртните хора с боговете, миналото с настоящето и бъдещето, небето със земята и ада, доброто със злото.

Фабел се стресна от гласа на Мария.

— Екипът, който изпратихме на пристанището, се обади да докладва. Яхтата на Максуйн я няма.

— Мамка му! — изруга Фабел на английски в тясното пространство на стаичката.

— Но има и добра новина, шефе... — продължи Мария с блеснали бледосини очи. — По телефона с мен се свързва комисар Касел от водната полиция. Колегата, който ни помогна онази нощ, когато Максуйн пое към реката.

Фабел кимна нетърпеливо.

— В момента следи една яхта. Поела е на запад покрай южния бряг на Елба. Касел е сигурен, че това е Максуйн...

Фабел се завтече и Мария се видя принудена да се дръпне бързо, за да не я събори.

— Паул, Вернер, Мария, тръгвайте с мен. — Той се обърна към другите полицаи от отдел „Убийства“. — Ландсман, Шюлер... вие чакайте тук, да не би да се върне.

Фабел отвори припряно клетъчния си телефон. Заговори, докато излизаше едва ли не на бегот от жилището на Максуйн.

— Свържете ме с началника на управлението Ван Хайден — нареди той. — Незабавно.

Ван Хайден беше уредил на площадката край Полицейската академия недалеч от управлението да кацне хеликоптер, който да вземе Фабел и екипа му. Бухолц и Колски вече бяха в предварителния арест и както беше помолил Фабел, адвокатът на Норберт Айтел беше уведомен, че офицер от полицията е бил отвлечен от Максуйн. Точно според предвижданията на Фабел въпросният адвокат бе проявил изключителна отзивчивост и беше настоял клиентът му да даде час по-скоро показания.

Фабел и останалите се снишиха и притичаха до хеликоптера, чиито витла вече пореха въздуха, изпълнен с миризмата на керосин и с тътена на двигателите. След като затегнаха коланите, вторият пилот подаде на Фабел карта на реката в голям мащаб, както и микрофон и слушалки, а после му показа с ръка да ги сложи. Сега Фабел имаше връзка с екипажа на полета.

— Знаете ли накъде се отправяме?

Пилотът с шлем на главата кимна рязко.

— Тогава да тръгваме. И ме свържете с капитана на полицейския катер.

Сега Касел се намираше недалеч от южния бряг на онази част от Елба, която е известна като Мюленбергер Лох. Приближаваха Щаде и не след дълго щяха да навлязат в мястото, където Елба разширяваше ръкавите си, за да прегърне Северно море: Касел обясни, че са загубили зрителен контакт с яхтата на Максуйн, която плавала прекалено бързо. Той обаче я следял с радар и бил повикал от управлението на водната полиция в Куксхафен още два катера.

Фабел осмисли казаното от Касел. Не след дълго щяха да минат покрай брега на ниската равнина, където бяха изхвърлени упоените момичета. Тази мисъл го удари като с парен чук. Направи знак на Мария, Паул и Вернер да се наведат към него. Свали микрофона, за да е по-далеч от устата му, и изкрещя, за да надвика воя на двигателите.

— Не са закарали с автомобил момичетата до мястото, където са били изнасилени: Максуйн ги е довел с яхтата, а после той или някой друг от участвалите в ритуала ги е качил на кола и ги е изхвърлил някъде наблизко. — Фабел отново доближи микрофончето до устата си. — Свържете ме с полицейския участък в Куксхафен. Трябва да говоря с главен комисар Зюлберг, и то незабавно.

Бяха далеч от града, когато от другия край на радиовръзката се чу гласът на Зюлберг. Фабел му обясни как Максуйн не подозира, че го следят, и вероятно е поел към района, където са били изоставени другите две момичета.

— Този път обаче е отвлякъл млада жена, офицер от полицията, която може да го разпознае — допълни Фабел. — Максуйн няма намерение да я пуска, упоена или не.

— Веднага ще пратя екипи — отвърна Зюлберг. — Ще заемем позиции и ще чакаме указанията ви.

Веднага щом Зюлберг прекъсна връзката, вторият пилот събщи на Фабел, че се обажда Касел. Максуйн бил спрял. Малко след Фрайберг.

Фабел погледна картата.

— Районът на Аусендайх — изрече той толкова тихо, че другите не го чува заради боботенето на витлата.

Неделя, 22 юни, 00:10 ч. след полунощ

Аусендајх, между Хамбург и Куксхафен

Яхтата на Максуйн беше привързана на стар изоставен дървен кей, който изглеждаше така, сякаш вълната, вдигната от някой минаващ катер, ще го направи на трески и ще го запрати в тъмната вода. Касел прецени, че яхтата е пристигнала цели десет минути преди тях. Достатъчно време Максуйн да извлачи Ана от каютата и да я дотътри в мочурливите ниви, които проблясваха студено на лунната светлина. Касел и Гебхард слязоха с насочени оръжия и се скриха тихо в шубрака покрай полето. Докато седяха свити в храстите, Касел усети, че Гебхард е страшно развълнуван — именно за такава акция беше мечтал. Хвърли му един поглед.

— По-спокойно, Гебхард, не се престаравай, чу ли? Свързах се по радиостанцията с полицейското управление в Хамбург, оттук нататък те поемат нещата. Ние само следим дали онзи тип няма да се върне и да се опита да избяга с лодката.

Гебхард кимна нетърпеливо, като тийнейджър, когото не са пуснали на купон. Касел огледа полето с бинокъла. Светлината, която луната хвърляше нехайно, не бе силна, но въпреки това беше почти сигурен, че отпред няма никого. Максуйн очевидно се беше прехвърлил в другия край на нивите. Полицаят вдигна съвсем леко бинокъла и разшири със стотина метра обхвата на видимост. Зад живия плет в дъното имаше две порутени постройките, приличаха на неизползвани плевни. Известно време полицаят ги разглежда през бинокъла, после пак го насочи към тъмния край на полето. Нещо го накара да погледне отново към плевните. Светлинка. Слаба движеща се светлинка в постройката вляво. Касел потупа два пъти с длан Гебхард по рамото, после му връчи бинокъла и посочи към плевните.

— Ето там! — изсъска той.

Доближи радиостанцията до устата си, натисна бутона и се свърза с хеликоптера.

Фабел превключваше от разговор на разговор: държеше в течение полицейското управление, откъдето научи, че отрядът за бързо реагиране вече е тръгнал, но ще успее да пристигне най-малко след около час. Фабел нареди на Касел да не мърда от полето и обясни подробно къде се пада то на пилота на хеликоптера, а също на Зюлберг

и на полицаите от полицейския участък на Куксхафен. Пилотът потвърди, че ще намерят къде да кацнат край плевните.

— Не. Не искам да предупреждаваме прекалено рано Максуйн, че сме там. Това може да струва живота на Ана. Прелетете по-далеч от тях и се приземете някъде при главния път. Там ще се срещнем с хората на Зюлберг.

Фабел пак се свърза по радиостанцията със Зюлберг, който му посочи координатите по картата. После се обърна към Вернер, Мария и Паул. Върху лицата и на тримата се четеше твърда решимост. В изражението на Паул обаче имаше още нещо: тревога, която жегна Фабел, и той също се притесни не на шега.

Хеликоптерът кацна на поляна край главния път. Докато тичаше приклепнал под режещите му витла, Фабел видя, че са съвсем близо до мястото, където са били изоставени двете момичета. При него и останалите дотича Зюлберг — набита, неспретната сянка.

— Колите ни са на пътя. Елате.

Той нареди на патрулните автомобили да угасят фаровете веднага щом излязат на черния път за плевните. В предния автомобил бяха Зюлберг, Фабел, Мария и шофьорът. Пътят беше изровен, по него явно се минаваше рядко, ако изобщо се минаваше, и зелено-белият мерцедес се люшкеше силно, докато опознаваше хаотичната топография. Наближиха завой, където от плевните ги скриваше висок неподдържан жив плет. Зюлберг каза на шофьора да спре. Зад тях заковаха останалите три патрулни автомобили.

Зюлберг и Фабел тръгнаха отпред, свити одве, за да не се виждат над плета. Пред плевнята бяха спрени две големи беемвета, в които нямаше никого. Максуйн не беше сам.

От едната страна на постройката имаше доста голям прозорец, през който в нощта се лееше безрадостна мъждива светлина. Тя обаче падаше под такъв ъгъл, че Фабел и Зюлберг не видяха какво има вътре. Върнаха се внимателно на мястото, където ги чакаха Вернер, Мария, Паул и четирима униформени полицаи от участъка в Куксхафен. Събраха се в кръг като състезатели по американски футбол, които обсъждат как да играят оттук нататък.

— Вернер, вие с главен комисар Зюлберг ще минете отзад, за да проверите дали може да се влезе оттам. Ние с теб, Паул, ще се заемем с главния вход. Ти, Мария, заеми позиция отстрани, така че да виждаш прозореца, да не би някой да се опита да избяга пред него. — Фабел погледна Зюлберг, преди да се обърне към униформените полицаи от Куксхафен. Зюлберг кимна, че няма нищо против. — Вие двамата ще покривате другата страна на плевнята. Ако някой излезе, първо се уверете, че не е от нашите хора, и чак тогава стреляйте. А вие двамата — посочи той останалите униформени полицаи — заемете позиции от двете страни на главен комисар Клее. Колегите от водната полиция държат под око пътя към яхтата.

Пред луната лениво се понесе облак с неравни посребрени очертания и сенките около плевните и по нивите наоколо сякаш се издължиха и хлътнаха в нощта като черно мастило върху вече потъмняла попивателна хартия.

— Добре — каза Фабел, — да вървим.

Нощта сякаш се опразни от всякакви шумове и Фабел чуваше със свито сърце звука на дишането и стъпките им, докато вървяха наведени към спрените беembeта. Той извади валтера от кобура и го зареди. Паул, Вернер и Зюлберг също приготвиха оръжието. Фабел кимна на Зюлберг и двамата с Вернер се запътиха към стената на плевнята, където нямаше прозорец. Той им даде трийсет секунди, които му се сториха цяла вечност, после отново кимна на Паул.

За броени секунди тримата бяха при плевнята. Паул и Фабел застанаха с насочено оръжие от двете страни на тежката врата.

Фабел я натисна съвсем леко. Тя се отвори. Онези вътре не се бяха заключили, разбира се. Бяха сигурни, че са далеч от всички.

Сега беше време полицаите да проявят хладен професионализъм, но онези вътре държаха Ана и Фабел усети как кръвта му кипва от гняв и омраза. Паул беше стиснал зъби и мускулите по лицето му бяха изпъкнали като въжета под кожата. Виждаше се как една жила на врата му тупти. Той се извърна към Фабел, в очите му пламтеше черна ярост. Фабел го попита с физиономия: „Добре ли си?“, а Паул кимна така, че не успокои особено шефа си. Фабел доближи до устните си радиостанцията и прошепна една-единствена дума:

— Влизаме!

Паул изрита с подметката на обувката си вратата, която зейна широко, и Фабел нахълта пръв. Видя пред себе си четири силуета. От стара дъбова маса беше направено нещо като импровизиран жертвеник, върху който лежеше Ана. Беше заметната с хавлия за баня и не беше вързана, ако не броим опиатите, които бяха отслабили волята ѝ за движение. Максуйн се беше надвесил над нея и се беше пресегнал към блузата ѝ. Той погледна тъпо Фабел и Паул, после отметна глава точно когато на другата врата се появиха Вернер и Зюлберг. Фабел и Паул се отдалечиха един от друг, като внимаваха в обсега на стрелбата да не попаднат полицаите отсреща.

Фабел огледа и другите двама в помещението. Единият беше нисък, набит и як и човек имаше усещането, че в него като в капан е хваната огромна енергия. От снимките, направени при наблюдението, Фабел се досети, че това е Соловей, един от помощниците на Витренко. Другият мъж беше по-висок и беше облечен в дълъг черен шлифер. Дори отдалеч се виждаше как яркозелените му очи пламтят на слабата светлина.

Витренко.

В дясната му ръка проблесна нещо: нож. Острието беше широко и дебело като на меч, но късо и двуостро. Фабел не се и усъмни, че вижда пред себе си оръжието, с което бяха извършени убийствата.

Чу собствения си глас, висок и напрегнат:

— Полиция! Ръцете на тила! Застанете на колене!

Тримата мъже не се помръднаха. Максуйн от стъписване и нерешителност. Другите двама, както предположи Фабел, защото бяха намислили нещо. Паул Линдеман очевидно беше на същото мнение.

— Ако започнете да ми въртите номера, ще ви пръсна главите. Сериозно говоря.

В гласа на Паул се долавяше същото напрежение, като намотана до краен предел пружина, каквото Фабел беше доловил и в своя. Той изобщо не се съмняваше, че подчиненият му говори съвсем сериозно.

— Сигурен съм в това — каза Васил Витренко и впери зелен поглед в очите на Паул.

Всичко се разигра толкова бързо, че Фабел се усети твърде късно. Соловей се свлече, сякаш под него беше зейнал отвор в пода, и докато падаше, ръката му изчезна под черното кожено яке. Екна

изстрел, Фабел чу нещо като пляскане до себе си. Без да се обръща, веднага разбра, че Паул е мъртъв. Витренко направи бързо движение в страни, сякаш отскочи на пръсти и изхвърча през прозореца. Фабел стреля по пода, където се беше свлякъл Соловей. Когато Вернер и Зюлберг също откриха огън, въздухът се изпълни с миризмата на кордит и оглушителния хор на гърмежите. Максуйн се метна в ъгъла и се сви на кълбо.

Фабел се извърна към мястото, където беше паднал Паул. Той се беше проснал и се беше вторачил невиждащо в тавана, а смъртта беше изличила яростта от лицето му. Широкото му бледо чело беше пробито точно в средата от куршума на Соловей.

Вернер и Зюлберг се завтекоха напред. Зюлберг изрита неподвижния Соловей, който лежеше ничком върху пръстения под, после сложи крак върху рамото му и го поразклати, след това го обърна с лице към себе си. Украинецът явно беше мъртъв. Вернер вече беше притичал при Ана. Прокара бързо и твърдо ръка по тялото ѝ, като търсеше с очи някакви следи от кръв. Погледна към Фабел, сетне бързо и към Паул.

— Нищо ѝ няма, Ян. Не е ранена.

Фабел извади припряно от вътрешния джоб на якето си радиостанцията. Антената се закачи в подплатата и я разкъса, докато той я дърпаше с безсмислена ярост. После натисна бутона и включи връзката.

— Мария... Витренко успя да избяга. Скочи от западния прозорец и се насочи към теб.

— Виждам го! Виждам го! — извика Мария с глас, който от статичния пукот на радиостанцията изглеждаше още по-писклив.

— Пази се, Мария. Идвам ей сега. Всички екипи да помогнат на главен комисар Клее.

Той изключи връзката и тръгна бързо към Максуйн, който още трепереше в ъгъла. В движенията на Фабел имаше невероятна решителност. Когато отиде при Максуйн, протегна ръка и заби дулото на валтера в бузата му. Максуйн изскимтя и стисна здраво очи — очакваше изстрелът на Фабел да пръсне лицето и живота му и да ги превърне в нищо.

— Негодник такъв! — рече тихо и бавно Фабел.

Погледна към Вернер и Зюлберг, които не казаха нищо. Пак извърна очи надолу към Максуйн. Поотпусна хватката върху пистолета, после, оголил зъби и изкривил лице, пак го стисна. Само за миг в съзнанието му изникнаха десетина образа. Уплашената Михаела Палмер, която гледаше като преследвано зверче. Четири невинни жертви, изкормени и убити по един и същ начин. Мъртвите очи на Паул Линдеман. Това обаче беше ученикът, а не учителят. Максуйн беше човек с болен ум, манипулиран от още по-голям и още по-извратен интелект. Именно Витренко беше убил младата украинка и стареца. Собствения си баща. Това не беше задача, каквато Витренко щеше да възложи на ученика си. Това беше неговият шедьовър. Фабел дръпна дулото от главата на Максуйн.

— Не го изпускай от очи! — ревна той към Зюлберг, който кимна мрачно и се доближи до Максуйн. — Ти, Вернер, имай грижата за Ана.

— А Витренко?

— Аз ще се заема с него — отговори Фабел и хукна към вратата. Изскочи в нощта. Спря и огледа ниските широки полета. Доближи припряно радиостанцията до устата си.

— Мария!

Тишина.

— Мария! Отговори ми!

Пак никакъв звук.

Зюлберг явно го беше чул в плевнята. По радиостанцията екна гласът му — Зюлберг питаше всеки от четирите екипа от полицейския участък в Куксхафен дали са виждали Витренко или главен комисар Клее. Три отговориха отрицателно. Четвъртият мълчеше като Мария. Фабел присви очи и се взря в нощта, за да види дали има някакво движение при зелено-черния гъсталак от дървета и храсти в дъното на нивите. Забеляза нещо. Но не разбра какво, не разбра дори дали е човек. Хукна колкото му държат краката натам.

— Тръгнал е към реката. Но не към яхтата, а в другата посока — изкрещя Фабел по радиостанцията, като едвам си поемаше дъх. — Ще го изгубя сред дърветата.

Усети бодежи в белите си дробове. Сърцето му биеше като обезумяло.

Фабел намери първо униформения полицай от участъка в Куксхафен. Още стискаше пистолета „Зиг Зауер“ и лежеше на хълбок, в прегръдката на високата трева в ямата, образувала се от собственото му издъхващо тяло. Беше в положение, наподобяващо мумифицираните тела на хора, които в древността са били принесени в жертва и които археолозите откриваха от време на време сред торфа в тази част на Германия. На слабата лунна светлина проблясваше широка рана от нож, която започваше точно под ухото и обхващаше целия врат. По тревата лъщеше черна кръв. Тишината и смъртта бяха дошли при младия полицай едновременно и той бе бил лишен от правото да извика, докато животът го е напускал.

— Мария! — изкрещя в тъмнината Фабел.

Тишина. После нещо като въздишка. Той се завъртя на шейсет градуса вдясно. Мария лежеше на десетина метра, полускрита в тревата. Фабел изтича при нея и коленичи. Тя лежеше по гръб, с лице, обърнато към тъмното небе. Имаше едва ли не спокоен вид, сякаш бе потърсила усамотение, за да погледа луната и звездите. Обърна очи към Фабел, без да извърща глава. Устните ѝ бяха стиснати, дишаше повърхностно и задъхано през устата. От стомаха, точно под гръдната кост стърчеше дръжката на широкия обреден нож. Цялото острие беше забучено в тялото ѝ, но нарочно не бе пронизало сърцето, за да не причини моментална смърт, а само да нанесе вътрешни наранявания, заради които оцеляването ѝ да виси на косъм.

Фабел се надвеси, обхвана главата ѝ с длани и доближи лице като за целувка.

— Не искам да умирам, Ян — пророни тя едва ли не с детинско гласче. — Много те моля, не позволявай да умирам...

— Няма да умреш, Мария — каза Фабел нежно, но решително. — Погледни ме. Чуй ме. Помисли. Ако е искал, Витренко е щял да те убие. Но не го е направил. Защото е искал да дойде тук и да се опитам да ти помогна, вместо да преследвам него. Ти, Мария, не си сред жертвите. Ти си за отклоняване на вниманието. Тактика за забавяне. — Фабел усещаше накъсания дъх на Мария върху лицето си. — Няма да умреш.

Но изобщо не беше сигурен, че казва истината. Мария се усмихна и от ъгълчето на устните ѝ потече струйка тъмна кръв.

Глас отвъд всемира, състоящ се от Фабел, Мария и малкия кръг тъмна трева. Глас по радиостанцията. Вернер.

— Ана е добре, шефе. Повтарям... Ана е добре... Залови ли Витренко? Край.

Фабел включи своята радиостанция. Чу собствения си глас, мъртвешки и глух, който съобщаваше, че полицаят от Куксхафен е убит и един офицер от полицията е тежко ранен и трябва незабавно да бъде откаран с медицински хеликоптер.

— Скоро ще дойде помощ, Мария. Ще се справиш. Обещавам. Заловихме Максуйн.

Мария се усмихна едва-едва. Дишаше все по-трудно.

Фабел вдигна очи. Стори му се, че в другия край на нивите вижда висока сянка. Витренко, който тичаше към гората. Шлиферът му се вееше отзад като черни криле. Фабел скочи на крака и стреля, макар и да знаеше, че Витренко е извън обсега му. Че е недосегаем. След като изпразни пълнителя, Фабел чу няколко пъти безсилното потракване на ударника по пълнителя и отново си припомни думите от съобщението, получено по електронната поща. Думи, които Максуйн беше написал, но които му бяха продиктувани от Витренко:

Можете да ме спрете, но никога няма да ме заловите.

[1] Нов хоризонт (нем.). — Б.пр. ↑

[2] Следва продължение (нем.). — Б.пр. ↑

[3] Край на работния ден (нем.). — Б.пр. ↑

[4] Водна кула (нем.). — Б.пр. ↑

[5] Охранителен отряд (СС) на фашистка организация в Германия. — Б.пр. ↑

[6] Промяна (нем.). — Б.пр. ↑

[7] Добър ден (нем.). — Б.пр. ↑

[8] Източният фронт (нем.). — Б.пр. ↑

[9] Шампанско (нем.). — Б.пр. ↑

[10] Отечество (нем.). — Б.пр. ↑

[11] Така в Древна Русия наричали викингите. — Б.пр. ↑

[12] Концентрационен лагер (нем.). — Б.пр. ↑

[13] Невероятната четворка (нем.). — Б.пр. ↑

[14] Разбойник (нем.). — Б.пр. ↑

[15] Мамо (нем.). — Б.пр. ↑

Издание:

Автор: Крейг Ръсел

Заглавие: Мръсният Хамбург

Преводач: Емилия Масларова

Година на превод: 2005

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2005

Тип: роман

Националност: английска

Излязла от печат: 14.11.2005

Редактор: Боряна Даракчиева

ISBN: 954-585-665-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4671>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.